

Viola Zoltán

Lárvák Népe

2025

Viola Zoltán

Lárvák Népe

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2025

Tartalomjegyzék

1. fejezet: Az öngyilkos.....	4
2. fejezet: Az énekesnő.....	14
3. fejezet: Az elfeledett melódia.....	35
4. fejezet: Utazás a Vágy Univerzumába.....	64
5. fejezet: A vadnőcske.....	76
6. fejezet: Irmagja se maradjon!.....	92
7. fejezet: Ősi titkok nyomában.....	109
8. fejezet: Az Égigérő Fa tündére.....	129
9. fejezet: Akcióban az Óriás.....	138
Köszönetnyilvánítás.....	173

1. fejezet: Az öngyilkos

A telefon hosszan csengett, szinte türelmetlenül. Végül kinyílt a fürdőszoba ajtaja, amin át egy samponos hajú nő lépett ki, épp csak egy fürdőköpenyt kanyarítva magára.

—Igen?! - vette fel a készüléket.

—Elnézést kérek asszonyom, Dr. Koméniusz vagyok a megyei kórházból... Megtudhatnám, kivel beszélek?

—Zseni Imréné vagyok... és hogyhogy a kórházból?! Csak nem a fiammal történt valami?! Mert tegnap este óta nem jött haza!

—Épp a fia miatt telefonálok... be tudna jönni hozzánk? Lehetőleg a férjével együtt.

—Persze, persze, azonnal bemegyünk... de hát mi történt vele?! Ugye nem súlyos?!

—Pillanatnyilag nincs életveszélyben... tudja, eddig úgy tűnik, öngyilkosságot kísérelt meg. A részletek kiderítése folyamatban van. De nem súlyos az állapota. A többit inkább személyesen mondanám el...

—Igen, igen, hogyne... azonnal megyünk!

* * *

Mint kiderült, dr.Koméniusz nem más volt, mint a kórház igazgatója. Mikor Zseni Imre és a felesége megérkezett a kórházba, azonnal fogadta őket. Ezt a házaspár bizonyos mértékig megtiszteltetésnek érezte. Mégiscsak egy igazgatóról van szó, ráadásul a megyei kórház egy kimondottan nagy intézmény... szép dolog az igazgatótól, hogy időt szán rájuk... bár, az is igaz, itt egy emberi életről van szó!

—Mi történt a fiammal?! - kérdezte aggódva az anya.

—Hát, mint már a telefonban is említettem, öngyilkossági kísérletről van szó. De túlélte, sőt, megnyugodhatnak, mert mindössze néhány horzsolást és kék foltot szerzett, azaz pár nap pihenés kell csupán, s nem lesz semmi nyoma az esetnek, nem szerzett maradandó károsodásokat sem! Szóval aggodalomra semmi ok.

—Mégis, hogyan történt ez a kísérlet? - kérdezte az apuka.

—Nos, a dolog, azt kell mondjam, a maga módján meglehetősen humoros! Ugyanakkor persze tragikus is, igen, mert világosan mutatja, hogy a fiú cseppet sem sorolható be az öngyilkossággal mindössze „kísérletezők” kategóriájába! Mert az olyat mi itt a kórházban jól ismerjük. Tipikus képviselője az az illető, aki elkezdi vagdosni a csuklóját. Persze arra jól vigyáz ám, nehogy tényleg elvágja az ütőerét... a maguk fia, Zoltán, ő nem ilyen. Ő bizony ezt tényleg „halálosan” komolyan gondolta... teljesen biztosra óhajtott menni. Kiautózott a tengerpartra, egy nagyon magas sziklacsúcshoz, hogy majd onnan vízbe ugrik. Nekem elmesélte, hogy nem tud úszni, ezért jó esélyt látott rá, hogy vízbe fullad. De mert hátha mégsem, ezért olyan helyet választott, ahol a tengerpart sziklakkal van tele, remélte, ezeken majd szétloccsan az agyveleje. Hogy még biztosabb legyen a halála, vízbeugrás előtt bevett egy csomó mérget is, hogy ha csak elájulna a tengerben, s a testét partra vetné a víz, akkor is meghaljon. Továbbá, egy hosszú kötelet is szerzett, a végére hurkot kötött, ezt a nyakába akasztotta, a kötel másik végét pedig egy fához kötözte. Gondosan lemérte a kötel hosszát is, úgy határozva azt meg, hogy rövidebb legyen, mint a sziklaszirt magassága, mert azt akarta,

hogy lefelé zuhanó testét e kötélt visszatartsa, azt remélte ugyanis, hogy így amikor a zuhanása megakad, akkor akkorát ránt a nyakán a kötélt, hogy elszakad a gerincagya a nyakánál, s ettől meghal. De ha ez nem történik meg, akkor is megfullad a kötélről. Ha pedig a kötélt elszakadna, akkor ott van ugye alul a tenger meg a sziklák... egy másik kötelet is magára tekert, pontosabban nem is kötelet, hanem drótot, amit egy kivételesen erős akkumulátorhoz csatlakoztatott, egy speciális kapcsolóval. A kapcsoló úgy volt beállítva, hogy megnyomása után öt másodperccel kapcsolja rá a feszültséget. Ez azt a célt szolgálta, hogy ha netán mégsem szakadna el a gerincagya, akkor azért mégse fulladással haljon meg ha nem muszáj, inkább az áramütés miatt, mert azt Zoli kényelmesebbnek tartotta. Mindezek tetejébe pedig az ócskapiacra vásárolt egy régi pisztolyt is, mert úgy tervezte, hogy amikor ugrik, zuhanás közben fölbéli magát, mert ezt tartotta a leggyorsabb halálnemnek.

—Ráismerek – sóhajtott Imre, Zoli apja – a fiam mindigis nagyon körültekintő volt, igyekezett alaposan megtervezni a dolgait. De mindezt miként élhette túl?!

Az igazgató nem bírt elnyomni egy halovány mosolyt.

—Hát, ami történt, az olyasmi, hogy azóta is erről beszél az egész kórház! A fiú leugrott a mélybe, s ahogy eltervezte, el is sütötte a pisztolyt. Ám a lövedék nem a halántékába fúródott ahogy eltervezte, hanem a kötelet találta el, amit el is szakított. Emiatt természetesen Zoltán nem fulladt meg a huroktól, hanem annak rendje s módja szerint a vízbe pottyant. A magára kötött villanydróton át az öt másodperc múlva megjött ugyan az áramütés, de neki az semmi kárt nem okozott, mert a feszültséget elvezette a tengervíz, mintegy leföldelve az áramforrást. A sziklákat illetően szerencséje volt, mert nem sziklákra zuhant, viszont az erős hullámozás azért hozzácsapta a fejét az egyik sziklához, s ettől elájult. Ájultában sok tengervízet nyelt, s a sós tengervíz hányingert eredményezett nála, s így kiokádta mindazt a mérget, amit nem sokkal a tengerbe ugrása előtt vett be, s aminek még nem volt ideje felszívódni, így aztán a mérgezésről sem halt meg. Az ájult testét nem engedte kisodródni a nyílt tengerre a villanydrót, ami még mindig rá volt kötve... végezetül pedig, mégsem nyelt annyi vizet, hogy ettől megfulladjon, mert észrevették a testét az arrafelé strandolók, és kihúzták a partra. Most tehát itt van nálunk, nem mintha különösebb testi baja lenne, mert mint mondtam csak néhány kék folt és horzsolás, igazán semmiség, de pszichiátriai utógondozáson vesz részt, megfigyelés alatt tartjuk... Legnagyobb baja jelenleg az, hogy miután felgyógyult, szembe kell néznie azzal, hogy szabálysértési eljárás indult ellene tiltott fegyverviselés és közveszély okozás miatt, mert ugye engedély nélkül szerzett be lőfegyvert, sőt, ezt el is sütötte, márpedig a lövésével másokat is veszélyeztethetett volna... persze, komoly baja ebből sem lesz, mert számos enyhítő körülmény szól mellette, például nyilvánvaló hogy nem akart másoknak kárt okozni, néptelen helyen sütötte el a pisztolyt, stb... szerintem ügyészi megrovást fog csak kapni, és kész, ennyi. Érdekelne viszont a kezelés sikeressége érdekében, nem tudják-e, mi a fiú tettének kiváltó oka? Mert nem hajlandó nekünk elárulni, miért próbált meg öngyilkos lenni! Nem akar róla beszélni, azt mondja, úgysem tudunk segíteni rajta!

Az apuka nagyot sóhajtott.

—Nehéz ilyesmit kimondanom, de szerintem a fiam nem normális! Mély meggyőződés, hogy Ofra miatt akart öngyilkos lenni.

—Ki ez az Ofra? Valami nő?

—Igen, de már nem él. Több ezer év óta halott! Még őseink bolygóján, a Földön élt. Az űrkorszak előtt, valami Izrael nevű országban. Énekesnő volt. A fiam valahogy rálelt néhány dalára, és beleszeretett. Márpedig csak egy örült szeret bele egy sok-sok éve halott valakibe!

—Hát ez valóban nehéz ügy!

—Úgy van, igazgató úr! Mert ugyan miként is segíthetnénk rajta?! Még ha élő nőről lenne szó... bár akkor is... ha valaki nőnek nem kell egy fiú, akkor nem kell neki, nincs mit tenni... nem a rabszolgaság korában élünk, hogy megvásárolhassuk a nekünk tetsző nőt... na de ha a nő még csak nem is él, akkor aztán végképp reménytelen az ügy, mert még abban sem reménykedhetünk, hogy az illető netán meggondolja magát! És próbáltam én beszélni a fiam fejével, hogy ez mekkora idiótaság, de süket maradt minden próbálkozásomra! Állandóan csak Ofra zenéit hallgatja... az ő képeivel van kidekorálva a szobája... másról sem képes beszélni, csak hogy ha néhány ezer évvel korábban születik, de boldogan élt volna azzal a nővel... meg hogy mennyire sajnálja, mert a nő fiatalon halt meg... valami betegségben, ami akkor gyógyíthatatlan volt... meg hogy jobb férjet érdemelt volna, mert úgy tűnik a nőt csak a pénzéért vette feleségül az a pasi, akivel akkor összekerült... mindezt elmesélhetném sokkal részletesebben is, mert a fiam annyira csak ezeket a dolgokat hajtogatta, más beszédtemája szinte nem is volt az utóbbi hónapokban, hogy már én is betéve tudom Ofra életrajzát, de minek is szaporítsam a szót... lényeg az, hogy teljesen beleőrült, na! De azt nem hittem volna, hogy képes öngyilkosságra is. Ez szörnyű. Mert mi lesz ha újra megpróbálja, de most sikerülni is fog neki?!

—Természetesen nem lehet kizárni, hogy újra megpróbálja, hiszen nem lehet mellette állandóan valaki. - bólogatott az igazgató. —Az eset kifejezetten súlyosnak tűnik. Ezt abban a minőségemben mondom, hogy nemcsak igazgató vagyok, de kifejezetten pszichiáter a szakmám. Próbálkozott-e a fiatalember azzal, hogy rajongásának energiáit kerülő úton vezesse le?

—Mire gondol, igazgató úr? - kérdezte az anyuka.

—Például kézenfekvőnek tűnik az ötlet, hogy ha ennyire szereti azt a nőt, akkor maradandó emléket állítson neki. Például, miért nem nyitott egy emlékdalt a számára a Világhálón?

—De hiszen megtette! Lett honlapja Ofrának, még fórum is... ami persze kong az ürességtől. Mert szépen énekel az a nő ez igaz, de az emberek mégis jobban szeretnek olyasvalaki után rajongani, aki még él. De ha valaki a rajongója lesz is, ugyan mit írhatna a fórumba azon kívül, hogy „szegény Ofra, úgy sajnálom, bárcsak élne még”?! De többet mondok: a fiam annyira beléhabarodott, hogy még regényt is írt róla! Egy sci-fit. Egy időutazásos sztori, arról szól, hogy a hős visszamegy a múltba, és az utolsó pillanatban megmenti a betegségében halódó énekesnőt, elhozza a mi korunkba, itt meggyógyítják... és aztán milyen szépen élnek együtt. Eléggé szentimentális sztori, mindazonáltal azt hiszem aránylag nem is sikeredett rosszra. De úgy látszik ez mind nem volt elég a... az „energiáinak levezetésére”, ahogy az igazgató úr fogalmazott.

—Érdekes. És igen, ez már komoly aggodalomra ad okot. Ugyan megpróbálkozhatna azzal, hogy ír róla egy második, harmadik, sokadik könyvet is, de ez már aggasztó valóban. Persze, más oldalról nézve viszont reményt keltő...

—Hogyhogy?

—Úgy, hogy remélem egyetértünk abban, hogy a legjobb megoldás az lenne Zoli számára, ha megszerezhetné magának az igazi Ofrát.

—Igen, de hát ez teljességgel lehetetlen!

—Úgy van. Második legkielégítőbb megoldásnak kínálgatik azonban, hogy szerezzünk neki egy kielégítő *hasonmást*.

—Ez is majdnem teljesen kivitelezhetetlen megoldás. Ön, igazgató úr, érthető okokból nem tudja, ki is volt ez az Ofra. Mert Ofra, teljes nevén „Ofra Haza”, ő azért nem volt ám akárki! Az akkori világ legtökéletesebb hangú mezzoszoprán énekesnője volt, és a fiam a saját elmondása szerint nem is elsősorban a külsejébe szeretett bele, hanem a *hangjába*! Pedig a külseje sem akármilyen volt ám, hanem igazi egzotikus szépség! Pedig már az sem lenne egyszerű, hogy egy olyan nőt találjunk, akinek van hajlandósága a fiamhoz, és épp úgy néz ki mint Ofra; de még ha ez sikerülne is, azonnal kiderülne hogy mit sem ér az egész, kiderülne, amint megszólal! Mert nem olyan a hangja, mint az igazi Ofráé! Arról már nem is beszélve, hogy erős a gyanúm, a fiam örültségében erős kiváltóokként benne van az is, hogy megsajnálta Ofrát. Akinek elég tragikus sorsa volt, mert azt még nem is mondtam el, hogy állítólag úgy kapta el a halálát okozó betegséget, hogy aki a férje lett, az már beteg volt e kórral, tudta is magáról hogy beteg, mégis elvette feleségül a gyanútlan énekesnőt, akit aztán megfertőzött ezzel az AIDS nevű nemibetegséggel. No és ha keritenénk is a fiamnak valamiképp egy Ofra-hasonmást, annak nem lenne ilyen tragikus sorsa, hogy Zoli megsajnálja. Márpedig anélkül miként is szeretne bele?

—Hadd vitatkozzam egy kissé... Zolinak nem kell újra beleszeretnie valakibe, mert hiszen javában szerelmes, mindössze az érzelmeit át kéne irányítania egy nem létező, képzelt, egykor-volt személyről egy valóságos, élő személyre! Ez nyilván annál könnyebb, minél tökéletesebb a hasonlóság az élő és a holt lány között. A hasonlóság annál jobb, minél tökéletesebb, de a száz százalékos hasonlóság természetesen nem követelmény.

—Az igazgató úr talán tud ilyen lányról?! - kérdezte reménykedve az anyuka.

—Tudok is meg nem is. Egyelőre egyetlen konkrét lányra sem mutathatok rá, hogy „íme, itt van a tökéletes Ofra-hasonmás”, ugyanakkor viszont meglehetősen magabiztossággal állíthatom, hogy ilyen lány rengetegsok létezik, elméletileg nézve a dolgot egyenesen végtelensok!

—Hát ezt nem értem. - ámult ugyanazon szavakkal egyszerre mindkét szülő.

—Egy új tudományos felfedezésről van szó. A dolog tulajdonképpen még titoknak számít, mondhatnám, *hadítitoknak*. De elmondom, mert arról van szó, hogy egy bizonyos mértékig kockázatos kísérletbe szeretnénk gyermeküket bevonni. Létezik ugyanis egy felfedezés, amit ki kéne próbálni, s engem bíztak meg azzal, hogy találjak hozzá megfelelő embert. Kísérleti nyuszt, hogy őszintén szóljak. Ugyanis egyáltalán nem alkalmas bárki a kísérlet végrehajtására. Én is már legalább negyed éve keresgélek-kutatgatok, s csak most bukkantam rá a gyermekükre, akiről viszont állítom, hogy kiváló alanya lenne e kísérletnek.

—Mennyire kockázatos a kísérlet? Belehalhat? - kérdezte aggódva az apuka.

—Ez bonyolult dolog. Ne úgy képzelje el a kísérletet, hogy például a fejére teszünk egy sisakot, s ha még él amikor levesszük a sisakot, akkor megúsza a dolgot. Önmagában véve nem hinném hogy pusztán a szűken értelmezett kísérletbe belehalna, bár azért ez nem is biztos száz százalékgig... hanem, ez annyira titkos még, hogy csak az vehet részt benne, aki vállalja, hogy a hadsereg szolgálatába

szegődik. S hozzá egész életére! S a hadsereg, az bizony kockázatos hely, ahol akármi is megtörténhet.

—Tehát katona lenne a fiamból?

—Igen, úgy is mondhatjuk.

—Hát az azért még nem tragédia ám, ha valaki katona lesz... és ezért cserébe kapna egy Ofra-hasonmást?

—Jó eséllyel igen.

—Jól hangzik, bár kissé elriasztó a dologban rejtőző kockázat.

—Kockázat mindenütt van, és szerintem annál nagyobb kockázat nem kell, hogy kezeljük öt egy-két hónapig, aztán amikor mint úgymond „gyógyultat” kiengedjük innét, egy hét múlva újra megkísérli az öngyilkosságot, de most már nem lesz ekkora pokoli szerencséje...

—Hát, ez is igaz... - sóhajtott az apuka. —Halljuk akkor a részleteket!

—Úgy vehetem hát, hogy beleegyeznek?

—Igen, de miért ilyen fontos az én beleegyezésem?

—Mert Zoli még kiskorú, hiszen csak tizenhét esztendő.

—Ja... így már értem.

—Meg kell értenie, hogy amit most elmondok, az mind hadititok, s köztünk kell maradjon.

—Megígérem.

—Ez nem elég – és az igazgató papírokat szedett elő az asztalfiókból – ezeket alá kell hogy írja ön is és becses neje is!

Aláírták.

—Nagyszerű, akkor tehát a szülői beleegyezés megvan...

—Javaslom, menjünk át Zolihoz! - szólt Imre apuka. —Úgyis szeretném látni... és hadd ne kelljen kétszer elmondania mindent, igazgató úr, neki is és nekünk is...

—Ez nem lehetséges. Zoli természetesen nincs külön szobában elhelyezve, hogy állandóan figyelemmel legyen kísérve minden pillanata, megakadályozandó az újabb öngyilkossági kísérletét. Márpedig amit elmondok, azt nem szánjuk mások fülének is! Ellenben nincs semmi akadálya annak, hogy öt is elhívjuk ide, e szobába... hiszen fizikailag, egészségügyileg elég jól van ehhez!

—Nagyszerű, hívjuk akkor ide! - mosolyodott el az anyuka, jelezve ezzel, hogy neki így is megfelel.

* * *

Zoli középmagas, s inkább vékony mint izmos fiatalember volt. Fején jókora lilás púp díszelgett, biztos akkor szerezte, amikor beverte a tengeri sziklákba. Itt-ott volt rajta még néhány ragtapasz is, de láthatóan semmi különösebb, súlyos sérülést nem szenvedett. Saját lábán érkezett, s elég mogorva volt. Amikor meglátta a szüleit, csak ennyi köszönésre futotta:

—Sziasztok.

—Hát izé... szia neked is, fiam, ugye nem kell mondjam, mennyire idiótának tartalak?! - kérdezte tőle apja, kissé szigorúbban is, mint akarta volna.

—Hagyjuk a lelki fröccsöt, ez úgysem változtat semmin! És kár is volt engem megmenteni, úgyis kinyírom magamat néhány nap vagy hét múlva!

—Ofra miatt? - kérdezte az igazgató.

—Hát maga is tud már róla?

—A szülei elmesélték.

—És most amiatt vagyok itt, mert maga is arról akar prédikálni nekem, hogy milyen szép dolog élni?! Mert szerintem nem is olyan szép ám az élet. Az nekem akkor lenne szép, ha enyém lehetne Ő, a Drágaság, Ő, a Csodálatos, a Hasonlíthatatlan, a Hangok Királynője... de ez nem lehetséges! - sóhajtott.

—És ha írna róla még néhány regényt?

—Az nem az igazi. Én a valóságos, és nem a virtuális jelenlétére vágyom.

—Hát akkor fiatalember, van a maga számára egy elképesztő ajánlatom! Tudja meg, hogy a Világmindenségben bizonyos értelemben hemzsegnek az Ofrák. Millió és milliárd, sőt, kvintilliószámra nyüzsögnek, és csakis magán múlik, hogy ezek közül az egyik az öné lehessen!

—Ezt nem értem.

—Még nem is kell hogy értse. Előbb a válaszára várok: kész lenne-e bármire azért, hogy a szeretett nő a magáé lehessen?

—Ez még kérdéses azok után, hogy meghalni is képes lettem volna érte?

—Nono, ez a dolgok súlyos meghamisítása, félremagyarázása! Meghalni valakiért tulajdonképpen nagyon könnyű: egyetlen elszánt pillanat kell csupán hozzá! Én azonban nem azt kérdeztem, *meghalni* képes lenne-e érte, hanem hogy *élni* képes lenne-e az imádott lényért! Ez pedig sokkal nehezebb! Konkrétan, én és megbízóim – akik magas rangú katonai személyek – mi tehát, mi elég régóta keresünk egy olyan személyt, aki alkalmas lenne bizonyos nem éppen kockázatmentes kísérletek alanyául. A dolog szigorúan titkos. Ha beleegyezik, azontúl ön katonai személynek számít majd, még hozzá élethossziglan. Felmondás, munkahelyváltoztatás nem lehetséges. Anyagi gondjai nem lesznek, sőt kifejezetten fényűzően élhet, dúsgazdagként, úgy, hogy a polgárok legalább kilencven százaléka csak vágya olyan életmódra és irigylik azt akik ezt elérték, de azt kell tegye, amit parancsba kap. Ráadásul még csak el se mondhatja senkinek se hogy mit dolgozik. Minden titok.

—Utálok az egyenruhát.

—Még nem is próbálta.

—Akkor is utálok. Született civil vagyok. Individualista.

—Valamit valamiért.

—Jó, akkor halljuk, mi lenne ebből az én hasznom?

—Az, hogy ha igazán szereti Ofrát, akkor megszerezheti. Erre legalábbis jelentős esélyei kínálóznak.

—Ofrát megszerezni teljesen lehetetlen.

—Nem az.

—De hiszen meghalt.

—Csekélység.

—Már hogy lenne ez csekélység?!

—Úgy, hogy említettem már, a Világmindenség nyüzsög az Ofráktól. Tulajdonképpen végtelensok Ofra van benne. Ezek közül végtelensok meghalt, így vagy úgy – másik végtelensok viszont javában él!

—Ez elég értelmetlen és zagyva állításnak tűnik.

—Mert nem olvas sci-fit.

—Hogyne olvasnék, kedvenc műfajom, sőt én is írtam már olyat!

—Igen, Ofráról. Mégis csekély a fantáziája. Gondoljon kissé az úgynevezett alternatív valóságokra!

Zoli szeme felcsillant.

—Jól hangzik... Csak épp nem hiszek bennük.

—A dolog nem függ a maga hitétől. Szerencsére. Mert hát látja, milyen unalmas és szürke is volna a világ, ha kizárólag az létezne benne, amiben maga hisz! A megvalósítást tehát ránk bízhatja. Halljuk inkább, volna-e kedve ellátogatni egy efféle alternatív valóságba?

—Olyanba, ahol még él Ofra?

—Akár egy olyanba is. Ez csak rajtad múlik. - tért át a tegezésre az igazgató.

—Oké. Gyerünk, indulhatunk máris!

—Ez nem olyan egyszerű, ehhez alá kell írni bizonyos dokumentumokat... - s az igazgató a magával hozott vaskos mappakötegre mutatott.

—Remélem abban van olyan passzus, amiben a megbízói garantálják nekem Ofra létezését?!

—Nincs, mert említettem már, hogy ez magán múlik.

—Hogy múlna rajtam, nem én döntöm el, hogy milyen világba utazom... vagy mégis?!

—Mégis. Na, ha döntött, itt írja alá, meg itt és itt...

Zoli megvonta a vállát.

—Mit veszíthetek?! Legfeljebb katonaként leszek öngyilkos, ha elegendő lesz az egészből... - és aláírta.

—Remek. - szólott az igazgató. —Akkor örömmel közölhetem, hogy immár a hadsereg tagja Zoltán hadnagy úr... ugyanis mostantól hadnagy. Még hozzá a „speciális feladatok” részlegnél... Na, de rátérek a lényegre, ami itt mindenkit érdekelhet. Előrebocsátom azonban, mindez szigorú hadititok... tehát, a mikrofizikusok rájöttek, hogy a Világ, az egyáltalán nem olyan egyértelmű hely, mint azt mi gondoljuk róla! Erre sok bizonyítékuk van. Például, megszoktuk ugye, hogy egy tárgy vagy itt van, vagy ott, de nem lehet egyszerre két helyen. Nos, ez a mikrofizikában nincs így. Ha vágunk egy lemezre egymáshoz elég közel két rést, s e lemezre merőlegesen kilövellünk egyetlenegy darab elektront, az át fog menni egyszerre, egyugyanazon időben mindkét résen, s ezt az igazolja, hogy a túlóldalon ha elhelyezünk egy vetítővásznat, azon interferenciaképet hoz létre, mert interferálódik saját magával! Aztán, vannak olyan kísérleteik is, melyek azt igazolják, hogy egy megfigyelés, melyet a jövőben szándékozunk végrehajtani egy jelenben elindított részecskefizikai folyamatra, az befolyásolja ezen folyamatnak már a kiindulási körülményeit is... és így tovább, nem szándékozom komplett előadást tartani e témáról, már amiatt is, mert ez nekem nem szakterületem. Lényeg az, hogy az olyan alapvető fogalmak, mint a hely, az egyidejűség, sőt, az ok-okozati törvény, ez mind nem érvényes a mikrofizikában, legalábbis nem *úgy*, ahogyan azt mi egyedül elképzelhetőnek tartjuk! No most, ez évezredek óta foglalkoztatja a tudósokat, végül, aránylag nemrég, született egy elképesztő felfedezés! Tudósaink megkonstruáltak egy gépet, mellyel elméletileg kaput lehet nyitni úgynevezett alternatív valóságokba. Az egész ugyanis arra a kvantumelektrodinamikai hipotézisre épül, hogy az összes, elméletileg létező valóság valóban létezik is, épp csak normális esetben egymás számára makroszkopikus értelemben elérhetetlen módon. Tudósaink sikeresen győzték le eme „makroszkopikus határt”. Immár tehát lehetővé válik, hogy űrutazás nélkül vándoroljunk milliárdnyi sőt milliárdnyi univerzum közt!

—Ez ragyogó hír, csak még azt nem tudom, ebben hol szerepel Ofra... hiszen ő

már meghalt! - húzta össze a szemét gyanakodva Zoltán.

—Rá is sor fog kerülni... csak nyugalom! Szóval, van sok milliárd Valóságunk, de ezek mind eltérnek egymástól egy vagy több részletben. Lehet, hogy csak egy mikroszkopikus részletben térnek el – például a másik Valóságban az egyik lakhatatlan bolygón egy jéghegy egyetlen molekulányi vízzel kevesebbet tartalmaz, mint ahogy az a mi Valóságunkban van ugyanezen bolygó ugyanezen jéghegyével kapcsolatban. Másutt nagyobbak a különbségek, lehet, hogy abban a Valóságban ez a bolygó ahol élünk, be sem települt emberekkel, vagy netán valami más értelmes faj él itt. A különbségek tehát tetszőlegesen változatosak lehetnek. No most – és mindjárt megértik, miért titkos mindez az információ! – tudvalevő, hogy az űrutazás milyen iszonyatosan lassú és energiazabáló vállalkozás! Ezokból, amint e felfedezés világunk irányítóinak tudomására jutott, rögvést elhatározták, hogy a további fejlesztési erőfeszítéseket ezentúl nem az űrutazásra, hanem erre, az alternatív Valóságok kutatására fordítják majd! Ennek ugyanis számos előnye van, például épp az űrutazás elkerülése. Egyszerűen csak átsétálunk egy kapun át egy másik bolygóra... no igen ám, de nem mindegy, *milyen* bolygóra!

Kiderült ugyanis, az, hogy hová nyílik az Alternatív Valóság Kapuja, az attól függ, az egész folyamatot irányító illető kicsoda-micsoda, pontosabban, milyen vágyai vannak! Ez annyiból persze nem is meglepő, hogy már a mikrofizikában is a megfigyelőtől függ a lezajló esemény kimenetele... itt most ugyanez megy, csak épp makroszkopikus méretben! No már most, egy Kapunyitás rém energiaigényes folyamat még a hadsereg számára is. Sőt, ami még jobban számít: nem is kockázatmentes. Mert mi van, ha olyan világra nyílik a Kapu, ahol a levegő teli van olyan mikrobákkal, melyek nálunk, a mi világunkban halálos járványt idéznek elő?! Vagy ha ott valami olyan faj él, mely sokkal fejlettebb nálunk technikailag, ráadásul hódító szándékai vannak?! Az első néhány kísérlet óvatosságra intette vezetőinket. Legelső alkalommal például a Kapu egy óceán fenekén nyílt meg, s rögvést elkezdett ömleni hozzánk a sok köbkilométer tengervíz... alig tudták bezárni időben a Kaput, másképp az egész kontinensünk el lett volna árasztva! Utólag elemezve a dolgokat kiderült, hogy a kapunyitásban központi szerepet játszó katona megszállott amatőr bűvár volt a szabadidejében, minden vágya a tengerek titkának kutatása... de ezen kívül is történt néhány baleset, felesleges részleteznem. Vezetőink tehát átmenetileg beszüntették a további kísérleteket, mindaddig, míg alkalmas jelöltre nem bukkannak, aki megfelelő a céljaiknak.

—És mik ezek a célok?

—Nagyon jó a kérdés, fiatalember! Olyan bolygót óhajtunk találni, melyet könnyen tudunk gyarmatosítani. A legmegfelelőbb a bolygó tehát akkor, ha...

—Ha lakatlan. - vágta rá Zoli.

—Súlyos tévedés! Természetesen örvendünk a lakatlan bolygónak is, mert jó nyersanyagforrás, de a legjobb mégiscsak az, ha igenis nem lakatlan, hanem laknak rajta emberi lények, ám technikailag sokkal fejletlenebbek mint mi! Akkor ugyanis nemcsak nyersanyagforrást leltünk, de olcsó, kihasználható munkaerőt is!

—Csak nem akarják visszaállítani a rabszolgaság intézményét?!

—Csak átmenetileg, amíg civilizáljuk a vadakat... ezzel velük szemben is nagy jótettet gyakorolunk, mert magasabb életszínvonalra emeljük őket a fejlett technika áldásai révén... különben is, ne haragudjon, de ez politika, s eképp nem

magára tartozik. Lényeg az, hogy minél erősebb a vágy valakiben valami iránt, annál biztosabb, hogy a kísérlet eredményes lesz, azaz létrejön a Kapu, s olyan világra nyílik, ahol az a vágy kielégülést nyerhet! No most én azon személyek egyike vagyok, akiket megbíztak azzal, hogy nézzen körül alkalmas jelölt, azaz kísérleti alany után. Nekem ugyanis mint pszichiáternek, állásomból adódóan jó esélyeim voltak rá, hogy megfelelő szenvedélybeteg találjak... s találtam is: magát, fiatalember! Maga ugye Ofráról álmodozik. Nekünk nincs kifogásunk ellene, hogy a célvilág olyan legyen, melyben létezik egy „Ofra” nevű lány is... minket ugyan nem érdekel Ofra, de nem is ártogat nekünk. Ha él ott, hát jól van, minket nem zavar. Lényeg az, hogy Ofra csak olyan világban élhet, ahol emberek élnek. Az tehát egy emberlakta világ lesz. Figyelembe véve hogy Ofra több ezer évvel ezelőtt élt, az a világ kellően elmaradott lesz technikailag ahhoz, hogy gyarmatosíthassuk, mert katonailag mi leszünk a fejlettebbek. Tulajdonképpen, ami azt illeti, a legnagyobb esélye annak van, hogy a Kapu egyenesen egy olyan bolygóra fog nyílni, mely abban a világban a mi ősbolygónk, a Föld egyenes megfelelője, amire épp ezért bizonyos értelemben jogunk is van, hiszen mi a földiek leszármazottjai vagyunk! Mindez tehát csak magán múlik, fiatalember! Minél jobban szereti Ofrát, annál valószínűbb, hogy olyan világba jut, ahol létezik Ofra, csak annyi a különbség, hogy ő ott még e pillanatban is él! Lehetséges például, hogy ott még csak ifjú leány, talán még az énekesi karrierje sem kezdődött el... vagy már ott is híres énekesnő, de még nem ment férjhez... vagy férjhez ment, de nem betegedett meg, viszont nem szereti a férjét, s ha maga elég kedves lesz hozzá, rá tudja dumálni egy válásra...

—Hogyan, amikor egy árva szót sem tudok héberül, ami az ő anyanyelve... - morogta Zoli.

—Na de mi az akadály, hogy olyan bolygóra jusson, ahol Ofra is azon a nyelven beszél, mint mi magunk is?! - mosolygott megnyerően az igazgató.

—Hát ez is lehetséges?!

—Hogyne, a végtelensok lehetséges Világ közt végtelensok akad olyanból is, ahol Ofra nemcsak él, de az anyanyelve is ugyanaz mint a mienk.

—Na de ha úgy van, akkor nem is énekelheti azokat a héber nyelvű dalokat, amiket úgy szerettek hallgatni tőle!

—Hát ugye, valamit valamiért... ő természetesen egy más anyanyelvű Ofra lesz, az a lány, amellyé akkor vált volna, ha ilyen nyelvi környezetbe születik... különben meg az simán elképzelhető, hogy a dalai épp pontosan ugyanazok a dalok lesznek, csak általunk érthető szöveggel... Vagy az is lehetséges, hogy Ofra anyanyelve a héber, ezért éppen pontosan ugyanazokat a dalokat énekli amiket maga ismer, de kisgyerekkorában volt valami ismerőse vagy távoli rokona, vagy dajkája, akitől megtanult anyanyelvi szinten ezen a nyelven is! S akkor máris beszélgethet vele! Lehet hogy maga ezeket az ötleteimet nagyon kinnalszülteknek találja, amiknek ön szerint mikroszkopikusan csekély valószínűsége is alig van, de ez mind nem számít, mert a lényeg mindössze annyi, hogy az elképzelés ne legyen garantáltan lehetetlen, mármint ne olyasmi legyen aminek valami természettörvény szab gátat. Ha tehát legalább elméletileg nem lehetetlen, akkor garantált hogy egészen bizonyosan létezik is, mármint legalább egy - de inkább végtelensok - olyan Univerzum létezik, ahol az az elképzelés teljes mértékben igaz, mert Valósággá vált! Na, halljuk akkor, mit szól ehhez, ez csábító lehetőség, vagy nem?!

—Egye fene, megint csak azt mondhatom, hogy ugyan mit veszíthetek?!

—Ez a beszéd! Akkor olybá vehetem, hogy lemondott a további öngyilkossági kísérleteiről?

—Fogjuk rá.

—Akkor itt írja alá...

Zoli aláírta, de közben halkán kacarászott.

—Micsoda hülyeség... ha mégis úgy döntök hogy elpatkolok, ez a papír ugyan biztos hogy vissza nem fog tartani!

—Ezt én is tudom – vont vállat az igazgató – de erre kötelez engem a Szabályzat! Akkor most én haza is engedem magát a szüleivel, s kábé egy hét múlva mennek majd magáért, addig a kutatócsoport meg a hadsereg mindent előkészítenek a kísérlethez! És még egyszer: SENKINEK EGY SZÓT SEM erről az egésztől!

—Igyekszem majd betartani – bólogatott Zoli – bár nehéz lesz, mert állandóan ez jár majd az eszemben!

—Gondoljon arra fiatalember, ha ez a káprázatos lehetőség kitudódik, minden bizonnyal ezrek és ezrek jelentkeznek majd kísérleti alanynak, s akkor megtörténhet, hogy netán nem magával hajtjuk végre a kísérletet, s akkor nem kerül egy olyan világba, ahol van Ofra! Javaslom tehát, zárkózzék be erre az időre a szobájába, s inkább hogy biztosabb legyen a siker, koncentráljon Ofrára, hallgassa állandóan az ő zenéit... szóval, ki se mozduljon onnan!

—Abban nem lesz hiba, így teszek majd!

—Akkor öltözzék fel, s már mehet is... jó utat!

—Hát... köszönöm az irántam való jóindulatát, igazgató úr... jó érzés, hogy nem az örültet látja bennem!

—Ki mondta, hogy nem azt látom magában?! Nem is lehet vitás, hogy maga komplett örült, fiam! De ahogy mondani szokás: néha jó egy örült a háznál! A maga örültsége hasznos lesz nekünk, de mi is hasznára válhatunk magának!

2. fejezet: Az énekesnő

A kis Ofra már élete igen korai szakaszában kapcsolatba került a halállal – bár nem úgy, hogy ő maga öngyilkos akart volna lenni. Mégis, kapcsolatba került a halállal már tíz évesnél fiatalabb korában, akkor, amikor életében először megszökött az árvaházból, ahol nevelkedett.

Hogy miért szökött meg, annak is már a halálhoz volt köze bizonyos mértékig. Szökése oka ugyanis az volt, hogy nem akart gyilkolni. Mármost nem akart *bogarakat* ölni. Egészen pontosan: nem volt hajlandó bogárgyűjteményt készíteni!

Ofra jó tanuló volt az iskolában, mert komolyan vette a tanulást. Nem úgy, mint számos osztálytársa... de Ofra komolyan vette, mert szerette volna, hogy ha majd eljön az a pillanat, melyen minden árva gyermeknek túl kell esni, a Kasztba Minősítés Ideje, az a nap tehát amit röviden csak KAMI-nak becéztek, akkor majd előkelő minősítést szerezzen. Márpedig azt mindenki tudta, hogy a KAMI eredménye legnagyobbbrészt mégiscsak a tanulmányi eredménytől függ!

Hiába tudta ezt minden árva gyermek, csak kevesek voltak olyan céltudatosak, hogy ez szorgalmas tanulásra készítse őket. A legtöbben azzal nyugtatgatták magukat, hogy ők úgyis focisták akarnak lenni, vagy netán kézilabdázók, mindenesetre valamiféle sportból élő személyek, s így tanulás helyett is inkább edzésekre jártak – mert azt jobban szerették. Azt persze tudták, kevés az esélye annak, hogy a KAMI bizottság is azt a számukra kedvező döntést hozza, hogy a sportból élők kasztjába kerüljenek, de mégis, mindegyikük reménykedett abban, hogy épp neki és pont neki a sok ezer erre vágyóból szerencséje lesz.

Ofra nem is nagyon álmodozott róla, mi szeretne lenni, ha majd „nagy” lesz. Természetesen, mint mindenki más is, valami olyan kasztba szeretett volna tartozni, ahol kevés munkával is jól megélhet majd. Mert ugye ki szereti halálra dolgozni magát! És semmi esetre sem szeretett volna az olyan alsóbbrendű kasztok valamelyikébe kerülni, mint mondjuk a csatornatisztítóké vagy a vécépucolóké, vagy az irodai takarítóké. Bár ezek közül is akadt olyan – éppen például a vécépucolók kasztja – amely létszámbírással küzdött, s így aki ide került, aránylag nem is keresett rosszul! Na de akkor is állandó megvetéssel teli az élete, mindenki undorodik tőle... kezét se szívesen fognak az ilyen személlyel a gyenguszok... ami azért is megalázó, mert a kézfogás a Gyengulla bolygón, ahol Ofra is lakott, a legszélesebb körben elterjedt köszönési forma volt, nemcsak a férfiak közt, de még a nők között is.

Ofra persze ebben is kivétel volt. Amióta biológiaórán tanultak a bacilusokról, s látta ezeket mikroszkópon át is, azóta ha csak tehetné, kerülte a kézfogást. S amikor a többiek ezt furcsállták nála, elmagyarázta, hogy hiszen őneki nem hiányzik, hogy a másik gyengusz átragasszon rá a kézfogás által valami undorító nyavalyát! Mert hiszen merőben valószínűtlen, hogy épp akkor, a kézfogás előtt mosson kezét, s ki tudja, korábban mit fogdosott! Esetleg a lába közét vakargatta, vagy orrot fújta s az ujjaira kenődött ekkor egy kis takony, vagy a fenekét vakarta meg... szóval, Ofra szerint a kézfogás merőben felesleges, s rém undorító szokás volt!

—De hát te a leendő férjeddal hogyan csókolódzol majd, ha már kezét fogni sem akarsz vele? - kérdezte tőle egyszer még az egyik tanárnő is.

—A férjem, az más, hiszen vele majd életközösséget vállalok jóban-rosszban. De más a férjem, s más egy félig-meddig, sőt talán teljesen vadidegen valaki! -

jelentette ki Ofra magabiztosan.

Bár vécépucolóként nem fenyegette volna az a veszély, hogy kezét kell fognia bárkivel is, ilyen áron nem akart megszabadulni a kézfogástól, és szorgalmasan tanult. Készült a KAMI-ra...

Biológiából is jó tanuló volt, mégis, itt különbözött össze legelőször a tanárával. Egy nap ugyanis azt a házi feladatot kapták a tanáruktól a nebulók, hogy következő bioszórára – mely egy hét múlva volt esedékes – készítsen mindegyikük egy szép bogárgyűjteményt! Ami aztán annak rendje s módja szerint természetesen le lesz osztályozva. A tanár példát is mutatott, megcsodálhatták az iskola bogárgyűjteményét, mely jó kétszáz különböző bogárfajtából állt, ott sorakoztak mind takaros rendben gombostűre tűzve, s némelyikük igazán jókora és csodaszép volt. Még Ofra maga is érdeklődve nézegette meg e gyűjteményt, mert a legtöbb itt pompázó bogarat most láthatta életében először, nem is sejtette eddig, hogy ilyenek is léteznek. És kérdezte, miként lehet szert tenni ilyen bogarakra.

—Épp ezt szerettem volna elmondani. - felelte a tanár. —Az egész nem egy nagy ördöngösség, képesek vagytok rá ti is. Tulajdonképpen akár minden előkészület nélkül is megoldható a dolog, elég csak megfogni a bogarat, aztán átszúrtok a toron át egy gombostűt, aminek segítségével rögzítitek őt ide a habszivacs lapra. Idővel úgy is vége lesz, de persze azt is megtehetitek, hogy rovarirtót permeteztek rá, hogy siettessétek a halálát. Még gyorsabban vége lesz, ha kis üvegecskébe dugjátok a feltűzés előtt, amibe öntötök pár csepp alkoholt. A rovar az alkohol párájától hamar meghal. Vannak e célra más szerekek is mint az alkohol, de azokhoz a szerekekhez ti gyerekek nemigen juthattok hozzá. Feltűzés után ne felejtsetek el mielőbb eligazgatni a bogár lábait hogy szépen álljanak, mert ha már hosszú ideje halott, s rosszul szárad meg, akkor már nem lehet változtatni a lábai állásán, mert azok eltörnek a mozgatáskor. Nézzétek csak ezt a szarvasbogarat is itt, milyen szép példány, de ennek is, lám, le van törve az egyik lába... hiába, ez már egy régi gyűjtemény, ideje lenne felfrissíteni...

—De hiszen akkor itt ártatlan bogarakat kéne gyilkolni! - tört ki az ellenkezés a kis Ofra száján.

—Igen, miért, mit gondoltál? - kérdezte a tanár.

—Azt hittem, van rá valami lehetőség, hogy hozzájussunk eleve döglött bogarakhoz, s belőlük állítsunk össze gyűjteményt!

Erre mindenkiből kitört a nevetés, s többen még csúfolni is kezdtek, lágyszívűnek meg puhánynak nevezve őt emiatt. Ám Ofra kitartott ama véleménye mellett, hogy nem szép dolog ilyesmi miatt a bogarakat öldökölni.

—Na de hiszen én magam is láttam, hogy tegnap is agyoncsaptál egy szúnyogot! - vitatkozott vele az egyik fiú.

—Persze hogy agyoncsaptam, amikor rámszállt, és meg akart csípni! De ez most nagyon más, ezek a bogarak amiket gombostűre tűznénk, ezek semmit sem ártottak nekünk.

—Ezeknek a halála hasznos célt szolgál, tudniillik tudományos ismereteink bővítését! - ellenkezett Ofrával türelmesen a biológiatanár.

—Ugyan miféle ismeretbővítésről lehet itt szó, legfeljebb hogy évente egyszer-kétszer megnézzük a gyűjteményt, gyönyörködve a bogarak hulláiban, s élvezzük, hogy ilyennel is rendelkezünk, jaj de jó nekünk, s milyen ügyesek vagyunk, hogy mindezt össze tudtuk gyűjteni! Ennek semmiféle tudományos értéke nincs! Még

azt is kétlem, hogy annak van valami értéke, hogy maga az iskola rendelkezik rovargyűjteménnyel, de hogy nem kell ilyen minden egyes diáknak, az teljesen biztos! Ez egyszerűen barbárság, ilyesmi miatt öldökölni a szegény rovarokat! Ez csak arra jó, hogy amelyikből kevés van, annak siettesse a kipusztulását!

Ám Ofra hiába érvelt szenvedélyesen, nem tudta meggyőzni a többieket, sőt a tanárát sem, aki kijelentette hogy márpedig ez a házi feladat, s akinek nem lesz rovargyűjteménye a következő órára, annak természetesen egyest ír be!

—Az én egyesemet már most, előre beírhatja a tanár úr! - válaszolta erre Ofra szemtelenül. És hiába múltak a napok, semmit nem tett annak érdekében, hogy legyen saját rovargyűjteménye.

Abban a környezetben ahol Ofra gyermekkorát töltötte, nem volt jellemző, hogy egy gyermek nagyon nyíltan ellenkezzék egy felnőttel, pláne senki nem várt volna ilyesmit épp Ofrától, aki a legjobb tanulók egyike volt. Néhányan próbáltak beszélni a fejével, de hiába, mert Ofra nagyon makacs volt. Az egyik fiú, akit úgy hívtak hogy Hicsrán, meg is mutatta neki a saját rovargyűjteményét, s mondta, hogy még van Ofrának három napja, nem késő elkészítenie a magáét!

Szép gyűjtemény volt, s mondta, ennek java részét akkor szedte össze, amikor a hétvégén az erdőbe mentek osztálykirándulásra.

—De hiszen ez még él! - mutatott Ofra sápadtan a jókora orrszarvúbogárra, melynek lábai még időnként megrándultak.

Hicsrán vállat vont.

—Majd megdöglik... nem tudtam alkoholt szerezni hogy megdöglesszem, s hiába fűjtam be vastagon többször is rovarirtóval, semmit nem ér ellene, úgy látszik túl vastag a páncélja. De majd kiszárad és vége lesz.

—De hát hogy vagy képes ilyesmire, hiszen ez fájhat neki!

—Biztos kiérdemelte valamely előző életében elkövetett tetteivel, hogy most ez a sorsa, hogy épp ő került élém és nem más bogár. - vonogatta a vállát Hicsrán továbbra is teljes nyugalommal.

—Én ezt nem bírom nézni! - mázolt el egy könnycseppet Ofra, azzal keze hirtelen kinyúlt, és leszakította a bogár fejét. —Így ni, legalább a további szenvedésektől megmentettem, ha már az életét megmenteni nem is tudom...

—Mit tettél, de hiszen te TÖNKRETETTED a gyűjteményem egyik legszebb darabját! - kiáltotta a fiú, s keze már ütésre is lendült – az utolsó pillanatban fogta csak vissza magát, belegondolva, hogy ha most verekedni kezd, akkor annak talán a rovargyűjtemény többi darabja is a kárát látja.

—Majd visszaragasztod valamivel a fejét. - és most Ofra vont vállat.

—Te egy átkozott HÜLYE vagy! - kiabálta Hicsrán.

—Én csak nem szeretem a szenvedés látványát.

—Hülye vagy!

—Te vagy az érzéketlen tuskó, gondolj bele, ha te rángatóznál ott egy hozzád képest vastag tün napokon át...

—De ez nem gyengusz, ez csak egy átkozott ROVAR, és biztos meg is érdemelte hogy most ilyen sorsra jutott!

—Akkor is te vagy az, aki a kint kiosztod neki – nem félsz tőle, hogy emiatt majd te magad rosszabb körülmények közt születesz újjá?

—Ellenkezőleg, neked lesz rosszabb sorsod, Ofra, mert BEAVATKOZTÁL a bogár sorsába! Ha hagyod hogy a bogár a maga ideje szerint, végzetének megfelelően meghaljon a gombostűn, akkor a szenvedése által sok vétkét levezekelhette volna,

de te ezt megakadályoztad, ezzel tehát rosszat tettél a bogárnak! De megállj, az esetet jelenteni fogom az igazgatónak!

Úgy is tett, s Ofrát elítélték, részben mert kárt okozott egyik osztálytársának a rovargyűjtemény rongálásával, részben meg épp amiatt amit Hicsrán is mondott neki: beavatkozott egy élőlény sorsába, megakadályozva, hogy az a szenvedésével sok vétkét levezekelje! Ez vallási vétek volt, amit a Gyengulla bolygón nagyon komolyan vettek, mert a lakosság majdnem egésze nagyon vallásos volt.

Ofrát büntetésből bezárták két napra egy teljesen üres szobába, hogy módja legyen fertelmes vétkén alaposan elgondolkodni.

Gondolkodott is, de nem annyira a vétkén, amit nem is tartott bűnnek, inkább azon, hogy ha most nem lesz neki rovargyűjteménye, akkor tényleg egyest kap bioszból, ez lerontja az év végi jegyét is, s ez kedvezőtlenül hathat majd a KAMI előtti megítélésére! Kéne neki rovargyűjtemény, de olyan hogy ne kelljen résztvennie a rovarok meggyilkolásában!

S az jutott eszébe, hogy efféle gyűjtemények minden bizonnyal kaphatóak pénzért is, s neki van egy kevés zsebpénze. Ha azt elkölti egy ilyenre, megússza a rossz jegyet. Sőt, miután leosztályozták a gyűjteményét, azután talán azt sikerül eladnia is, s így visszajöhet a pénze egy része is!

De hogyan juthat ki a városba, amikor be van zárva a szobába?

Az ajtó be volt zárva, de az ablak nem, s észrevette, hogy ott van az ablak mellett az ereszcsonna. Nem habozott mert bátor lány volt, s egyszerűen lemászott az ereszcsonnán a második emeletről. Senki sem látta meg. Azután átugrott a kerítésen, s máris mehetett amerre akart... nagyobb védelem mint egy nem is túl magas kerítés nem volt a szökés ellen, mert a Gyengulla bolygón inkább örvendtek a gyerekek ha állami gondozásba kerültek, mert jobban élhettek mint az állami gondoskodás nélkül, a legtöbb árváról ugyanis nem gondoskodott az Állam. Errefelé tehát ritkán szökdöstek a lelencgyerekek.

Nem sokszor volt még eddig a városban, kíséret nélkül természetesen egyszer sem, így nem sokat ismert belőle. Találomra elindult az egyik irányba, s mindig amikor útkereszteződéshez ért, a nagyobb forgalmú utat választotta, azon haladt, közben érdeklődve nézegette a kirakatokat. Remélte, idővel rálel majd valami olyan üzletre, ahol bogárgyűjteményt vásárolhat.

Jó sokáig ballagott már, de ilyent nem talált. Egyszer azonban elért egy kirakat nélküli boltocskához, aminek ajtaja fölé ez volt kiírva:

„Utazók boltja”

—Hátha ez is jó lesz nekem – gondolta Ofra – hátha itt kapható mindenféle egzotikus csecsebecse, például szép csigák és kagylók – talán lesznek itt szárított bogarak is! - és benyitott a boltba.

Kis előtérbe jutott, melyből több ajtó nyílt. Volt itt egy jókora pult is, ami mögött középkorú, de fiatalos külsejű férfi üldögélt, aki Ofra jöttére felnézett, és csodálkozó arcot vágott. Úgy látszik, ide nem szoktak betérni gyermekek. Meg is kérdezte, csak úgy, köszönés helyett:

—Hát te meg mit keresel itt, pöttömke?

—Bogárgyűjteményt szeretnék venni, bácsi kérem. Ha árulnak itt olyasmit.

—Bogárgyűjteményt? Furcsa kérdés. Szokatlan. Bogárgyűjteményt, és épp nálunk... bár úgy is felfoghatom, hogy te tulajdonképpen bogárhullákat keresel. Hát ilyen értelemben majdnem jó helyre toppantál be, mert hullá, az van nálunk, nem is egy, ha nem is bogarak hullája... - heherészett.

—Nem értem. Most akkor kaphatok rovargyűjteményt vagy nem?

—Miből gondolod te azt, hogy foglalkozunk ilyesmivel?

—Nem gondolom, csak reménykedem. Ki van írva, hogy „Utazók boltja”, s az jutott az eszembe, hogy hátha vannak itt távoli tájak rovarvilágából is példányok, mint mindenféle ajándéktárgyak, ilyesmik...

—Hát akkor nagyon eltájoltad magadat, pöttömke. Látom, fogalmaid sincs arról, mit jelent az, hogy „utazók boltja”.

—Azt azért tudom ám, mit jelent az utazás-szó.

—Biztos hogy e szónak csak az egyik értelmét ismered. De ne aggódj, majd én felvilágosítalak! Elég nagy vagy már ahhoz, hogy megtudd az igazságot.

—Nem kell engem felvilágosítani, tudom már, hogy miként születik a gyerek.

—Nem nemileg értettem a felvilágosítást... és nem kell aggódnod, nem vagyok egy perverz disznó, nem ugrom rád, nem bukom a gyermekekre. De ha már idejöttél, hát legyél gazdagabb egy tapasztalattal... szóval kicsikém, az lehet hogy a születésről mindent tudsz, de az ellentétéről biztos hogy nem. Nem vagy tisztában a halállal. Biztos még sosem gondolkodtál el azon, mi lesz az elhunytakkal, igaz?

—Gondolom eltemetik őket.

—Már akit, mert van olyan is, hogy elhamvasztják. Meg van előtte halotti tor is, amikor elbúcsúznak az eltávozottól. No és ezt mind meg kell szervezni. Erre cégek szakosodtak, mert ez is mint minden, komoly üzlet. Ilyen cég a mienké is. De azt nem írhattuk ki a boltra, hogy „temetkezési vállalat”, mert rosszul hangzik. Senki nem szeret a halálra gondolni, a temetésre sem. Ez annyira így van, hogy jobb társaságokban még a halotti tor alkalmával sem illik kimondani az olyan szavakat, hogy *halott, hulla, tetem, halál, elhunyt* – hanem úgy mondják, az illető *hosszú útra indult*. Nem *meghalt*, hanem *elutazott*. Képmutató világban élünk, kicsikém, s mindenki igyekszik úgy tenni, mintha nem is történt volna meg az, ami pedig nagyonis megtörtént, tudniillik a halál. Érted már, miért azt írtuk ki a cégtáblára, hogy „Utazók boltja”?

—Aha, persze, világos, értem már – de mit lehet itt venni? Mitől bolt ez, hiszen annak aki elhunyt, már semmire sincs szüksége!

—Neki persze hogy nem, de a hozzátartozóinak nagyonis! Bár ez is olyasmi, mint a képmutató beszédmodor – bár az elhunytaknak tényleg semmire sincs szüksége, de hozzátartozói mégis úgy tesznek, mintha nagyonis igényelne különböző dolgokat!

—Bevallom, ezt nem értem.

—Mindjárt eloszlatom a tudatlanságodat! Gyere csak velem, lépj be ebbe a terembe! - intett az egyik ajtó felé.

Ofra bátor kislány volt, kíváncsi is, habozás nélkül a kilincs után nyúlt, s lenyomta azt.

Nagyobbacska terembe jutott, amiben semmi de semmi berendezési tárgy nem volt, csupán vagy húsz szék. E székek mintegy fele üres volt, a többiben azonban ült valaki, férfi vagy nő – többségükben idős személyek. Mozdulatlanul ültek, még a szemük sem mozgott, meredten néztek szembe Ofrával... aki egyből megértette, hogy ezek mind halottak.

Mikor ezt megértette, hátrált is egy lépést önkéntelenül. Megrázó volt hogy ilyen hirtelen rátör a halál kérlelhetetlensége, hogy hirtelen ilyen közel kerül az Elmúláshoz.

—Miért nem temetik el őket? - kérdezte a férfitől.

—El lesznek temetve, majd, idővel... de most még előbb *más dolguk van*, hogy úgy mondjam... egyelőre a halotti torra várnak.

—Nem értem... - hebegte Ofra, és legszívesebben elfutott volna, de nem bírt megtenni egy lépést sem. Úgy érezte, mintha a hullák megüvegesedett szeme mind őt nézné. Mintha őt bámulnák, mintha mindegyik tetem akarna tőle valamit... Szinte szédelgett.

—Tudod kislány, az a szokás, hogy a jobb körökben magát a halottat is mintegy meghívják a halotti torra. Amit persze nem is halotti tornak neveznek, hanem *búcsúztatásnak*... az utazót búcsúztatják, így mondják, érted? Ezzel is mintegy azt jelzik, hogy ő igazából nem halt meg, csak messzi útra indul... hiszen nem halhatott meg, ha egyszer még az ünnepségen is részt vesz, amit az ő tiszteletére adnak... a holttestet tehát szépen kisminkelik, feldíszítik, s odaültetik az asztalfőre... mindenki vidámkodik körülötte, az asztal mellett vicceket mesélnek, mindenki igyekszik boldognak, örömtelinek mutatkozni, tósztokat mondanak az elhunyt – azaz bocsánat, az *utazó* – tiszteletére, kifejtve abbeli meggyőződésüket, hogy ott ahová most indul, sokkal jobb lesz neki, mint ahogy eddig élt... sőt, hozzátartozik a jómodorhoz, hogy minden vendég kifejtse, mennyire szépen néz ki az utazó, milyen csinos... vagyis minden módon igyekeznek úgy tenni, mintha nem is halt volna meg az, aki pedig nagyon is meghalt. Mondtam már, hogy képmutató világban élünk, kislány? Na de a lényeg a mi szempontunkból az, hogy a halott kidíszítését legjobb ha hozzáértők végzik, igazi profik, s a mi cégünk erre szakosodott. Ezekért a hullákért... bocsánat: *utazókért* is nemsokára jönnek. Ami helyes is, mert egy-két napnál tovább úgysem bírják ki így, mert bűzleni kezdenének, bár különleges tartósítópermettel vannak lefújva. Na, eleget láttál?

—Igen... köszönöm... - hebegte Ofra, azzal nagy nehezen lépésre sarkallta a lábát, megfordult, s elhagyta a termet, de távoztában is a hátában érezte a hullák tekintetét.

Úgy érezte, túl sűrű odabent a boltban a levegő. Köszönés nélkül botladozott ki a boltból, és már az sem érdekelte, kap-e valahol rovargyűjteményt. Igyekezett vissza az árvaházba. Úgy érezte, borzalmas világban él, mit számít ehhez képest, egyest kap-e biológiából!

Az árvaházban meglepődtek a visszatértén. Mert bár ritkán fordult elő a növendékek szökése, de ha *mégis* megszökött valamelyikük, az nem szokott visszatérni, kivéve persze ha a rendőrség visszahozza. De Ofra azt mondta, ami igaz is volt, hogy ő nem szándékozott komolyan megszökni, csak rovargyűjteményt szeretett volna vásárolni. Végül nem is büntették meg, csak jól megszídták.

Szavait azonban több gyermek is hallotta, s ezek közül az egyik, akit úgy hívtak, hogy Lorek, így szólt hozzá:

—Teljesen felesleges volt megszöknöd, Ofra, a rovargyűjtemény miatt, még hozzá kétszeresen is.

—De hát jó lett volna egy gyűjtemény nekem, mert most egyest fogok kapni.

—Igen, de ha te nem akarsz bűnös lenni abban, hogy rovargyűjteményért bogarakat gyilkolsz, akkor pénzt sem adhatsz ilyesmiért. Mert gondold csak bele, akkor te azért fizetsz, mert valaki meggyilkolta azokat a bogarakat, amikből az általad megvett gyűjteményt készítette. Azzal tehát hogy fizetsz értük, mintegy megjutalmazod a bogarak gyilkolóját a gyilkosságért! Igaz, hogy nem te leszel a

bogarak gyilkosa, de bűnrészes leszel ebben, márpedig te nyilván ezt sem akarhatod.

—Persze hogy nem akarom ezt sem... milyen okos vagy te, ez nekem eszembe sem jutott!

—Hát igen, biztos mert idősebb vagyok nálad pár évvel, s így több szempontot veszek figyelembe, amikor gondolkodom a világról. Szóval ilyesmiért kár megszöknöd, mert ha találtál is volna eladó rovargyűjteményt, nem vehetted volna meg, vagy ha megveszed, az majdnem olyan, mintha magad készíted el. De más ok miatt is felesleges volt megszöknöd, mert én már tettem róla, hogy ne kapj egyest bioszról.

—Hogyhogy?! - ámult Ofra.

—Úgy, hogy épp téged kerestelek, csak nem találtalak sehol... ugye mert épp szökésben voltál... pedig akartam adni neked egy ajándékot: egy rovargyűjteményt! Gyere csak be a szobámba, mindjárt a kezébe nyomom!

—Na de várj csak, én értékelem a kedvességedet, de tőled sem fogadhatom el, mert az is épp olyan lenne, mintha...

—Nem! - vágott a szavába Lorek. —Mert először is, itt nem adsz pénzt a gyűjteményért, másrészt, ezeket a rovarokat amik a gyűjteményben vannak, nem is gyilkoltam meg. Tudod, résztvettem én is a hétvégi kiránduláson, aztán ott az erdőben találtam egy már döglött rózsabogarat. S az jutott az eszembe, hogy ez jó lenne neked, mert ennek a halálában nem vagy bűnös. És hazahoztam azt a bogarat, aztán kerestem mellé más rovarhullákat is... a második emeleti szárítószoa ablakában például számos már megszáradt legyet találtam, de egy szöcskét és egy imádkozó sáskát is. Végeredményben van vagy harminc rovar a gyűjteményben amit adni akarok neked, ami nem sok, s nem is a legkülönlegesebb rovarok, de arra biztos jó lesz hogy ne kapj egyest.

—Kedves vagy... és veled mi lesz?

—Mi lenne?

—Mi van a te gyűjteményeddel?

—Mi lenne, semmi, én más osztályba járok, nekem ez nem volt házi feladat...

—És mivel érdekelted ki, hogy segíteni akarsz nekem? - és Ofra kacéran pillantott Lorekre. —Csak nem szerettél belém?!

—Ugyan már ne butáskodj, ilyesmit ne is említs, mert megharagszom.

—Miért, hát olyan csúnya volnék?

—Nem, hanem amiatt, mert állandó félelemben élek, hogy netán beleszeretek valakibe, márpedig az minden tervem végét jelentené. Én ugyanis papnak készülök. Remélem, a KAMI majd a „szentségből élők” kasztjába minősít engem annak idején...

—Erre kevés az esély. Minden ezer gyermekből jó ha legalább egyetlenegy bekerül abba a kasztba. Mindenki tudja.

—De hátha nekem szerencsém lesz... mindenesetre, akkor én nem nősülhetek meg, tehát sokkal jobb lesz nekem, ha soha nem is leszek szerelmes senkibe sem. De attól még kedvellek téged, Ofra, mert szeretek mindenkit, akiben az átlagosnál több a szelídség. Na gyere, odaadom neked azt a gyűjteményt...

Ofra végülis hármast kapott a Lorektől származó bogárgyűjteményre, bár a gyűjtött anyag oly szerény volt, hogy véleménye szerint a kettést sem érdemelte volna meg. De jóindulatú volt vele a tanár. Mindenkiel az volt. Egyest csak két

gyereknek írt be, akik egyáltalán nem csináltak bogárgyűjteményt. Ofrának volt, bár nem szép – például a bogarainak lábai sem álltak szépen eligazgatva, mert hiszen ő már eleve döglött bogarakat gyűjtött be (azaz nem ő, hanem Lorek), melyek már megszáradtak, így nem lehetett szépen eligazgatni a rovarok lábait. Na de legalább az egyest megúsza.

Eljött aztán a nagy, a nevezetes nap, a KAMI is. Aminél fontosabb dátum talán nincs is egy gyermek életében a Gyengulla bolygón – bár nem is minden gyermeknek kell résztvennie a KAMI-n. E napon már korán reggel összehívták az árvaház megfelelő életkorban levő gyermekeit az udvarra, s az igazgató nagy beszédet mondott nekik, s rögvest ezzel is kezdte a szónoklatát:

—Mint azt bizonyára mindegyikőtök tudja, ma jött el a Kasztba Minősítés Ideje, amit csak KAMI-nak szoktak becézni röviden. És jó ha tudjátok, gyermekek, ez nagy szerencse nektek! Amiatt az, mert ez egy olyan lehetőség, mely csakis és egyedül csupáncsak nektek, árva gyermekeknek adatik meg! Mert akinek van családja, az egyszerűen beleszületik a maga kasztjába, azaz olyan kasztba tartozik születésétől fogva, amibe a szülei is, apja és anyja, s ezen egyáltalán sehogyan sem változtathat. Bármennyit tanuljon is, bárhogy igyekezzék is, élete végéig csak azt a néhány szakmát űzheti, amire kasztjánál fogva jogosult. Ám a ti esetetek más! Ti még kaszton kívüliek vagytok. Amiatt vagytok kaszton kívüliek, mert nem lehet tudni, kik voltak a szüleitek. Természetesen akad néhány gyermek, akiről lehet tudni, kik voltak a szülei, mert már nagyobbacska korukban árvultak el – önekik is adott, hogy milyen kasztba tartoznak, így nekik nincs is KAMI-juk. De ti teljesen árvák vagytok, születésetektől kezdve. Nem lehet tudni, ki volt apátok-anyátok, többségeketek úgy szedték össze valami kapualjból vagy máshonnan, ahová lelketlen szüleitek kitétek benneteket. Nem tudható tehát, születésetek milyen kasztra jogosítana fel titeket. De mert kasztba kell tartoznia mindenkinek, legalábbis minden felnőttnek, ezért el nem kerülhető, hogy számotokra is meghatározassék egy kaszt. Ennek ideje most jött el. A kaszt meghatározása természetesen nem a véletlen műve, hanem ezt a papok és pszichológusok döntik el. Eddig a napig volt rá lehetőségetek például, hogy mindegyiktek bebizonyítsa tehetségét és szorgalmát a tanulásban, jó jegyek megszerzésével. Ez fontos, mert az egyik legfontosabb szempont a KAMI esetén a tanulmányi előmenetel. Mert természetesen csak az kaphat valami értelmiségi kasztba besorolást, aki képes teljesíteni az ottani észbeli követelményeket, s hogy erre képes, azt jó jegyei kell igazolják! De vannak más szempontok is, például végezni fogtok ma mindenféle tesztek, sőt, lesz mindenkivel személyes elbeszélgetés is. És ez a mai nap nemcsak a legfontosabb nap életetekben, de az árva gyermekek egyetlen és óriási lehetősége, mert kizárólag rajtatok múlik, az eddig nyújtott és a mai napon bemutatott teljesítményetektől függ, hogy ettől kezdve életetek végéig milyen kasztban lesztek, aki nem árva, az nem élvezheti ezt, mert tőle semmi sem függ, nála eldőlt minden már jóelőre, már születésekor! A nem árva gyermekek bizony szoktak is panaszkodni néha a sors holmi igazságtalanságára, mert majdnem mindegyiknek meggyőződése hogy valamely felsőbb kasztban boldogabban élne, s hogy képes is lenne teljesíteni a felsőbb kasztok követelményeit – ám hiába panaszkodik, változtatásra nincs módja. Még akkor se lenne, ha cáfolhatatlanul bebizonyosodna hogy igenis képes a magasabb kasztok követelményeinek megfelelni. Nincs rá mód, mert nemcsak az számít,

ugyanis számos alkalommal megtörténhet hogy valaki nem a butasága, ügyetlensége vagy más efféle ok miatt születik alsó kasztba, hanem egyszerűen amiatt, mert a karmikus fejlődése során neki most épp olyan tapasztalatokat kell megszereznie ezen életében, amelyek megszerzéséhez épp abban az alacsonyabb rangú kasztban tud a leghatékonyabban hozzájutni! Aki tehát beleszületett valamely kasztba, az ott is marad abban, élete végéig, és sehogyan sem tud rajta változtatni, még legislegjobb esetben is legfeljebb arra van lehetősége, hogy alkasztot ugorjon, de ez is már olyan ritka mint a májusi hóesés, és egészen speciális körülmények kellenek hozzá! A kaszton változtatni tehát egy nem árva gyermeknek egyszerűen nem lehetséges, abszolút lehetetlen! Ám a ti esetetek teljesen más! Most minden egyedül csak rajtatok múlik! Ha nem abba a kasztba kerültök, amelybe szeretnétek, csakis magatokat hibáztathatjátok!

E beszéd után az igazgató ismertette az aznapi programot, megtudták, ki milyen csoportba kerül, milyen sorrendben végzik el például a különböző teszteket, mikor lesz a reggeli és ebéd, mert ma nem akkor voltak az étkezések mint máskor, stb.

Természetesen Ofra is, mint mindenki más, nagyon izgatott volt. Mindenekelőtt alapos intelligenciatesztet végeztek nála (meg a többi gyereknél, akikkel egy csoportba került). Eredményével meg lehetett elégedve, mert IQ értéke 162 lett. Mindenféle más teszteket is kellett azonban végeznie. Ezek egy részében különféle kérdésekre kellett válaszolnia, például elképzelt szituációk esetén meghatároznia, miként cselekedne, de voltak egészen közönséges kérdések is, melyek például azt firtatták, milyen gyümölcsöket szeret jobban vagy kevésbé, meg hogy milyen testhelyzetben szeret aludni. A legtöbb kérdés okát nem is sejtette.

Volt aztán egy nagyon furcsa teszt is. E teszt eléggé titokzatos volt, és Ofrát nem kevés félelemmel is eltöltötte, bár maga a teszt annyira egyszerű volt, hogy egyszerűbb nem is lehetett volna tán. Annyi volt csak a dolga, hogy le kellett ülnie egy bekapcsolt, de sötét képernyőjű számítógép elé, s itt várni, amíg az egyik pap elmond egy rövid imát. Ezután meg kellett nyomnia egy tetszés szerinti billentyűt. A teszt lebonyolítására felügyelő felnőttek azt mondták neki, a számítógép erre ki fog írni egyetlen szót, mely fogalom döntő jelentőségű lesz a tesztben résztvevő gyermek egész életében.

Ofra nagyon kíváncsi volt rá, mi lesz ez a szó! Bár ami a dolog misztikus vetületét illeti, eléggé szkeptikus volt. Ő azon gyermekek közé tartozott, akik nem voltak különösképp vallásosak. Úgy gondolta, egyszerűen egy olyan program fut a számítógépben, aminek lényege egy véletlenszámgenerátor, s az a gombnyomáskor generál egy véletlenszámot, s ezzel mint indexszel kiválaszt egy előre betáplált szóadatbázisból egy értéket, s ezt aztán kiírja a képernyőre. Ez igazán egyszerű! Ennek ellenére azonban kíváncsi volt, az ő esetében mi lesz ez a szó.

Izgatottan várt a folyosón, hogy rá kerüljön a sor. Lorek őelőtte ment be a szobába, s alighogy kilépett onnét, Ofra le is támadta a kérdéssel:

—Na, mesélj, mi történt, milyen szót dobott ki nálad a masina?!

—Azt, hogy „engedelmesség”. És Ofra, én ennek nagyon örvendek, mert hiszen tudod hogy pap szeretnék lenni, márpedig minden szerzetesrendben fontos az engedelmesség! Hátha ez jó jel arra nézve, hogy abba a kasztba kerülök majd, amibe szeretnék!

—Merő véletlen az egész.

—Hát ha véletlen is, de nekem most nagyon jól jött, az biztos...

—Ofra! - szólította egy tanárnő a kislányt. Abbahagyták hát a beszélgetést, Ofra felpattant, s belépett a szobába, s azonnal helyet is foglalt a monitor előtt.

—Mit szeretnél, leányom, milyen szó jelenjen meg a te esetedben? - kérdezte tőle az egyik magas rangú pap.

—Nagyon sok olyan szó van atyám, aminek felbukkanása esetén örülnék, de talán az lenne a legjobb, ha a gép egyszerűen azt írná ki, hogy „boldogság”. - válaszolta Ofra. —Remélhetném ugyanis ezesetben, hogy hátralevő életem boldogságban telne.

—Az egyéni boldogság kergetése az önzés egyik formája.

—De hiszen mindenki boldog akar lenni! - felelt vissza a leány.

—Az rendben is van, de a magunk boldogságát másokon keresztül kell elérnünk, hogy így megmaradjunk az önzetlenség nemes állapotában! Számodra pedig, mert nő vagy, kínálik is erre egy jó módszer, tudniillik a férjhez menés. Mondd, ha a gép azt írná ki, hogy „férj”, nagyon csalódott lennél?

—Nem, mert nincs kifogásom a férjhez menés ellen, bár most még túl fiatal vagyok hozzá - mindenesetre az, hogy boldog leszek-e egy házasságban, attól függ, milyen lesz az a férj, jó-e vagy rossz.

—És te milyen férjet szeretnél?

—Hát... A legjobb az lenne talán, ha leendő férjem vallástalan lenne.

—Mit beszélsz! - szörnyülködött a pap. —Te ateista férjet akarsz magadnak?!

—Ha őszintén szólhatok, hát: igen.

—Te talán nem hiszel a vallásunkban?!

—Annyira biztos nem mint te atyám, de azért nem merném azt mondani, hogy vallástalan lennék. Sőt, abban is elég biztos vagyok, hogy nem tartozom az ateisták közé. Én tulajdonképpen hívő vagyok, de olyan, akinek nem a vallás tölti ki minden gondolatát. Én azt mondtam csupán, a férjem legyen az. Mármint hitetlen.

—De mitől lenne az jó teneked?

—Mert akkor remélhetném, hogy nem fél majd segíteni nekem ebben-abban, nem fél attól, hogy beavatkozzék a sorsomba ha például netalántán valamikor bajba kerülök, nem hagy a sorsomra... mert én olyan házasságról álmodom, ahol a két személy, a férj és feleség majdhogynem egy testté s egy lélekké olvad össze, s mindent megtesz egyik a másikért! Mindent, mindent, mindent! Ahol egyik fél sem becsüli kevesebbre a másikat, mint saját magát, sőt, annál többre is becsüli! Igen, talán rosszul válaszoltam a kérdésedre atyám, s nem is az lenne a legjobb, ha a gép azt írná ki nekem, hogy „boldogság”, hanem azt, hogy „szerelem”.

—Hát majd meglátjuk mindjárt, megadatik-e ez neked... - és a pap elkezdte mondani az imát. Ofra alig bírta megállni, hogy ne kuncogjon, mert arra gondolt, ha minden gyermeknél ennyit imádkozik, estére biztos bereked majd. De visszafogta magát. Nagyon nem lenne jó ötlet épp a mai napon megharagítania a felnőtteket...

Végül aztán csak befejeződött az ima, s megnyomhatta a gombot. A képernyő azonnal kivilágosodott, s megjelent rajta egyetlen, rövidke szó, de jókora betűkkel írva:

VÉR

Döbbsenten meredt a képernyőre. De nemcsak ő, mindenki más is. Végül aztán Ofra összeszedte magát, s nagyot nyelve megkérdezte:

—Ez... ez mit jelent?! Jelent-e egyáltalán valamit?!

—Egészen biztos hogy jelent, de hogy mit, azt most nem hinném hogy meg tudjuk mondani. - válaszolta neki a pap. —Egy biztos: nem irigylem azt a férfit, aki a férjed lesz majd netán valamikor! Sőt, téged se irigyellek, leányom! Semmi esetre sem tartom jó ómennek ezt a szót!

—Ómennek?

—Hát persze. Ez egyfajta jóslat a későbbi sorsodra vonatkozóan.

—Talán csak annyit jelent, hogy sebész lesz. - vetette közbe félénken az egyik tanárnő, de Ofra látta a nőt, hogy az is sápadt.

—Biztos vagyok benne hogy nem erről van szó, hiszen nem kerülhet a biológusok kasztjába, de az orvosokéba se, ha egyszer olyan szelíd, hogy a bogárgyűjtemény létrehozása ellen is tiltakozott!

—De végül csak megcsinálta, ha nem is a legszebben.

—Bocsánat hogy közbeszólok, de azt végül nem én csináltam meg! Egy osztálytársam, Lorek adta a gyűjteményt, mert nem akarta hogy rossz jegyet szerezzek, s már eleve halott bogarakból állította össze, hogy ne legyek bűnrészes a gyűjtemény miatt élő bogarak meggyilkolásában! Meg persze hogy ebben ő se legyen vétkes.

—Akkor is – vélte a tanárnő – egy sebész, az nagyon más, az nem bogarakat gyilkol, hanem életeket ment!

—Éreztél valaha vágyat az orvosi hivatás iránt? - kérdezte az egyik pap Ofrát.

—Nem.

—Volt-e valaha valami kapcsolatod a vérrel?

—Nem, semmi.

—Mivel szoktál játszani, ha magadban vagy?

—Leginkább énekelni szoktam.

—Vad nótákat, indulókat?

—Dehogy. Én a lány melódiákat szeretem, a lírikusakat, virágénekeket, a szerelmi dalokat... atyám, én azt hiszem a gépetek tévedett az én esetemben, mert azt kellett volna kiírnia, hogy „szerelem”, mert én a nagy szerelemre várok, arra sóvárgok!

—A gép nem szokott tévedni. Tévedni az emberek szoktak. Egy gép nem téved, az vagy működik, vagy nem. Szóval énekelhetsz, mi? Hát majd meglátjuk... elmehetsz.

Ez volt az aznapra elrendelt utolsó feladata Ofrának, aki ezután vissza kellett menjen a körletébe, s izgatottan várakozott. Izgulhatott eleget, mert az eredményt csak másnap hirdették ki... mindenki fel kellett sorakozzék az udvaron, majd ABC-sorrendben felolvasták a gyermekek nevét, s a KAMI bizottság vezetője közölte, hogy a növendék mely kasztba vétetett fel. Néha megjegyzést is fűzött hozzá. Így történt ez Ofra esetében is.

—Ofra... te majdnem felvételt nyertél a „szentségből élők” kasztjába. Alkalmasnak látszottál rá, mert olyan szelíd vagy, hogy nem akartál még bogarakat sem meggyilkolni, ezen felül pedig kiváló a tanulmányi előmeneteled is, s magaviseleted is példás. Ám végül mégsem ide soroltattál be. Egyrészt intő jel volt

a számunkra, hogy a magad bevallása alapján is nem vagy különösebben vallásos, annyira nem, hogy vallástalan férjet szeretnél magadnak, ennél is fontosabb azonban, hogy a számítógép afféle komor ómenként veled kapcsolatban a „vér” szót dobta ki. Így végül mégsem e kasztba soroltattál be, hanem a művészek kasztjába. Ezentúl tehát nemcsak azért énekelhetsz, hogy önmagadat szórakoztasd eképp, hanem ez fontos felkészülés a számodra jövőző karriered szempontjából!

Ofra nem búslakodott. Valójában semmiféle vágyat sem érzett a papnői hivatásra. Ahogy belegondolt, úgy érezte, a legnagyobb szerencse érte, mert mindig is irigyelte a televízióban látható nagy sztárokat. A színésznőket... Hátha sikerül neki is híres színésznőnek lennie! Esetleg ha nem is kifejezetten színésznőnek, de énekesnőnek... Jelenleg úgy tűnik, minden lehetősége adott ehhez, mert máris velük egy kasztba tartozik. Igaz, e kasztba tartoznak az írók is, de az íráshoz sosem érzett különösebb vágyat, attól eltekintve, hogy néha saját dalokat talált ki, s ezekhez megírta a dalszövegeket is.

Eldőlt Lorek sorsa is. Neki teljesült nagy vágya, s ő már bizony igenis bekerült a „szentségből élők” kasztjába! Amikor ezt kihírdették, külön ki lett emelve, hogy a bírálóbizottság döntésében komoly szerepet játszott az, hogy Lorek készítette el Ofra bogárgyűjteményét már halott bogarakból. Ezt ötletesnek találták, mert így Lorek úgy segíthetett Ofrának, hogy közben nem avatkozott bele a még élő bogarak sorsába.

Az igazgató vette át a szót.

—A mai napra tanítási szünetet rendelék el. A nap hátralevő részében költözködni fogtok, gyerekek. Megszűnik ugyanis az eddigi körletelhelyezés, új szobatársakat kaptok, mert ezentúl mindenki azokkal lakik majd együtt, akikkel egy kasztba valónak minősítettet!

—Hurrá! - kiáltottak fel a gyerekek. Legtöbbjük utált tanulni... de különben is, milyen jó is lesz egy kis változatosság... bár néhányan pityeregni kezdtek, azok, akik más kasztba szerettek volna kerülni, mint ami végül jutott nekik. De az igazgató leszidta őket, mondván, hogy ez az egész csakis tőlük függött, magukra legyenek most dühösek! Miért nem voltak eszesebbek, sőt, szorgalmasabbak!

Annyi bizonyos, hogy Ofra és Lorek igazán előkelő „helyezést” értek el a KAMI-n! Ugyanis Ofra lett az egyetlen, aki a művészek, és Lorek az egyetlen aki a „szentségből élők”, röviden papok kasztjába lett minősítve! S mert az árvaházban komolyan vették – sőt, kifejezetten szigorúan! – hogy akinek eldőlt a kasztja, az csakis vele egy kasztba tartozóval lakjon együtt, emiatt nekik egy-egy külön szobát jelöltek ki, ahol egyedül lakhattak – bár ezek kis szobák voltak. De még így is hat személyes... egy főnek tehát igazán jókora! Szobáik ráadásul egymás mellé kerültek. Mindenesetre Ofra most már nyugodtan énekelgethetett, gyakorolhatott, nem kellett félnie attól, hogy ezzel másokat megzavar.

Lorek különben megköszönte neki, hogy a KAMI tagjainak elmondta, hogy ő készítette a bogárgyűjteményt, mert íme ez segítette hozzá, hogy végül a papok kasztjába kerüljön! És nagyon aggódott Ofráért, mert Lorek, mint leendő pap, természetesen halálosan komolyan hitt a jósló számítógép tökéletességében, tévedhetetlenségében, s aggódott, amiért Ofrának a „vér” szót dobta ki.

—Ez nagyon-nagyon rossz előjel – mondta nemegy alkalommal – és még a legislegislegjobb esetben is azt kell jelentse, hogy lesz valami véres tragédia az

életedben, például egy súlyos szerencsétlenség!

—Hát egy súlyos szerencsétlenséget én nem neveznék legjobb esetnek. - ellenkezett Ofra.

—Pedig én nagyon boldog lennék, ha biztos lehetnék abban, hogy az a „vér” szó csak annyi jelent, hogy lesz egy súlyos baleseted, ahol temérdek véred kifolyik és össze-vissza töröd magadat, ahol még a kiömlött beledet is úgy kell komoly, sokórás műtéttel visszapakolni beléd, de végül néhány hónap intenzív osztályon fekvés és gyógykezelés, meg további több kisebb műtét után felépülsz belőle!

—Ez mitől tenne téged boldoggá?!

—Mert nem hiszek benne, hogy ilyen egyszerűen megúszod. Ne feledd, a számítógép azt a szót kellett kiadja, ami egész hátralevő életedre a legfontosabb lesz a számodra! Egy baleset pedig, ha mégoly súlyos is, nem lehet annyira jelentős, hogy kihasson az egész további életre, kivéve természetesen ha maradandó károsodásokat okoz, tehát megnyomorodik benne az azt elszenvedő! Amennyiben tehát biztosan tudnám, hogy neked lesz egy súlyos baleseted, de abból következmények nélkül felépülsz, akkor igen-igen boldog lennék, mert az messze sokkal jobb, mint amire én számítok, a végleges megnyomorodás!

—De jókat kívánsz te nekem!

—Félreérted, dehogy kívánok én ilyesmit, csak aggódom miattad! Nagyon aggódom, Ofrácska!

—Ah, „Ofrácska”! Mindjárt bókolni kezdesz!

—S miért is ne – én alapvetően nagyon szeretlek téged, mély rokonszenvet érzek irántad, és kizárólag amiatt nem igyekszem feleségül venni téged, mert azt én, a leendő szerzetes egyszerűen nem tehetem meg! Remélem azonban, sikerül majd jó férjet kifognod...

—Azt én is nagyon remélem, bár egyelőre inkább a leendő karrieremmel vagyok elfoglalva...

Ami Ofra karrierjét illeti, az már az elején várakozáson felül jól alakult. Ennek oka az volt, hogy a Gyengulla bolygón senki sem végezhetett olyan szakmát, amire kaszti besorolása nem jogosította fel. Ha tehát egy tehetségkutató cég új színésznőt keresett például, akkor nem tehetette meg, hogy kinéz egy csinos lányt, s elkezd menedzselni hogy abból színésznő legyen – előbb olyat kellett találnia, aki lány már eleve a művészek kasztjába született – vagy KAMI által abba lett minősítve! Ez természetesen nem azt jelentette, hogy mindenkiből aki művészkasztba tartozott, okvetlenül valami híresség lett – lehet, hogy élete végéig csak statisztaszerepeket kapott, vagy épp azt sem, és öltöztetőnőnek lett alkalmazva – ugyanis az a munkakör is (és még sok más) ennek a kasztnak volt fenntartva. Sőt, művészeknek számítottak a fodrászok, sminkesek, díszlettervezők, grafikusok és maszkmesterek is. Mégis, ez azt jelentette, hogy a tehetségkutatók nem válogathattak annyi sok emberből, mint más bolygókon ahol nem uralkodott kasztrendszer, s így többnyire figyelték az árvaházak KAMI-jait is, hogy leteszteljék saját szempontjaik szerint a frissen a művészek közé lépő ifjakat. Így történt ez Ofra árvaháza esetén is: már a KAMI utáni harmadik napon megjelent ott egy Laoni nevű férfi, s mondta az igazgatónak, hogy szeretné megvizsgálni azokat, akik a művészek kasztjába kerültek, mert egy gyermekkórusba keres új tehetségeket! S minthogy ebben az árvaházban egyedül Ofra lett művésszé nyilvánítva, őt vizsgálta meg. A vizsgálat különben nagyon egyszerű volt.

—Tessék, itt ez a magnó, ezzel a kazettával – nyomta a leány kezébe – hallgasd meg a rajta levő három dalt! Ezeket én énekeltem fel, sejtetted hát, hogy nem valami profi zenészsámok. Mindazonáltal a dallam jól kivehető. Itt hagyom ezeket nálad, s egy hét múlva eljövök újra. Addigra tanuld meg e dalokat. Akkor meghallgatlak majd, hogy miként megy neked ezek eléneklése, aztán majd meglátjuk, a továbbiak attól függnek, milyen teljesítményt nyújtasz...

Eltelt az egy hét, s Laoni el is jött újra. Meghallgatta Ofra éneklését, s nagyon tetszett neki.

—Bátor énekesnő vagy, mert merészeled bámulatosan cifrázni az eredeti dallamot! - mondta neki. —És úgy látom, kiváltképpen jól mennek neked a hajlítások! Azt hiszem te akkora tehetség vagy, hogy valóságos vétek lenne, ha eldugnálak téged egy kórus mélyére – neked szólóénekesnek kell lenned, hogy az egyéniséged a maga teljességében kibontakozhasson!

S ettől kezdve Laoni menedzselte Ofrát. Ofra addig élt az árvaházban, amíg az alapfokú iskolákat el nem végezte, azután Laoni fizetett neki egy saját albérleti szobát, s a maga pénzén beíratotta a Zeneművészeti Főiskolára. De Ofra a szabadidejében is énekelt, pontosabban, nem is volt sok szabadideje, mert már oly ifjú korban szervezett neki Laoni fellépéseket, koncerteket. Egy éve sem foglalkozott még a kislánnyal, de Ofrának máris megjelent az első önálló albuma, rajta 16 zenészsámmal, melyek közül három is slágerré vált azon nyomban. Három év múlva pedig már az egész ország ismerte a nevét, legalábbis ismertté vált azokban a körökben, melyek szerették a könnyűzenét. Bár már Ofrának az eddigi dalaiból sejthető volt, hogy később milyen irányba fog fejlődni: az a könnyűzene amit ő énekelt, nem is volt igazán „könnyű” zene, mert minőségében bizony vetekedett a komolyzenei előadók teljesítményével! Azonkívül Ofra megválogatta, hogy milyen témákról énekel. Természetesen számos dala szólt a szerelemről, aztán szerepelt a repertoárjában néhány virágének, volt olyan dalciklusa is ami a természet szépségeiről szólt, énekelt gyermekdalokat is... de vad, erőszakos szövegű dalokat nem énekelt. A pornográf szövegű daloktól is távol tartotta magát. Mégis rajongtak érte, s anyagilag is jól ment neki, de annyira, hogy mire húsz esztendősen lett, már keresett annyit, hogy kiköltözhetett az albérletből egy saját, s igazán nem is kicsi házba. Már az sem volt muszáj, hogy okvetlenül elvállaljon minden fellépést, bár azért amit csak lehetett, ami belefért az idejébe, azt elvállalta, egyszerűen mert az éneklés lett a hobbija, szerette ezt csinálni. Eddigre már úgy nevezték őt, hogy a „pophercegnő”, bár nem is minden dala volt besorolható a „pop” kategóriába. Időközben két filmben is szerepelt, mindkettőben főszerepet kapott, természetesen olyan filmek voltak ezek, amelyekben sokat kellett énekelnie is... és igazán jól megállta a helyét mint színésznő is, bár amikor később egy riporter meginterjúvolta, azt mondta, hogy azért ő akkor is elsősorban énekesnő, és nem színésznő.

Aztán felkérték egy harmadik film eljátszására is. Sokáig törte a fejét, ezt elvállalja-e. Ez ugyanis egy kalandfilm volt, s ebben bizony volt egy jelenet, amikor félmeztelenül kell menekülnie az őt üldöző szörny elől. Egy másik jelenetben pedig félmeztelenül kötözték rá egy vad nép áldozati kőoltárára, aholis ki akarták vágni a szívet... Persze, a hős időben megmenti őt. Ebben az volt a baj, hogy eddig róla még nem készült meztelenségét bemutató fotó. Napokon át

tétovázott, végül azzal nyugtatta magát, hogy hiszen ha nudista strandra járna, akkor is megkukkolhatná bárki a cicijeit; a jelenetek nem is hosszúak, csak pár másodpercesek; s ez különben sem pornográfia hanem művészet, mert az egésznek nem az ő meztelensége a lényege, hanem a kaland, az izgalom! S igent mondott a szerepre.

Mint később kiderült, ezt nem kellett volna... Nagyon de nagyon nem...

Az a bizonyos kalandfilm egy régi romvárosban lett forgatva nagyjából, legalábbis a legfontosabb jelenetei itt játszódtak. E romvárost egy ősrégi civilizáció, a *kerol* nép építette, akik már rég kipusztultak. Pontosabban, kiirtották őket. Kiirtásuk akkor történt, amikor ezt a kontinenst felfedezte az a népcsoport – a *nyolpa* nép -, mely aztán el is foglalta azt. A hódítók sikerét semmi esetre sem a számbeli fölény alapozta meg, mert épp ellenkezőleg, az őslakosok sokszoros túlerőben voltak a létszámot illetően, de aránylag fejlett fegyvereik voltak, löfegyvereik, míg az őslakosoknak csak bunkóik és kezdetleges íjaik-nyilaik. Ennél is fontosabb volt azonban, hogy a hódítók akaratlanul is behurcoltak mindenféle járványokat, és a betegségek kipusztították az őslakók nyolcvan százalékát, néhol még többet is.

A film hősnőjének Ofrát választották, tehát megint főszerepet kapott a lány. Ebben bizonyára az is szerepet játszott, hogy jelenleg a kontinenst lakó népesség javarészt a hódítók leszármazottja volt, azaz a *nyolpa* népből származók, s eképp szőke vagy barna hajúak, a forgatókönyv szerint viszont a hősnő a *kerol* nép tagja kellett legyen, s eképp fekete hajú. Ofra pedig fekete hajú volt. Persze hogy az volt, amikor ősei javarészt valóban *kerolok* voltak! Igaz, a külsején látszott, hogy mintha lenne benne valami kis *nyolpa* „beütés” is, de semmi esetre sem sok. Mindenesetre a producerek nem is nagyon válogathattak, mert alig élt már a kontinensen tisztavérű vagy majdnem tisztavérű *kerol* ember, s még kevesebb akadt ilyen a színésznők kasztjában. Egészen nyilvánvaló volt tehát, hogy Ofra a legalkalmasabb a filmszerepre – pláne, mert a hősnő a történet szerint egy *kerol* papnő, akinek mindenféle ősi énekeket is el kell énekelnie! Azaz ez nemcsak színésznői, de egyben énekesnői szerep is. Vagyis kifejezetten olyan, amit mintha nyílegyeniesen, szándékosan, készakarva és előre megfontoltan éppen pontosan Ofrának alkottak volna, rá és neki tervezték volna! Izgult is a producer nagyon, hogy Ofra elvállalja a szerepet, mert a legnagyobb bajba került volna szegény feje, ha nem így történik. Alig lett volna esélye arra, hogy egyáltalán külsőre megfelelő másik jelöltet találjon, nemhogy olyat, aki még énekelni is így tud...

A forgatás helyszínén Ofra mindenekelőtt bejárta a romváros tekintélyes területét, pusztán kíváncsiságból. Tehette, mert az érkezés napján még nem volt felvétel, az érdemi munka kezdete másnapra maradt. Ennek ellenére is hasznosan telt e napja, mert a romvárosban maga a rendező, bizonyos Ozumda úr kalauzolta őt végig, akinek be nem állt a szája, s egyfolytában azzal dicsekedett, hogy ő már mennyi temérdek filmet forgatott.

—És ezek többségét – mesélte – épp ebben a városban, Picsuban! Ez a hely annyira árasztja magából a titokzatosságot, hogy jobb helyszínt el sem lehet képzelni kalandfilmek számára! Elég csak jól szemügyre venni ezeket a monumentális kövekből rakott falakat, a magas kőoszlopokat, kőoltárakat, kazamatákat, alagutakat, s az ember máris elhiszi, hogy itt minden teli van

múmiákkal, sírból kikelő halottakkal, kísértetekkel, s egyéb rémségekkel! Már nyolc filmet is forgattam itt, ebből öt egyenesen egy sorozat része, mely sorozatnak egyébként az a mű is a része lesz, amiben ön, kedves művésznő is szerepelni fog! Tehát az, aminek a címe: „A papnő szerelme”.

—Értem. Bár ha megbocsátja, Ozumda úr, nekem az a véleményem, hogy választhattak volna valami izgalmasabb címet is!

—Nem a cím az érdekes, hanem a reklámkampány, attól függ majd, mennyien nézik meg... - legyintett a rendező. —Az talán jobb, hogy „A múmia visszatér”?! Mert az a film is világsiker volt, pedig annak a címét sem tartom valami hajmeresztően izgalmasnak! És e cím, hogy „A papnő szerelme”, ez legalább illik jól a témához, hiszen a történet központi eleme, hogy a papnő fel kell áldozza a hőst – ehelyett beleszeret! Emiatt később természetesen ő maga a papnő kerül az oltárra, de persze mindennek jó lesz a vége, mert mi csak olyan filmeket készítünk, amiknek jó a végük... és ügyelünk a történelmi hitelességre is. Azaz, ezeket a feláldozós-oltárrakötözős jeleneteket az ősi áldozati fülkében vesszük fel, ott tehát, ahol régen valóban meg is történtek az áldozati szertartások! Jöjjön csak velem művésznő, azonnal megmutatom hogy hol, úgyis jó, ha mielőbb megismerkedik a forgatás fontosabb színhelyeivel! - azzal kézenfogta Ofrát, s már vezette is.

A régi város egy hegytetőn épült, egy fennsíkon. Ennek közepe táján emelkedett a magasba egy lépcsőzetes piramis, megvolt vagy száz méter magas, ennek tetejére kellett felmászniuk, ami fárasztó volt, nem lévén e célra lift... A piramis tetején kis épületféleség állt, melynek csak teteje volt, de mind a négy oldalán nyitott volt. Alatta kőoltár. Az oltár csupán egy téglalap alakú kötömb volt, de két hosszúkás oldalán egy-egy vércsatornával.

—Erre kell majd ráfeküdnie! - mutatott rá Ozumda úr, bár ezt Ofra magától is sejtette.

—Meztelen felsőtesttel? - kérdezte fanyalogva. —Nagyon hideg lesz a hátamnak a kőlap!

—Nem is lesz az olyan nagyon hideg, mert nézze csak kedves művésznő, egyenesen rásüt oldalról a Nap, s felmelegíti! Próbálja csak ki!

—Eszem ágában sincs most levetköznöm.

—Akkor csak így ahogy most van, végülis csak egy vékony póló van magán, így is érezheti, hogy a kő nem hideg, inkább langyos!

—Na jól van! - nevetett Ofra, azzal ráfeküdt a kötömbre. —Igaz, nem hideg... sőt, a két vállam közt mintha forró volna!

—Biztos mert alaposan átmelegítette a Nap.

—Pedig most nem is tűz rá.

—De csak mert épp felhő van a Nap előtt. Ellenben korábban már órák hosszat melegíthette.

S ez így is lehetett ahogy azt a rendező mondta Ofrának, mert íme, most a felhő félrehúzódtott a Nap elől, és Ofra szemébe bántó élességű fénynyíl hatolt. Természetesen rögvést behunyta a szemét a leány... s ugyanekkor úgy érezte, mintha végtagjait mázsás súlyok tartanák fogva. Mély kábaság szállta meg. S mintha nem is volna szüksége a testére... mert olyan érzése volt, mintha kibújna a testből a fejtetőn keresztül, a magasba emelkedne, s onnan nézne szét! És temérdek embert látott az oltár körül nyüzsögni, mind ókori, a kerol nép körében szokásos öltözékben, s a magasból látta a saját testét is az oltáron heverni, mely

most csodálatosképpen teljesen mezítelen volt. Még a bal melle alatti különös, kutya-formájú anyajegyet is jól látta a magasból. Két karja a háta mögött, a dereka alatt volt, és valamiképp Ofra tudta, hogy csuklói meg vannak kötözve, csakúgy, mint a lábai is. Az oltár mellett egy tolldíszes fejkű valaki állt, a főpap, nagy késsel a kezében, s már épp készült rá, hogy a pengét a szívébe szúrja, amikor valahonnét a háta mögül egy óriási valaki, egy hatalmas termetű férfi ugrott oda, elkapta a főpap csuklóját, s a kést annak a hasába dőfte. Majd felemelte őt, Ofrát, egyetlen mozdulattal szétszakította a csuklóin a köteléket, karjaiba kapta őt, megindult előre, lefelé a templom lépcsőin, és Picsu város minden lakója rémülten menekült előre, az óriás elől, mert olyan hatalmas volt, két fejjel is magasabb, mint a legnagyobb férfi... és Ofra mindezt látta a magasból, de mintha ugyanekkor a testében is benne lett volna, és a szíve táján izzó forróságot érzett, de jóleső forróságot, s tudta hogy ez a szerelemtől van, s ezt gondolta:

—Hát eljött értem, mert szeret! És senki le nem győzheti őt, s ő meg én már egyik leszünk a világ végezetéig!

Aztán hirtelen magához tért. És csodálatosképpen már nem az ősrégi áldozati helyen feküdt az oltáron, hanem a forgatócsoport egyik sátrában, s három orvos is ott sürgölődött körülötte.

—Mi... mi történt?! - kérdezte a leány, s habozva nyúlt a homlokához, mert olyan bágyadt volt.

—Na csak hogy végre magához tért kedves művésznő, úgy aggódott mindenki magáért! - kiáltotta boldogan a rendező, aki szintén ott volt. —Egyszer csak elájult az oltárkőn fekve, s órák hosszat nem tért magához, végül úgy kellett lecipelnünk onnan!

—Igen, arra emlékszem, hogy odafeküdtem... de hogy mitől ájulhattam el...

—Nyilván mert nagyon kifárasztotta a hosszú utazás, s a piramis tetejére való felkapaszzkodás! - válaszolta neki az egyik orvos.

—Igen, persze, biztos így lehetett... bár olyan különös álmom volt... olyan különös, hogy akár a készülő film egyik jelenete is lehetett volna... ilyen élénk álmom még sosem volt...

—Miért, mit álmodott? - érdeklődött Ozumda úr.

Ofra elmondta neki. Erre a férfi tagadóan rázta a fejét.

—Nem, ez természetesen nem lehetne a filmünk jelenete... esetleg valami következő filmben lehetne ilyen jelenet, de a mostaniban nem. A mostaniban ugyanis nem szerepelnek óriások.

—Hát azért ez nem volt igazi óriás...

—Aki két fejjel magasabb mint mi, az már óriás. Na de engem nem is ez érdekel elsősorban, hanem az, hogy mi lesz ha a holnapi felvételnél is elájul?!

—Remélem nem.

—Na de ha mégis?! Szóval én azt hiszem kedves művésznő, biztos ami biztos, a jelenet felvétele előtt helikopterrel visszük fel magát a piramiscsúcsához. Csak hogy ne fáradjon úgy ki a felkapaszzkodásban, érti ugye!

Ez ellen Ofrának nem is volt kifogása. Miért is tiltakozzék, amikor így megmenekül egy csomó lépcsőmászástól! Ennek ellenére némi félelemmel a szívében feküdt rá az oltár gránitlapjára, amikor eljött az ideje a filmfelvételnek, de most nem ájult el. Bár ezt némileg sajnálta is. Az az igazság, hogy így utólag visszagondolva ájulása alatti álmára, az nagyonis kellemes volt! Oly jó érzés volt

álombeli óriási szerelmese karjaiban lenni! Olyan biztonságban érezte magát, mint még soha! Tulajdonképpen szívesen újraélte volna ezt az érzést. De hát most nem ájult el.

A sikeres forgatás utáni éjszakán, elalvás előtt is az ájulása alatti álom járt az eszében, szándékosan arra koncentrált, megpróbálva visszaálmódni magát abba az álomba, de ez nem sikerült neki. Reggel amikor felébredt, nem is emlékezett arra, mit álmódott, álmódott-e valamit egyáltalán. Ellenben alig nyitotta ki a szemét, jelzett a telefonja.

—Igen? - szólt bele a készülékbe.

—Ofra, te vagy az? Én Lorek vagyok!

—Persze hogy én vagyok Ofra. Miért hívsz?

—Baj talán, hogy hívlak?

—Nem, miért lenne ez baj?

—Mert olyan morózus a hangod.

—Á, dehogy, nem veled vagy a hívásoddal van baj, csak nemrég keltem fel, s még álmos vagyok.

—De ugye nem én ébresztettelek fel?

—Nem, persze. Szóval ne legyen lelkifurdalásod, mondd inkább amit akarsz!

—Tulajdonképpen nem akarok én semmit, csak gondoltam felhívlak, mert aggódom miattad.

—Aggódol? Aztán miért?

—Hát mert épp Picsuban van a felvételed.

—Na és aztán?

—Hát tudod, én papnak készülök, már kaptam is néhány felszentelést, de tanulok szorgalmasan tovább, és... és bizony tanítanak nekünk itt az iskolában nemcsak vallást, de néprajzot is! Régi népek legendáit... ezek közt szó van néha ősi istenségekről is... és az egyik legenda szerint Picsu város főoltára fontos hely volt, mert nemcsak arra szolgált ám, hogy ott áldozatot mutassanak be, de a tavaszi napéjegyenlőség idején rajta töltött pár órát fekvé a kerol király, bizony, ott várta be a délidőt, hogy jóslatot kapjon, afféle álombeli sugallatot!

—Jó-jó, de miként jön ez énhozzám?

—Hát, csak gondoltam figyelmeztetlek, mert van egy jelenet a készülő filmedben, úgy mesélted nekem, amikor neked is rá kell feküdni arra a kőlapra. Én pedig a helyedben kihagynám azt a jelenetet.

—Ne beszélj butaságot, nem tőlem függ a jelenetek sorrendje vagy megléte-nemléte, nem én vagyok se a rendező, se a forgatókönyvíró, ha azt mondják hogy ez a jelenet, akkor azt kell játszanom!

—De a veszélyes jelenetek számára kérhetsz dublőrt is. Érted ugye... beöltöztetnek valakit hogy úgy nézzen ki mint te...

—De mi lenne a veszélyes nekem abban, hogy csak úgy fekszem a kőlapon?

—Hát mert hátha valami látomásod támad neked is.

Ofrában pár pillanatra benneakadt a szó. Végtére is neki valóban volt látomása...

Végül ezt mondta:

—Elkéstél a figyelmeztetéssel, mert már megvolt tegnap az a jelenet.

—És nem történt semmi különös?

—Nem, minden baj nélkül felvettünk mindent amit kellett.

—Jaj de örülök neki!

—Biztos amiatt nem történt semmi különös, mert nem én vagyok a kerol nép királya. - nevetett Ofra.

—Inkább amiatt, mert nem tegnap volt a napéjegyenlőség ideje, hanem tegnapelőtt.

—Akkor meg miért hívtál ma?

—Hát mert biztos ami biztos. Meg mert ma jutott az eszembe. Szóval akkor nem történt semmi különös?

—Tegnap nem. - mondta Ofra mély lélegzetet véve.

—Csak tegnap nem? Miért, mikor történt, ha nem tegnap? - kérdezte Lorek rosszat sejtve.

—Hát, én tudod már az érkezésünk napján ráfeküdtem arra a kőoltárra, mintegy kíváncsiságból... - kezdte Ofra.

—Magasságos istenek! - sóhajtotta a telefonba Lorek kétségbeesetten.

—De nem történt semmi szörnyű! Igaz, elvesztettem az eszméletemet néhány órára, de cserében remek álmom volt!

—Halljuk, mit álmodtál!

—Nem is tudom, elmondjam-e, mert ez eléggé magánjellegű dolog.

—Nekem nyugodtan elmondhatsz bizalmas dolgokat is, elvégre barátod vagyok, s pap is. Ha tehát úgy vesszük, a te papod.

—Na jól van, elmondom, de tényleg nem volt az álmomban semmi szörnyű... - azzal Ofra elmesélt mindent Loreknek.

—Hát épp ettől féltem, hogy valami ilyesmi történik veled. - sóhajtotta ezt hallva a férfi.

—Nincs ettől mit félni, nagyon kellemes álom volt... - kezdte Ofra, de Lorek közbeavatkozott.

—Ofra, úgy látom neked fogalmad sincs a spiritualitás lényegéről! Amit átéltél, az egy jós-álom volt, mely rád nézve fontos jövődölést tartalmaz, mely azonban egyben feladatkitűzés is a számodra!

—Ezt nem értem.

—Arról van szó, hogy az álom szerint a te jövődöbelid, a te mátkád egy óriás lesz...

—Na ne nevetess, óriások nincsenek! - vágott közbe a leány.

—...valamint arra is figyelmeztet téged az álom, hogy nagy bajba kerülsz, és a bajból csak úgy menekülhetsz meg, ha az óriás-kedvesed megment téged! - folytatta Lorek. —Vagyis hiába hogy nincsenek óriások, neked akkor is egy óriás kell legyen a párod, másképp nem lesz, aki a majdani nagy bajból megment téged!

—Persze ám, majd ki akarják vágni nekem is a szívemet, mi!

—Ofra, ez komoly dolog. Ha nem is vagy te magad is pap, de annyit még neked is illik tudnod a jósálmokról, hogy nem szó szerint kell érteni őket, pusztán a lényegi üzenetük az érdekes, a bennük levő összefüggések adják a jelentésüket! Azaz, persze hogy nem a szíved kivágásáról van itt szó konkrétan, az csak egy szimbólum ami annyit jelent hogy HALÁLOS veszélybe kerülsz, és e bajt valakik szándékosan okozzák neked, azaz nem véletlen balesetről lesz szó!

—Tudod mit, ebből az egészből semmit sem hiszek!

—Kár pedig, mert a picsui kőoltár jóslatai állítólag mindig remekül beváltak a kerol nép királyainál, a legenda szerint még azt is előre megjósolta az oltár az akkori királynak, hogy a nép meg lesz hódítva!

—Ha ez ilyen remek jóshely, akkor miért féltettél tőle?

—Mert jobb a jövődöt előre nem tudni. Hiszen most például, hogy mást ne is mondjak, állandóan azon jár majd az eszed, honnan szerezz egy óriást a párodul!

—Nem fog ezen járni az eszem, nem hiszek ebben az egészben, különben is, ha az oltár olyan pompás jóshely, miért nem használják manapság is még, miért nem jönnek ide hozzá tömegével, a jövőt megtudakolandó?!

—Mert kevesen ismerik ezt a legendát, s akik igen, azok sem hisznek benne jobban, mint te. Különben meg, eleve ott kezdődik az egész hogy az oltár kizárólag akkor működik efféleképpen, ha kerol fekszik rajta. A kontinens lakóinak többsége pedig már nem az, tudod ezt te is ugye.

—Ofra, kész vagy? - hallatszott kintről a rendező kiáltása.

—Mennem kell, majd később még beszélünk, szia! - szólt a telefonba a lány, és bontotta a vonalat.

A film végül minden további gond nélkül elkészült. Semmiféle újabb látomásai nem lettek Ofrának - annak ellenére, hogy annyira szerette volna „visszaálmodni” azt a bizonyos jósálmot, annyira sóvárgott utána hogy legalább álmaiban újra az ő nagy és erős óriás-szerelmese karjaiban érezze magát, hogy amikor csak egy-egy jelenet után hosszabb szünet következett be, hogy a díszletekre ügyelő személyzet meg a statiszták előkészüljenek a következő jelenetre, olyankor ő mindig „elsslisszolt” az oltárhoz, ha épp a közelében voltak, és ráfeküdt annak a kövére.

Ám hiába. Volt ugyan, hogy elszundított rajta fekvé, ha sokáig kellett várakoznia, de akkor se álmodott semmi különöset. E hobbjja amúgy nem is tetszett a rendezőnek, de hiába próbált Ofra lelkére beszélni, hogy ne kockáztasson, hiszen hátha megint rosszul lesz, sőt sokkal inkább mint legelőször... Ofra nem fogadott szót neki. Azt meg azért nem merte megtenni Ozumda úr, hogy durván ráripakodjék, vagy holmi parancsszóval tiltsa meg. Ez egyrészt illendő se lett volna, másrészt bölcsnek se lett volna mondható, mert ha Ofra megsértődik és kilép a forgatásból, akkor fuccs a filmnek! Kezdhetik újra az egészet ami iszonyú költség, ráadásul gyakorlatilag százszázalékig biztos, hogy nem is találának senki más színésznőt, aki a megfelelő kasztba tartozik, s akárcsak meg is közelítené Ofra tehetségét, énekesi képességeit, no meg külseje tökéletességét, szépségét! Nem köszönné ezt meg neki a filmvállalat... ha Ofrát megharagítja, őt úgy kirúgják hogy zúgva száll mint egy győzelmi zászló...

Na de nem történt semmi baj végül, a film elkészült, és óriási kasszasiker lett! Már az első hónapban a premier után több milliárdot jövedelmezett a filmstudióknak, s ebből természetesen Ofra is bőséges jutalékot kapott. Minden túlzás nélkül milliomosnak mondhatta magát, bár természetesen még nem tartozott a bolygó leggazdagabbjai közé. Ennek ellenére, nyugodtan úgy tekinthette magát, hogy sikerült elérnie gyermekkori vágyát, ráadásul már egészen fiatalon, mert íme, nemcsak a színésznők kasztjába került, de máris egy igen híres színésznő, énekesnőként is világhírű, és a vagyona is akkora, ami még e színésznők és énekesnők közt is tekintélyesnek mondható, bár azért akad köztük sokkal gazdagabb is, de azok mind olyanok akik legalábbis középkorúak, azaz sokkal korábban kezdték a vagyongyarapítást mint ő, Ofra.

Úgy nézett ki tehát, teljes a siker, csodálatos életpálya nyílt meg előtte, sőt, már most gyakorlatilag a csúcson van... Mi jöhet még ezek után, mi várhat rá? -

töpregett el ezen nem is egyszer.

Hamar megtudta.

3. fejezet: Az elfeledett melódia

Lorek, mint az majdnem kivétel nélkül érvényes mindenkire aki pap illetve szerzetes szeretne lenni, természetesen feltétel nélkül hitt mindenben amit a vallása tanított. Az előfordul viszonylag gyakran egy kispappal, vagy akár egy sok éve „gyakorló” szerzetessel is, hogy „kiábrándul a hitéből”, de az ELEJÉN, amikor még nem pap, nem szerzetes csak vágyik a státusra, még biztos hogy hisz. Mert hát hiszen ha nem így volna, ha nem hinne, nem is vállalná e kétségkívül nem könnyű hivatást!

Mert az igaz hogy a papi munkakörben semmi esetre se az a jellemző hogy valaki nagyon kiizzadna s meg kéne erőltetni az izmait, de azért az is igaz hogy jó sokat kell ám tanulni és nagyon keményen! Az lehet hogy amit tanulni kell olyasmi, amit sokan csak hülyeségnek tartanak, de akkor is meg kell tanulni azt a sok mindent. És hát ezt nem sokan vállalják úgy, hogy még csak nem is hisznek e „sok mindenben”.

Lorek tehát hitt, és a hite csakis erősödött amikor kiderült, a kőoltár Picsuban még most is működik, hiszen a megfelelő időpontban amikor Ofra ráfeküdt - még ha a lány nem is tudta hogy ez a „megfelelő” időpont - el is küldte a jósálmot Ofrának!

Egy dolog nem hagyta csak nyugodni Loreket. Az, hogy az összes mese és legenda szerint - de azon „szent” tanok szerint is amiket tanult - az efféle nevezetes jóshelyek egészen egyszerűen *nem szoktak* jóslatot küldeni minden közrendű halandónak. Az ilyesmi olyan nevezetes egyének számára működnek csak, mint királyok, főpapok, és nem az egyszerű „utca gyermekének”. Egy közönséges átlagpolgár - ebben Lorek biztos volt - hiába feküdne fel a kőoltárra a megfelelő időben, semmiféle jósálmot nem kapna úgy. Az lehet hogy elaludna rajta, hiszen elég meleg és tikkasztó lehet ott az időjárás, ami kedvez az elalvásnak, de vagy semmit se álmodna, vagy csak csupa hülyeséget amit amúgy is szokott mindenki amikor alszik. Egy hétköznapi akárki legfeljebb akkor reménykedhet másban, ha mondjuk valami nagyon de tényleg NAGYON szent életet élő leány, természetesen garantáltan szűz, sőt nemcsak a lába közét illetően szűz de még csak soha nem is kacérkodott senkivel se, nem csábított senkit, nem flörtölgetett, aki már évek sőt inkább évtizedek óta mások szolgálatának szenteli az életét, például gyógyíthatatlan betegeket ápol, és nagyon szerény életet él... tehát, valaki aki bár nem tett hivatalosan szegénységi fogadalmat, és nem lépett be szerzetesnek semelyik rendbe se, de gyakorlati értelemben mégis nagyon hasonló életet folytat. Igen, akkor elképzelhető hogy kap efféle jóslatot. És még ekkor is csak *elképzelhető*, de cseppet se garantált! Egyéb esetekben azonban - ez Lorek mély meggyőződése volt - efféle esemény nem fordulhat elő! Lehetetlen! Abszolút és totális képtelenség, lehetetlenség! Minden alapelvnek ellentmondana amit ő eddig tanult a misztikáról!

Na de akkor Ofra miként kaphatott jóslatot?! Szó se róla, Ofra tulajdonképpen szerény nő. Nem henceg a vagyonával, habár elképesztően gazdag már most is. Nincsenek olyan sztár-allűrjei mint oly sok színésznőnek, nem hisztizik a forgatások alatt, nem pofozza meg a sminkest meg a fodrászt ha véletlenül kissé meghúzzák a haját, szexbotrányai sincsenek (ami azt illeti Lorek az életébe le merte volna fogadni hogy Ofra még garantáltan szűz!) s egyáltalán, jó tanuló volt az iskolában, segítőkész mindenkire és lám, még a bogarakat se akarta megölni!

Ez mind-mind nagyon dicséretreméltó tulajdonság!

Na de azért ez még mind összességében is rém messze volt attól, ami Lorek szerint ahhoz kellett volna akár csak minimálisan is, hogy egy ilyen nevezetes jóshely mint a picsui, „figyelmére érdemesítse” a leányt. Főleg mert Ofra úgy igazából még csak nem is mondható különösebben vallásosnak. Arról persze szó sincs hogy a leány ateista lenne, de az annál biztosabb hogy Ofra számára a vallás nemhogy nem életcél, de az is kérdéses hogy a leány egyáltalán magasabbrendűnek tartja-e a vallást bármiféle értelemben is mint az olyan merőben profán, világi érzelmet mint a szerelem, mely után ő bevallottan sóvárog... Igen, Ofra kétségkívül vallásos maga is, hívő, de a számára a vallás egy erősen mellékes valami, egyszerűen a tágabban értelmezett „kultúra” része, mint a népdalok, vagy mondjuk egyes sportesemények, öltözködési szokások, ilyesmik... Ofra vallásos, mert annak lett nevelve, de ha valamiképp úgy alakult volna az élete hogy hitetlen családba születik s így hitetlenné nevelődik, akkor is ugyanilyen jó énekesnő lett volna belőle, legfeljebb kevesebb olyan dalt énekelt volna ami vallásos témájú, de ettől még Ofra ugyanolyan jól érezte volna magát az életben. Nem, Ofra semmi esetre se mondható kifejezetten „szent életűnek”. Tulajdonképpen persze ahogy él, botránymentesen, szerényen, az hasonló valamiféle „szentéletűséghez”, de ez nem fakad egy mély vallásos érzelemből. Ez tehát nem lehet az oka a kőoltár „megnyilatkozásának”. Pláne mert hiszen az egész már ott kezdődik, hogy ilyen jóslatok előtt érvényes áldozatot illik bemutatni. Nem feltétlen emberáldozatot mint a barbárok szokták régen, de legalábbis elmondani a megfelelő imákat, elénekelni a kellő szent énekeket, és így tovább... ez most mind elmaradt. Persze hogy elmaradt amikor senki nem él már a régi kerol papi rendből aki ismerné ezeket... Eleve, szó se volt szertartásról, teljesen véletlen volt hogy Ofra odafeküdt, maga a lány se gondolt szertartásra vagy jóslatkérésre... ez az egész mondhatni az oltár „magánakciója” volt, egy ajándék a részéről Ofrának, s ez a tény, ez bizony nagyon gondolkodóba ejtette Loreket. Mert hát ugye miért is szereti az az oltár - vagy az az „erő” amit az oltár jelképez - ennyire Ofrát?! Vagy ha más az oka ennek nem holmi „szeretet”, akkor csakis arról lehet szó, hogy Ofra valamiképp óriási jelentőséggel bír, hihetetlenül fontos személy, igen, ő igenis van olyan fontos most, mint a régi királyok akiknek az oltár rendszeresen jövendőlt... Bár erről ő Ofra maga se tud semmit egyelőre.

Na de ha mindez így van, az egyszerre izgalmas és rém nyugtalanító...

Már pár napja ezen törte a fejét Lorek, a tanulnivalóira is alig tudott koncentrálni emiatt, amikor váratlanul maga elé hívatta őt a rendfőnöke, Zsung tisztelendő atya.

Márpedig ez nagy szó volt! Hatalmas! A rendfőnököt Lorek eddig egyetlenegyszer látta csak egész életében, akkor, amikor a Rendbe belépett. Akkor is csak messziről...

Most azt se tudta miként fejezze ki mély tiszteletét amikor a szent életű férfiú elé vezették. Azt természetesen tudta, miként kell viselkednie „hivatalosan”, de úgy érezte illene ennél is jobban kifejeznie mély alázatát. De nem merte mert hátha épp azzal követne el hibát...

A rendfőnök azonban barátságos volt vele.

—Ülj le ide velem szemben, szeretett gyermekem! - mutatott neki helyet magával szemben, a gyékényszőnyegen. Maga a rendfőnök is ilyenén ült. —Te

természetesen nem tudod miért hívattalak, de azonnal elmondom neked. Mint mindenkire, úgy nyilván rád is igaz, hogy szeretnél tiszteletre méltó pályát befutni Rendünkben. Ami azt jelenti leginkább, hogy egyre magasabb lépcsőfokokra hágni a hierarchiában. Nem kell letagadni ha így van, ez egészen természetes érzelem, melynek oka cseppet sem csupán a hiúság lehet, de annak a nyilvánvaló ténynek a realizálása is, hogy minél magasabb rangba kerül valaki, annál hatékonyabban tudja szolgálni képességeivel Rendünket is, s embertársait is úgy általában. Na de te még nagyon a pálya elején állsz... kétségtelen tény, kaptál már bizonyos felszenteléseket, de... de azért ahhoz hogy igazán magas pozícióba juss, még nagyon de nagyon sok időnek kéne eltelnie. Legalábbis úgy egy évtizednek mindenképpen, de ez tényleg a legjobb eset, mert reálisan nézve a dolgokat ez az időtartam közelebb van a két, mint az egy évtizedhez. Hacsak... hacsak el nem vállalsz egy olyan feladatot - mondhatnám küldetést! - melyről most mindjárt beszámolok neked. De már most előre megjegyzem, ez olyasmi ami bizonyos hogy senki szívét nem örvendeztetné meg, ha rátestálnám.

—Szentatyám, én a Rendbe lépéskor engedelmességet fogadtam, tehát már most, a részletek ismerete nélkül kész vagyok habozás nélkül beleegyezni mindenbe! - hajolt meg ültében a rendfőnök felé Lorek.

—Hát persze fiam, ezt én is tudom, ez nyilvánvaló, de nekem nem az kell hogy csak „elvégezz”, hanem hogy szívesen is végezd! Mert bár a küldetés körülményei kétségbeejtően kényelmetlenek, a feladat maga annál fontosabb! Igen, kioszthatnám e feladatot parancsszóval is, és nem is lenne furcsa ha te kapnád meg, mert hát egészen nyilvánvaló minden nagy szervezetben, hogy pont az újoncok kapják a legkellemetlenebb feladatokat. Ez mindenütt így van a világi életben is, a cégeknél is, vállalatoknál, a hadseregben... De nekem tényleg az kell hogy akit odaküldök, ne azon töprengjen naphosszat, miként tudná áthelyeztetni magát minél gyorsabban. Szóval, megvizsgáltam a szóba jöhető testvéreink személyi anyagát, s arra a következtetésre jutottam, hogy épp te lennél a legalkalmasabb. S hogy most már ne csak csupa általánosságokat beszéljek, elárulom, hogy magas, nagyon magas rangba kerülnél azonnal: tartományvezető lennél, ami püspöki ranggal egyenértékű! Ez aztán igazán rendkívüli, káprázatos és villámgyors karrier a te korodban... épp csak nem akárhol lennél tartományvezető, hanem bolygónk másik felén, ott is egy nagyon barbár, elmaradott vidéken... Pícsuban.

—Tessék?! - rezzent össze Lorek.

—Tudtam én hogy ez sehogy se hangzik jól... Igen, ott aztán le kell mondj a civilizáció minden kényelméről! Ott senki más nincs csak vadak... de épp emiatt nagyon fontos, mert... na mindegy, mielőtt ismertetném veled hogy pontosan miért ilyen fontos ez az egész, elmondom miért téged választottalak. Mindenekelőtt, tudsz kerol nyelven. Ez pedig nyilvánvalóan döntő fontosságú. Hiszen arrafelé kerolok élnek, és egyáltalán nem mindegyikük beszéli a mi nyelvünket, a vadak aztán egészen biztos hogy nem. Továbbá, felhívom figyelmedet arra, hogy neved, a Lorek nem más mint „kerol”, visszafelé olvasva... ezt mindenféleképp ómennek kell tekintsem, mely arra utal, hogy ha egy probléma kerolokkal kapcsolatos, azt rád, Lorekre kell bíznom!

—Valóban! Ó milyen nagyszerű is ez! Hiszen eszerint már születésem előtt hogy úgy mondjam „felfigyeltek” rám Felsőbb Hatalmak! - derült Lorek arca boldog mosolyra.

—Igen, tekinthetjük így is - bólogatott a rendfőnök - de természetesen ez minden más emberre is érvényes bizonyos mértékig... bár az tényleg ritka hogy ilyen nyilvánvaló jelet küldjenek valakinek mint neked, gyermekem. Na de még ez is hagyján, mert most jön a lényeg: tudomásomra jutott, hogy legkedvesebb szórakozásod a régi legendák kutatása! Hát ha ez így van, biztos vagyok benne, nagyon élvezed majd a munkádat, mert egyik legfontosabb feladatod ott épp az lesz, hogy utánajárj egy „legendának”...

—Megtudhatom mi az?

—Persze, épp azt óhajtom elmondani. Mint azt bizonyára magad is tudod, azon a tájékon a lakosság ismeretei elég sekélyesek hitünk tanításait illetően... persze, persze, hivatalosan ők is ugyanazon a hiten vannak mint mi... ám ez nem sokat jelent. Legtöbbjük még életében egyszer se vett részt egyetlen szertartásunkon se, soha nem járt a templomainkban... Persze hogy nem, amikor még a városainkba se járnak be, továbbra is gyűjtögetnek és vadásznak... Vadak, na! Igaz, egyre kevesebb ilyen törzs él... de azért akadnak még ma is, bőségesen! És még amelyikük el is jutott már a civilizáció bizonyos fokára, azoknál is erősen kérdéses, ugyanazt értik-e a hittételeink alatt mint te vagy én, még akkor is ha fennen hangoztatja hogy ő is a mi vallásunkat követi. Mert hát persze hogy jogos a kétely a szívünkben ezt illetően, amikor még manapság is gyakran áldoznak titokban az ő mindenféle pogány isteneiknek vagy épp holmi „szellemeknek”... Tele van képzeletviláguk mindenféle rút babonasággal... hogy arról már ne is beszéljek, a kasztbeli hovatartozásuk is erősen kérdéses! Persze, nem szabad elfelejteni, a kasztrendszer jelentős részben világi kerete csupán a társadalmunknak. Mégis, a tény hogy ők erre gyakorta fittyet hánynak már eleve komoly jele annak, mennyire NEM integrálódtak a mi civilizációnkba... Na de a lényeg, hogy nemrég geológusok jártak azon a vad terepen, és a magas hegyekben, egy eldugott és rém nehezen megközelíthető részen hihetetlenül gazdag platinaelőhelyre bukkantak! Azonnal nagy lett az érdeklődés a környék iránt, hiszen a platina rendkívül értékes anyag, s nem is csak olyan hívságos dolgokra kell gondolni mint az ékszerek, de számos más felhasználási területe is van, például katalizátorként a vegyészetben, a mikroelektronikában is nagyon hasznos, vagy transzplantációs célra a sebészetben és így tovább... s a geológusok úgy becsülik, nem is csak annyi platina van ott amennyit most felfedeztek, mert az csak „a jéghegy csúcsa”, szerintük arrafelé minden hemzseg a platinától... De a környék tényleg egy pokol. A hőmérséklet iszonyatosan magas, a páratartalom majdnem 100 százalék, azaz minden csöpög a víztől, minden párás, nyirkos, füledt, ráadásul a vidék vagy járhatatlan, égbetörő hegyekből áll, vagy a köztük elterülő igen keskeny völgyekből, mely völgyek azonban maguk is járhatatlanok, mert mind csupa mocsár, vagy tó mely most kezd eutrofizálódni. Akad arrafelé persze kristálytishta vízű, szép tó is, nem is egy, de azok meg iszonyatosan mélyek, nem ritka amelyik mélyebb mint ezeröttszáz méter, s ezekben hatalmas krokodilok laknak, és elképesztő méretű óriáskígyók... ezen kígyók legfőbb táplálékai épp ezek a krokodilok, ebből már sejthető mekkora is lehet egy ilyen kígyó amely krokodilokból él. Szóval e tavak gyönyörűek tényleg, de nem életbiztosítás fürödni bennük, de még az is meggondolandó, hogy akár csónakkal keljen át rajtuk valaki.

Azaz, nem lesz könnyű megszervezni ott a platinabányászatot, de van még egy akadály. Ez pedig a bennszülöttek. Igaz hogy ők nem is ott laknak, nem azon a

területen, hanem attól sok kilométerrel távolabb, ahol jóval kellemesebb az éghajlat... mármint szerintük, mert nekünk az még mindig a pokol. De tény hogy kedvezőbb vadászatra... na és mint kiderült, ez az előbb említett szörnyű, egyszerre hegyes és mocsaras vidék e benszülöttek valamiféle „szent helye”, legalábbis a legendáik szerint! De annyira, hogy meggyőződésük, maga az egész emberi faj is onnan származik! Állítólag ott volt az Édenkert!

—Ez mennyiben befolyásolja a platinabányászati terveket?

—A lehető legnagyobb mértékben, mert a benszülötteknek már az se tetszett amikor a geológusok ott bókászta, de az pláne a nemtetszésükkel találkozik hogy ott bárki is bányászni kezdjen! Főleg hogy utat építeni oda, sőt vasutat az érc-szállításhoz, amihez fel kéne tölteni néhány völgyet és tavat, néhol alagutakat robbantani a hegyekbe és így tovább... már a geológusok munkáját se hagyták háborítatlanul, és most nagyon finoman fogalmaztam, mert az az igazság hogy némelyiküket egyszerűen megölték. Bizonyos jelentések szerint volt amelyiket meg is ették, de ez nem lett bebizonyítva. Igaz hogy nem lett megcáfolva sem, kétségnélküli bizonyossággal...

—Bevallom szentatyám, hogy bár az emberevést elítélem, a gyilkosságokat is, de azért valamennyire megértem a benszülöttek érzelmeit, amennyiben nem okvetlenül tölti el bensőmet öröm arra gondolva, hogy profitéhes vállalatok feltúrnak majd egy addig érintetlen trópusi paradicsomot.

—Mi lenne abban a paradicsom, mondom hogy csupa járhatatlan hegy meg bűzölgő mocsár, tele iszonyatos vadállatokkal... De meg, még abban is tévedsz fiam, hogy a benszülöttek holmi „természetkárosítás” miatt aggódnának, amint pedig most vélhetőleg ilyesmi jár a fejekben. Szó sincs semmi ilyesmiről. A benszülötteket maga a hely tulajdonképpen nem igazán érdekli, miért is érdekelné amikor ők maguk se járnak arra. Ők amiatt aggódnak, mert hitük szerint arrafelé valamiféle szellemek élnek. Vagy tündérek. Vagy manók. Vagy istenek. Nehezen lehet megmondani melyik a legjobb szó rá, mert bár ők is kerol nyelvet beszélnek, de annak valami teljesen elfuserált nyelvjárását amit alig lehet érteni, s ami rengeteg ismeretlen szót tartalmaz. Pláne a hitvilágukat illetően... Tehát, ők amiatt aggódnak, hogy ezek a szellemek/istenek/akármik majd megharagszanak a bányászokra... ami még hagyján is lenne a benszülötteknek, de véleményük szerint ekkor rájuk a benszülöttekre is megharagudnának, mert megengedték hogy a bányászok zaklassák ezeket az isteneket/szellemeket, akármiket! És ettől nagyon félnek, mert a legkomolyabban úgy hiszik, hogy ezek az izék még tüzet is képesek okádni!

—Akkor talán mégse istenek hanem sárkányok. - mosolyodott el Lorek.

—Bizonyos hogy nem sárkányok, mert a benszülöttek szerint nagyjából emberformájúak. Illetve némelyikük szerint nemcsak nagyjából hanem teljesen. Bár ne vedd készpénznek amit mondok neked erről fiam, mert én ugyebár nem voltam ott, s csak azt mondhatom el neked amit velem is úgy közöltek, tehát az információim sokadkézből valóak, azaz könnyedén lehetséges hogy amint mondani szokták, „a fele se igaz”. A lényeg hogy nekem az jutott az eszembe, hogy épp három hete üresedett meg a tartományfőnöki poszt arrafelé, be kéne tölteni valakivel, és te alkalmasnak látszol rá. Az volna a dolgod mindenekelőtt, hogy odaköltözz Picsuba, ami bár elég elmaradott város maga is - már ha szabad egyáltalán a „város” nevet használni egy olyan helyre ami a porfészek nevet se érdemli meg, mert nemcsak kicsi de majdnem mindig szakad az eső ott - de mégis

van ott azért már legalább valami kultúra és civilizáció legalább nyomokban. Aztán onnan kiindulva majd felkeresed a bennszülötteket, akik a közelben laknak. Azaz alig ötszáz kilométerre, ami az ottani viszonyok közt valóban közelinek számít. Lesz hozzá helikoptered.

—De nem tudok helikoptert vezetni.

—Megtanítunk rá a következő napokban. Nem olyan ördögösség az, ha csak szép időben akarsz menni vele, és nem éjszaka, ködben, kizárólag a radarra meg a rádiónavigációra hagyatkozva... Ahhoz valóban érteni kell. De ha csak úgy szép nyugodtan, nappal, na ahhoz nem kell nagy ész. Persze még nappal se leszel képes olyan légi bravúrokra mint amik a kalandfilmekben láthatók, de nem is az a cél. Szóval elmész a bennszülöttekhez, kikérdezed őket, megpróbálsz meggyőzni őket róla hogy ne higgyenek ilyen babonaságban mint ezek a nemtudommicsodák... egyáltalán, természetesen az a dolgod hogy minél jobban elmélyítsd hitüket szent tanításainkban! Annyira mindenképp, hogy ne akadályozzák a bányászatot. Ez fontos. Nem titkolom, Rendünk jelentős támogatást kapna ezesetben a beruházóktól, de különben is kötelességünk hogy e téren sikert érjünk el, mert micsoda szégyen is lenne meghagyni e nyomorult bennszülötteket a tévelygéseikben!

—Hallom és engedelmeskedem! - válaszolta Lorek.

Ahhoz hogy Lorek Picsuba utazhasson, tényleg a bolygó túloldalára kellett repülnie, mert Picsu a déli féltekén volt, Zélandia kontinensén. Zélandia hatalmas kontinens volt, a legészakibb területei majdnem az Egyenlítőig terjedtek, de a kontinens déli nyúlványai túlnyúltak a déli mérsékelt égövön is, azaz, e kontinens legdélibb pontja bár nem volt mindig kifejezetten sarkvidéki éghajlatú, de azért néha már alaposan bereccsent ott a hideg, nemhogy télen, de egy hidegebb őszi éjszakán is simán meg lehetett ott fagyni - már ha volt ott egyáltalán értelme ősziről meg tavaszról beszélni. Az ott lakók szerint arrafelé csak két évszak létezett: a nyár, ami mintegy 3 hónapig tartott, és a legmelegebb időszakban se ment 25 fok fölé a hőmérséklet, és a tél, ami az összes többi hónapot kitette. A nyár előtt és után volt egy-egy hét, szerencsésebb esetben két-két hét, amit TALÁN lehetett tavasznak vagy őszenek nevezni, csak hát ennek ugye nem sok értelme volt...

De Lorek nem erre a területre kellett utazzék, aminek nagyon örvendett, mert mindigis utálta a hideget. Neki kifejezetten a kontinens másik végén, a trópusi régióban akadt dolga.

Jellemző volt az ottani állapotokra, hogy kiderült, az az épület ami a „rendház” megtisztelő titulust viselte, nem is újjépítésű volt. Még valamikor a középkorban emelték a nyolpa hódítók, és bár igazán nagy volt, majdnem beillett várnak is, de a villanyvilágítást csak a földszint néhány szobájába vezették be, ám oda is majdnem feleslegesen, mert a villanyvezeték mely az energiát szolgáltatta, a legközelebbi városból jött ide, ám ez a „legközelebbi”, ez körülbelül százhusz kilométert jelentett, és állandóan elszakadt hol itt - hol ott. Többnyire valami nagy trópusi vihar miatt ami kidöntötte az oszlopokat. Vagy rádöntött egy fát a vezetékre. Vagy valami nagy testű állat döntötte ki az oszlopok valamelyikét. Netán a megáradt folyó sodorta el az oszlopok egyik-másikát. Szóval, áram vagy volt, vagy nem. Általában inkább nem. Természetesen volt helyi áramfejlesztő generátor, de ahhoz meg ugye benzin kellett, ám azt se volt könnyű elhozni ide

tartálykocsival, mert az egyetlen idevezető út se volt leaszfaltozva, hanem csak földút volt, ami, hát, hm, nem sok jót ígér egy trópusi országban ahol sok az eső, ugyebár. De ez még a legkisebb baj volt az egészben, mert a nagyobbik az, hogy ezen út legalább egyharmada olyan helyen vezetett ahol az egyik oldalon egy több száz méter mély függőleges szakadék nyílt, a másik oldalon meg ugyanilyen magas függőleges sziklasírt. És az egész út nem volt szélesebb mint öt méter. Ilyen helyen vezetni még lassan se egy életbiztosítás, nem beszélve arról, milyen óvatosnak kell lenni ha szemből is jön autó, s a két jármű ki kell kerülje egymást... még az a szerencse hogy ilyesmi nemigen fordulhatott elő. Az annál inkább, hogy ez a keskeny, öt méter széles út is csúszós a rengeteg esőtől, vagy egy részét sziklaomlás zárta el...

Lorek helyzete annyiból volt jobb, hogy neki a Rend biztosított egy helikoptert. Na de üzemanyag ehhez is kellett, még több is mint az autókhoz... most ugyan hozott neki jó sok tartalék üzemanyagot egy teherszállító helikopter, de ki tudja mikor jön a következő ellátmány...

A rendház alatt, az alagsorban különben börtöncellák sorakoztak, sőt volt egy teljesen berendezett kínzókamra is, ez is még a középkorból maradt itt. De még az alagsor alatt is volt egy „még alagabb” sor: a kazamaták. Itt temették el a korábbi rendtagokat, meg a hódítók közül az arra érdemesnek tartott előkelőbbeket. Lorek örült ennek, mert bár ő tényleg és igazán utálta a hideget, de mire ideérkezett, egyik első dolga volt lemenekülni a kazamatákba a föld alá, a hűvösbe, mert hát szép és jó dolog a meleg, de ami sok az sok...

Persze minden rosszban van valami jó is állítólag. Itt ez a jó az volt, hogy tényleg és igazán úrnak érezhette magát, mert kiderült hogy vannak szolgálai is! Még soförje is, ha valahova autóval akarna menni. Mert volt itt autó is. Hogy minek, az más kérdés, mert út amin használni lehetett volna, az alig. Volt szakács is, bár az is minek, mert bevásárolni gyakorlatilag semmi olyat nem lehetett sehol se, ami Lorek szerint kiérdemelte volna az „étel” megtisztelő nevét. Kérdezte is a szakácsot, miből áll itt a főzés tudománya, s kiderült hogy alig többől mint hogy a frissen ejtett állatot kibelezik, megnyúzzák, aztán megfőzik és megeszik...

—Só, az van hozzá legalább? - kérdezte Lorek gyanakodva.

—Ó igen, az van, az az egy amiből bőviben vagyunk a fűszerek közül, mert a geológusok szerint néhány százmillió évvel ezelőtt ezek a hegyek még itt se voltak, itt tengerfenék volt, és emiatt minden tele van sólerakódásokkal... azaz van itt sóbánya! Persze nem kell valami rém komoly dologra gondolni, de a bennszülöttek is ide járnak roppant messzeségekből sóért, szóval, a sóból nem fogunk kifogyni, ne aggódjon uram!

—Remek. - bólintott Lorek. —Különben is - gondolta - neki nem az a dolga hogy a nélkülözéseken keseregjen, hanem hogy elviselje azokat, elvégre az illik hozzá, akár szerzetesnek, akár hittérítőnek tartja magát!

Bár ideutazása során bizony ezt illetően bűnös gondolatai támadtak. Nem tetszett neki, hogy a Rend melynek ő is a tagja, ilyen világi dolgokba keveredik, ilyen kifejezetten anyagiasságokba mint a platinabányászat. Jó-jó, persze, nekik természetesen valóban kötelességük kitakarítani a sok babonáságot a bennszülöttek fejéből. Efelől semmi kétség. Mégse tagadható, ez az ügy amiatt lett most ilyen roppant sürgős hirtelen, mert a bányatársaság siker esetén jutalékot ad nekik. Mondhatni célprémiumot. Ez Lorek fogalmai szerint már veszélyesen közel állt a szimónia bűnéhez... Nem az, biztos hogy nem az, de a határ nagyon

keskeny...

Ám e gondolatai hamarosan elillantak, mert figyelmét más kötötte le. Ahogy az alagsort derítette épp fel, kiderült, hogy az bizony tele van mindenféle drága műszerekkel és gépekkel! Elsősorban olyasmikkal amik egy filmforgatáshoz szükségesek. És a sofőrje mondta neki, hogy ezeket a cuccokat még azok a filmesek hagyták itt, megőrzésre, akik azt a filmet forgatták nemrég melyben Ofra is szerepelt... már előre eltervezték ugyanis hogy lesz annak legalább egy folytatása még, ugyanezen a helyszínen, legalábbis lesz néhány jelenete itt is, és úgy ítélték meg, olcsóbban jönnek ki ha nem cipelik vissza a rengeteg drága felszerelést, hanem alaposan becsomagolják őket és itt elraktározzák valamennyit „legközelebbre”... természetesen ezért a megőrzésért is csekélyke támogatást adtak a Rendnek.

Lorek ezt tényleg nem bánta. Ugyanis elhatározta hogy szükség esetén ő bizony a legteljesebb lelki nyugalommal fogja használni e kamerákat és más egyebeket! Mert ő igenis elmegy a bennszülöttekhez... de aztán oda is, ahol a platinát bányásznák. Lefilmez mindent! Már amiatt is mert ha ott tényleg megnyílik a bánya, akkor az az egy aztán holtbiztos hogy a régi természeti környezetnek nyoma se marad. Illik hogy dokumentálva legyen előbb, mi minden lesz emiatt az örök enyészete, mi pusztul el...

Előbb azonban mást tervelt ki. Mert most hogy eszébe jutottak a filmesek meg Ofra, elhatározta, szemügyre veszi ő maga is a kőoltárt. Az elvégre itt kell legyen Picsuban... és kérdezte a sofőrjét hogy miként juthat el oda. Kiderült, szerencséje van, mert vezet oda autót. Alig két óra alatt oda lehet jutni innen, mert harminc kilométerre sincs.

—Harminc kilométer megtétele tart két óráig?! - hüledezett Lorek. —Hiszen ekkora sebesség egy biciklivel is elérhető talán!

—Uram, nem mehetünk gyorsabban, mert olyan az út... örüljünk hogy van valami út egyáltalán, ez se lenne ha nem jönnének néha turisták hogy megsejmeljék a romokat...

Lorek nagyot sóhajtott.

—Jól van! Ma már alkonyodik, de holnap reggel indulunk!

Igazság szerint Lorek maga se tudta, minek is látogatja meg a picsui oltárt. Tulajdonképpen - maga előtt se titkolta - ez egyenértékű azzal, hogy ő „lóg”. Azaz szórakozik, nem azt teszi ami a dolga! Őt nem azért küldte ide a rendfőnök hogy az oltárt nézegesse vagy tanulmányozza, hanem hogy elvégezzen egy bizonyos konkrét feladatot a bennszülöttekkel kapcsolatban, ezen felül meg úgy általában véve a hitélet elmélyítése lenne a dolga. Egyiknek sincs köze ahhoz a kőoltárhoz... Ha tehát odamegy, az lógás, henyélés, lazálás... és mindjárt a legelső nap amikor ideérkezett az állomáshelyére! Ó mekkora szégyen ez!

Ennek ellenére, teljesen biztos volt benne hogy odamegy. Ellenállhatatlan belső késztetést érzett rá. Ugyanolyan biztos volt benne hogy oda kell menjen, mint még réges-rég gyermekkorában amikor tudta, hogy neki papnak KELL mennie! Ő pap kell legyen és semmi más, ezt a legteljesebb bizonyossággal érezte!

Most ugyanilyen határozottan érezte, hogy neki oda *kell* mennie ahhoz a piramishoz... sőt, fel is kell másznia rá! Hogy aztán mi lesz, majd kiderül... lehet hogy semmi. De oda kell menjen ez biztos! Szinte fizikailag érezte a vonzást ami ahhoz a helyhez hívta, mintha csak egy darab vas lenne a szíve helyén, s azt

vonzaná a mágnesből készült oltár...

Bizonyos mértékig persze érthető hogy Lorek ennyire meg akarta nézni azt a helyet. Mindigis vonzotta őt a misztika úgy általában, nem is lehet vitás hogy ez már eleve óriási szerepet játszott a pályaválasztásában is, abban, hogy pap lett. De az az igazság, hogy a papi pályában mégiscsak csalódott egy picit már ilyen fiatal korára is... Nem, nem arról van szó hogy megrendült volna a hite! Egyszerűen eddig az élete bizony meglehetősen unalmas volt Loreknek... ő ugyanúgy kereste a misztikát, pontosabban az izgalmat a misztikán keresztül, a természetfelettit, ahogy Ofra sóvárgott a nagy szerelem után. De a papi pályában eddig bizony nem sok misztikát vagy titokzatosságot talált Lorek... szorgalmas volt, engedelmes, jó tanuló, de bizony még csak látomása se támad egyszer se, soha életében, amíg a rengeteg imát mormolta szorgosan a tanulóévei alatt. Tulajdonképpen irigyelte is kissé Ofrát amiatt, mert a lánynak bezzeg volt látomása, sőt, kifejezetten jós-álma! Hát milyen igazságtalanság is ez már, na, az ilyesmi hozzá a paphoz illenék nem Ofrához, aki láthatóan még csak azzal sincs tisztában mekkora kegy érte őt bizonyos Felsőbb Hatalmak részéről amikor e jósolat elküldésére érdemesítették!

Mindenesetre, úgy érezte a fiú hogy most, hogy teljesen hivatalosan ide Picsuba lett küldve, ezzel Valami talán elkezdődött! Nem lehet véletlen hogy Ofra révén - ha távolból is, mint a leány barátja - már korábban „belekeveredett” kissé ebbe az „oltáros, jóslatos” dologba (maga Lorek se tudta mi lenne ezen eseménysor legadekvátabb elnevezése) aztán meg épp ide küldik őt!

Lorek úgy érezte, amit tenni fog, lehet hogy szigorú értelemben tényleg „lógás”, de csak „világi” értelemben az, még akkor is ha a szerzetesrend nézőpontja szerint „lóg”. Másképp nézve a dolgokat azonban, egyenesen kötelességszegés lenne ha nem keresné fel az oltárt, mert azok a bizonyos „Felsőbb Hatalmak” épp ezt várják el tőle!

Igenis, neki oda KELL mennie! Érzi! És ha ott lesz, akkor majd... izé... eh, a csuda tudja mi lesz, de valami biztos, és akármi lesz is, de ő sikerrel küzd meg vele, bármi várjon is rá, ez nem lehet másképp, mert nemcsak az igaz hogy az ő Lorek neve Kerol visszafelé olvasva, de már régen utánanézett annak is, mi a neve jelentése: Nos, a "Lorek", az igen-igen ritka név volt Gyengulla bolygón, soká tartott míg Lorek kiderítette hogy ez valójában nem is igazi név, inkább csak becenév, természetesen kerol nyelven... mert kerol nyelven létezett egy Lorenc nevű név, ennek a becézett formája volt a Lorek. Bizonyos értelemben úgy lehet tekinteni, hogy Lorek = „Kis Lorenc”. Ami meg a Lorenc név jelentését illeti, az azt jelentette hogy Babér. Tulajdonképpen tehát a Lorenc a Laura név férfiúi megfelelője volt, mert a Laura is babért jelentett. Azaz, minthogy Lorek = „Kis Lorenc”, úgy is tekinthetjük hogy Lorek = „Babérocska” vagy „Kis Babérlevél”.

Ennek pedig Lorek nagyon örvendett. Ez egy igen-igen szép név, mert hát hogy is ne lenne az amikor köztudott az egész világon, de tényleg még a legműveletlenebbek előtt is közismert, hogy a babér nem más mint a GYŐZELEM, a DIADAL, a SIKER szimbóluma!

Akármiről is legyen szó tehát ebben az ügyben amibe belekeveredett az oltár meg Ofra, azt ő Lorek ki kell derítse, s ki is fogja deríteni, mert úgy van elrendelve hogy ő sikerrel járjon, ez már a nevéből is nyilvánvaló!

Bár azért ezt illetően akadt mégis egy homályos pont. Az, hogy miként jutott e névhez Lorek...

Mert hát ugye ő is árva gyerek volt. Nem ismerte a szüleit. Talált gyermekeknek az árvaház ad nevet szokásosan. Lorek azonban nem így jutott a nevéhez, mert amikor reáleltek, volt rajta ruha is, egy elég primitív, kézzel szőtt ingecske, de ezen kis bébi-inget mégis nagy odafigyeléssel készítették, mert bár fehér volt alapvetően, de a mell-részébe valaki belehímezte e szót: Lorek. Ebből elég nyilvánvaló volt hogy az ő neve az hogy Lorek, így nem kellett őt külön elnevezni az árvaházban.

Különben ennek volt köszönhető az is, hogy Lorek tudott kerol nyelven. Mert hát ő mint csecsemő, amikor megtalálták, természetesen semmiféle nyelven nem beszélt még, olyan picike volt... ám az árvaházban nagy hangsúlyt fektettek az oktatásra úgy általában, beleértve ebbe az idegen nyelvek oktatását is. Ez azon csekélyszámú dolgok egyike volt melyet a Gyengulla bolygón uralkodó kasztrendszer javára lehetett írni: az árvaházi iskolák a legislegjobbak közé tartoztak, kivétel nélkül, egyszerűen azért mert az árva gyerekeket is be kellett sorolni valamelyik kasztba idővel, a KAMI során, és hát valami indok mégiscsak kellett rá, miért lesz egyikük ebbe, másikuk meg amabba a kasztba minősítve! Ezen ürügy kézenfekvő volt hogy a tanulmányi eredmény legyen, legalábbis jelentős részben. Ez elég tudományosan hangzik, elég liberálisan is (hiszen a diák maga tehet róla mennyire szorgalmas, mennyire jó tanuló) és így senki nem vádolhatja az árvaházakat igazságtalansággal! Azaz, az oktatás az árvaházakban igazán példás volt, beleértve ebbe a nyelvoktatást is. Na és Lorek neve nagyon furcsa volt, igazán ritka, szokatlan, de egykettőre kiderítették hogy ez valami kerol nyelvű szó. Nem sok kerol ember élt azon a kontinensen, a bolygónak épp a Zélandiával átellenes oldalán... de kerol nyelvoktatás létezett azért, és mert úgyis elég zsúfoltak voltak azok az osztályok melyekben más, divatosabb nyelveket oktattak a diákoknak, az árvaház vezetősége úgy döntött, Lorek a neve miatt illik hogy a kerol nyelvi osztályba járjon, majd ha kinő a pólyás korból és lehet neki nyelvet tanítani egyáltalán. De ez elég hamar bekövetkezett, mert a nyelvoktatást már az óvodás kor kiscsoportosainál elkezdték, eképp Lorek lényegében anyanyelvi szinten beszélt kerolul is. Ennek most nagyon örvendett...

Ebben a történetben az zavarta csak Loreket, hogy ha valaki kézzel belehímzi a gyermek nevét annak ruhájába, akkor mégiscsak kell szeresse azt a gyereket! De ha szereti, miért mond le róla, miért bízza ismeretlenekre?! De az se lehetséges hogy csak úgy véletlenül elhagyja. Természetesen amikor Loreket megtalálták, adtak fel hirdetéseket újságokban, hogy találtak egy így és így kinéző gyermeket aki ilyen meg ilyen ruhában volt... de senki nem jelentkezett Lorekért. A történetben azonban Lorek nem kételkedhetett, mert amikor nagyobb lett, megkapta az árvaháztól egykori pólyás ruháit, emlékebe, mint egyetlen vagyontárgyát, azaz láthatta ő maga is hogy ez igaz, ott a kis ingecske, bele van hímezve hogy Lorek...

Na de mindegy, ez a múlt, neki azonban a jövővel kell foglalkoznia... a közeli jövővel, mert a holnapi nappal... De olyan izgatott volt hogy alig bírt elaludni, úgy várta a pirkadatot.

Aztán persze már pirkadat előtt felébredt. Alig tudta türtőztetni magát hogy már olyan korán ébrenlétre ne rázza a sofőrjét... Végül már el is indult e célból, az ajtónál jutott csak eszébe hogy hiába ébreszti fel a szerencsétlen fickót, úgyse lenne hajlandó elindulni sötétben, ha egyszer ennyire rosszak az utak errefelé,

mert nyilván neki is kedves az élete, nem akar balesetet szenvedni...

Na de végül csak reggel lett és elindulhattak. Tényleg csak lassan mehettek, de néha még így is akkorát döccent az autó, hogy Lorek majdnem a nyelvét harapta le miatta. Egy pár ilyen eset után megfogadta hogy legközelebb helikopterrel jön ide, akármilyen drága is legyen az üzemanyag... már persze ha szükséges lesz újra idejönnie, azaz ha lesz „legközelebb”. Érdekes módon azonban egyre világosabban érezte, hogy a mostani látogatása nem az utolsó lesz. Igen, bármilyen furcsa is ez, még oda se ért, még nem is látta a célját, de máris TUDTA, hogy e látogatása itt bár az első, de nem az utolsó!

Az utazás az autóval hosszú és unalmas volt. Szó se róla, a tájék maga szép, mondhatni vadregényes, de ebbe is bele lehet únni idővel. Lorek azzal igyekezett lefoglalni magát, hogy próbálta minél jobban megjegyezni az utat, hogy szükség esetén egyedül is idetaláljon. Ez végülis nem volt nehéz, mert az út egyrészt majdnem nyílegyenes volt, másrészt még csak útkereszteződések se bonyolították a tájékozódást.

Aztán az út egyre meredekebben emelkedni kezdett. Néhol olyan meredeken, hogy az autó motorja köhögve tiltakozott a megerőltetés ellen. Egyre feljebb és feljebb haladtak egy hegyre.

—Lassan a világ tetejére jutunk így el! - humorizált Lorek.

—Még szerencse hogy a fejünket nem verhetjük be ebbe a tetőbe, mert az istenek nagy kegyesen már kinyitották a világ-dobozunkat, leszedve róla a tetőt! - nevetett a sofőr, megértve a humort.

Aztán, teljesen váratlanul végetért előttük a dzsungel sorfala, s egy egészen enyhe kanyar után egy teljesen fátlan síkságra bukkantak ki. Mondhatni egy olyan fennsíkra, ami egy sziklasivatag volt. Illetve mégse, mert bár bár valóban nem nőtt itt, de a sziklák ritkán mutatkoztak a maguk rideg csupaszságában, általában ugyanis vastag moha és zuzmó borította őket a gyakori esőzések miatt. És ezen óriási de tényleg ÓRIÁSI fennsíkon Lorek megpillantotta a piramist... azaz inkább piramisokat! Mert nem is egy volt itt, hanem egészen pontosan hét!

Három állt nyugaton, három keleten, egy pedig középen. A három keleti és három nyugati mind teljesen egyforma magas volt, és GIGANTIKUS. De annyira hatalmasak, hogy Lorek önkéntelenül is fütttyentett egyet. Tehette, a sofőr ugyanis megállította az autót, hogy főnöke, Lorek, kellő időn át élvezhesse a grandiózus látványt már innen a távolból is. És mondta is neki az adatokat azonnal:

—Ez a hat szélső piramis, három balra és három jobbra, mind hajszálpontosan egyforma magas, uram, és bár van még számos más piramis is a kontinensen, de kifejezetten épp ezek a leghatalmasabbak! A tudósok megmérték, és azt mondják, a talajszinttől számolva mindegyik pontosan háromszáznyolcvannégy méter magas! De ez a középső, kisebbik se semmi ám, mert az is eléri a száznegyvenöt méteres magasságot. Ennek ellenére, kevesebb mint fele olyan magas csak mint a másik hat. Na de mégis, már ez a magasság is akkora, hogy... szóval, a mi modern korunkban se sok épület ér a közelébe!

—Amindenségit! Lenyűgöző, tényleg!

—Büszke vagyok rá, amikor látom ezeket, hogy az én ereimben is kerol vér csörgedezik! - húzta ki magát a sofőr. —Persze - tette hozzá óvatosan, elvégre Lorek személyében mégiscsak egy pappal, s a főnökével beszélt - én természetesen nem hiszek azokban a pogányságokban már, mint egykori őseim,

de az építészeti teljesítményük lenyűgöző!

—Az. - bölintott Lorek. —És ne aggódj, semmi baj nincs azzal ha büszke vagy erre, előttem biztos nem kell félned ha ilyeneket mondasz, mert én is büszke vagyok rá... talán látszik rajtam, bőségesen voltak kerol őseim nekem is, sőt, a külsőm alapján talán még több is mint neked... Szóval, bizonyos értelemben *honfitársak* vagyunk! - és barátságosan hátra verte a sofört, aki megkönnyebbülten mosolygott. —Igen, úgy van, nem kell szégyenkeznünk az őseink miatt, biztos hogy nem! Na de akkor mondd meg nekem, melyik piramison is van az az oltár ahol a nemrég itt járt filmesek készítették azokat a jeleneteket, amiben Ofra is szerepelt? Bár most jut eszembe, te talán nem is tudod ki az az Ofra. De mindegy, arról biztos tudsz hogy voltak itt filmesek, hiszen te mutattad meg nekem a pincébe lerakott cuccaikat...

—De, tudom ki az az Ofra! Még volt is szerencsém egy alkalommal elbeszélgetni a művésznővel, mert régóta nagy tisztelője vagyok, a rajongója, gyűjtöm a dalait... és voltam olyan pofátlan hogy felkerestem és autogramot kértem tőle! Meg is kaptam tőle, sőt, a művésznő egyenesen megajándékozott az egyik lemezével, amit szintén dedikált, ráadásul ez sorszámozott kiadás, azt mondta ebből nem készült több az egész világon mint mindössze tízezer példány! És az egyik az enyém, ráadásul a sorszáma mindössze 72, azaz előkelően kicsi! Ó én annyira örvendek ennek!

—Na én meg akkor annak hogy a személyedben Ofra egyik tisztelőjét tisztelhetem, hogy ilyen humorosan fogalmazzak... tehát hol is van akkor az a híres oltár?

—Hát természetesen a középső piramis tetején, mert ugyan hol másutt, hiszen nyilvánvalóan a középső a legelőkelőbb hely!

—Na de hát épp a középső a legkisebb. Jó-jó, még az is gigászi, elképesztő, igen... de akkor is sokkal kisebb mint a többi.

—Mégis az áll középen. - vonogatta a vállát a soför. —Szerintem ez úgy valahogy lehet mint amikor egy király ül a trónján: ő van középen, de tőle jobbra is, balra is nagy, tagbaszakadt harcosok állnak, hogy vigyázzanak rá! És hát elég logikus hogy e harcosok nagyobbak és izmosabbak legyenek mint a király, mert másképp ugye hogy is védelmezhetnék meg hatékonyan az urukat! De attól még igenis az a király aki középen ül!

—Hm... Lehet ám hogy valamilyen értelemben tényleg igazad van... Na de akkor menjünk csak oda ahhoz a középső piramishoz...

Elindultak, de nem mehettek már sokat előre, mert hamarosan „falakba ütköztek”. Szó szerint. Mert hát nem csak a hat szélső és egy középső piramis állt itt, hanem a köztük levő terület is meg még a piramisokon túli terület jelentős része is be volt építve, telis-teli. Ez tulajdonképpen egy épületegyüttes volt, egy város, valóságos labirintus, lépcsőkkel, utcákkal, átjárókkal, alagutakkal, és bár annak aki a középső piramishoz el akart jutni nem kellett félnie az eltévedéstől, mert az út ami odáig vezetett széles volt és remekül látható, de itt-ott lépcsők szakították meg, emiatt teljesen alkalmatlan volt autós közlekedésre.

—Semmi baj, majd megyek gyalog. Várj meg itt! - mondta Lorek, azzal kiszállt a kocsiból. De még mielőtt elindult volna, felnézett a középső piramisra, s így mormogott maga elé:

—Ofra szerint e piramis „jó száz méter magas”. Hát ez annál azért tényleg jelentősen több... Na de, biztos hogy nem mérte meg a leány, aztán meg nem is az ilyesmi foglalkoztatta őt akkor mint az objektív magasság-adatok... Hát, az biztos

hogy kifáradok majd mire a tetejére érek...

Tényleg kifáradt, de messze nem annyira mint hitte. Ellenben ömlött róla a veríték, mert nemcsak meleg volt az időjárás de párák is mint errefelé majdnem mindig. A vége felé igyekezett is hogy gyorsabban szedje a lábát, mert úgy látta hamarosan jön is megint egy „zuhé”, és mennyivel jobb lesz az esőt odafent a „szentélyben” átvészelnie ahol tető van a feje fölött...

—Bár nekem már majdnem mindegy mert úgyis facsarni lehet a vizet a gönceimből, úgy kiizzadtam... - mormogta.

És tényleg, épp mielőtt belépett volna a tető alá, akkor érezte az első esőcseppet koppanni a feje búbján. Másodpercekkel később pedig már úgy szakadt mintha dézsából öntenék... Lorek biztos volt benne, a sofőrje is visszabújt az autó védelmébe.

Ezzel csak egyetlen baj volt: hogy a szentély kicsi volt, s e kicsi hely legnagyobb részét is elfoglalta a kőoltár! Ez amiatt volt baj, mert ha icipicit is ferdén esett az eső - például valami enyhe légáramlat miatt - máris elérte Lorek hátát hiába állt a fiatalember a tető alatt, mert bevágott oda az esőfüggöny. Egyesegyedül csak úgy kerülhette ezt el, ha a szentély közepén tartózkodik. Igenám, de ott a kőoltár állt... végül Lorek vállat vont és ráfeküdt maga is az oltárra.

—Lesz ami lesz - gondolta - elvégre Ofra se halt bele a látomásába, különben is úgy illik hogy ha neki volt ilyenje, legyen nekem is! Aztán meg, most nincs is se napéjegyenlőség, se más nevezetes dátum!

Lefeküdt tehát az oltárra. De hiába hunyta be a szemét, nem történt semmi... jódarabig próbálkozott de tényleg semmi se történt! Erre persze kinyitotta a szemét, szinte már bosszúsan. Nem is kicsit volt csalódott. Némileg úgy érezte, bolondot csinált magából, amikor eljött erre az útra, hatalmas lelkesedéssel, nagy vágyakkal a szívében, aztán most tessék, semmi se történik... eljött ide ahol valami csodálatos titkot sejtett, aztán amit kapott az csak a „nesze semmi, fogd meg jól”...

Olyan csalódott volt, hogy kizárólag azért nem kezdett átkozódni, mert hát hogy is művelhetne olyasmit egy pap, sőt, egy szent életű szerzetes?!

Ellenben kezdett benne nőni a lelkiismeret-furdalás, amiért itt lopja a napot, ahelyett hogy a dolgát végezné az indiánok közt. Igaz, ha itt így zuhog az eső, arrafelé se lehet jobb a helyzet... És itt tényleg annyira esik, hogy bár szívesen visszament volna már az autóhoz, de teljesen lehetetlennek tartotta a dolgot. Még ha megkockáztatná is hogy az alapos megázástól megbetegszik, akkor se lenne bölcs dolog elindulni lefelé ekkora esőben, mert teljesen biztos hogy ettől még a drága telefonja is tönkremenne a zsebében, holott lényegében ez az egyetlen eszköze a világgal való kapcsolattartásra ezen az isten háta mögötti helyen. Mert a telefon, az működött. Állt Picsu fölött az űrben egy műhold stacionárius pályán, s volt néhány átjátszóállomás is a környéken, melyek napenergiával működtek (melyet elraktároztak éjjelre is). Ezeket a kormány a néha erre járó turisták kedvéért üzemeltette, mert megérte: a turisták sokkal több bevételt hoztak mint amibe a telefonszolgáltatás működtetése került, ezek az átjátszóállomások ugyanis kevés karbantartást igényeltek, automatikusan működtek.

Lorek tehát nem akarta kockáztatni a telefonját. Ha az tönkremegy, még segítséget se tudna kérni könnyen, adott esetben. Amíg esik, itt kell maradjon!

Persze hogy meddig esik, ki tudja? Lehet hogy már tíz perc után eláll, de lehet hogy csak holnap délre...

Na sebj, akár aludhat is itt fekvé ha nagyon akarja. Igaz, a fekhely kemény, de keményen felületen aludt akkor is amikor szerzetesnek tanult... ő ehhez szokva van.

Behunyta megint a szemét, de hamarosan újra kinyitotta. Nem tud elaludni, a csudába is!

Ám most hogy kinyitotta a szemét, kiderült hogy az eső bár nem állt el, de kissé megenyhült. Annyira, hogy több fény szűrődött át a vízfüggönyön. Persze, időközben a Nap is magasabbra hágott, ez is hozzájárulhatott ahhoz hogy a szentély teteje alatt világosabb lett. S most hogy Lorek unatkozó pillantása végigfutott a mennyezeten, észrevett valamit. Odafent, a feje fölött a tetőt nem egy egyszerű, sima kölap alkotta, hanem finom mintázat volt belekarcolva. Nem lehetett könnyen észrevenni, csak ha az ember nagyon alaposan odafigyel... persze, ettől még vélhető hogy a mindenféle régészek és néprajzkutatók már réges-rég észrevették. Lorek nem számított rá hogy valami eddig merőben ismeretlen dolgot fedez fel ilyen könnyen, ezen a viszonylag gyakran látogatott helyen, de mert úgyis unatkozott, elhatározta, megszemléli közelebbről. Felállt, s fejét felemelve a tetőt kezdte el vizslatni figyelmes tekintettel.

Valóban mintázat volt a tetőlapon, méghozzá igencsak sűrű! Leginkább valami furcsa sordísznek tűnt, de többsorosnak. Kivétel nélkül mindegyik ábra egy fát ábrázolt, melyről gyümölcsök csüngtek. E gyümölcsök eléggé stilizáltak voltak, így nem lehetett tudni, pontosan milyen gyümölcsökről volt szó, de mert gömbölyűek voltak, Lorek magában úgy nevezte el őket, hogy „almák”. Elégge adta magát e név.

Ez minden egyes ábrára jellemző volt, kivétel nélkül. Másrészt azonban a konkrét részleteket illetően szédítő volt a változatosság! Lorek meg mert volna esküdni rá, hogy a temérdek ábra közt nincs két teljesen egyforma, vagy ha mégis, ezek aránya elenyészően kicsi lehet. Mert az ábrák eltértek például abban, hogy hány gyümölcs lóg a fán. Elvéte lehetett olyat találni amin csak egy „alma” volt, de a jellemzőbb mégis az volt, hogy van a fán négy-öt, de néha akár tíz gyümölcs is. Aztán, az almák helyzete se volt egyforma: eltérő magasságokban „lógtak” a fákról, s e magasság még egyeten fa esetében se volt egyforma mindegyik almát illetően. Az almák eltértek a méreteiket illetően is, akadt ott legalább öt-hat különböző almanagyság. Némely fa alá egy hullámvonal volt rajzolva (Talán ez azt jelenti hogy a fa vízparton áll? - töprengett Lorek), más fák esetében meg egy stilizált madár-alak szerepelt a fa fölött. Némelyik alma esetén ott ahol a szár felül kilógott belőle, egy kis levélke is kinőtt, de e levél is vagy felfelé állt, büszkén, életerősen, vagy ellenkezőleg: lekonyult. Továbbá, nagy ritkán akadtak olyan fák is, melyek jól láthatóan gyökerekkel is rendelkeztek — ezekről mindig pontosan egyetlen gyümölcs lógott csak le.

Mindezek tetejébe, bizonyos fák esetén - jellemzően azoknál melyekről jó sok alma lógott - egyes almacsoportok alatt vagy fölött egy-egy hosszú nyíl vessző is látható volt, mely nyíl vessző hegye mindig jobb oldalra mutatott, de nem okvetlenül felfelé. Leggyakrabban felfelé az igaz, de volt azért úgy is hogy lefelé.

Lorek csak nézte ezt a „valamit”, és maga se vette észre de hűmmögni kezdett. Annyira belefeledkezett e furcsa díszítésbe, hogy már arra se figyelt hogy nem messze tőle még mindig esik az eső - bár egyre kisebb hevedséggel.

—Nem lehet írás. - motyogta maga elé. —Képtelenség. Ha írás lenne, mármint betűírás, akkor gyakran lehetne hasonló, sőt teljesen egyforma karaktereket

találni ebben az elég szép számú elemből álló sorozatban. De még akkor is igaz volna ez ha szótagírás lenne. A szótagok száma bár lényegesen nagyobb mint a betűké egy betűírásban, de akkor is kellőképp korlátozott a számuk ahhoz, hogy feltűnne ha volna köztük számos hasonló. Másrészt azonban azt se hihetem hogy ez valami hieroglifikus írás. Nem lehet képirás. A képirás esetén is elvárná az ember hogy találjon azonos jeleket egy ilyen hosszú szövegben, de még ha nem is úgy volna, a képirásra épp az a jellemző hogy az egyik jel nagyon eltér a másiktól, hát már hogy is ne volna úgy amikor azon írás elemei eredetileg épp magukat a jelölni kívánt objektumokat ábrázolták, s csak később egyszerűsödtek le az ábrák... Aztán meg, megtanulni is könnyebb egy olyan írást melynek elemei jelentős mértékben elkülönülnek egymástól. Könnyebb felismerni őket olvasás közben például, kisebb az összetévesztés veszélye... De ez amit most itt látok épp hogy nem ilyen! Minden elem különböző, de nem különböznek egymástól ANNYIRA, hogy könnyű lenne őket egymástól megkülönböztetni s így megtanulni! Mégis, mi a szósz lehet ez?!

Lorek hitt benne hogy ennek a furcsa ábraszorozatnak van valami komoly jelentése. Nem lehet öncélú díszítőelem! Akkor tényleg minden ábrácska teljesen egyforma lenne, vagy inkább valami szép tájképet karcoltak volna bele a kőlapba az egykori építetők. Netán valami szörnyfigurát. Méginkább az ősi kerol istenségek valamelyikének képét... Ez azonban amit most lát, egyszerre túl primitív és túl bonyolult! Ez tényleg nagyon hasonlít egy íráshoz... ugyanakkor mégse lehet az. Valamiféle információt hordoz, de nem úgy, mint egy elolvasandó szöveg.

—Mi lehet ez, tényleg?! - és Lorek igyekezett minél nagyobb teljesítményre sarkallni a fantáziáját. —Ide valakik - lényegében az őseim - lejegyezték valamit. Valami rémségesen fontos dolgot, hiszen ez volt az egész birodalmuk központja! S ez a micsoda a főoltár teteje fölött van! Hihetetlenül fontos lehet tényleg! Persze hogy az, iszonyatosan és elképesztően fontos, efelől semmi kétely nem lehet, ez evidencia, ez magától értetődő alapigazság, hiszen ez volt az őseim birdalmának legislegislegszentebb helye, ide teljesen kizárt hogy ne azt örökössék meg, amit szinte létfontosságúnak tartanak, mondhatni élethalál-kérdésnek! Muszáj megtudnom mi ez! Hm, hm... de hát hiába „jegyzet”, igazi írás nem lehet. Teljesen valószínűtlen. Persze, lehetne titkosírás... de azt se hiszem igazán. Akkoriban amikor ezt készítették, nem olyan volt a világ mint manapság, nem jöhetett fel ide bárki csak úgy a saját kénye-kedve szerint, úgy tekintették volna hogy beszennyezi a Szent Helyet... Eleve, ez akkoriban egy sűrűn lakott település volt... és akik itt laktak majdnem mind papok voltak. Egyszerűen nem engedték volna meg hogy bárki is feljöjjön ide ezeket a valamiket nézegetni, ide egyáltalán senki se jöhetett a legislegelőkelőbbek kivételével... hányan is lehettek ezek a legelőkelőbbek, ha azt mondom húsz fő már minden bizonnyal túlbecsültem a számukat... a többiek nemhogy ide fel, nemhogy a piramis aljához, de még csak a fensik széléhez se juthattak el, ki is végeztek volna mindenkit aki ilyesmivel próbálkozik... nem, ez nem titkosírás. Nem lett volna értelme titkosítani... de akkor igazi írás se lehet... hm, mit is jegyezhetnek le az emberek ami nem írás... talán valamiféle számadatokat? Csillagászati megfigyeléseket? De még azokba is kéne néhány betű, ha másra nem hát rövidítésekre... de meg különben is, az közismert miként jelölték az ősi kerolok a számjegyeket, s itt semmi ilyen nincs. Én is ismerem a számjegyeiket, igen... Hm... számjegy... jegy... de mi van ha nem

SZÁMjegy hanem HANGjegy?! Hm... Micsoda örülség... másrészt azonban, nem tagadható, némely almácska a felette kinövő levélkével tényleg egészen úgy fest mintha egy hangjegy lenne! Persze, azért a megoldás biztos hogy nem lesz ilyen pofonegyszerű... És az is biztos hogy én nem vagyok képes ezt megfejteni, nekem aztán tényleg semmi zenei képzettségem, én annyit tudok a kottából hogy amelyik hangjegy magasabbra van rajzolva az magasabb hangot jelent, de kivéve amikor mégse mert vannak ott olyan micsodák is hogy előjegyzés meg módosítójelek, meg... De tényleg, most ha megpróbálom így szemlélni ezt a sok mindent, tényleg van bizonyos hasonlóság az almák sokasága és egy kotta képe közt! Na de ide tényleg nem én kellek hanem egy zeneszakértő... aki ki más is lehetne mint Ofra?!

Ebben a pillanatban végetért az eső. Tényleg mintegy varázsütésre. És vakító fény árasztotta el a szentélyt.

—Remek! Ezt az ünnepi világítást nem hagyom kihasználatlanul! - gondolta Lorek, azzal elővette a teefonját, és alaposan lefényképezte az oltár feletti tetőt, közléről, többször is, több irányból is hogy biztos mindent megörökítsen. Ezután elégedetten indult le a piramisról. Úgy érezte, valami fontos dologra bukkant. Igaz, még csak az elején tart a Nagy Felfedezésnek - akármi legyen is az - de nem szabad elégedetlennek lennie, ennyi elég mára! Az biztos hogy az ő szerepe egyelőre végetért, most Ofrán a sor!

S így amikor végre beült a kocsiba, azonnal írt egy rövid szöveges üzenetet Ofrának, hogy furcsa szimbólumokat talált egy ősrégi helyen (óvatosságból nem írta meg hogy hol), és Ofra legyen már olyan kedves és vizsgálja meg, lehet-e ezeket a valamiket kottaként értelmezni? És Lorek csatolta az üzenethez a fényképeket is.

Az út az oltárig körülbelül két óráig tartott; ezekből teljesen érthető hogy a visszafeléút is ennyi időbe tellett. Épp mire Lorek meglátta a rendházat akkor csipogott a telefonja. Megjött Ofra válasza. Rövid volt:

—Tényleg zene, de a részletek még nem világosak. De ne aggódj, nyomon vagyok! Mit csinálsz Picsuban, Lorek?!

—Hm, honnét találhatta ki Ofra hogy Picsuban vagyok?! - ráncolta Lorek a homlokát. Aztán rájött. —Hát persze! Biztos valamelyik fényképen - talán többön is - látszott a külső táj pár apró részlete amit Ofra jól ismert hiszen itt volt a forgatása...

—Kineveztek ide tartományvezetőnek. De kérlek SENKINEK SE szólj erről az anyagról amit küldtem neked! Tarts mindent a legmélységesebb titokban! Várom a válaszodat ha mindent megfajított! - írta vissza a leánynak.

A válasz hamar megjött. Másnap reggel amikor már világos volt ugyan de épp csak pár perce, a telefon csörgése ébresztette. Ofra hívta.

—Lorek, óriási vagy! Idefigyelj, ez amit küldtél nekem, ez tényleg zene, de nem is akármilyen ám... Ez a legislegcsodálatosabb mestermű amit valaha is énekeltem vagy akár csak hallottam! És kifejezetten olyan, amit mintha egyenesen és telibepontosan épp énnekem terveztek volna, mintha „rám írták” volna! Mert tudom hogy hihetetlen beképzeltségnek hangzik, de egyáltalán nem tartom lehetetlennek, hogy az egész világon egyesegyedül csak én vagyok képes pontosan énekelni! És szó szerint értsd: én, egyedül, csakis és kizárólag csak én, az egész világon! Jó, elismerem hogy ennek esélye nem száz százalék, de olyan 99.9!

—Mert?! - kérdezte vissza Lorek, röviden de izgatottan.

—Hát mert olyan széles a hangterjedelme, ráadásul telis-teli van egészen extrém módon képtelen hajlításokkal! De ezzel nem lebecsülni akarom, mert épp ez teszi olyan hihetetlenül széppé... Tudod, a lényeg az, hogy itt egy fa bizonyos nagyvonalúsággal megfeleltethető egy ütemnek a mi kottánkban. Nem pontosan, mert kevesebb a szimbólum ebben az ősi „kottában” mint a mienkben, így időnként új „ütemet” azaz fát kell nyitni ha bizonyos jelölés érvényét veszti mert másikat kell „előjegyezni”... mindegy, nem akarlak a részletekkel nagyon untatni mert tudom hogy úgyse értenéd. Csak pár dolgot mondok el. Tehát, az almák felelnek meg a hangjegyeknek, ahogy azt biztos sejted is. A magasságuk a hangmagasságnak, a méretük pedig a hosszuknak, azaz az időegységnek amíg szólnak. A kisebb almák rövidebb hangokat jelölnek. A levélke rajtuk azt jelöli hogy negyed hanggal mélyebben vagy magasabban szóljon mint ahol a helye van: a lefelé mutató levélke lefele, a felfelé mutató felfelé húzza negyed hanggal.

—Nem fél hanggal?

—Nem. Negyeddel. Ezt mondja a hallásom, másképp hamis volna.

—Akkor biztos úgy van, a te hallásodra igazán nem lehet panasz, hiszek neked!

—Ha a fának gyökere van, akkor a rajta levő alma nagyságával ekvivalens hosszú szünet van azon a helyen, szóval ők így jegyezték le a szünetet. Amikor hullámvonal van a fa alatt, az azt jelenti hogy az eredeti oktávhoz képest egy oktávval lejjebb kell a hangokat értelmezni. Ha madár van a fa fölött, akkor egy oktávval magasabban. Na és hát itt akad olyan „fa” is ami alatt két hullámvonal van, de olyan is ami fölött két madár repül, ha ebbe belegondolsz ez azt jelenti hogy ez egy olyan dal ami öt teljes oktáv terjedelmet fog át... Egészen egyszerűen *nincs élő ember* a bolygónkon aki ezt képes lenne kiénekelni, legalábbis én még nem hallottam senkiről se akinek ilyen torka volna... kivéve éppen pontosan engem magamat! Még akkor is ha ez pofátlan önhittségnek tűnik! De amúgy még nekem se lesz könnyű, az az egy biztos! És akkor még nem is beszéltem arról, hogy teli van hajlításokkal... ezeket a nyilak jelzik. Hogy melyik hangtól meddig, milyen irányba kell hajlítani... Soha életemben még semmit nem énekeltem ami megközelítőleg is ilyen nehéz lett volna! Egyelőre még bele se mertem kezdeni, de már amikor csak beleGONDOLTAM, azaz ELKÉPZELTEM magamban hogy ez miként hangzana, már attól is rezonálni kezdett a koponyám és libabőrös lettem, komolyan mondom!

—De Ofra kedves, hát mit is akarnál te ezen elénekelni, egyetlen árva szótagnyi szöveg sincs ehhez a zenéhez!

—Az semennyire se akadály, majd „lalázok” vagy hogy is mondjam, vagy csak holmi magánhangzókat énekelek hogy „i” vagy „á” meg ilyesmi... biztos te is hallottál már ilyen énekeket, vagy legalábbis dallamrészleteket, a komolyzenében például nem is ritkaság... főleg bizonyos áriákban... márpedig ez épp annak tűnik, valamiféle áriának, bár a ritmusa szerintem leginkább a keringőkhöz áll közel. Főleg az úgynevezett „sötét” keringőkhöz, amik néha bizonyos epikus filmekben vannak előadva, vagy e filmek bevezető zenéje, ilyesmi... vagy amiket valamiféle vad csatajelenetekben játszanak afféle „epikus zeneként”... Valójában teljesen biztos vagyok benne hogy ez valami olyan ének amit egy papnő énekelt valamikor. Valami hihetetlenül jól felkészült papnő, aki tényleg olyasmi lehetett mint én, aki egész életét a zenélésnek szenteli, az éneklésnek, mert aki NEM olyan, aki nem azzal foglalkozik, méghozzá állandóan ám, „főállásban”, élete

minden egyes napjában, igen, folyamatosan, az egész életét ennek szentelve, az egészen egyszerűen képtelen ezt elénekelni! Lehetetlen! Mert ehhez már eleve olyan torokkal kell születni, de az még nem is elég hozzá, hanem gyermekkortól kezdve folyamatosan gyakorolni is kell ahhoz hogy menjen! És most szégyenkezem hogy amikor ott feküdtem az oltáron, nem vettem észre én magam ezeket a jeleket... de hát ugye akkor nagyon hamar ráfeküdtem, behunytam a szememet, nem volt időm nézelődni, később meg már a sátorban ébredtem fel az ájulásom illetve látomásom után... Csak egyvalami baj van ezzel az egésszel, Lorek.

—Mi az?

—Hogy ez a zene nem teljes. Mert bár rengetegsok „ütemet” lefényképeztél (ha szabad ütemnek neveznem némi nagyvonalúsággal a fákat), és azt se kétlem hogy mindent elküldtél nekem amit lefényképeztél, de nekem a zenei érzékem azt súgja hogy ez nem teljes. És amikor azt mondom hogy „azt súgja”, nem kell semmi misztikusra gondolnod, nekem egy zeneszakértőnek ez teljesen világos, első pillantásra, ugyanis ennek a zenének csak úgy van „értelme”, csak úgy hangzik jól, ha feltételezem hogy három szólamú. A küldött képeken megtaláltam mindhárom szólamot, de csak az elejét mindegyiknek. A végük hiányzik. Egészen biztos hogy hiányzik amiatt is, mert bár itt elég sok hangjegy van ahhoz ami elég lenne egyetlen zenéhez, „áriához”, de ha csak úgy egymás után pakolom az egyes sorokat az nem hangzik jól. Ha viszont külön szólamokként értelmezem őket, az nagyonis szép összhangzást eredményez, csak hogy akkor meg az van hogy egyik szólamnak sincs vége...

—Hm...

—Lorek, hiába hümmögsz, ez így van ahogy mondom neked, erre én leteszem neked a „nagyesküt”, ne nevezzenek engem többé soha énekesnőnek ha ez nem így van! De különben meg ehhez nem is kell akkora hatalmas nagy zenészi vagy énekesi tapasztalat, ilyesmit egy kezdő kis kóristalány is azonnal megmondana neked. Na jó, persze csak ha előbb átírjuk neki a zenét a miáltalunk ismert kottaformába. Különben ezt azóta meg is tettem. De meg amiatt is biztos vagyok abban amit mondtam, mert a szarvasom is bólogat, mintha azt közölné velem hogy „úgy van, jól beszélsz”! - és Ofra kacagott.

—Ofra, félreértettél, dehogyis kételkedem abban amit mondasz, csak elgondolkodtam... de mit is beszélsz te, MIFÉLE szarvasról beszélsz?!

A leány vígan mosolygott.

—Hát, ezt eddig még nem mondtam neked, de tudod én igazából sosem éreztem magam valami jól az árvaházban, talán mert túl komoly leány voltam a többi hülyéskedő és máról holnapra élő gyerekhez képest... Emiatt is nem fiúztam soha, de a lányokat is komolytalannak ítéltam magamhoz mindig... Még te voltál az akivel a legjobban megértettem magamat, de te idősebb voltál nálam sok évvel, ami akkoriban sokat számított, nem is egy osztályba jártunk, szóval egyedül voltam, na, magányosnak éreztem magamat... és emiatt kitaláltam magamnak egy „képzelt barátot”. Azt hiszem így mondják a pszichológusok. Állítólag sok gyereknek van ilyenje, ha nem is mindegyiknek. Beszélgetnek velük meg minden... Aztán abbahagyják amikor felnőnek, sőt már előbb, serdülőkorban is... Nálam meg az ötlet onnan jött, hogy egyszer amikor még nagyon picike voltam, az első olyan nap után amikor megvolt életem első kerol nyelvórása, éjjel azt álmodtam hogy ott sétálok az erdőben kicsike őzgidaként - nyilván amiatt

álmodtam ezt, mert aznap tudtam meg a nyelvórán, hogy az én nevem kerol nyelven őzikét jelent - szóval ott sétálok, a távolban azonban egy nagy farkascsort látok, és félek tőlük. De ekkor hirtelen előlép az erdőből egy szarvas. Különleges szarvas volt, rövid de fehér farokkal, és olyan iszonyatosan nagy agancsai voltak, hogy olyat azóta se láttam még képeken se! És maga a teste is elképesztően nagy volt, de komolyan, csak a lába nagyobb volt mint egy ember teljes magassága... hát az biztos, ha egy ekkora szarvas megbök az agancsával egy farkast, az nem köszöni meg! És e szarvas azt mondta nekem hogy ne féljek mert ő mindig mellettem lesz, megvédelmez... és igen, azóta is szívesen gondoltam rá többször is, tulajdonképpen ha kicsit bandzsítva nézek a szemeimmel balra felfelé, akár nappal is láthatom magam előtt az én szarvasom képét, bár nem mindig hallom a hangját. De most mosolyog, ami csakis azt jelentheti hogy jó a zenét illető megfejtésem. Aminek nagyon örvendek, mert korábban hosszú időn át inkább szomorú képet vágott, sőt egyszer még sírt is...

—**MIKOR?**! - kérdezte izgatottan Lorek, szinte fenyegetően kiáltva e szót.

—Hát amikor elvállaltam ennek a filmnek a főszerepét, ezét ami itt Picsuban lett forgatva nagyobbbrészt. Mert tudod sokáig vacilláltam elvállaljam-e, mert volt benne két olyan jelenet is amikor a melleim pucérak voltak... az egyik épp az a jelenet amikor az oltárra kötöztek. És nekem nem tetszett ez, mert hát én mégse vagyok egy pornósztárnő... Jó-jó, ez nem pornófilm, na de azért akkor is... szóval sokat tanakodtam hogy elvállaljam-e, de végül belementem. Na és ekkor láttam, hogy az én szarvasom sír...

—MIT **MONDOTT?**!

—Semmit, csak sírt... De most már újra mosolyog, szóval minden rendben van. De Lorek, mi van veled, hiszen te olyan sápadt vagy mint a frissen meszelt fal!

—Ofra, ez halálosan komoly! És ne az érdekeljen téged hogy velem mi van, hanem hogy *veled* mi lesz... Egy dolog biztos: AZONNAL IDE KELL JÖNNÖD! És hozz magaddal mindent ami kell az efféle „zenei rejtvények megfejtéséhez” ha szabad így mondanom. Nem tudom mi kellhet hozzá, talán egy jó számítógép vagy akármi... mindegy, ez a te dolgod, te vagy a zeneszakértő. De gyere azonnal ide, akkor is ha akárhány koncertet kell lemondanod miatta!

—Épp egyet se kéne lemondanom perpillanat, de...

—Semmi „de”! Itt nincs helye semmiféle „de”-nek meg „talán”-nak, meg „esetleg”-nek, meg más feltételességnek és kifogásnak! Nem érdekel ha akármennyibe is kerül, bőségesen van elég pénzed hozzá, neked ez annyi mint amikor egy jól kereső középosztálybeli mérnök megenged magának egy kiadós fagyit valami előkelőbb cukrászdában.

—Nem a pénz aggaszt, hanem én nem igazán kedvelem azt a klímát. És ennél is fontosabb hogy egyszerűen rettegek a gondolatára is hogy megint olyan közel kéne autóznom azokhoz a félelmetes szakadékokhoz.

—Ofra, ha picit is bízol bennem, jössz! És ha csak ez a búbánatod, megnyugtatlak: sehová se kell autóznod. Érted megyek a repülőtérra a helikopteremmel.

—Van olyanod is?!

—Nem az enyém tulajdonjogi szempontból, de kaptam egyet örökös használatra a Rendtől.

—Na jó, ez már így jobban hangzik... De mondd már, miért sápadtál el annyira?!

—Nem telefontéma. Gyere azonnal, mert ez véresen komoly, ez halálosan komoly,

s most én esküszöm meg neked hasonlóképp mint te tetted az imént: ne nevezzenek engem többé papnak, rúgjanak ki a Rendből és szülessék újjá patkányként ha van BÁRMI az életedben Ofra ami fontosabb lenne most mint az hogy idegyere! Hogy miért sápadtam el, majd itt megtudod! Biztos lehetsz benne hogy elmondom, épp azért hívlak, csak legyél itt és azonnal azzal kezdem hogy elmondom neked, naná! - és Lorek bontotta a vonalat.

Nos, Ofra már mindössze két nap múlva megérkezett! Ezen a gyorsaságon pedig Lorek is megdöbbent. Amikor Ofra megüzente neki mikorra menjen ki elé a helikopterrel a közeli reptérre (a „közeli” itt nyolcszáz kilométert jelentett...) akkor Lorek azonnal azt kérdezte tőle, hogy érhetett ide ilyen hamar. Mert amennyire tudja, hetente egyszer jön csak ide repülőjárat.

Ofra vállat vont.

—Magángéppel érkeztem. Vettem egy repülőgépet. Természetesen nem én vezetem, van saját pilótám.

—Ehm... hát, azt sose kétlettem hogy nagyon gazdag vagy, de hogy ennyire...

—Nem igazán vette észre a vagyonom e költekezést, azt kell mondjam. Különbem meg amúgyse merő luxusból vásároltam, ez a számomra befektetés. Igazából ez szinte kötelező az akkora sztároknak mint én vagyok. Nem engedhetem meg magamnak hogy a hivatalos repülőjáratokra várjak, mert akkor kevesebb koncertre jutok el, ami nekem hatalmas bevételkiesés. Igazából egyetlen koncerten többet keresek mint amibe ez a repülő került... annak ellenére hogy természetesen vadonatúj és elképesztően gyors! Aztán meg, így a biztonságom is nagyobb, nem kell félnem hogy valami utas bombát csempész a fedélzetre... nem kell keresztülverekednem magamat mindenféle riporterek hadán, meg a rajongók tömegén... félre ne érts, én szeretem ha rajonganak irántam, tényleg és igazán szeretem, jó érzés, de akadnak pillanatok amikor mégiscsak útban vannak, érted ugye... különben meg az egész nem is az én ötletem volt, hanem a menedzseremé.

—És a fehérfarkú szarvasod mit mondott az ötletre?

—Nem szólt egy szót se, csak a vállát vonogatta, hogy neki aztán mindegy...

—Akkor nekem sincs kifogásom a dolog ellen.

—Megbocsáss hogy kötekedem, de amúgyse volna közöd hozzá, elvégre mégis, milyen jogn?! Nemcsak a férjem nem vagy de még az udvarlóm se!

—Úgy van. Én SOKKAL több vagyok mint egy férj: én vagyok a „lelki vezető”! Vagy mered letagadni?!

—Nos, bizonyos értelemben...

—Akkor ezt meg is beszéltük. - zárta le a témát Lorek határozottan.

—De mondd már el, mi ez az egész... Mert úgy teszel mintha ennek a zenének a felfedezése valami hatalmas tragédia lenne, holott sokkal inkább világgraszoló hír, még akkor is ha nem leljük meg a folytatását...

—Amiatt ne izgasd magadat, azt már én megtaláltam.

—Hol?!

—Természetesen a kőoltár négy oldalára felvésve! De mondhatom, majdnem mikroszkopikus „karakterekkel”. Igazán szerencse hogy valami egészen extrém módon kemény anyagból van az az oltár, másképp ezeket az apró véseteket tönkretette volna a sok-sok évszázad... de lehet hogy mondhatok évezredet is... Másrészt, épp emiatt, igazán embertelen munka lehetett ezt a sok mindent belevésni abba a kemény kőbe! Rém durva munka lenne még a mai technikával,

gyémánthegyű vésőkkel is!

—Na, ez nagyszerű hír hogy megvan a folytatás... de miért kell emiatt annyira aggódnod és sápadoznod?

—Nem emiatt.

—Hát?

—Azt majd akkor mondom el, ha „hazaértünk” hogy úgy mondjam... mert nem teleföntéma. Tényleg nem az. Igazából az eddigiek se voltak azok, de ez még hagyján. A többi azonban végképp nem. Szóval akkor most megyek is érted hogy odaérjek mire a repcsid leszáll, de még akkor se mondok semmit amíg ide nem furikáztalak, hiába is kérdeznél bármit, felesleges, mert nem vagyok valami rutinos pilóta és nem akarok lepotyogni a magasból! Biztos te sem akarnád. Szóval akkor most bontom a vonalat és repülök érted!

Természetesen alig ért vissza Lorek Ofrával a helikopterben, a leány szinte bemenni se volt hajlandó a rendházba, máris azt követelte hogy a fiú világosítsa fel őt arról, „mi ez az egész”.

—Máris. De ülj le előbb valahova, mert úgyis leülsz attól amit hallani fogsz...

—Tessék, leültem, de most már tényleg kezdj bele, ne spannold tovább a kíváncsiságomat!

—Jó. Nos... Ofra, feltételezem, nem sok mitológiát ismersz... nem sokat foglalkoztál néprajzzal meg ilyesmivel... de azt biztos te is tudod, meglehetősen gyakori - sőt, mondhatnám az a „normális”! - hogy az úgynevezett „primitív” törzseknek vannak bizonyos totemállataik. És attól függően hogy mi ez az állat, úgy is nevezik magukat hogy például „a Ló Népe”, vagy „az Oroszlán Fiai”, stb.

—Ezt tudom, sőt még azt is hogy a kerol nép ilyen totemállata a karvaly. Valószínű is hogy ezen az ősi kottán a fák fölött lebegő madár épp a karvalyra utal. Bár némely etimológus szerint a „kerol” szó inkább azt jelenti hogy „szabad ember”, de ezt sosem hittem.

—Nincs kizárva hogy mindkettőt jelenti - válaszolta Lorek - nem ritkák a többjelentésű szavak, aztán meg ugye a karvaly egy madár, a madarakkal meg együtt szokott járni a „szabadság” fogalmának asszociálása is... na de hogy folytassam, egyes családoknak is lehetnek totemállataik, sőt egyes embereknek is! Utóbbi esetben - mi papok így mondjuk - az az állat azon ember úgynevezett „jidamja”. Jidam persze nemcsak állat lehet, hanem egy másik - már nem élő - ember is, vagy egy szellem, egy istenség, egy természetfölötti erő, stb... szóval sok minden. Na de az hogy egy embernek saját jidamja legyen, elenyészően ritka. Éveken sőt néha évtizedeken át kell szorgalmasan meditálni hozzá, nehéz sőt kínos gyakorlatokat végezni türelmesen, napról-napra, nem lanyhulva, böjtölni kell, lemondani minden kényelemtől... gyakorlatilag remeteéletet élni, szegénységben, hidegben, mindenről lemondva ami „világi”... remélem egyetértesz velem abban Ofra, hogy te eddig semennyire se így éltél! Félre ne érts, erényes, tisztességes nőnek tartalak, még szorgalmasnak is, okosnak is, sőt kifejezetten szerénynek is ahhoz mértén mekkora vagyondod van már ilyen fiatalon is és micsoda sikereket értél el... ez mind nagyon derék dolog, ugyanakkor elhiheted nekem, véletlenül se elég ahhoz hogy emiatt egy jidam a figyelmére érdemesítsen téged! De mert teljesen nyilvánvaló hogy mégis van jidamod - a fehérfarkú szarvas - emiatt ez csak úgy lehet, hogy ez nem kifejezetten a Te jidamod, hanem a CSALÁDODÉ. Erre már az is utal, hogy oly icipici korodban rögvést megjelent,

akkor, amikor még végképp szó se lehetett holmi „szent” életről, hiszen annyira kicsi gyerekek nem gondolkoznak ilyesmin hogy remeték legyenek, pláne nem gondolnak ilyenre egy árvaházban... még nekem magamnak is csak jóval később jutott eszembe a papi pálya. És igen, még akkor is csak a papi pálya, de nem ám az, hogy kifejezetten remetének menjek... holott, közönséges papoknak sem szokott jidamjuk lenni. Nekem sincs. Amit különben nagyon sajnállok, mert milyen jó is lenne, sőt nemcsak hasznos volna nekem, de őszintén bevallom hogy még a hiúságomnak is nagyon tetszelegne... Nem mintha nagyon jellemző lenne rám a hiúság. De, azért akkor is ember vagyok, szóval... De hiába, mert nincs jidamom! Ahhoz hogy valaki kiérdemeljen egy jidamot, remetének kell állni. És bizony még a remetékre se igaz, hogy mindegyiknek volna jidamja, csak a „nagyon érdemdús”, nagyon szent remetéknek van, akik már roppantsok idő óta remeték... Szóval, a fehér farkú szarvas a te családi jidamod. Ha nem tetszik neked a jidam szó - ami elismerem furcsa lehet, mert világi ember ritkán hallja - akkor gondold azt, hogy a „védőszellemed”, mert bár az én papi szempontjaim szerint ez egy nagyon hanyag elnevezés, de mert te nem vagy pap, neked biztos megfelel majd. Remélem legalábbis, hogy így már érted, miről van szó.

—Lorek, te komolyan azt akarod mondani, hogy ez a szarvas ténylegesen létezik, és nem csak az én képzeletemben?!

—Természetesen nem azt mondom hogy ami létezik, annak konkrétan szarvasalakja van. Ez megintcsak egy jelkép csupán. Kifejezetten gyerekes bugyutaság volna úgy gondolni rá, mint egy igazi szarvasra, vagy egy igazi szarvasnak a holmi „lelkére”, stb. De igen, az a valami amit jelképez, az igenis létezik, persze hogy létezik, még szép hogy ezt állítom, mi mást is mondhatnék amikor be is bizonyosodott hogy létezik, mert tudsz vele beszélgetni, legalábbis bizonyos korlátozott mértékű információcserét képes vagy folytatni vele?!

—Naná, mint az álmomalakjaimmal! Azok se valóságosak.

—Itt azért ennél többről van szó, hiszen azt is jelezte hogy nem ért egyet azzal, hogy elvállaltad azt a filmszerepet.

—Ez szerintem csak azon belső tusakodásom egyfajta „kivetülése” amit különben is éreztem.

—Jó, hát nézd, ne higgy neki ha nem akarod, a te életed, te kerülsz majd bajba a hitetlenséged miatt...

—Nem kerültem bajba a film miatt sem.

—Egyelőre. - vágta rá Lorek röviden, de olyan nyers hangsúllyal hogy Ofra összerezsent. Kissé mérgessé is vált.

—Azért reptettél át engem a fél világon, hogy ilyen homályos fenyegetéseket vagdoss a fejemhez?!

—Nem, de azon gondolkodom, elmondjam-e a többit is neked, mert minek is, ha annyira kételkedő vagy ami erősen közelít az ateisták hitetlenségéhez.

—Azért mondd csak ha már itt vagyok, ennyit megérdemlek e nagy út után!

—Hm... Hát jól van, de csak akkor ha megígéred hogy amit elmondok most, az kettőnk közt marad, és soha de soha senkinek meg nem említed, függetlenül attól hogy elhiszed-e vagy sem!

—Minek is... attól tartok valami elképesztő dolgot hallok mindjárt, és nem szeretném kinevettetni magamat, szóval ne aggódj, senkinek se mondom el!

Lorek nagyot sóhajtott.

—Hát, akkor halld! Eléggé köztudott a mitológiakutatók és régészek közt, hogy a

kerol királyi családok mindegyikének volt totemállata, gyakorlatilag tehát jidamja, s a legutolsó dinasztia esetén ezen jidam éppen pontosan egy szarvas volt! Ráadásul egy fehér farkú szarvas. Na, ehhez mit szólsz?!

Erre aztán Ofrában ragadt a szó, és most rajta volt a sor hogy elsápadjon. Elég sokáig tartott amíg kinyílt a szája, de Lorek türelmesen megvárta. Ám hiába mert Ofra akkor is csak ennyit tudott kinyögni:

—De hát... de... de... na de...

Lorek továbbra is türelmesen várt. Eszében se volt segítenie Ofrát a megszólalásban. Szedje csak össze a leány maga a gondolatait, ennyit igazán megérdemel a korábbi teljes hitetlenségéért! Mily roppantul a figyelmére érdemesíti Ofrát az a kedves jidam, s erre a leány még csak nem is hisz benne, hú micsoda szégyen és gyalázat!

—Na de ez akkor is lehetetlen - tört ki végül Ofra - hiszen köztudott az is, hogy a kerol királyok még ezen utolsó dinasztiája is kihalt legkevesebb ötszáz évvel ezelőtt!

Lorek csak nézett a leányra, fejét enyhén félrebillentve, szó nélkül és kissé gúnyosan.

—Mondj már valamit! - tört ki megint a leány.

—Minek mondjak, úgyse hinnéd.

—Akkor is tudni akarom hogy mi az amit nem hiszek! Hogy te mit gondolsz erről!

—Igazán sejtetheted mit gondolok. Azt gondolom hogy királylány vagy. Sőt aligha tévedek azt állítva, te vagy minden kerolok jogos királynője. Az enyém is, természetesen. Ezt gondolom, s azért gondolom mert egyszerűen nem hiszem azt hogy kihalt az az utolsó dinasztia. Hát már hogy is halhatott volna ki, amikor te is ilyen nyilvánvaló módon élsz!

—De hiszen akkor se uralkodtak már időtlen ideje!

—Nem mindenki hal ki csak amiatt, mert nem uralkodik. - vonogatta a vállát Lorek. —Aránylag egész bőségesen találhatóak olyan emberek a világban akik nem királyok, nem királynők, aztán mégse haltak még ki, hanem jól láthatóan élnek.

—Ne gúnyolódj!

—Gúny vagy nem gúny, de az biztos hogy amit mondtam az tény.

—Idefigyelj Lorek, lehet hogy téged sért amiért ennyire nem hiszek abban amit be akarsz mesélni nekem, de te meg azt próbáld megérteni, hogy... hogy is mondjam... szóval képzelj már magadat a helyembe, jó?! Te magad ismerted el, hogy szerény nő vagyok. Szerinted egy ilyen szerény nő mint én, mégis, hogy a csudába is lenne képes másképp reagálni egy ilyen helyzetre amikor valaki a képébe vágja hogy ő a királynő?! Na?! Mégis mit kéne tennem, fogadjam el ezt kételkedés nélkül?! Nem gondolod-e hogy ez nekem épp amiatt lehetetlen mert olyan szerény vagyok?! Idefigyelj, ha hirtelen azt közölted volna velem hogy kiugrasz a Rendből mert halálosan szerelmes vagy belém és feleségül akarsz venni, azon se lepődtem volna meg jobban mint ezen! Mert olyasmi néha megtörténik hogy egy pap szerelmes lesz, de az hogy én királynő...! Királynő, és épp én, nahát!!!

—Természetesen nem úgy vagy királynő hogy lenne bármiféle hatalom is a kezében. Hanem csak úgy, hogy megvan rá a jogalapod. A... a „szentségi feltételei” adottak a királynőségednek. Nyilván arról van szó, hogy a dinasztiád ősei tekintélyes sámánok voltak, akik mindig szorgalmasan ápolták a kapcsolatot

bizonyos „Felsőbb Hatalmakkal”...

—Akkor miért vesztették el a maguk világi hatalmát?!

—Ki tudja... talán az épp aktuális uralkodó méltatlanná vált rá. Te ettől még nem kell hogy bűnösnek érezd magadat, mert lehet hogy nem a közvetlen leszármazottja vagy, hanem valamelyik oldalági rokona csak. De lehet az is hogy semmi hibát nem ejtett az a kerol király, egyszerűen a Világ eseményei nem mindig csupán egyetlen dinasztia érdemein múlnak, akadnak fontosabb szempontok is... ezen felesleges is rágódnunk most.

—Lorek, ebben én még most se tudok hinni. Legalább ha volna valami konkrét materiális bizonyíték arra, hogy az úgymond „dinasztiám” nem halt ki...

—Van, bár a szó szigorú értelmében nem nevezhető bizonyítéknak. A történelem szerint ugyanis aránylag nemrég, ötven évvel ezelőtt történt épp itt Zélandiában egy hatalmas felkelés. És e felkelés vezetője, egy bizonyos Kral nevű férfi azt állította, hogy ő az ősi kerol királyok vér szerinti leszármazottja! És lám, a neve is hogy Kral, mennyire hasonlít egyrészt ahhoz hogy kerol, másrészt ahhoz hogy Karvaly... Kikialtotta Zélandia függetlenségét, amit persze azonnal a többi ország intervenciója követett, véres háború, stb... eleinte mindenki azt hitte könnyedén legyőzik hiszen már úgymond kevés kerol ember él aki csatlakozna hozzá. De ekkor Kral bejelentette hogy eltörli a kasztrendszer ami úgymond ellentétes a „kerol szellemiséggel”... s emiatt más népekből is rengetegen csatlakoztak hozzá az alsóbb kasztok tömegei közül. Így több évtizedes öldöklő háború lett az esemény vége, amiben végül Kral elbukott. A hadseregét az utolsó emberig mind lemészárolták, de ezen nem is lehet csodálkozni mert Kral maga se arról volt híres hogy oly kiváltképpen irgalmas lett volna az ellenségeivel illetve a hadifoglyokkal szemben... szóval a kegyetlenkedés mindkét oldalra egyformán jellemző volt.

—Nem értem mit akarsz ezzel mondani.

—Furcsa pedig, igazán kitalálhattad volna, arra célzok, hátha Kral valóban az egykori kerol királyok leszármazottja volt... te pedig az ő valamiféle rokona? Akár a lánya is?!

—Persze ám, akkor itt születek Zélandiában magam is, nem a bolygó túloldalán!

—De Ofra kedves, hiszen halvány fogalmad sincs róla, a legislegkisebb halvány kiegészítő segéd-pót-lila dunsztod se, hol született igazából, mert árva lány vagy!

—Azért akkor is az a valószínű, hogy ugyanazon kontinensen árvultam el, ahol rám találtak, nem gondolod?!

—Általában igen, ez lenne a logikus, a valószínű... Akadhatnak azonban kivételes helyzetek. Például én igazán semmi meglepőt nem találnék egy olyan variációban hogy amikor Kral érezte hogy szorul a hurok körülötte, amikor úgy vélte hogy nagy eséllyel legyőzik majd, akkor legalább a leányát meg akarta menteni, s egy megbízható hívének megparancsolta hogy titokban vigyen el téged a világ túlfelére, s intézze el hogy valamiképp állami gondozásba kerülj... egy olyan helyen ahol tényleg senki fel nem tételezné hogy a hírhedt kerol lázadó az apád...

—Hm... - mormogta most Ofra. —Na de - ellenkezett mégis, kisvártatva - ez akkor se lehet igaz.

—Miért nem?

—Mert amikor nagybacska lettem, elmondták nekem a nevelők hogy miként kerültem oda: amikor rám találtak, egy pólyában voltam, de volt azért rajtam egy ingecske, amin az a szó volt látható belehímezve, hogy „Ofra”. Ezért adták nekem ezt a nevet. S mert az Ofra egy kerol szó, emiatt is járattak engem később kerol

nyelviskolába.

—Amindenségit, ez teljesen ugyanaz a sztori mint ami velem történt! - fakadt ki Lorek.

—Majd mindjárt azt mondom, testvérek vagyunk.

—Ezt nem hinném, mert van köztünk jó négy év korkülönbség. Vagy akár több is, hiszen nem tudható hogy pontosan mikor születtünk.

—Simán lehet ennyi testvérek közt is.

—Az igaz, de ne feledd hogy nem egyszerre lettünk „beadva” az árvaházba, holott az lett volna logikus ha testvérek lennénk... aztán meg, akkor nálam is megjelent volna a fehér farkú szarvas!

—Hogy te mennyire hiszel ebben!

—Pap vagyok. - válaszolta Lorek egyszerűen.

—Na de figyelj már, amit mondasz az minden logikát nélkülöz! Mert tegyük fel valóban meg akarta menteni a lányát az a kerol lázadó. Rendben van, lehetséges, elismerem, még szép is tőle meg minden. Na de ezesetben nem fogja odahímeztetni a nevemet az ingecskémre, hogy mindenkinek az orrára kösse, én vagyok az ő lánya!

—Ofra, elárulom neked, a történészek pontosan tudják is hogy Kralnak született egy kislánya! Aki amúgy épp annyi éves kéne legyen mint most te vagy... de senki nem tudja mi lett vele. Eltűnt... persze, nem csoda, akkoriban könnyen haltak az emberek... a kisgyerekekkel meg pláne senki se törődött valami sokat... de, igenis volt leánya, és mondom pont annyi idős kéne legyen most ha élne, mint te vagy most... de nem Ofrának hívták.

—Na ugye!

—Úgy hívták hogy Sosána. Ami mint minden bizonnyal tudod, azt jelenti kerol nyelven, hogy „liliom”.

Most már Ofra is elsápadt.

—De hiszen... nekem mindig is a lilimok voltak a kedvenc virágaim... sőt van is egy nótám aminek az a címe, hogy „A két lilim”...

—Na látod! Ahogy a nemesek mondják: „a név kötelez”! Na és eszerint egyáltalán nem tűnik logikátlannak hogy direkt azért hímezték a ruhára az „Ofra” nevet, hogy véletlenül se gondoljon valaki arra, hogy az igazi neved a „Sosána”...

—Hát ez... ez, hm...

—Na VÉGRE elgondolkodtál a dolgon, látom rajtad! Hú de nehéz menet volt meggyőzőnöm téged!

—Még mindig nehéz pedig elhinnem. Különben is, ez nem ad magyarázatot a te esetedre.

—Miért is ne - simán lehetséges hogy én még korábban lettem idehozva, akkor amikor már elkezdett rosszra fordulni a helyzetük, de még nem tűnt teljesen menthetetlennek. Ám biztos ami biztos, valamelyik főembere Kralnak úgy gondolta, jobb ha biztonságba helyez engem, a gyermekét. Mert legfeljebb később ha győznek, majd valamiképp visszaszerez. De nem győztek... akárhogyis, most nem rólam van szó, mert egészen biztos hogy akármi legyen is velem, én kevésbé vagyok fontos ebben a történetben mint te. Mint te... *királynőm!*

—Ne gúnyolódj!

—Nem szántam annak.

—Nem lehetek királynő, hatalom nélkül... de meg, nem is igazán vonz ám engem az uralkodás, tudd meg!

—Azt hiszem igazad is van, mert jobban illik hozzád az énekesi pálya. És nem is mondtam én olyasmit hogy most jelentsd be a trónigényedet vagy valami hasonló! Szerettem volna azonban ha tisztában vagy a származásoddal, egyrészt mert téged ez a tudás megillet, másrészt és még sokkal inkább amiatt, mert szeretném ha ezentúl hallgatnál a jidamodra. Mélyen hiszek benne ugyanis, hogy ő csakis jót akar neked, s ezért érdemes rá hallgatnod.

Ofra minden eddigénél nagyobbbat sóhajtott, sokkal nagyobbbat mint akár Lorek is eddig akármikor.

—Jó, legyen neked - mostantól mindenben a szarvasra hallgatok, ha ez megnyugtat téged!

—Bölcs döntés, örülök hogy végre meghoztad.

—És akkor most mik a további teveid, ó lelki vezetőm? - kérdezte Ofra enyhén elmosolyodva.

—Az, hogy odaadom neked a további „kottákat”... feldolgozod őket vagy mi... átkódolod őket a mi kottáink formájára... aztán pedig elénekled!

—Melyik szólamot?

—Természetesen mindhármát. Muszáj leszel megtenni, hiszen fennen bizonygattad hogy más nem is képes erre csak te!

—Hát más nem is, ez bizony így van! Nagyon de nagyon csodálkoznék ha volna más is aki képes rá... jó, én nem mondom hogy lehetetlen hogy éljen még egy ilyen énekesnő, mert ez tényleg nem lehetetlen pusztán elméletileg... de az is biztos hogy én még nem hallottam róla... öt oktáv terjedelem, ó magasságos istenek... igazából egyre az jár a fejemben, hogy ez az ének egészen egyszerűen NEM EMBERI TOROKRA van tervezve!

—Most én mondom neked, Ofra, hogy ne hülyéskedj.

—Pedig ha mondom hogy ez jár a fejemben...

—Ofra, utána néztem amíg rád vártam, és igenis ismer olyan énekeseket a történelmünk, akik ki tudtak énekelni öt oktávot! Volt aki hatot is!

—És hány ilyenről tudsz?! - kérdezte a leány, csipőre tett kezekkel.

—Nyolcról.

—Úgy van! Jól tudod. Én is ismerem ezeket a neveket, hiszen ez a szakmám... De ezek egyike se él már manapság. Aztán meg nemcsak az számít ám hogy valaki valahogy kiénekelje ezeket a hangokat, hanem az is, nem bicsaklik-e meg a hangja oktáv váltás közben! Megnézném én ezen nyolc énekesi híresség akármelyikét is, mit kezd ezzel az ősi dallal... mert az lehet hogy a hangterjedelem belefér a képességeikbe, de abban egészen biztos vagyok, a hajlítások már kivétel nélkül mindegyikükön kifognának. És akkor még meg se említettem, hogy itt negyedhangokból is van bőven, amikhez egyszerűen nem szoktak hozzá, mert negyed hangokat használó dalok lényegében nincsenek is a kultúránkban! Szóval igenis fenntartom az állításomat hogy ez egy szép, de rémségesen szokatlan dal, és ha te állandóan „felsőbb hatalmakat” emlegetsz Lorek, akkor nem tudom miért ne emlegethetném én meg azt, hogy e dal maga se embereknek lett kitalálva, hanem valamiféle nem emberi lényeknek... akár „felsőbb hatalmaknak” ha úgy tetszik... de, ettől még elénekelem, persze hogy, még szép... már csak afféle „szakmai kihívásként” is... szégyen lenne ha meg se próbálnám... egyébként is, én igenis énekesnő vagyok, legfeljebb még talán színésznő is, de semmi esetre se uralkodó! Egyetlen porcikám se kívánja az uralkodás nyűgjeit, tudd meg, az éneklés azonban egészen más dolog, azellen nem tiltakozom! Ha van egyáltalán

bármilyen „pálya” amit még hajlandó lennék „bevállalni” az énekesnőség meg a színésznőség mellé, az egyszerűen egy szerető és szeretett, megbecsült feleség szerepköre lenne, és semmi esetre se az uralkodói! Királynő és én, na még csak az kéne... illetve épp ez az hogy DEHOGYIS kéne nekem, képzelem, amellet egyetlen nyugodt percem se maradna énekelni meg dalokat komponálni, tele volna az életem szörnyű idegességekkel, aggodalommal, felelősséggel... Azaz nagyon kérek ne is beszélj nekem ezekről a dolgokról Lorek, felejtsük is el ezt az egészet, jó nekem Ofraként nagyonis, s nem akarok Sosánává átlényegülni! Szóval itt zárjuk le ezt a témát örökre ha kérhetem, és mutasd inkább azokat a „kottákat”...

—Mutatom. De aztán magadra is hagylak, mert elutazom: tudod, azért lettem kinevezve ide, mert... szóval, természetesen nem a picsui oltár miatt, amint ezt nyilván sejtetted is! Dolgom van a vadakkal... mármint, a bennszülöttekkel... igazából eddig még a világon semmit se tettem amiért ideküldtek, semmit se dolgoztam, csak lazáltam a Rend szempontjai szerint. Remélem nem szalad híre... de ha megúszom akkor is lelki furdalásom van. Szóval, tessék, itt ez a fiók látod, ebben megtalálász mindent, én pedig megyek is, összekészülök az útra mert reggel elutazom... mármint, elrepülök, mert a helikopterrel megyek. Nem tudom mikor jövök vissza, remélem pár napon belül mindenképp, mert egyelőre csak tájékozódni szeretnék a helyszínen, nagy vonalakban... de nincs is rám szükséged a további munkához.

—Hamar megleszek vele, Lorek, mert már ismerem a kódolási rendszert.

—Azt el is hiszem, de az még önmagában semmi. Ne feledd: el kell énekelned! És mind a három szólamot! És ezeket összedolgozni egyetlen felvétellé, amin tehát szinte kánonban énekelnél önmagaddal, sőt két önmagaddal is... én nem vagyok zeneszakértő, de annyit sejtek, itt igazán bámulatosan pontos kell legyen az időzítés! Nagyra becsüllek Ofra, de csodálnám ha ez még neked is elsőre hibátlanul sikerülne. Nyilván kell gyakorolnod is, meg minden... és ehhez én nem kellek. Remélem hoztál mindent ami kell ehhez a munkához, de ha valami hiányozna nagy eséllyel megtalálod itt a rendház alagsorában, mert filmes barátaid amikor itt jártak, ide pakolták le az összes cókémókjukat megőrzésre, mert akarnak majd folytatást csinálni valamikor ahhoz a filmhez... gondolom ott lesz a holmik közt egy rakás kiváló minőségű hangrögzítő berendezés is... szóval, dolgozgassál csak!

—De várj csak egy percet Lorek, mert azt még meg se kérdeztem, miért akarsz ilyen elszántan hogy elénekeljem a dalt?

—Egyszerűen érzem, hogy e dal el kell énekeltessék!

—Miért?

—Na azt magam se tudom. De így érzem! Meggyőződésemmel, nem lehet a véletlen műve hogy felfedeztem e dalt, s hogy épp most fedeztem fel.

—Lorek, én arra gondolok - azt akartam kérdezni, csak lehet hogy rosszul fejeztem ki magamat - hogy mi a célod a dallal, ha eléneklek? Úgy értem, a felvétellel? Közkinccsé tesszük, vagy mi?

—Nem tudom, ezt majd eldöntöd te magad. Végülis a te dalod lesz mert te énekeled.

—Én, de nem én vagyok a zeneszerző.

—Ettől még szerintem tied lesz a jogdíj meg ilyesmi... bár nem vagyok ügyvéd. De csodálnám ha nem úgy volna. Nyilván, másnak is jogában áll majd elénekelnie e dalt, épp mert nem te vagy a zeneszerző, de ezzel nincs semmi baj hiszen váltig

állítod hogy más úgyse képes elénekelni... szóval, hiába lesz szabad, ha más jóeséllyel képtelen rá...

—Most elvesztettem a fonalat, Lorek. Miért akarod hogy elénekeljem, ha ugyanakkor nem is izgat téged a dal későbbi sorsa?

—Engem az érdekel, hogy elénekelj a dalt EGYSZER. Az első alkalommal. De nem ám akárhol... hanem ott, ahol réges-régen már elénekelte valaki, valamikor: a piramis tetején, az oltár előtt!

Ofra elsápadt.

—Lorek, én bevallom neked, ettől félek! És nem ám kicsit, hanem nagyon!

—Nagyszerű, e vallomással kiváltképp megörvendezettél, mert ha ettől félsz, akkor egészen biztos hogy mégse vagy olyan hitetlen mint amitől már-már tartottam!

—Ha viszont te, Lorek, te nem félsz ettől, akkor ez felveti annak gyanúját hogy esetleg te nem vagy annyira hívő, amennyire az illene egy paphoz!

—Ne kötekedj, Ofra, sejteted hogy nem erről van szó az esetemben! Egyszerűen, én amiatt mentem papnak, mert vonzódok a misztikumhoz. Na és hát eszem ágában sincs elszalasztanom a Nagy Lehetőséget valami csodálatos misztikus élményre, olyanra, ami egészen bizonyosan nem adatik meg mindenkinek a bolygónkon, sőt, aligha kétséges hogy évezredek, de legalábbis évszázadok óta senki nem részesedhetett belőle már!

—De mi van, ha rosszul sül el a dolog?

—Az még nem tragédia, ha semmi se történik, akkor énekeltél egy jót potyára, na és akkor mi van?

—Úgy értem, ha nagyonis történik valami, de olyan ami kellemetlen reánk nézve.

Lorek vállat vont.

—Kockázat nélkül nincs nyereség... Mindenesetre, még ezesetben is vigasztal majd engem a tudat, hogy a misztikus élmény amire vágytam, igenis bekövetkezett, még ha nem is a legkellemesebb formában!

—Lorek, értsd már meg, attól félek olyasvalami történik amibe belehalhatunk!

—Tudom hogy erre gondolsz, Ofra, de ez nem ellenérv arra, amit az imént mondtam: mert akkor is az van illetve lesz, hogy megkapom a misztikus élményt... sőt, mindenki meghal idővel, de ezesetben a halálom is egészen különleges lesz! Arról nem is beszélve hogy engem egyáltalán nem rémít a halál lehetősége annyira mint téged. Ugyanis én *tényleg* pap vagyok, *tényleg* hívő, azt meg neked is tudni kell hogy a vallásunk kifejezetten azt tanítja hogy létezik újjászületés, a halál tehát nem valami végleges és szörnyű dolog, hanem csak egy ideiglenes állapot, egy kapu egy új életbe!

—Én igenis félek a haláltól.

—Mert nem hiszel annyira, mint én.

—Ez biztos igaz, de nem is várhatsz el tőlem akkora hitet mint a tied, mert kettőnk közül te vagy a pap, s nem én.

—Úgy van.

—Ugyanakkor azonban a veszélyt nekem is ugyanakkora mértékben kell vállalnom ebben a kísérletben. Sőt aligha kérdéses hogy még sokkal nagyobb mértékben is, hiszen épp én leszek az, aki ott énekel, a „főhelyen”, hogy úgy mondjam a „dolgok Középpontjában”, az oltárnál, én, és nem te! Te nyilván meghúzódsz majd valahol a háttérben, de ha közvetlenül mellettem állsz is majd netán, akkor se te fogsz énekelni, hozzám képest tehát csak jelentéktelen

mellékszereplő leszel, már ne is haragudj! Azaz BÁRMI történjék is, akármi süljön is el balul, nekem kell majd elviselnem az összes kár és ártalom többségét, majdnem százszázalékát! Mert enyém lesz minden felelősség, vagy legalábbis a végső felelősség!

—De Ofra, sose titkoltam hogy azt akarom hogy elénekeld ezt a dalt. Miért most kezdtél el ijedezni?

—Nekem semmi bajom azzal, hogy elénekeljem e dalt, még vágyom is rá. Nekem csak az nem tetszik, hogy épp ott, *a piramis tetején* akarod hogy elénekeljem. Szóval nekem nem a dal, hanem az előadás helyszíne ellen van kifogásom.

—Van egy ötletem, Ofra: kérdezd meg erről a szarvasodat!

—Már egy ideje próbálom, de nem látom őt.

—Szerintem csak az a baj hogy nagyon izgatott vagy. Feszült. Figyelj, én most elmegyek ahogy említettem, elutazom, te meg gyakorold a dalt. Készítsd el a felvételeket, satöbbi. Ezzel semmi baj nem lehet hiszen ezt mind itt csinálod majd és nem a piramis tetején ugyebár. Esténként meg elalvás előtt próbálj kapcsolatot teremteni a jidamoddal... tehát a szarvassal. Remélem sikerülni fog mire megjövök. Aztán hogy akkor mit teszünk, attól függ, mit tanácsol neked ő, a védőszellemed! Jó lesz ez így?

—Legyen hát! - egyezett bele a leány.

4. fejezet: Utazás a Vágy Univerzumába

Zoli - talán mondanunk se kell - az egész hetet ami a kísérlet elkezdéséig hátra volt, olyan felfokozott izgalmi állapotban töltötte, hogy emiatt aludni is alig bírt. Aztán a hét utolsó napján helikopter szállt le a házuk udvarába, abból két magas rangú katonatiszt szállt ki, őt keresték, s azt mondták neki, hogy „itt az idő!”, s amikor Zoli azt kérdezte hogy most mit kell tennie, azt a választ kapta hogy azt ők se tudják, nekik csak annyit mondtak hogy jöjjenek őérte, Zoliért, mert a fiúnak – pontosabban „Zoltán hadnagy úrnak” – indulnia kell a „küldetésre”...

Ebből Zoli megértette hogy ez az egész valóban olyan titkos, hogy még e két érte küldött tiszt se tud semmit a lényegéről. Úgy vélte jobban teszi ha ő se világosítja fel „fuvarozóit” a részletekről, hátha holmi hadititok kitergetésével vádolnák meg őt a végén...

Beszállt tehát a helikopterbe, s az már repült is...

Azt várta, valami titkos katonai bázisra viszik, de nem így történt. Legnagyobb meglepetésére az ország egyetlen ürrepülőterére érkeztek. Ezt felismerte már a távolból is, elégszer látta képeken meg a tévében.

A helikopter leszállt vele. Amint kilépett belőle, egy magas rangú katonatiszt, egy őrnagy várta, s tisztelgett előtte, amit Zoli viszonzott is - bár elég hülyén érezte ettől magát, már amiatt is mert még csak nem is volt egyenruhában.

—Jöjjön velem, Zoltán hadnagy úr! - intett felé az őrnagy.

Amint Zoliban tudatosult merrefelé mennek, majdnem megtorpant döbbenetében.

—Hé, hé... Nem ürrepülésről volt szó, hanem egészen másról!

—És nem is téved, ön nekünk arra a bizonyos „más” dologra kell!

—De akkor miért az űrsikló felé vezet engem?!

—Mert az viszi majd fel magát az űrbázisra.

—Na de mi a csudának?!

—Úgy tudom, az az illető aki beszervezte magát, említette azt is hogy történtek már nemkívánatos események a Kapunyítások során...

—Igen, például amikor a rengeteg tengervíz beömlött...

—Na látja. Nem akarunk több efféle katasztrófát. Pláne nem ennél is nagyobbbat...

Maga ugyan ígéretes alanynak tűnik eddig, de hát ki tudja... Szóval, biztonságosabbnak tűnik az eseményt a világűrben lebonyolítani. Illetve... Illetve egy még annál is biztonságosabb helyen!

—Na az meg ugyan hol van!

—Majd megtudja ha felértünk a bázisra.

Zoli ugyan szerette a sci-fit, és igazából mindigis vágyott ürrepülni, de sosem hitte volna hogy valaha is megtörténik ez vele. Természetesen, mint minden gyermeknek, neki is volt egy „korszaka”, amikor űrhajós szeretett volna lenni... de ez nála nagyon hamar elmúlt, nagyjából akkor, amikor megtudta, hogy erre egyrészt semmi esélye mert nem olyan sportos felépítésű... másrészt, űrhajósok többnyire azokból lesznek akik előtte évekig berepülő pilóták voltak, ahhoz meg neki nem volt kedve... harmadrészt, azt is megtudta hogy az egész cseppet se annyira izgalmas a valóságban, ahogyan azt a kalandregényekben bemutatják! Már ott kezdődik az egész, hogy az űrhajósok lényegében semmit se tehetnek a saját tetszésük szerint, minden percük pontosan meg van tervezve a földi

irányítás által, majd hogyanem rabszolgák, parancsokat kell teljesíteniük...

És mégis, most ő, Zoli is ürrepül! Az persze igaz hogy neki is parancsokat kell teljesítenie majd, naná hogy igaz, hiszen ő már hivatalosan is katona... De bánja fene, csak a végén legyen egy álom-nője, egy Ofrája...

Kissé aggódott, miként fogja elviselni a felszállásnál keletkező túlterhelést, de egyáltalán nem volt kibírhatatlan. A tiszt, akivel együtt repült fel - s aki persze maga is csak utas volt, nem ő vezette az űrsiklót - meg is dicsérte:

—Látom, hadnagy úr, maga kemény anyagból van gyúrva - nem maga az első civil akit felviszek, és volt már több olyan is aki ilyenkor szépen elájult!

—Köszönöm az elismerést, de már nem vagyok civil. Hiszen épp emiatt szólít hadnagy úrnak.

—Természetesen! Ez igaz. De én ezt arra értettem hogy pár nappal ezelőtt még civil volt, szóval ez az első ürrepülése...

A tiszt be is mutatkozott neki, úgy hívták hogy Wolf.

—Én irányítom az egész küldetést. - mondta Zolinak. —Tulajdonképpen én leszek odafent a legfőbb vezető, persze ez nem jelenti azt hogy én értek a legjobban a mindenféle műszerekhez vagy az űrbázis irányításához. De azt én mondom majd meg mindig, hogy nagy vonalakban mi történjék. Gyakorlatilag én leszek tehát a maga főnöke, és nemcsak úgy, hogy én vagyok odafent a legrangosabb személy, de úgy is, hogy maga közvetlenül nekem tartozik beszámolási kötelezettséggel, és úgy általában is én vagyok a maga közvetlen főnöke, aminek megvan az a kellemes haszna a maga számára, hadnagy úr, hogy odafent senki más nem parancsolhat önnek!

—Ezt jó hallanom, tényleg... de ha lehetne egy kérésem...

—Csak halljuk, aztán majd elvállal, lehet-e.

—Olyan nagy kérés volna hogy tegeződjünk? Oké, tudom, pofátlanság ezzel nekem előhozakodnom amikor sokkal fiatalabb vagyok, de őszintén szólva a szőr feláll a hátamon ettől a rideg magázódástól... Attól hogy tegeződjünk még úgyis tudni fogom hogy kettőnk közül nem én vagyok a góré... De meg különben is, akar a halál főnök lenni, én ugyan biztos hogy nem, engem az egészből csak egyetlen valami érdekel, s azt ön tudja is jól hogy mi az... akarommondani, hogy ki!

—Ezen nem múljék, legyen ahogy kívánod Zoli, mert engem is csak egyvalami érdekel: hogy sikeresen oldjam meg ezt a feladatot... Ez életem nagy célja, bizony, személyesen is érdekelt vagyok benne... Ugyanis, elárulom, jelentős részben az én unszolásomra döntöttek úgy, hogy a közönséges ürrepülések helyett energiáinkat a Kapunyítások kutatására fordítjuk... Azaz ha te befuccsolsz, akkor az nekem hatalmas égés! Persze, tehetünk próbát egy második, harmadik, sokadik alannal is még... De egyelőre tényleg te tűnsz a legígéretesebbnek, ha tehát te kudarcot vallasz, a többihez se fűzők sok reményt, arról nem is beszélve mennyi rengeteg időbe telne egy újabb próbálkozás.

—Már ugyan miért is lenne az olyan sok idő, néhány nap legfeljebb felrepülni oda egy másik akárkivel...

—Az igaz. De mit gondolsz, mennyi idő amíg aztán az űrbázis elrepül veled vagy mással a Bella bolygóra? Sőt, vissza is tér, ha a Kapunyítás nem sikerül?

—Hogy HOVA REPÜL?! - és Zoli felugrott volna, ha épp nincs beszíjazva az ülésbe.

—A Bellára. Remélem tudod melyik bolygóról beszélek, állítólag szereted a sci-

fit...

Naná hogy tudta Zoli melyik bolygóról van szó. A Bella a Naphoz közelebbi bolygószomszédjuk volt, holdja is volt, egyáltalán, sok szempontból olyan volt mint az ő bolygójuk, elméletileg lehetett rajta élni is, mert még a légköre is oxigéndús volt. Persze akadtak különbségek is. Például, hogy sokkal melegebb volt mint az ő bolygójuk. Olyan meleg, hogy az Egyenlítő környékén nem volt ritka a nyolcvan fokos hőmérséklet. Ezen kívül, a bolygón csak egyetlen kontinens létezett, ami szinte a teljes északi féltekét beborította, eképp a déli félteke más se volt csak egyetlen hatalmas óceán, legfeljebb néhány pici sziget volt benne elszórtan itt-ott. Minthogy így semmi nem állt ellen a víz kelet-nyugat irányú körforgásának, arrafelé állandóan óriási viharok tomboltak, és hatalmas volt a tengeráramlások ereje is. Emiatt, meg mert az a bolygó amúgy is jóval melegebb volt, rendkívül erős volt a párolgás, és így majdnem mindig állandóan esett az eső... legalábbis a tengerpartok közelében, azaz a tropikus égövben, de tulajdonképpen a mérsékelt éghajlati övben is... bár hogy „mérsékelt”, azt némi óvatossággal kell emlegetni, mert még ott is ritka volt hogy 30 fok alá menjen a hőmérséklet, akár alkonyatkor is. Az úgynevezett „sarkvidéken” már jóval kellemesebb volt az időjárás ezt illetően, ami azt jelentette hogy ott már előfordultak olyan napok is amikor nem volt melegebb mint 20 fok. De még ott se volt olyasmi hogy fagyponthoz alatti hőmérséklet, kivéve néhány nagyon magas hegy legtetjét. De hó meg jég még ilyen helyeken se nagyon akadt, mert a sarkvidék nemcsak a bolygó leghűvösebb területe volt, de egyben a legszárazabb is, mert ide már alig-alig jutott bármi kis csapadék is, ez tehát nemcsak „hűvös” volt de sivatagos is. Zolinak eszébe jutott néhány fénykép, amit az ott leszállt szondák készítettek: végtelen, kékesszürke, szikes síkságot látott, a szárazságtól repedező talajt, a távolban szintén kékes vagy inkább ibolyaszínű hegyekkel, és sehol egy árva növény, még egy szál fű sem, de ennek oka kivételesen nem a talaj szárazsága, hanem az, hogy növények nem éltek azon a bolygón még a sokkal csapadékdúsabb területeken se, egyszerűen mert azon a bolygón később kezdődött az evolúció. Sokmillió évvel később... amiatt, mert a Naphoz közelebb keringett, így később hűlt le annyira, hogy az életteremtő folyamatok egyáltalán elindulhattak rajta. Az óceáni élet meglehetősen dús volt a Bellán is már, akadtak a vízben mindenféle gerinces és puhatestű állatok is, némelyikük akkora hatalmas monstrum hogy nemcsak egy magányos fürdőzőre jelentettek volna életveszélyt de egy kisebb hadihajóra is! A szárazföld azonban még teljesen élettelen volt, azt kivéve, hogy a partmenti sziklákat, melyek rendszeresen kaptak vizet a dagálytól vagy a gyakori esőzésektől, vastagon bevonta mindenféle nyálkás, mohaszerű gezmice. Ezen moharéteg nem is volt okvetlenül alacsony, néha a fél méteres magasságot is elérte, és szálai közt dúsán tenyészett a kis puhatestűek és mindenféle más apró élőlények változatos serege. Ezen élőlények olykor a néhány centiméteres nagyságot is elérték...

De ennél jobban még nem haladt előre a szárazföld élet általi meghódítása azon a bolygón.

—Mi keresni valónk van nekünk azon az kietlen tájékon?!

—Például épp az hogy gondoskodjunk róla, ne legyen kietlen... Például úgy, hogy csatornákat ásunk amelyek délről északra vezetik a vizet...

—De hiszen az több száz, sőt több ezer kilométer hosszú ásogatást jelent!

—Persze, de ettől még igenis megoldható, technikailag nem lehetetlen... De

különben is, a dolog elkerülhetetlen. Ha nem a mi országunk veszi a birtokába azt a bolygót, akkor az ellenségünk teszi meg, Grullia, márpedig akkor egy idő után a grulloknak egy egész bolygójuk lenne, nekünk meg nem, s akkor megnézhetjük magunkat... Tehát meg kell őket előzni! Aztán meg úgyis kell egy olyan hely ahol az ilyen veszélyes kísérleteket mint a Kapunyítások, lebonyolítjuk... Kormányunk tehát úgy döntött, az úrállomásunk elrepül Bellára... és ott is marad. De annyira, hogy leszáll a felszínére... Le tud szállni, mert direkt úgy építettük meg hogy erre képes legyen, mert eleve arra terveztük hogy majd egyszer elrepül a Bellára... eredetileg ezt az expedíciót később szándékoztuk végrehajtani, de aztán hogy jött ez a dolog hogy Kapunyítás meg minden, előbbre hoztuk. Szükség esetén az úrállomás képes felszállni is a Belláról, de nagyon reméljük hogy erre nem lesz szükség, pláne mert csak elméletileg képes felszállni, gyakorlatilag azonban ez sosem lett letesztelve, szóval ki tudja... De tényleg nem várhatunk, mert a titkosszolgálati jelentések szerint a grullok is a Bellára akarnak repülni öt éven belül. Muszáj tehát kockáztatnunk ha meg akarjuk előzni őket.

—De hát akkor én örökre ott maradok?!

—Nem okvetlenül, de hogy jó sok ideig nem térsz vissza az biztos.

—A szüleim azt hiszik majd, meghaltam!

—Cseppet se. Megüzenjük majd nekik hogy titkos küldetésen vagy államérdekből. Aztán meg az se lehetetlen hogy rádióüzenetet küldj nekik. Különben meg mit érdekel ez téged, nem mennél el talán a világ végére is a te Ofrádért? Vele akarsz élni vagy a szüleiddel?

—Hát...

—Na látod!

—Jól van na, nem vagyok én gyáva, csak elég váratlanul ért hogy bolygóközi űrhajózáson veszek részt...

—A dolog ezen részétől én nem nagyon tartok, ez egyszerűen egy hótt-unalmas fél év lesz amíg odaérünk. Az izgalmas és kockázatos rész azután következik hogy leszálltunk, mert onnantól kezdődik a te szereped...

Nem volt az fél év amíg a Bella bolygóhoz értek az úrállomással, csak öt hónap. Persze ez még mindig sok idő... És főleg ha azt vesszük figyelembe, hogy az egész úrállomás nem is volt olyan szörnyű nagy! Talán úgy hússzezer négyzetméter volt az alapterülete, és volt tíz emelete. Igaz hogy ez így soknak tűnik első olvasatra, másrészt viszont ha jól belegondolunk, az egész nem igazán nagyobb mint egy jókora emeletes ház. Nem lehetett nagyobb, mert ha nagyobb akkor nehezebb is, és nem tud felszállni a bolygóról, sőt, már leszállni se tudna rá... De mert mégiscsak el kell jutnia egyik bolygóról a másikig, emiatt a térfogata nagy részét eleve a hajtóművek tették ki, meg persze az üzemanyag. És a sugárvédelem ami a hajtóműveket leárnyékolta a légénység szállásától... Meg kellett élelmet is magukkal vinniük sok-sok évre, és vizet is valamennyit, abból szerencsére nem olyan sokat, egyrészt mert amit elhasználtak azt „visszaforgatták” a rendszerbe azaz újra megtisztították, másrészt, minden reményük megvolt rá hogy a Bella bolygón találnak iható, vagy legalábbis tisztítható vizet... még akkor is ha eleve a „sarkvidéken” akartak leszállni, mert ott sokkal hűvösebb van. De amennyi víz nekik kellett, annyit azért ott is remélhettek, ha nem is rendszeresen.

Mindebből már sejthető, az emberek számára nem is maradt olyan sok hely az

űrállomáson! És egyáltalán, a személyzet létszáma se volt nagy. Negyvenketten éltek ott, ebbe Zolit és Wolf parancsnokot is beleszámítva. Mindegyiküknek volt egy ici-pici kis saját kabinja, hogy lehetőségük legyen különvonulni ha magányra vágnak, így remélték csökkenteni a konfliktusok, a veszekedések számát. De a fürdő már például közös volt, csakúgy mint az étkező is. Minden személyes kabin 9 négyzetméteres volt mindössze...

Zoli tartott tőle hogy unatkozni fog, mert hiszen váratlanul cibálták el erre az expedícióra, még a laptopját se hozhatta el, amin rajta volt Ofra Haza minden zeneszáma... szerencsére azonban kiderült, hogy van a kabinjában már laptop, s olyan, amire az expedíció készítői felmásolták Ofra Haza teljes életművét, mindent ami csak elérhető volt róla ebben a korszakban... A szervezők olyan jó munkát végeztek hogy Zoli talált ott két olyan videót is szerelméről amiről még ő maga se tudott eddig!

Neki tehát most semmi dolga nem volt a bolygóra érkezésig, csak hogy nézze a videókat, hallgassa a zenéket, és álmodozzék a leányról, mert annál nagyobb az esély rá hogy a Kapunyitáskor olyan hangulatban lesz, miáltal a dimenziókapu egy megfelelő planétára nyílik majd.

—És mit csinálunk majd ha kinyílt a Kapu? - kérdezte Wolfot.

—Természetesen azt, hogy átmész oda... ehhez kapsz egy speciális övet. Tulajdonképpen egy nadrágszíjat. Ezen egy kis szerkentyű lesz, a „kulcs”. Egyetlen gomb lesz csak rajta kezelőszervként. Miután átmentél abba a világba, megnyomod a gombot... Ekkor a Kapu becsukódik. Ez muszáj, mert nem akarjuk hogy azon át mindenféle nemkívánatos akármik csak úgy kijöjjenek, s előzőnljék a bolygót... Te odaát felderíted azt a világot, természetesen nem gondolunk tökéletes felderítésre, csak úgy nagyjából, például meg kell állapítsad, élnek-e ott is emberek, vagy legalább emberszerű lények... aztán megint megnyomod a gombot, ekkor kinyílik újra a Kapu, te kijössz rajta... Akár Ofrával együtt is, ha sikerül őt megtalálnod ilyen hamar...

—És ha nem?

—Az a te bajod, bennünket az nem zavar, nem tekintjük kudarcnak...

—Én igen!

—Ezért mondtam hogy a te bajod... De azért a dolog a te számodra se tragikus, mert azután hogy visszajöttél, a Kapu már nyitva marad örökre, s később is át tudsz oda menni... valószínűleg fogsz is. Azaz később is rálelhetsz arra az énekesnőre.

—És ha nem pontosan azon a helyen nyomom meg a gombot abban a világban ahol becsuktam korábban?

—Semmi baj, attól még a mi világunkban, azaz a Bella bolygón ugyanott nyílik majd meg újra ahol behatoltál abba a világba. Fontos azonban hogy megértsd, miután átmentél, minden rajtad múlik, mi semmiféleképp se tudunk segíteni rajtad! Ha például az öved elveszik, örökre ott ragadsz, mert nem tudsz visszajönni. És mi nem fogunk utánad eredni hogy keresgéljünk téged, de nem amiatt mert gyávák vagyunk, nem amiatt mert feláldozhatónak tartunk téged, hanem amiatt mert fizikailag lehetetlen a dolog: Azáltal hogy beléptél abba a világba, te meg is változtattad azt, és nem tudjuk kiszámolni hogy miként, emiatt nem tudunk egy Kaput nyitni pontosan ugyanoda megint! Tudunk Kaput nyitni megint, igen, de az a Kapu már valami másik világba nyílik majd, nem abba amiben Te leszel! Kizárólag te tudsz olyan Kaput nyitni ami visszavezet téged

hozzánk!

És emiatt is van az hogy amikor visszatértél, a Kapu már nyitva kell maradjon örökké, mert igaz hogy képesek vagyunk becsukni, de akkor soha többé ki nem nyithatjuk újra, legalábbis nem ugyanabba a világba megint! Érted?

—Azt hiszem... Mindenesetre, igyekszem majd vigyázni magamra...

—És a kulcsra is!

—Arra is, persze. Na de mi lesz ha sikerrel járok... amit nagyon remélek?

—Akkor átmegyünk oda többen, és megkezdjük annak a világnak a civilizálását... Reméljük fejletlenebbek lesznek nálunk, mindenesetre ha kicsi is az űrállomásunk, akad azért egy emelet itt ami mást se tartalmaz csak nagyon hatékony fegyvereket... de reméljük nem szorolunk majd rá ilyen durva módszerekre. Mindenesetre igyekszünk majd találni olyan személyeket is akik alkalmasak arra hogy segítsenek nekünk a Bellán, a bolygó élhetővé tételében... például a csatornázási munkákban... Meg hát, hasadóanyagot is kell bányászni, mert anélkül vissza se tudunk térni a mi bolygónkra... meg még rengeteg mindenre kell munkaerő! Arra is felhívom a figyelmedet, itt mindent rád épített a kormányunk, Zoltán hadnagy úr, mert ez olyannyira így van, hogy talán már észrevetted, a legénység tagja csupa-csupa nőtlen férfi... Reméljük ugyanis, találunk nőket is azon a bolygón, ezért nem hoztunk magunkkal nőket a bolygónkról, mert akkor minek, csak feleslegesek lennének... Márpedig a szállítókapacitásunk ezen űrhajóban igencsak véges! És arra hogy ott legyenek nők, az esély igencsak jelentős, hiszen te olyan bolygót szeretnél amin él egy példány Ofrából, ő pedig nő, tehát vélhető hogy más nők is élnek ott...

—Hm...

Most már tudta Zoli hogy mi lesz a feladata... Legalábbis, tudta úgy körülbelül. Mert hát a pontos részletek úgyis azon múlnak majd, mit talál majd azon a másik bolygón... Nyilván, felfegyverezve fog oda átmenni. Főnöke, Wolf őrnagy is megmondta, kap majd pisztolyt, géppisztolyt, dzsungelkést, két kézigránátot is... Mindez olyasmi, aminek nem nehéz megtanulni a kezelését alapszinten. Nos igen, de azért egy idegen bolygón, ami ráadásul másik „dimenzióban” is van, ismeretlen veszélyek is várhatnak rá... Na de az hogy abban a másik világban mi vár rá, az olyasmi ami a legkifejezettebben épp tőle magától, Zoltántól függ! Hiszen azt hogy hova nyílik a Kapu, azt ő dönti el, ő, egyesegyedül, mert a célpont az ő vágyaitól függ, ha úgy tetszik az ő képzelgéseitől! És ugyan mi is akadályozhatná meg őt abban, hogy olyan világot képzeljen el, amiben ugyan létezik Ofra, egy olyan Ofra akinek nagyonis szüksége van épp őrá Zoltánra, de amely világ ugyanakkor nyugodt, békés, biztonságos, abszolúte minden veszélytől mentes?!

Zoli tudta, most tehát az a dolga hogy ilyen világról ábrándozzék a bolygóra érkezésig eltelő majdnem fél évben, azért, hogy amikor a Kapunyitásra sor kerül, a lehető legélénkebben, legvalóságosabban képzelhesse el azt a világot, növelve így a sikert arra hogy egyrészt legyen ott egy neki való Ofra, másrészt, hogy semmi komoly veszély ne leselkedhessék ott rájuk, sőt, lehetőleg még nem komoly veszély se!

Ezzel Zoli tökéletesen tisztában volt, de Wolf őrnagy maga is kifejezetten erre utasította. Zoli bólogatott, mindazonáltal ezt válaszolta:

—Tudom én hogy erre kell törekednem, egészen természetes hogy ez kell legyen a célom, csak sajnos ez valahogy úgy hangzik, mint amikor valaki felad egy

házassághirdetést, valami olyasféle szöveggel, hogy „Keresem feleségemül azt a 16-25 év közötti csinos leányt, aki legalább 3 szépségversenyt már megnyert, szűz, káros szenvedélyektől mentes, legalább két diplomával rendelkezik és minimum három nyelven beszél folyékonyan, független, haja hosszú és derékig érő, szeme nagy, ferde és zöld, szerény, igénytelen, jól főz, szorgalmas a házimunkákban, nem fertőzte még meg az emancipáció káros elmebetegsége, házias, tud mosni, otthonülő, hűséges, gyermekszerető, fantáziadús, szeret olvasni, sportos, nem várja el hogy a férje segítsen neki akár kicsit is bármi házimunkában, nem féltékeny, minden vágya hogy odaadó feleség legyen, és van legalább 100 millió a bankszámláján. Jelige: „Szegény, csúnya, önző és buta férfi vagyok, de reménykedek mert a remény ingyen van!”

Wolf őrnagy nevetett.

—Hát azért ennyire nem reménytelen az ügy.

—Attól tartok hogy igenis az, mert ha az a világ valóban teljesen veszélytelen, mert teljesen barátságos és így tovább, akkor Ofrát se fenyegetheti ott semmi, és így nincs is szüksége rám mint megmentőre.

—Az a bajod Zoli hogy szélsőségekben gondolkodol. Mert miért is ne létezhetne olyan világ, amiben ugyan akadnak veszélyek, akár még bőven is, de olyan veszélyek amik ránk nézve jelentéktelenek, ám Ofrára nézve már cseppet se azok, így nagyonis szüksége lehet egy hős megmentőre?

—Hm...

—Például - folytatta Wolf - mi van ha abban a világban még annyira primitívek az emberek hogy akár az íjat-nyilat se ismerik, ekkor simán lehet hogy Ofrát aki ott valami vadnöcske de attól még csinos és szépen énekel, őt tehát megtámadja egy farkas, de te épp jókor érsz oda és a farkast lepuffantod? Számodra ez nem jelentene nagy veszélyt hiszen géppisztolyod van, de Ofrának akinek még nyila se csak kőkése, az a farkas nagyonis komoly veszély lenne! De ezt csak úgy hirtelen példaként hoztam fel, mert nekünk nem lenne ideális egy olyan világ ahol az emberek még ennyire primitívek. De remélem érted mire gondolok: számtalan variáció lehetséges, olyan helyzetek amik számodra nem igazán veszélyesek, de annak a lánynak nagyonis! Vedd elő a fantáziádat és ábrándozz erről, ez most kifejezetten munkaköri kötelességed!

És ettől kezdve Zoli megpróbált erről fantáziálni, álmodozni. Az volt csak a baj ezzel is, hogy ő tényleg és igazán szerette Ofrát, és emiatt mindig disszonáns érzései voltak amikor olyasmiről próbált fantáziálni, hogy milyen baj is kéne hogy érje a leányt. Elvégre micsoda dolog is az ha azt kívánjuk, a szeretett lénynek baja essék! Jó-jó, persze, nem fog semmi baja se esni, hiszen épp arról van szó hogy ő, Zoli, a Nagy Hős, ő megmenti a leányt! Na de akkor is... Elvégre, mi van ha mégse sikerül a megmentés... Mert tegyük fel a géppisztoly becsődöl az utolsó pillanatban, vagy akármi... de még a legislegjobbhat feltételezve is, egészen biztos hogy a leány megrémül. És az se szép dolog, ijedelmet okozni a szeretett lénynek... Na de mégis, hát valamit csak ki kéne találni...

És Zolinak hirtelen eszébe is jutott valami. Miért is kéne hogy Ofra okvetlenül veszélybe kerüljön?! Hiszen létezik olyasmi is, hogy „szerelem első látásra”! Számtalan romantikus regény létezik a világon ami erre a klisére épül! És némelyik ezek közül még csak nem is rossz!

Ráadásul ez nemcsak az írók kitalációja. Igenis létezik a valóságban is olyan

hogy „szerelem első látásra”, bár az elnevezés rossz, ugyanis inkább úgy kéne nevezni, hogy „szerelem első szaglásra”. Arról van ugyanis szó, hogy az evolúció során kialakult egy képesség az emberi fajban, miként lehet felismerni azt az illetőt az ellentétes nem képviselői közül, akinek a génjeivel vegyítve a mi génjeinket az utódaink vélhetőleg előnyös tulajdonságokkal rendelkeznek majd. Tehát felismerni azt, aki genetikailag igazán illik hozzánk!

E felismerő mechanizmus nyilvánvalóan sok jeget analizál egyszerre, azaz egészen biztos hogy szerepet kap a külső is, tehát a látvány, a vizuális ingerek: a testmagasság, testalkat, arcvonások, ilyesmi, de tudósok megállapították hogy ennél is fontosabb a szaglóreceptorainkra érkező stimulus! Az illatok! Még akkor is, ha ezt tudatosan nem is érzékeljük!

Mindez nem csoda. Ez így van már az állatvilágban is, és a szaglás sokkal ősbibb érzékszerv mint a látás, azaz régebb óta fejlődhetett ezen „összeillést ellenőrző detektor” azon része ami a szaglásra épül, mint az ami a vizuális információkat analizálja. Ez utóbbi is fontos, nagyon fontos, igen, mégis, a szagláshoz képest alárendelt szerepet játszik. Erre bizonyíték az is hogy száz- és ezerszám ismertek olyan párok melyek tagjai nyilvánvalóan halálosan szerelmesek egymásba, miközben a pár egyik vagy akár mindkét tagja is teljesen hétköznapien néz ki, vagy akár kifejezetten csúnyán is! Mégis egymást szeretik, mert a szaglómirigyeik azt az üzenetet közvetítik egymásnak, hogy „ez a nekem megfelelő partner!”

Vagyis neki Zolinak nem kell kitalálnia semmiféle ilyen vagy olyan különleges veszedelmet! Minek is azt, főnöke Wolf őrnagy is akkor lesz a legelégedettebb, ha azon a bolygón nem lesz semmi igazán veszélyes! Legjobb lesz ha arra gondol hogy az a világ lényegében épp olyan mint ősbolygójuk, a Föld, azzal a különbséggel hogy ott Ofra még él, és amikor találkozik vele, Zolival, akkor az lesz hogy egymásra néznek, mélyen egymás szemébe, a szívük feldobog, hevesen, hogy szinte hallani lehet két lépésről is a dobogását, arcuk kipirul, szinte lélegezni is elfelejtene mert csak egymást nézik, lassan egymás felé közelednek majd, és egy szót se szólnak mert felesleges a beszéd, tudják anélkül is hogy ez a Nagy Találkozás, tudják hogy ők egymásnak teremtettek... aztán kinyújtják a kezüket egymás felé... átölelik egymást... aztán jön a csók... Aztán ő Zoli int a leány felé a kezével, és valami olyasmit mond neki hogy „Jöjj velem kis madárkám, elvezetlek téged az én világomba és ott élsz majd velem örökkön-örökké mert téged már semmi el nem választhat tőlem...”

Ilyesmiken álmodozott tehát Zoli, az ő kis „madárkájáról”, mert valamiért szerette magában így nevezni Ofrát, talán azért mert ő Zoli mintha úrbeli madár lenne most repül a leány felé... ha pedig ő Zoli egy madár akkor miért is ne lehetne az Ofra is... Persze nem igazi madár, nem kívánt Zoli olyasmit hogy szárnya legyen Ofrának abban a világban, de hát az hogy „madárka”, az olyan kedves becéző kifejezés... igen, és amiatt is mert milyen szépen fognak ők turbékolni egy életen át... Persze, arról nem szabad azért elfelejtkezni, ha lesz is „szerelem első szaglásra”, azért az jó lenne ha Ofra épp azt a nyelvet beszélné amit ő Zoli is, mert hát mégiscsak fontos hogy néha csevegni tudjanak egymással, megismerhessék egymás gondolatait... Bár, ha már itt tartunk, miért is ne lehetne Ofra egy annyira szuperkiváló és szuperkülönleges leány, aki ha nem is ismeri még Zoli nyelvét de képes megtanulni azt percek alatt, mert például képes a gondolatolvasásra?! Vagy valami különleges képesség révén beletölti a saját nyelvét Zoli fejébe amíg ő Zoli alszik?! Talán nem lehetetlen ez se elvileg, ha pedig

elvileg nem lehetetlen akkor kell létezzék egy olyan világ - sőt nem is egy de végtelensok! - ahol ez igenis így van! No persze, ha Ofra ennyire különleges, ha ilyen szuperképességekkel rendelkezik, akkor viszont ott vagyunk mint a viccbe amit ő mesélt Wolf őrnagynak: minek is kéne egy ilyen extrakülönleges Ofrának épp ő, Zoli, aki igazán nem különleges?! Na de hátha...

Szóval Zoli ilyesmiken ábrándozott míg csak el nem értek a Bella bolygóhoz, és igazán nem mondható hogy unatkozott volna, mert megvolt hogy min törje a fejét.

Aztán már épp leszálláshoz készülődtek, amikor a tervezett landolás előtt egy nappal, reggel, Zoli verítékben úszva ébredt fel az ágyán. Rémálma volt.

Álmában ismeretlen helyen botladozott, valami őserdőben, és minden lépésnél térdig süppedt a sárba. Néhol óriási kígyók sziszegtek rá, és a távolban irdatlan hegyek tornyosultak, amiknek nem is látta a tetejét - bár ennek oka az is lehetett hogy éjszaka volt arrafelé épp, csak a Hold adott némi kísérteties fényt.

Egyszer csak kibukkant valami sármentes helyre, ami egy faluszerűségnek nézett ki úgy első pillantásra. Bár a bódék elég primitíveknek látszottak, az egész mégis sci-fi szerűen festett, mert mindenfelé óriási gépszörnyetegek tornyosultak, sőt, mozogtak is erre-arra. Valami építkezés lehetett, mert Zoli markológépeket is látott, de akkora kanállal hogy egyszerre elvihettek volna egy egész családi házat is. És pár lépésre maga előtt Zoli egy ketrecet látott, amiben egy csodálatosan szép leány ült, oda volt bezárva. Ez a leány azonban nem Ofra volt. Már amiatt se lehetett Ofra, mert bár emberszerűen nézett ki, de szemlátomást nem volt ember. Nehéz lett volna megmondani miért nem ember, mert végeredményben semmi igazán furcsa nem volt a külsejében, mégis, bárki megmondta volna róla első pillantásra hogy ez a leány nem ember! Ez olyan dolog hogy egy nőstény gorilla is végső soron emberszerű, mert megvan mindene ami egy embernek: orra, két szeme, szája, stb, de mégis teljesen nyilvánvaló hogy nem ember. Akkor se mondaná senki őt embernek ha leborotválnák a gorilla szőrét. Nos hasonló volt a helyzet ezzel a leánnyal csak ellenkező értelemben: mert a nőstény gorillát senki nem mondaná szépnek, de ezt a leányt nagyonis!

A leány két keze a ketrecrácsot fogta, és Zolira nézett. És álmában Zoli megérezte azt amiről oly sokszor álmodozott: azt az érzést ami „szerelem első látásra”! Már nem látott semmit csak a leány két szemét mely egyre nagyobbra tágult... majd a leány kezét látta, és elámult, mennyire finom keze van a leánynak és milyen hosszú ujjai...

És ekkor meghallotta a leány hangját:

—Ments meg szerelmem! Meg kell mentened, mert nekünk szükségünk van rád! Válg velem egygé, szerelmem!

És Zoli szerelme csak még fokozódott, mert bár a leány nem hasonlított Ofrára külsőben, de a hangja ugyanolyan volt, vagy ha mégse akkor csak amiatt nem mert még Ofra hangjánál is sokkal tökéletesebb és szívbemarkolóbb.

—Tied vagyok! - kiáltotta Zoli, azzal a kezét nyújtotta a leány felé.. de ebben a pillanatban az egyik óriási markoló felemelte a ketrecet benne a leánnyal... a lány sikoltott, Zoli a ketrec felé ugrott de nem érte el, a leány máris végtelenül távol került tőle, Zoli ellenben beleesett egy iszamos, mély pocsolyába, feje fölött összezárult a sár, fuldoklott... Homályosan még hallotta ahogy feléje száll a leány kétségbeesett kiáltása:

—Mentsd meg Anyát!

S ekkor felébredt. Ágyneműje csupa víz volt, pedig nem pisilt be, de ennyire

kiizzadt a rémálom során.

Bár azt hogy „rémálom”, azt a kifejezést óvatosan kell használni. A vége rémséges volt az igaz, az eleje is ha nem is annyira, azonban ami a közepét illeti, na az a leggyönyörűbb amit valaha is álmodott...

Bár Zoli épp emiatt szégyenkezett is ébredése után, alaposan. Hiszen egészen idáig azt hajtogatta, ő szerelmes Ofrába! S most tessék, álmában kész lett volna megcsalni Ofrát, egy teljesen ismeretlen lánnyal! Sőt, egy idegen lénnyel! Akinek még a nevét se tudja!

Bár alig gondolt erre, máris határozottan érezte hogy ez nem igaz. Nem igaz hogy ne tudná a leány nevét. Tudja! Minden idegszálával érezte, hogy az álombeli nő neve éppen pontosan Melka! Ami annál is furcsább, mert ő eddig még soha senkit nem illetett ezzel a furcsa névvel, és még maga az álombeli lány se mondta neki az álmában hogy így hívnák őt a leányt - nem mutatkozott be neki!

Az azonban biztos hogy az „Melka” név nagyon egzotikus! Annyira, hogy... Hogy Zoli egy hirtelen ötlettől vezetve a laptopjáért nyúlt. A küldetés szervezői voltak olyan előrelátók hogy e laptopra feltelepítettek neki egy héber szótárat is. És íme, megtalálta benne e szó jelentését: azt jelentette héberül, hogy „királynő”... Bár a szó leírt formája - legalábbis a fennmaradt angol helyesírás szerint - így nézett ki: „mel'cha”...

Zavartan hunyta le a szemét. Az végülis érthető hogy álmában olyan játékot játszott vele a fantáziája, hogy a gyönyörű álmoképet, az álom-leányt úgy nevezte el hogy „királynő”, elvégre ébrenléte alatt sokszor gondolt Ofrára úgy, mint aki a „Hangok Királynője”. Ez eddig rendben van. Csakhogy: ő nem tud héberül és nem is tudott azon a nyelven sosem! Oké, egy-két szót felcsipegetett belőle Ofra dalaiból, mert némelyiknek lefordította a címét kinkeservesen... De egyikben se szerepelt az a szó, hogy Melka! Azokban legalábbis nem, amiket lefordított... ezt a héber szót ő bizony sosem ismerte!

Volt miről gondolkoznia bőven... még szerencse hogy ezt teljes nyugalommal meg is tehette, mert a landolás nem igényelte az ő asszisztációját.

Persze a landolás nem egy ad-hoc művelet volt: gondosan megtervezték még az indulás előtt, hol fognak leszállni! Miért is ne, volt ehhez megfelelő térképük a Bella bolygóról, hála a korábban odaküldött űrszondáknak. És leszállási pontnak nem az Északi-sarkot választották, bár az lett volna a legmegfelelőbb hőmérsékleti szempontból, de hiába, ha egyszer ott víz nem volt semmi... Ám ettől délre alig kétezer kilométerre ígéretes terepnek tűnt egy hatalmas tó, vagy talán nevezhető beltengernek is, mert nagyjából négyszáz kilométer volt az átmérője. E tó létezését errefelé az tette lehetővé, hogy nyolc folyó is ide vezetett, emiatt, bár e szélességi körre már alig jutott esővíz, mégis az volt a helyzet hogy e folyók valamelyikéből csak-csak kapott a tó vízutánpótlást, annak ellenére hogy sosem volt úgy hogy mind a nyolcban lett volna víz. Valamelyik, általában egyszerre több is, mindig kiszáradt a fenéig. De nem egyszerre mindegyik... Mert e folyók messziről vezettek e tóig, így mindig úgy volt hogy valamelyikük vízgyűjtő területén épp esett némi csapadék. Így aztán a tó fennmaradhatott.

Persze az tényleg kérdéses volt, a tó-e a helyes elnevezés vagy a tenger. Elvileg édesvízű kellett volna legyen, gyakorlatilag azonban errefelé a talaj annyira száraz és szikes volt, hogy ezen „édes” víz sótartalma alig maradt el a tengerétől. Na de se baj, a lényeg hogy van víz, ebből ők az emberek már tudnak iható vizet

finomítani, van ehhez megfelelő berendezésük, hoztak magukkal... energia is lesz ehhez bőven, mert először is ott az űrhajójuk reaktora, másodszor, felállítanak majd naperőműveket és szélenergia-berendezéseket is! A szél itt majdnem mindig fújt, ha nem is okvetlenül hevesen, és a nap is majdnem mindig hétágra sütött, nem úgy mint a tenger közelében. Ha meg mégis befelhősödik az ég, az se baj, mert akkor meg jön az eső, ami tiszta, iható víz, azt még finomítani se kell csak összegyűjteni...

Itt szálltak tehát le, s elnevezték a tavat úgy, hogy Nagy Sós Tó. Ezután azonnal fel is állítottak pár napelemtáblát és szélenergia-berendezést is. Utóbbit nem úgy kell elképzelni hogy óriási lapátok forogtak volna, hanem hatalmas, száz méternél is magasabb, vastag oszlopokat állítottak fel, melyek azonban nem vasból voltak hanem valami gumiszerű anyagból, emiatt úgy hajladoztak a szélben mint a búzakalászkodók... no és e hajladozásból nyerték az energiát! Ez sokkal hatékonyabb volt állítólag mint a „szélmalom” megoldás, és attól se kellett félni hogy a nagy lapátok megölnek valami madarat. Habár, madarak nem is éltek ezen a bolygón...

Mindez nem tellett egyetlen napjukba se, sőt, ezalatt még az egyik víztisztító berendezést is sikerült beüzemelniük.

—Na és most következzel te! - fordult Wolf Zolihoz.

—Igen... De, hogy is mondjam...

—Csak nem ijedtél meg?!

—Őszintén szólva igen. De nem a veszélyektől, ezt sietek gyorsan kimondani... nem vagyok én egy gyáva féreg... hanem, hát az a helyzet hogy attól félek nem vagyok megfelelő lelkiállapotban... Tegnap ugyanis nagyon furcsa álmom volt... olyan, ami nagyon megnehezíti hogy a megfelelő módon koncentráljak...

—Halljuk azt az álmot!

Zoli elmondta azt. Legnagyobb meglepetésére azonban Wolf csak legyintett.

—Ne aggódj! Nincs itt semmi baj! Mert ami téged illet, neked az a lényeg hogy legyen egy lány aki szeret téged és akit te magad is szeretni tudsz. Hogy ez éppen maga Ofra-e, az merőben lényegtelen. Az álmod szerint a lány szeret téged, vagy legalábbis irtó nagy szüksége van a segítségedre, azaz ha megmented őt akkor ezer százalék hogy beléd szeret, ami tök jó meg minden. És te is szereted őt, hiszen még jobban is tetszik neked mint az az Ofra...

—De nem ember!

—Ezt te bajnak tekinted?

—Engem igazán nem zavar, a legcsekélyebb mértékben se, de ami benneteket illet...

—Azt bízd ránk. Annak alapján amit elmeséltél, a lány tulajdonképpen mégiscsak ember, vagy legalábbis annyira emberszerű, hogy tekinthetjük az emberi faj egy különleges példányának. Egy egzotikus rassz tagjának. Akkor pedig minden rendben van, hiszen tudunk majd vele kommunikálni, meg mindenki mással is azon a bolygón, tudnak majd nekünk hasznos munkát végezni meg ilyesmi...

—Mindez igaz, de úgy lettem informálva hogy nektek nők kellenek ebből a népből, és ha mégsem ember...

—Nézd, ha te beleszerettél abba a nőbe akkor az egy csinos fehérenép lehet, és teljes joggal feltételezhetem azt is hogy a lába köze is olyan lesz hogy lehet vele szexelni! És ez a lényeg! Az se kizárt hogy gyereket is tudnak majd e nők szülni nekünk, de ha mégse, hát az se baj, akkor majd rendelünk „igazi” nőket a magunk bolygójáról, és bár évekbe telik majd mire ideérnek de annyi baj legyen,

mert a lényeg hogy addig se leszünk szexuálisan kielégületlenek! Ami tehát a mi szempontjainkat illeti, nincs itt semmi baj. Szerintem csak azon problémázol hogy szégyenkezel hogy eddig Ofrába voltál szerelmes most meg ebbe a másik akárkibe, de ez egyrészt téged kell érdekeljen és nem minket, másrészt, ezen igazán könnyen túltehetnéd magadat, mert elég csak arra gondolnod, ez nem olyasmi mintha egy élő nőt hagynál el egy másikért! Senkit nem csapsz be. Hiszen Ofra nem él! Nem ígértél sohase hűséget neki, se fizikailag, se érzelmileg!

—Hát, ez igaz...

—Na látod! Tehát gyere csak, a tudóscsapat már összeszerelte a dimenziógenerátort, minden rád vár...

—Jó, induljunk! - sóhajtott Zoli egy mélyet.

—Nesze akkor, itt ez az öv, ez a „kulcs” amiről már beszéltem neked, de most még ne nyomkodd...

5. fejezet: A vadnőcske

Azután hogy szinte ráparancsolt Ofrára hogy a lány foglalkozzék a zenével, Lorek valóban elindult az úgymond „vadakhoz”, mert úgy vélte igazán illendő már hogy tegyen végre valamit azért is, ami a munkája, ami a Rendtől kapott megbízatása... Bár „jól megaszondván a Zőszinteséget”, ahogy ő Lorek szokta mondogatni néha tréfásan, mert ez egyik kedvenc kifejezése volt, igazán nem érzett különösebb lelkesedést a „küldetése” iránt! Messze sokkal jobban érdekelte őt az, mi lesz ennek az „oltáros-zenés titoknak” a vége! Mármint mi lesz akkor, ha majd Ofra készen lesz a zenével, ha már jól begyakorolta, és elénekli az oltár mellett... Lehetőleg ráadásul valami csillagászatilag különleges időpontban, melyekből végső soron csak négy jöhet szóba: az őszi és tavaszi napéjegyenlőség, valamint a nyári és a téli napforduló. Minthogy azonban majdnem az Egyenlítőn vannak, majdnem mindegy is, melyik napon énekel majd Ofra, mert ezen a szélességi körön nincs olyan szörnyű nagy különbség a nappalok és éjszakák hossza közt. Természetesen igenis van különbség, de az nem akkora, hogy egy átlagember számára feltűnő legyen. Akárhogyis, de Lorek sziklaszilárdan hitt benne, hogy ha Ofra elénekli majd a dalt odafent, akkor igenis történik majd Valami! Valami jelentős! Nem tudja még hogy mi, de Valaminek okvetlenül történnie kell! Legalábbis ha Ofra helyesen éneklei a dalt. Na de ki más is énekelhetné el helyesen, ha nem épp ő, Ofra... Aligha feltételezhető akár félig is komolyan, hogy a kerol nép régi papnői évezredekkel korábban jobban énekeltek volna mint Ofra! Tehát, ahhoz hogy a „csoda” bekövetkezzék, még az se feltétlenül kell hogy Ofra abszolút helyesen énekeljen. Minden bizonnyal van a zenének - vagy inkább a Misztikus Hatalmaknak - valamiféle „tűrőhatáruk”. Nagyon rossz biztos nem lehet a produkció, de némi kisebb eltérés azért még „belefér”. És Ofra aztán biztos hogy elképesztően tehetséges, lehetetlen hogy többet tévesszen mint a régi papnők! És akkor ha elénekelte a dalt, Valami majd történik... Talán semmi olyasmi ami látványos, ami a fizikai létsíkon értelmezhető, de legalábbis szellemi, spirituális értelemben okvetlenül...

De erre azért még egy Ofrához hasonló őstehetségnek is fel kell készülnie alaposan. Ami időbe telik. Azalatt pedig ő Lorek akár tehet valamit a megbízatása érdekében is...

Megkérdezte a sofőrjét, miként juthat el a vademberekhez. Amint azt sejtette is, autóval egészen bizonyosan sehogyan sem... Még helikopterrel is nehéz lesz, nem mintha a távolság olyan szörnyű nagy lenne a helikopter számára, de eléggé kérdéses volt, hogy lesz-e arrafelé valami olyan hely, ahol e „fém szitakötő” leszállhat! De, hátha találnak majd azért arrafelé valamiféle folyópartot vagy tisztást... Persze ennél is kérdésesebb volt, nem nyilazzák-e le őket azonnal, amint kilépnek a repülőmasinából. Az eddig hallottak alapján nem nagyon komálhatják arrafelé a „fejlett világból” érkezőket... Márpedig ez roppantmód aggasztotta Loreket. Mert bár az teljes mértékben igaz volt amit Ofrának mondott, hogy ő Lorek komolyan hívő, s emiatt nem fél a haláltól, mert minek is félni tőle amikor teljes és minden elképzelhető mértékig velejéig ható meggyőződése hogy okvetlenül újjászületik majd, de azért akkor is az volt a helyzett, hogy ÉPP MOST nagyon de nagyon nem szívesen halt volna meg! Akár már két-három év múlva is, az rendben van, nem számít, ha meg kell halnia hát meghal és kész, ilyen a karma, nem nagy ügy az egész... de épp most biztos is hogy baromi rosszul jönne neki a halál, mert ha most meghal, akkor nem tudja meg, mi a lényege ennek a

titoknak a picsui oltárral és az ősi, elfeledett melódiával kapcsolaban! Hú de nagy kár is volna, mekkora mérhetetlen veszteség, egy baleknak, kudarcfazéknak tartaná magát az utolsó pillanataiban... Jobb lenne tehát az ilyesmit elkerülni! Addig mindenképp, amíg Ofra el nem éneklei a...

Idáig jutott a gondolataiban, s már épp ott tartott hogy vállat von hogy „Lesz ami lesz, gyerünk!”, amikor sofőrje, aki különben a Gorik nevet viselte, így szólt:

—Bevallom uram, nem szívesen megyek oda, mert veszélyes hely az... bár a vadak végülis alapvetően vendégszeretőek, ellentétben azzal, amit a legtöbben híresztelnek róluk. De az a rengeteg veszélyes vadállat ami arrafelé van... bár még az is hagyján. Hanem a termérdek szűnyog! Na, az biztos hogy ezek hada a legnagyobb gyötrelem! Ráadásul szerintem még veszélyesebbek is mint a kígyók vagy más akármik, mert betegségeket terjesztenek, és az biztos hogy a géppisztoly se hatásos ellenük... Szoktak is rendszeresen idejönni néha olyanok a vadak közül akik mindenféle nyavalyákat kaptak el, orvosságot kérni jönnek ide, bár nem mindegyikük jön ide aki beteg, mert akadnak köztük akik olyan büszkék hogy elvi okokból elutasítanak mindent ami tőlünk származik. De akad azért mégis aki tőlük jön... Tényleg, épp van is nálunk egy ilyen fickó, ott az udvar végében a vendégházban fekszik, egy kígyó marta meg, de szerencséje volt mert túlélte. De sokáig lábadozott, mert majdnem amputálni kellett a lábát, s időbe telt hogy megerősödjék. Még az előző szentatya gondozta őt...

—De hiszen akkor én miért nem tudok róla?!

—Mert ön uram csak nemrég érkezett még, sőt volt számos fontosabb dolga is... El volt foglalva Ofrával, a piramissal, stb... Én meg nem szóltam mert minek, orvosság már nem kell annak a fickónak, kaját én is tudok neki adni, habár még én se kellek ehhez, a szakácsunk ellátja őt mindennel... Már majdnem egészséges, csak nagyon gyenge még, emiatt nem mehet haza gyalog, nem bírná el a hosszú utat a vad terepen. De az jutott az eszembe, ha már úgyis odarepülünk, miért is ne vihetnénk magunkkal őt, kevesebb ideig enné a rend kosztját, amit amúgy nem is nagyon kedvel, a rendünk meg pénzt spórolna így...

—Remek ötletet adtál, visszük magunkkal őt valóban, hívd csak azonnal!

A bennszülött, a „fickó” ahogy Gorik nevezte őt, mint kiderült, egy egész helyesen kinéző fiatal leány volt, olyan fiatal hogy Lorek fogalmai szerint kifejezetten kislány, tulajdonképpen még tinédzser is alig, és a fiú biztos volt benne hogy bármely civilizált társadalomban azonnal sok évre börtönbe küldenék azt a férfit aki intimitást kezdeményez e kislánnyal, az lenne a vád ellene hogy megrontott egy erősen kiskorú gyermeket... Azt is tudta azonban, hogy errefelé a vadak közt ez a lány már kétségkívül felnőttnek számít, bár tény hogy a fiatal felnőttek közé való az ő fogalmaik szerint is. Ettől azonban simán lehetséges, hogy akár már három gyermeket is szült, akik persze most nincsenek vele, hanem a törzs vigyáz rá...

A lány fiatalságát csak fokozta, hogy bár Lorek se volt épp valami daliás és hű de erős fickó, de e leány feje búbja alig ért el Lorek állkapcsáig. És már ehhez is alaposan ki kellett volna húznia magát a lánynak, sőt lábujjhegyre is állnia... Na persze, a vadak errefelé mind kistermetűek... Ettől persze még nem jó dolog beléjük kötni, mert bár egy nyolpa vagy „igazi” kerol férfi könnyedén győzne felettük ökölharcban, ám olyasmire nem is kerülne sor. Ellenben simán levadásznák, méghozzá mérgezett nyílakkal...

Kérdezte is Lorek Gorikot, miért mondta a leányra, hogy „fickó”.

—Nekem minden vadember „fickó”, legalábbis amíg meg nem tudom a nevét... Én nem érzem sértőnek ezt a szót! - vonogatta Gorik a vállát. —Szerintem még mindig jobb, ha így nevezem, mint teszem azt „vadnőcske”...

—Én mégiscsak kedvesebbnek érzem a „vadnőcskét”. - ellenkezett Lorek.

—Ahogy óhajtja uram, eszembe sincs ellenkeznem önnel...

Megkérdezte Lorek a kislány nevét mégiscsak, s kiderült hogy úgy hívják, hogy... hogy azt Lorek nem tudta megjegyezni. Annyi maradt meg benne a névről, hogy tizennyolc szótagból áll. Már ha jól számolta, ami nem biztos, szóval lehet az akár húsz szótag is. Ezek után mindenesetre nem csodálta már annyira, miért maradt a leány egyszerűen „fickó” Gorik számára. Nyilván ő sem érzett sok kedvet e hosszú név megjegyzésére... Már persze ha megkérdezte a lány nevét egyáltalán, ami cseppet se biztos. Egyebekben azonban Lorekot kellemes meglepetés érte, mert a kislány (akiről különben kiderült hogy valóban nem kislány hanem fiatalasszony, bár nincs három gyereke hanem „csak” kettő...) meglepően barátságos, vidám, nagyon hálás is amiért ilyen gyorsan és kényelmesen vissza lesz víve a törzséhez, ami azonban a legfőbb: meglepően jól beszél kerol nyelven! Pontosabban, elméletileg ugye mindenki kerol nyelvet beszél e kontinensen, a legislegvadabb és legigazibb bennszülöttek is. De ahogy azt már Lorek rendfőnöke is megmondta, némelyek ezt olyan „elfuserált” nyelvjárásban beszélik, amit alig lehet megérteni... ám most Lorek megtudta a leánytól, hogy bár az ő törzsük valóban olyan kerol variánst beszél aminek a megértése tényleg okozhat komoly bonyodalmakat, de azért eddig még sosem történt olyasmi hogy a kommunikáció lehetetlenné vált volna emiatt, feltéve hogy mindkét beszélgetőfél kellően türelmes a másikkal. Ami pedig őt a lányt illeti, neki majdnem épp az az anyanyelve amit Lorek az „igazi” kerol nyelvnek tart, mert e leány édesanyja sokáig szolgált a hittérítőknél korábban, ott egészen jól elsajátította e nyelvet, de még a nyolpa nyelvből is valamennyit, aztán amikor ő a leány megszületett, megtanított neki sokat belőle. A beszélgetésnek tehát nem volt akadálya. Aminek a lány is nagyon örvendett, mert őt épp arra használta a törzse a nyelvtudása végett, hogy időnként eljárjon bevásárolni ide az „idegenek” közé, olyan cuccokat venni amiket a törzse nem tud előállítani, ugyanakkor viszont nagyra becsülnek. Egy ilyen út során történt az is, hogy megmarta őt a kígyó...

—És mikkel szoktatok kereskedni? - kérdezte Lorek.

—Hát mi olyasmit adunk nektek, hogy szép tollak, meg vadásztrófeák, de az íjainkat is sokra becsülik errefelé, mert olyan fából készül ami csakis mifelénk nő és pompás alapanyag íjnak. Számos ékszer is készítünk, szintén tollakból, meg szép kavicsokból is. Bizonyos gyógynövényeket is gyűjtünk... de még olyan lányok is akadnak akik önmagukat árulják egy darabig...

—Micsoda?! Kurválkodtok?!

—Nem mindenki... én se teszem, én büszke vagyok arra hogy olyan jól beszélem a nyelveteket, de még nyolpául is tudok kissé, szóval én nem teszem, nem szorulok rá, de az előfordult nemegyszer hogy valamely másik lányt elkísértem és tolmácsoltam neki, aztán ő adott nekem valamennyit abból, amit ő kapott...

—Szörnyű! Teljesen megrontott már benneteket is a civilizáció! Nem is vagytok igazi vadak már, úgy látom!

—Mi talán nem, de tőlünk nyugatabbra annál vadabbak a törzsek... Bár szerintem azok a lányok is boldogan csinálnák, csak ők már túl messze vannak

ahhoz, hogy tehessék, nagyon veszélyes volna nekik a hosszú út.

—De hogy lehet ennyire leadni az önbecsüléseteket, mennyit fizetnek nektek egy ilyen... izé... *alkalomért*?!

—Pénzt semmit, mire is mennénk vele, de a legtöbb lány egészen odavan a csodálatos ruhákért, meg nagy keletje van nálunk az esernyőknek is... A nejlonzacskókat is nagyon szeretjük... az alumínium evőeszközöket pedig még a férfiak is imádják mert nem rozsdásodik... és a késeitek is, ó mennyivel jobbak mint azok amiket mi pattintunk kőből...

—És a férfiak ott a törzsben nem morognak, ha ilyesmit művel a nejük?

—A nejük, az soha. Ha megteszi és kiderül, azonnal megfőzik egy kondérban és megeszik. És elevenen főzik meg... De a lányok, akik még nincsenek férjnél, azok tehetik. Már ha az apjuk engedi nekik. De általában megengedik az apák, legalábbis mostanában már, mert az a véleményük hogy inkább most élje ki magát a leány, mint házasság után. Aztán meg nehéz ellenállni a csábításnak, mert milyen jó is ha elmegy a lány, aztán visszajön pár hét múlva és hoz magával pár pompás baltát, kést, vagy akármit...

—Iszonyú. Tényleg teljesen lezüllesztett benneteket a... a... szóval az, hogy kapcsolatba kerültetek a modern technológiával!

—Ehhez én nem értek, de különben se az én dolgom, engem ne szídj mert én amúgyse csináltam még soha, mondtam neked hogy nem szorulok rá, kapok elég mindent a tolmácsolásért is, de különben is, én és a férjem nagyon gazdagok vagyunk, mert úgy képzeld el hogy van öt lábosunk is, meg három baltánk, nyolc különböző nagyságú késünk, négy villánk, tizenkét kanalunk, nekem három szoknyám is van műanyagból, és több műanyagzacskónk van mint az ujjak száma mindkét kezemen ötször! Sőt van még egy nagy és egy kis tükröm is, egy fém termoszm, és három ollóm, bár az egyik olló már rozsdás egy kicsit. De még használható... Szóval minek is adjam el magamat, nem szorulok rá, én gazdag vagyok, engem mindenki tisztel odahaza, nekem ott rangom van, jó, hát nem annyi mint a férfiaknak az igaz, de a nők közt a legelőkelőbbek közé tartozom, szóval ne nézz így rám, én soha nem csináltam olyat és nem is fogok... Legfeljebb veled! - vetett hirtelen kacér pillantást Lorekra.

—Na erről tégy le, eszemben sincs fizetnem ilyesmiért!

—De hiszen mondtam már hogy én nem vagyok olyan... Ingyen gondoltam, mert tetszel nekem!

—Aha, és mit szólna ehhez a férjed?!

—Nem kéne hogy megtudja... - vonogatta nyiszlett kis vállacskáit a leány. —És különben se veszene semmit se, hiszen nem arról van szó hogy elhagynám őt érted, akármikor élvezhetne engem ő is, később...

—Na és ha gyerek születne ebből a... a félrelépésedből?!

—De hiszen épp azt szeretném, mert arra vágyom hogy olyan gyerekem legyen aki olyan erős és nagy mint te, meg olyan okos is, hiszen te is nagyfőnök vagy itt!

—A férjed nem örülne neki, ha nevelnie kéne egy olyan gyereket aki tőlem van és nem tőle.

—De sose tudná meg, hiszen te is ugyanúgy nézel ki mint mi, csak sokkal erősebb vagy! Biztosra veheted, egy szőkehajú nyolpának nem javasolnék ilyesmit...

—Szó sem lehet róla akkor sem...

—Talán nem tetszem neked, csúnyának tartasz?!

—Jaj dehogy, el ne pityeregj ilyesmi miatt, nemcsak nem vagy csúnya de még tetszel is, de akkor se lehet, mert tudod én pap vagyok, s a fogadalmam tiltja az ilyesmit. Nemhogy veled nem lehetek, senkivel se, még Ofrával se, bár ezt kár volt mondanom, mert biztos fogalmad sincs róla hogy ki ő. Na mindegy is, szóval...

—De, tudom hogy ki ő! - mosolygott a leány. —Persze hogy tudom, hiszen itt lakik most ő is, de volt itt már korábban is, és akkor ugyan nem voltam itt, mert az még a kígyómarás előtt volt, de híre szaladt annak hogy jönnek ide a filmesek és van velük egy nő is, a kerolok királynője! És én meglestem őt! És nemcsak én!

—Micsoda?! - sápadt el Lorek. —Honnan tudod hogy Ofra egy királynő?!

—Na de hiszen mi más is lehetne amikor olyan királyőiesen volt kiöltözve...

—Ja, amiatt gondolod ezt, mert a filmesek úgy kicsinosították őt a forgatásra! - fűjt Lorek megkönnyebbülten.

—Nem vagyok ám olyan ostoba mint hiszed rólam! - pillantott a fiúra a „kislány” egy gúnyos mosollyal alulról. —Tudom ám hogy mi az hogy film, mert hallottam róla a lányoktól akik árulták magukat nálatok, és közülük többeknek is mutatott a vevőjük ilyesmit, szóval tudom ám hogy van egy tévé nevű dobozotok és az mutogat képeket nektek, s akik ezeket a képeket csinálják, azok a filmesek! És hogy e képekben nem mindig a valóságot mutatják! Szóval én igenis művelt nő vagyok, értek ezekhez a dolgokhoz! De ettől még az az Ofra igenis valódi királynő. És ezt nemcsak én mondom de mindenki más is tudja mifelénk.

—Na de miért?!

—Mert ott volt fent a Szent Piramison.

—Hülyeség, ezzel az erővel én is lehetnék királynő, mert én is voltam odafent. De volt ott fent a rendező is, a fővilágosító, az operatőrök, meg rengeteg mindenki más is. Nem is beszélve a sokezer turistáról, remélem tudod hogy most mire gondolok, de állítólag te egy művelt nő vagy...

—Nemcsak „állítólag”! Igenis tudom amit tudok! Mert nehogy nekem azt modd, hogy Ofra fel nem feküdt a nagy kőoltárra!

—Na és?! Különben meg honnan tudsz erről, amikor TE bizony nem voltál ott?!

—Talán épp amiatt tudok erről, mert tényleg művelt nő vagyok, akit felesleges lebecsülnöd... A lényeg az, hogy nem voltam ott az igaz, de nyilvánvaló hogy rá kellett feküdjön, mert nem lehetett másképp, ezt kikövetkeztettem a későbbi eseményekből!

—Amennyiben?

—Hát mert akkora lett a kavarodás ott nálatok a táborban később. Le ne tagadd, tudjuk, mert állandóan figyeltünk benneteket! Mármint nem téged, mert te akkor nem voltál ott, de a többieket. Minden lépésesteokről tudtunk. Ti persze nem tudtatok rólunk. Mi nagyon leleményesek vagyunk a lopakodásban, rejtőzködésben. Még azt is láttuk hogy ott röpködött a nagy fémbogaratok a piramis csúcsához meg vissza. És hogy Ofra ájult volt amikor lehoztátok. Ezek után felesleges is lenne tagadni, hogy ráfeküdt az oltárköre.

—De miért következne ebből hogy ő királynő, és egyáltalán, miért figyeltek ti annyira bennünket?!

—Ha tényleg pap vagy ahogy mondtad, márpedig igenis mondtad mert emiatt nem akarsz velem hálni, akkor tudnod kell a választ magadtól is arra, miért következik ebből az, hogy Ofra egy királynő. Vagy ha nem is királynő, de legalábbis az egykori kerol fősámán leszármazottja. Ez tényleg a legkevesebb. Másképp nem ájult volna el. Holott igenis azt tette, mert szent látomása volt. Te

mint pap tudnod kell hogy ez mit jelent, szóval ne tettesd magadat, nem fogom magyaráztatni neked a nyilvánvalót! Illetve akkor magyarázom csak, ha bebizonyítod hogy NEM vagy pap, azzal hogy mégis lefekszel velem! Ha azonban nem teszed, akkor rendben van, elhiszem hogy pap vagy, de akkor ne tettesd ostobának magadat és ne próbáld engem se zavarba hozni bugyuta kérdésekkel, olyanokkal amikre magad is jól tudod a választ!

—Jó, rendben van, győztél, elismerem hogy tényleg vág az eszed, bocsánatodat kérem amiért valóban lenéztelek korábban... De szóval miért is figyeltek ti bennünket mindig?!

—Dehogyan mindig... csakis akkor, ha épp a piramisokhoz mentek! Akkor azonban muszáj.

—Mert?

—Hát mert hogy nem csináltok-e ott valami galibát. Olyasmit, amit nem szeretnek az istenek.

—De hát mit is tehetnétek, különben meg annál nagyobb szentségtörés úgysem kell amit már megtettünk, hogy bárki fia-borja felmehet a legszentebb helyhez, az oltárhoz...

—Ugyan már, az oltár nem számít! Úgy értem, persze hogy nagyonis számít, épp csak azt nem féltjük, mert az egy annyira nagyon szent hely hogy úgyis megvédi önmagát. Tudja az nélkülünk is hogy mit csináljon, hiszen azt is ő dönti el, kinek ad sugallatokat...

—Hát akkor?!

—Például azt nem hagynánk, hogy olyan izéket tegyetek ki arrafelé, amik állandóan ostoba hangzavart bömbölnek, olyan fertelmeket amiket ti zenének neveztek... Az isteneink ugyanis az igazi zenét szeretik, de pláne azok az istenek amik ott a piramisok környékén élnek!

Lorek összerezzen. Megint a zene...

—Meg attól is félünk, hátha egyszerűen annyira megőrültök, hogy nekiestek a gépeitekkel a piramisoknak, mert hátha azok alatt is találni véltek valami akármit ami érdekel titeket, valami fura követ, ásványt, akármit... na azt se hagynánk. Mindegyikünk kész lenne az életét adni azért, hogy megvédelmezze az istenek tulajdonát! És igaz hogy nincsenek olyan fegyvereink mint nektek, de nagyon ravaszak vagyunk, szóval megintcsak azt mondom, jobb ha nem becsülsz le bennünket...

—Ne fenyegetőzz, kislány, én tulajdonképpen a ti oldalatokon állok, soha eszembe nem jutna hogy bármi illetlen dolgot is tegyek a piramisokkal!

—Ki tudja...

—Nem hiszel nekem?

—Nem feltétlenül. Bár ami a piramisokat illeti, ott talán még hiszek is. Mármost nem *neked* hiszek, de Ofrának, mert én tudom hogy igenis ő a királynő! Ő biztos hogy sosem akarná megharagítani az isteneket. És elég nyilvánvaló, hogy te baráti viszonyban vagy Ofrával. Hanem, hát ugye nemcsak a piramisokról van ám szó...

—Hát miről még?

—Mondtam már nemegyszer neked, hogy nem kell engem lebecsülnöd... csak a testem kicsi, de nem ám az eszem... Azaz, mered-e azt hazudni a szemembe nézve, hogy kizárólag az én kedvemért repülsz a törzsemhez?! Márpedig ha van más okod is, az azt kell jelentse, hogy alku akarsz kötni velünk. Azt akarod, hogy

ne avatkozzunk bele a küzdelembe amit majd a Fák Tündérei ellen akartok vívni!
—Huh... Izé, hálás lennék, ha tájékoztatnál arról, kik és mik is ezek a „fák tündérei”!

—Épp ez a szándékom, mert ha nem is bízom benned feltétel nélkül, de tényleg tetszel és nem örvendenék neki, ha akár tudatlanságból akár meggondolatlanságból olyasmit mondanál a népemnél amit aztán ők szentségtörésnek tartanak, mert én élve szeretnék megkapni, az élő testedet, és nem úgy, hogy előtte puhára főtt a kondérban...

—Hm... Hátha nem kerül sor ilyen durva dologra! Különben is, az a tervem hogy nem üres kézzel megyek oda, hanem viszek nektek sok-sok nagyszerű ajándékot!

A leány megint gúnyosan nézett rá.

—Mennyire megvetően beszéltél a nőinkről amiért azok eladják magukat némi olyasmiért, olyan cuccokért, amikről jól tudom hogy értéktelen vagy alig valamit érő kacatoknak tartod őket! És akkor most már nem is csak ezeket a lányokat veted meg, de úgy véled, az egész törzsünk annyira hitvány lett hogy még az isteneinket is eladnánk?!

—Hát, hát, izé... Jó, elismerem, van némi különbség a két dolog közt...

—Van ám, s hozzá nem is kicsi! Mert a saját testünk az a mi tulajdonunk. Lehet róla vitatkozni, helyes-e vagy erkölcstelen-e áruba bocsátani, de afelől vita se lehet, hogy a testünk mégiscsak a mienk. Az isteneink azonban nem a mieink. Nem olyan értelemben a mieink, mintha a tulajdonaink lennének! Nem a rabszolgáink! Épp ellenkezőleg: mi magunk vagyunk az isteneink tulajdonai! Óriási különbség, tényleg! Ettől természetesen valóban örömmel fogadjuk ha ajándékokkal halmozol el bennünket, de előre szólok nehogy csalódás érjen téged: akármennyi ajándékot adj is, ez semmi esetre se éri majd el a célját! A célokat! Szerintem bőven van annyi mindened hogy akármelyik nőt megkaphatod a törzsben érte, akár mindegyiket is kivétel nélkül, de tényleg csak a nőket, az isteneinket nem!

—Ilyen kemény szavak, holott még csak nem is a törzsfőnökkel beszélek... - mormogta Lorek.

—Vele biztos is hogy nem beszélhetnél ennyit, amint csak megemlíted hogy mi a szándékom, hogy holmi „jobb belátásra” akarnád noszogatni őket azzal a területtel kapcsolatban, azonnal nem szólna egyetlen további szót se hozzád, hanem csak intene, mire elkapnák a karodat a többiek, és le is győznének mert hiába vagy erősebb ha mi nagyon sokan vagyunk, s azonnal a kondérba kerülnél! Igazából én egyre inkább arra hajlok, hogy nem is akarok veled tartani, hazaballagok én gyalog ha lassan is, mert jobb neked ha nem mész oda, mert úgyse tudnád megállni hogy szóba ne hozd ezt a témát, és akkor te meghalnál, ami engem nagyon elszomorítana! Inkább vállalom hogy lemondok a repülés kényelméről és élményéről!

—Minek is szomorkodnál, mondtam már hogy nem fekszem le veled.

—Akkor is! Mert először is hátha mégis, ha nem is mostanában, aztán meg amúgy is sajnálnálak, mert ilyen szép férfit még sosem láttam!

—Ha tényleg kedvelsz, akkor segíts nekem, kislány, mert értsd meg, a főnökeim azt várják el tőlem, hogy...

—Ne is folytasd, tudom én hogy mire gondolsz! De értsd már meg hogy lehetetlen! Teljesen lehetetlen! Képtelenség! Még ha mi bele is egyeznénk, az se jelentene sokat. Ott egyszerűen a halál vár rátok! A különbség csak annyi, hogy ha mi

beleegyezőnk, akkor ránk is megharagudnak a Fák Tündérei, és akkor mi is veletek halunk. Vagy nem veletek, hanem egy kicsit később, de az már olyan mindegy.

—Figyel már, ez biztos nem igaz! Hiszen a geológusaink voltak már ott, és nem haltak meg.

—Persze hogy nem haltak meg, amikor nem is voltak ott.

—Hogyne lettek volna ott, hiszen felmérték a terepet, mintákat hoztak onnan, emiatt tudjuk hogy teli van platinával...

—Nem voltak ott. Elmentek arrafelé az igaz, de nem jutottak el egészen a Tündérek tanyájáig. Pedig ha odaérnek, lett volna ám nekik hatalmas meglepetés...

—Miféle meglepetés?

—Mindenféle. Rengetegféle. De csupa rém kellemetlen...

—Mégis, ha mondanál valami konkrétumot...

—Minek mondjak, úgyse hinnél nekem...

—Akkor is tudni szeretném, mi az amit nem hiszek. – vágta rá Lorek, s hirtelen összerezsent, mert eszébe idéződött, hogy nem is olyan régen Ofra válaszolta ugyanezt neki, Loreknek.

—Attól tartok hiába mondanék bármit is, mert ostoba legendának tartanád. – vonogatta nyeszlett vállacskáit a leánya. —Különben meg én még nem is voltam soha arrafelé, nem vagyok én olyan bátor hogy odapofátlankodjam... Szóval én is csak hallomásból tudom a dolgokat. De meg hiába is mennék oda, mert bár tényleg félnék odamenni, de igazából tudom, hogy a félelmem értelmetlen, mert azon kevesek közé tartozom, akik tulajdonképpen *odamehetnének*, legalábbis bizonyos indokolt körülmények közt.

—Most már semmit se értek.

—Nagyon röviden arról van szó, hogy én is olyan vagyok mint te.

—Persze, kerol vagy te is. Legalábbis bizonyos értelemben. - bólogatott Lorek jóindulatúan.

—Megint lebecsülsz, pedig nem kéne. Mert nem az a lényeg hogy kerol vagyok, ráadául azt is tudom ám, hogy nem tartasz engem „igazi” kerolnak. Pedig sokkal kerolabb vagyok mint te, mert mondom, ha félek is odamenni, de *elvileg* megtehetném, és majdnem teljesen biztos hogy semmi bajom se lenne ettől, legalábbis ha a kellő és indokolt udvariassággal közeledem az istenek völgye felé, s főleg ha nem rejtőzködöm közben, ha tehát nem lopakodom, hanem nyíltan megyek, barátként... Igen, elismerem hogy gyáva kukac vagyok, s ennek ellenére félnék. Te azonban még *elvileg* se mehetnél oda. Tehát kettőnk közül igenis én vagyok a többet érő!

—Ez még mindig zavaros nekem.

—Nem értem miért, hiszen megmondtam hogy olyan vagyok mint te! Azaz, pap. Vagy valami hasonló, annak megfelelő.

—Tessék?!

—Sejthetted volna már abból is, hogy olyan szép hosszú nevem van... Ne hidd hogy mindenki ilyet visel! Igazából az én „igazi” nevem is csak három szótagos, és úgy hangzik hogy Vakiri. A többi amit felsoroltam, az őseim neve. Sőt még nem is az összes az őseim közül, csak a legislegfontosabbak, a legjelentősebbek... Az összes őstömet felsorolni lehetetlen volna, mert annyi rengeteg van belőlük, a családom ugyanis egészen a Nagysámánig vezeti vissza az eredetét, addig a

Nagysámánig akit maga az Égi Szarvas ajándékozott meg a Világ Fátyla mögé látás szent képességével, szóval én is pap vagyok ha úgy vesszük, vagyis inkább papnő, és...

—MIFÉLE SZARVAST EMLEGETTÉL?! - kiáltotta Lorek olyan erősen, hogy a leány összerezsent. Sőt, a fiatalember izgatottan meg is ragadta a leány karját, és úgy megszorította, hogy Vakiri felsikoltott.

—Hé, ez fáj!

—Jaj, nem akartam, bocsáss meg szépen kérlek, csak elkapott az izgatottság, nem akartalak bántani, tényleg nem, ne haragudj...

—Baromi erőd van! Biztos hogy kékfoltos lesz a karom! - szipogta a kislány, és a karját kezdte masszírozgatni.

—Segítetek!

—Hozzám ne nyúlj, mert megint elfeldkezel az erődről!

—Jó-jó, ha bármi volna amivel kiengesztelhetlek...

—Két dologgal megteheted.

—Máris benne vagyok!

—Jó, akkor halld: az egyik hogy ne menj el a törzsemhez! Engem se kell hogy odavigyél, mondtam már. Semmi értelme, legislegjobb esetben is felsült pofával távozol majd, kudarcot vallottan, de erre is alig lesz esélyed, mert messze inkább az a valószínű hogy te leszel a vacsora! Nem szoktuk szeretni azokat akik az istenekkel packáznak! Ha valami nagyon érdekel téged a hitünkről, én is simán elmondhatom neked, tudok ám mindent, hiszen a Nagysámán az őszám... A másik dolog pedig hogy megengeded hogy magammal vigyek innen a házból ami konyhafelszerelést csak akarok és elbírok, de van még ott arra hátul egy hatalmas fejsze is, az csodálatos kincs, azt is akarom magamnak, régóta vágyom rá, a férjem megőrül majd érte, az akkora érték hogy azt se bánná érte ha az orra előtt üzekednél velem, pedig mondom, a feleségeknek ezt nem szoktuk hagyni, csak a lányoknak... na de az egy *akkora* fejsze, hogy...

—Máris a tied, és nemcsak az de még az *akárm*i is, amit csak meglátsz a házban, a telefonomat, autómat és a helikopteremet kivéve! Minden mást vihetsz magaddal ha elbírod, meg se kell kérdezned róla!

—Akkor rendben van, nem haragszom rád! De tényleg ne szorongasd a karomat! Más testrészemhez persze nyúlhatsz, azt igazán nem bánám, de persze ahhoz is csak óvatosan...

—Azt mondd inkább, hogy hogy is van ezzel a szarvassal?!

—De hiszen elmondtam már! Ő adta a Nagysámánnak, a legősibb sámánnak a... azt hiszem ti úgy mondanátok, hogy a „misztikus erőt”. S ez azóta is megvan a családukban, persze nem okvetlenül ugyanannyi mindenki, ez az egyéni érdemektől függ... De nyilván ezzel se mondtam neked újat, hiszen te is pap vagy.

—És észrevettél-e már magadon bizonyos... bizonyos „jeleket”, ami arra utal hogy tényleg a nagysámán az őszám, s hogy neked is vannak valamiféle különleges képességeid?

—Nem, sajnos nem... hacsak...

—Hacsak mi?!

—Hát ugye, amikor felnőtté avattak, nekem is meg kellett kapnom a törzsi tetoválást. Ez fájdalmas dolog ám, nem ritka hogy végigüvölti a folyamatot az akit tetoválnak... bár ez nagy szégyen. De ettől még előfordul... És az hogy mennyire fájdalmas, attól is függ, mekkora az ábra amit betetoválunk a bőrbe, hiszen minél

nagyobb a kép, annál többet kell szűrni... És azt hogy mi legyen a kép, a varázslónk határozza meg. Ő ehhez természetesen egy jósalomban kap segítséget a magasabb rendű hatalmaktól. Elmondja hogy álmában mit látott, aztán azt beletetováljuk az illető bőrébe... és úgy illik, minél nagyobb élőlényt vagy akármit látott a varázslónk, annál nagyobb méretben legyen az betetoválna a bőrébe is, azaz hasonlítson az egész a való élethez, azaz akinek egy kis bogár jutott az kis tetoválást kap, aki azonban mondjuk egy krokodilt vagy óriáskígyót, az jó nagyot, s az bizony fájdalmasabb... Mielőtt a varázsló megissza a szent italt hogy jósalmot kapjon, el is szokott beszélgetni a felnőtté avatandó illetővel hogy ő milyen képet szeretne. Nem biztos hogy azt kapja, de a véleményét azért meghallgatja. És majdnem mindenki valami kis állatot szeretne, mert az nem fáj nagyon... És amikor velem beszélt varázsló, akkor én elgondolkodtam, felnéztem közben az égre, töprengve, s ott megláttam egy furcsa formájú felhőt! És hirtelen eszembe jutott, hogy jé, hiszen ez egészen úgy néz ki, mint egy szarvas... És ki is mondtam, hogy hiszen ott lebeg felettem egy Égi Szarvas... s ezen mindenki megdöbbsent, amúgy én is. És aztán a varázsló megitta az italt, s ő is azt a sugallatot kapta, hogy nekem a szarvas kell legyen a tetoválásom. És mindenki nevetett rajtam, hogy ez nagyon fog fájni mert ez nagy kép, de én valahogy biztos voltam benne, hogy nem is fáj majd olyan nagyon. És igazam lett! Amíg tetováltak, állandóan láttam is magam előtt a szarvasomat, legalábbis ha behunytam a szememet, ott mosolygott és bólogatott előttem, és mondta is hogy ne féljek, nem fog fájni, azt ő nem hagyja, ő a barátom, ő jót akar nekem... és hogy ezentúl velem lesz az egész életemben, és bár nem mindenható még ő sem, de megtesz mindent értem amit csak tud...

—Esetleg szabad megkérnelek rá, hogy legyél olyan végtelenül kedves és megmutasd nekem a tetoválásodat? - kérdezte Lorek, ezúttal már különösképp udvariasan.

—Én nem bánom, de ahhoz le kell vetközzem, mert a hasamon van! Szabad neked pap létedre meztelen nőket bámulnod?! - szemtelenkedett Lorekkel a leány.

—Nem, persze hogy nem szabad, naná hogy nem! De ettől most eltekintek, mert ez sokkal fontosabb ügy annál, hogy ilyen csekélységgel törődjek. Szóval mutasd kérlek!

A leány vállat vont, kibújt a szoknyácskájából, ami alatt persze hogy nem volt még egy árva bugyi sem... de Lorek tényleg nem törődött ezzel. Nem a szeméremdombot bámulta, hanem az afölötti óriási, tényleg az egész hasat beborító ábrát. Egy felettébb élethű portrét. Le se tagadhatta volna, hogy mit lát ott.

—A fehér farkú szarvas! - suttogta. Majd hozzátette:

—Bár ha szabad megengednem egy kritikát Szarvas Öméltósága felé, mintha nem végzett volna perfekt munkát, mert hagyta hogy megmarjon téged a kígyó, aztán ebbe majdnem el is patkoltál.

—Hát igen, eleinte én is azt hittem hogy cserbenhagyott, de most már tudom hogy szó sincs erről, hiszen az a kígyómarás igenis kellett ahhoz hogy találkozzam veled, márpedig te épp az imént ígérted meg nekem hogy amit csak elbírok azt mind magammal vihetem a házadból, ami hihetetlen kincs nekem, nár eddig is gazdagnak számítottam a törzsemben, de az semmi ahhoz képest ami ezután lesz, ó hogy mennyire fog irigyelni engem ott mindenki, nem is vitás hogy e roppant vagyonért nagyonis érdemes volt elviselnem azt a kígyómarást! Igenis remek

munkát végzett a szarvasom!

—Ehm... én bátorodom kételkedni benne, hogy a szarvas különösebben törődne a pártfogoltjai anyagi boldogulásával... nem hiszem hogy leereszkedik addig, hogy ilyen profán anyagi dolgokra pazarolja az idejét! Méltatlan is volna hozzá... Szerintem ő úgy véli, ha van annyi mindene valakinek hogy éhen ne haljon, akkor az már elegendő, onnantól kezdve rendben van a dolog, a többivel ő nem foglalkozik, őt a magasabb rendű szempontok érdeklik! De ettől még valami igazság tényleg lehet a szavaidban, kislány, mert igen, a kígyómarás tényleg kellett hozzá hogy találkozz velem... bár cseppet se azért, hogy kapj aztán tőlem egy rakás lábost, baltát vagy akármit. Persze ne ijedj meg, én betartom az ígéreteket, igenis megkapod mindet, sőt, egyenesen azt ígérem most neked hogy még cipelned se kell ezt a sok mindent, mert igenis elrepülök a törzsedhez, te mutatod majd az utat, viszem a rengeteg cuccot is neked, telipakolom vele a helikoptert és mind a tied lesz... és attól se kell félned hogy megesznek a többiek ott, mert eskü alatt fogadom hogy egy árva szót se szólok majd nekik arról a... na tudod hogy miről! Befogom majd a számat, tényleg! Hanem ennek az az ára, hogy előbb elvezetsz engem az istenekhez! A „Fák Tündéreihez”, ahogy te nevezted őket! És eszedbe ne jusson ellenkezni, mert szerintem épp emiatt maret meg téged a kígyó, ezt akarja ugyanis a szarvasod, ezért hozott össze téged velem, és feltételezem hogy nemcsak azokat a tündéreket vagy kiket nem szeretnéd megbántani, de a szarvasodat se! Nem hiszem én hogy jó vége volna annak, de még ha ő maga nem is fog megbüntetni téged, hát az a legkevesebb hogy azután segítséget se kapsz majd tőle, ami pedig biztos nagy kár lenne! Vagy ha nem iu kár, de „elmaradt haszon”.

—De... de... - hebegte a leány sápadtan.

—Most minek vagy berezelve, az imént mondtad hogy elvileg neked szabad odamenned.

—Attól még igenis félek, ezt is mondtam.

—A félelmet le lehet gyűrni. Ne hidd például, hogy én magam nem félek! Ennél azonban messze erősebb bennem a kíváncsiság, és az újat tapasztalás, a megismerés vágya!

—Hát izé...

—És gondold csak bele, akkor mennyire leszel gazdag, ha megkapod a helikopternyi holmit! Egészen biztos hogy gazdagabb leszel, mint a törzsed összes többi tagja együttesen!

—Hát azt elismerem hogy ez vonzó gondolat...

—Na látod!

—De nemcsak magamat féltetem ám, hanem téged is. Sőt téged sokkal jobban.

—Ezt már bízd csak rám, az embernek vannak ám néha önmagán túlmutató kötelességei is, amikért néha kockázatokat kell vállalni.

—Akkor se tehetem. Akármennyi holmiért sem. Bűnösnek érezném magamat utána a halálodban.

—És ha nem halok meg?

—Meg fogsz. Mert neked valami olyasmi jár most a fejedben, hogy majd épp őket, az isteneket beszéled rá arra, hogy hagyják el azt a helyet, és a barátaid odamehessenek feltúrni a földet mindenféle „hasznos anyagokért”! És ez akkora pofátlanság, hogy mi más is lehetne az istenek reagálása mint hogy azon nyomban megsemmisítenek téged! Lehet hogy engem is, mert én vezettelek oda

téged, de ha én meg is úszom, te biztos hogy nem!

—Ellenkezőleg! Én épp most kezdem úgy vélni, hátha elrendezhető lenne e konfliktus békésen is! Mert az istenek lakhelye távolabb van mint ahol a geológusaink jártak, ezt mondtad. Hátha az istenek nem bánnák hogy ott dolgozzanak az embereink, feltéve hogy tényleg csak addig mennek, és nem tovább, odáig ahol az „istenek” laknak! És nem arról van szó, hogy rábeszelném őket, hanem csak engedélyt szeretnék kérni tőlük, ami ugyebár egészen más dolog és modor, az nem győzködés, az csak udvariasság... És ugye az is világos, ha maguk az istenek mondanak igent a dologra, ha ők beleegyeznek, akkor nektek sincs jogotok utána már tiltakozni!

—Persze, ez egyértelmű...

—Na, akkor odavezetsz?

—Háááát... hát nagyon nem szívesen még mindig... de talán tényleg muszáj leszek, elvégre egyre jobban hiszem én is, hogy a szarvas is ezt akarja... és én is jobban szeretném ha megoldódna ez a... a... *válság*, azt hiszem ti így mondanátok... mert ettől félek ha nem ez lesz amit javasoltál, akkor idővel nagyon sokan jöttek ellenünk, fegyverekkel, és nagy harc lesz, amiben biztos hogy mi fogunk alulmaradni, bár nem azonnal csak jó sokára, mert tényleg nagyon ravaszak vagyunk... el se tudod képzelni, mennyien halnának meg közületek is amíg legyőztök minket... de, végül azért, ha sokára is, biztos hogy mi veszítenénk. De még ha lenne is nagy csoda és mi nyernénk, akkor is sokan meghalnának közülünk is, amit szintén nem akarok. Szóval, hát jó, legyen neked, odavezetlek, igen, de mert tényleg nagyon félek hogy igenis ott halsz majd, ezért hogy akkor is legyen hasznom a dologból, előbb vigyél vissza a törzsemhez a helikopternyi sokmindennel, ott kipakolom mindet, aztán visszaviszel ide, és megmutatom neked az utat!

—Áll az alku, kislány!

Lorek nem is habozott, azonnal kinyitotta a helikoptert, s mondta a leánynak, hogy kezdje el bepakolni az összes cuccot ami tetszik neki s befér oda; Vakiri azonnal neki is kezdett e munkának roppant boldogsággal! S alig telt el fél óra, máris csordultig volt tömve a helikopter... De Lorek nem bánta. Mit számít ez, a lényeg hogy a lány segítsen neki megfejteti ezt a misztikus titkot...

Ezután felszálltak, s Vakiri a repülést is fenemód élvezte! Sokat sikkantgatott is, de nem a félelemtől, hanem az örömtől, a rendkívüli élménytől... Soha még nem volt ilyen magasan, ahonnan most lenézett a lenti tájra, márpedig lenéznie nagyonis muszáj volt, hiszen ő mutatta Loreknek az utat...

Aztán amikor Vakiri azt állította hogy már majdnem ott vannak, ezt is mondta: —Mégiscsak jobban szeretném, ha nem repülnél közvetlenül a faluba, Lorek! Mert lehet hogy ha meglátják a helikopteredet, azonnal mindenki elmenekül. Mert ellenségnek néznek téged. De meg különben se bízom benned teljesen, hogy igenis nem kezdesz el dumálni a többiekkel a Fák Tündéireiről vagy akármiről amit ők rossz néven vesznek, szóval ha szabad kérnem volnál olyan kedves inkább egy kissé messzebb leszálni... Például ott ni! Ott látok egy tisztást, amúgy ismerem is azt a helyet, voltam már ott sokszor... Én kiszállok, viszek pár cuccot magammal, elmegyek a faluba, megmondom nekik hogy nem vagy ellenség, és hívom a rokonaimat hogy jöjenek hozzád, elcipelni a többi cuccot... Neked nem kell cipekedned, és szeretném ha ki se szállnál a helikopterből, és ne is beszélj

velük, tégy úgy kérlek mintha néma volnál, csak mosolyogj és ints feléjük barátságosan a kezedd, az elég lesz az udvariasságból, ebből nem lesz baj mert szokva vagyunk hozzá hogy a magadfajták nem értik a mi nyelvünket... És ne félj, én betartom az ígéretemet, megesküszöm a szarvasomra hogy igenis visszajövök hozzád miután minden cuccot hazavittünk! Nem tagadom hogy nem szívesen jövök vissza, de igenis vissza fogok jönni, hiszen megígértem, és mi is tudjuk hogy az üzlet az üzlet!

—Jól van, így lesz ahogy kérted Vakiri, remek kislány vagy te, egyre jobban tetszel nekem... De csak mint barát, szóval igenis nem fekszem le veled, arról ne is álmodj!

—Meggondolod te még azt...

—Majd sohanapján! De meg különben is, ne becsüld le a barátságot, az is nagyon hasznos lehet alkalomadtán!

Azt hogy a barátság mennyire hasznos, sőt hogy adott esetben minden túlzás nélkül életmentő is lehet, igencsak hamar megtanulta Vakiri! Mert még alig fél óra telt el csak attól számítva hogy a „vadnőcske” elindult a helikopterből a falujába, két jókora rozsdamentes acélból készült lábot, néhány konyhakést és az általa annyira csodált és vágyott óriási fejszét magával cipelve (többet nem is nagyon bírt volna el, amilyen kisművészi és vékonyka volt), amikor Lorek azt vette észre, hogy Vakiri máris visszatért, de rohanva ám, nincs nála se lábos, se kés, se fejsze, sőt még a szoknyácskája se, teljesen pucér, de ez a legkisebb baja, mert erősen úgy néz ki a testét beborító zúzódások sőt vérfoltok alapján, hogy alaposan eltárgálták az imént, vagy inkább el akarták fogni, dulakodásra, verekedésre került sor, amiből alig tudott eliszkolni, de így se úszta meg sérülések nélkül!

Az biztos hogy Vakiri olyan sebesen futott, mintha sose marta volna meg a kígyó, mintha egyáltalán nem lenne legyengülve, no persze, biztos úgy vélte az élete múlik a gyorsaságon... különben meg cseppet se kizárt hogy ezt illetően igaza is volt!

Lorek természetesen nem tudta hogy mi történt a leánnyal, de volt annyi esze hogy leglább azt tudja, ez most nem a kérdezősködés ideje, ehelyett amint meglátta a feléje menekülő leányt, azonnal kinyitotta a helikopterajtót. Nem is kellett invitálnia befelé Vakirit, a lány azonnal bepattant oda, be is csapta maga után az ajtót... És Lorek azonnal indította is a gépet. A rotorszárnyak épp akkor kezdtek el lustán forogni, amikor az első falusiak akik üldözték a leányt, kibukkantak a tisztásra. Persze azonnal megtorpantak, eszük ágában se volt a helikopter felé közeledni, egyrészt mert eleve teljesen valószínűtlen hogy abban kárt tudtak volna tenni, másrészt különben is a biztos halál lett volna odamenni mellé most, hiszen akárki is megy oda, egykettőre szétszabdalták volna a rotorszárnyak.

Lorek felemelkedett a magasba, és hazafelé vette az utat.

—Na, mesélj, mi történt! - kérdezte Vakiritól.

—Hát, hát... - szipogta a leány, bár Lorek úgy vélte nem annyira a fizikai fájdalom hanem a csalódottság miatt. —Hát én... én igazán... ezt nem vártam volna tőlük... ilyen hálátlanságot!

—Ennél azért bővebben ha lehet, mert sejted ugye hogy attól amit mondtál, semmi se lett világosabb a számomra!

—Hát röviden arról van szó, hogy most már tényleg nyugodtan hálhatsz velem,

nem kell tekintettel lenned a férjemre, ugyanis nincs már férjem!

—Meghalt?

—Bár úgy lett volna! De sajnós él...

—Még mindig alig tisztult a homály a fejemben...

—Hát szóval az úgy volt, hogy odamentem a faluba, azaz hazatértem, mert akkor még azt hittem hogy ott van nekem a „haza”, de kiderült hogy nem! Mert amikor megmárt engem a kígyó, akkor sokáig lábadoztam ott nálatok, nem is tudom mennyi ideig, nem számoltam a napokat, de tényleg sokáig volt, lehetett két vagy akár három hónap is, á, annál is több, mert tényleg nagyon beteg voltam, az az igazság hogy majdnem belehaltam... És a többiek a faluban azt hitték hogy meghaltam, mert nem kaptak hírt rólam. És akkor a férjem újránősült. Nyugodtan megtehetette, hiszen ő egy gazdag férfi nálunk, jelentős részben különben épp miattam, hiszen a vagyona nagy részét én szereztem, azzal hogy tolmácsoltam mindenkinek... Tehát ő egy gazdag férfi, akadtak lányok de özvegyasszonyok is dögivel akik boldogan hozzámentek volna... tehát még válogathatott is. Amikor tehát én megjelentem nála megint, kiderült hogy új felesége van már. És ezen meglepődtem, de olyan nagyon még csak nem is bántam, mert hát jó, legyen neki második felesége is, nem számít, kit érdekel, nálunk lehet akármennyi felesége is egy férfinak... és emiatt nem is vagyunk féltékenyek mi nők, nem úgy mint ti, mert azt tudom már rég, hogy ez nálatok máshogy van. De engem tényleg nem zavart volna ha van rajtam kívül akármennyi felesége is a férjemnek, mit számít az, sőt, még jó is, mert ha több a feleség akkor nekem kevesebbet kell dolgoznom, hiszen kevesebb munka jut rám! Hanem a baj az volt, hogy az az új nő azt mondta, hogy csak akkor engedi meg hogy visszatérjek a férjemhez, ha beleegyezek a nyilvánosság előtt, a törzsi tanács előtt, hogy ő az első feleség azontúl, és én csak a második! Hogy tehát ő lesz az úrnő a házban, és nekem engedelmessékednem kell neki! Én meg csak tátogtam hogy mi van?! Hiszen teljesen egyértelmű hogy én kell legyek az első feleség, mert én voltam a férjem felesége eleinte... De a nő csak erősködött hogy ha ebbe bele nem egyezem akkor rosszul járok és megnézhetem magamat, mert ő sokkal erősebb mint én... és ez igaz is volt. Ez amúgy nem számított volna ha a férjem az én pártomat fogja, de nem úgy esett, mert az is azt mondta hogy szívesen visszafogad engem, de tényleg az a másik nő lesz az ő főfelesége, mert neki elege van abból hogy állandóan elmáskállok ide meg oda hosszú időkre és akkor nem élvezheti a bájaimat, és micsoda dolog is volna az hogy olyan nő legyen a főfelesége akit alig lát! És azt is mondta hogy különben se bízik bennem, mert lám most is micsoda roppant értéket hoztam haza, aminek persze örül, de ennyi kincset úgysem kaphattam volna pusztán holmi tolmácsolásért, azaz meggyanúsított azzal, hogy én is árultam a testemet, pedig ez nem is történt meg, megesküszöm megint a szarvasomra vagy akármire amire csak akarod hogy ez soha de soha meg nem történt, egyetlenegyszer sem... veled se a cuccokért szerettem volna... én tényleg soha senkivel nem voltam még a férjemen kívül... De hiába mondtam, senki nem hitt nekem. Amit hazavittem akkora óriási érték volt, hogy mindenki azt hitte, ezt csak lefekvésért kaphattam. És ott volt a falufőnök is, az is azt mondta hogy a helyzet teljesen világos, minden épeszű ember láthatja a bizonyítékokat, szóval én megcsaltam a férjemet, és még hálás kéne legyek hogy visszafogad, mert igazából halálbüntetést érdemelnék, azt, hogy levest főzzenek belőlem vacsorára! És akkor én kiabálni kezdtem hogy ez igazságtalanság, hogy

ártatlanul vádolnak, és mondtam nekik hogy itt vagy te is a tisztáson, jöjjenek el ide és te tanúsítod majd hogy nem olyasmiért kaptam az ajándékokat, de azt mondták hogy ne röhögtessem őket, ugyan miért is hinnének neked, hiszen nem vagy a törzsükből való... És akkor a férjem második felesége nekemesett, ütni kezdett, azt kiabálta hogy „tanítsuk tisztességre a büdös ribancot!”, és akkor mások is nekemestek, sokan, alig tudtam elmenekülni... és nem is sikerült volna ha nincs nálam a nagy fejszéd, de nálam volt, körbesuhintottam, legalább kettőt közülök alaposan meg is vágtam vele, az se kizárt hogy nem éltek túl, mert bár nem haltak bele rögtön de igen nagyon véreztek, aztán futni kezdtem... de később eldobtam a fejszét mert nagyon nehéz volt, és gyorsabban akartam futni. Hát így eset... Igazából amúgy nem is bánom már hogy nem kellek a férjemnek, nagyon csalódtam benne, csak azt nem tudom mi lesz velem ezentúl. Mert az biztos hogy soha többé haza nem mehetek... Á, mi az hogy haza, a közelükbe se, sőt más környékbéli törzshöz se nagyon, mert könnyen lehet hogy kiadnának ennek a falunak, de még ha ez nem történik is meg, életem végéig a legutolsó valaki lennék ott abban a másik faluban, mint valami szánalomból megtűrt „gyüttment”, akinek semmi joga, semmi szava... Szóval nem tudom hogy most mi is lesz... - hüppögte Vakiri.

—Hát most természetesen az lesz, hogy elvezetsz engem abba a bizonyos völgybe. Hiszen megígérted! Az nem az én hibám, hogy ellenségesen bántak veled a faluban, arról igazán nem tehetek! Én betartottam az egyezségünket!

—Jól van, jól van, elvezetlek oda, persze... na de utána mi lesz?!

—Hát, hm... Ez nehéz ügy... de nem hinném hogy érdemes volna nagyon aggódni, kislány, mert eszembe jutott egy remek ötlet! Hanem előbb válaszolj: Mi van a gyermekeiddel? Azoknak nem esett bajuk?

—Nem, persze, miért is esett volna?

—Mert hátha rájuk is megharagudtak, mert a te lányaid.

—Dehogy a lányaim. A fiaim. És persze hogy nincs semmi bajuk. Az nem számít hogy engem elüldöztek, a második feleség természetesen köteles felnevelni őket, a férjem maga se tűrné el hogy ne így legyen, mert nálunk egy férfi annál tekintélyesebb minél több fia van! Hú hogy mennyire kikapna az a nő, ha csak egyszer is nem gondoskodna megfelelően a fiaimról, hiszen azok a férjemnek is a fiai... Keze-lába el lenne törve az biztos is, de meg annál rosszabbul is járna... Bárcsak így lenne, azt kívánom, mert nagyon haragszom rá! De sajnos esélye sincs annak hogy ez bekövetkezzék, csak velem mert olyan pökhendi és erőszakos lenni, a férjemet biztos is hogy nem merné megharagítani... Ha igazán alaposan megharagítja a férjemet, simán megeshet vele hogy belőle készítenek vacsorát, a férjem semmit nem vesztené ezzel, mert akármikor kapna magának egy újabb feleséget aki már rendesen bánik a férjem fiaival, hiszen mondom, a férjem gazdag... Eddig is az volt, de pláne most, mert gondolom az övé lettek azok a cuccok amiket épp ma odavittem... Á, a gyermekeim miatt biztos hogy nem kell aggódnom, de neked se, Lorek, nem lesz azokkal semmi baj, itt csak az a kérdés hogy velem mi lesz... Mit találtál ki?!

—Azt, hogy mindjárt hazaérünk, s akkor bemutatlak Ofrának!

—A királynőnek?!

—Neki hát! Szerintem meg tudom dumálni vele a dolgot, hogy gondoskodják rólad. Én nem tehetem, mert hogy is nézne az ki, hogy egy papnak szolgálólánya van... Azonnal mindenki azzal gyanúsítana meg, hogy intim dolgokat művelek

veled... Oda lenne a karrierem! Arról tehát szó sem lehet, hogy itt maradj velem huzamosabb időn át. Ofra azonban egészen más, ő maga is nő, abban semmi kivetnivaló nem lenne, ha felfogadna téged valamiféle szolgálói feladatokra... És abban ezermilliárd százalékig biztos lehetsz, hogy Ofra mellett élve tizedannyit se kell dolgoznod majd mint a törzsében kellett, ellenben sokmilliószorta gazdagabb leszel, olyan kényelemben élhetsz amit most elképzelni se tudsz, hihetetlen csodák közt... Na már itt is vagyunk, pattanj ki, s már megyünk is hozzá...

6. fejezet: Irmagja se maradjon!

Nem tagadható, Ofra kiváltképpen meglepődött, amikor Lorek beállított hozzá Vakirivel, holott eddigre a leány már tisztességesen megmosakodott, a feltűnőbb sérüléseit is leragasztotta neki Lorek egy-egy ragtapasszal, sőt, Vakiri már pucér se volt, mert bár nem volt Loreknek fűszoknyája amit nekiadhatott volna, akadt ellenben rengeteg női öltözék a filmesek itthagytott holmijai közt, szóval Lorek csak úgy levezette Vakirit az alagsorba, s mondta neki, hogy tessék, válogasson a ruhák közül kedvére... Igaz, ezek nem „modern” ruhák voltak, hanem mindenféle „egzotikus göncök”, hiszen egy „kosztümös” film kellékei voltak, azaz messzire ordított róluk első pillantásra hogy ókori vagy középkori öltözékek, de Vakiri ezt igazán nem bánta, sőt messze jobban tetszettek neki mint a modern ruhák, egészen extázisba jött a láttukra! Hú, most aztán ő is „királynőiesen” fog festeni... Hát így is lett az biztos is, mire befejezte az öltözékét már nem úgy nézett ki mint egy „vadnőcske”, hanem sokkal inkább mint aki ha talán nem is egy kerol királynő maga is, de mondjuk annak egy nagyon megbecsült, magas rangú udvarhölgye, vagy valami ilyesmi!

Aztán Ofrához mentek.

—Elnézést amiért megzavarlak az alkotásodban és tönkreteszem az ihletedet, Ofra, de bizonyos értelemben „vészhelyzet” van, no semmi olyasmi amitől ijedeznünk kéne, de akkor is az a szitu, hogy csak te tudod megoldani az ügyet, szóval a segítségedre van szükségem... azaz nem nekem, hanem ennek a lánynak, Vakirinak!

—Nem zavartál meg, mert ha hiszed ha nem, de máris kész vagyok a... mondjuk hogy az „első változattal”! Felénekeltem mindhárom szólamot, itt van a laptopomon, sőt ki is mentettem ezekre a memóriakártyákra külön-külön, mert biztos ami biztos... megvan a három szólam összedolgozása is...

—Ilyen hamar?!

—Igen! Gondolhatod hogy cseppet se pihentem, engem is hajtott a lelkesedés, aztán meg tehetségem is van hozzá bőven, semmi máshoz nem értek de ehhez, az énekléshez nagyonis... De azért ne örülj nagyon, mert mondtam azt is, ez még csak az első változat! Bár az a véleményem hogy már ez is felettebb kiválóra sikeredett, semmi esetre se kell szégyenkezni az eredmény miatt, de valami azt súgja nekem, hogy képes lennék én még ennél magasabb minőségre is! Épp emiatt ne is kérd hogy megmutassam most. Tudom hogy kíváncsi vagy, de nem szeretek kiadni olyan munkákat, amelyek az én fogalmaim szerint nem tökéletesek... Tehát eddig tényleg nem aludtam és nem pihentem semmit, nem voltam rá képes, annyira noszogatótt a tettvágy... de most épp az volt a tervem, hogy pihenek egy kicsit, sőt utána még várok két-három napot is, hogy „érlelődjön” bennem a zene meg minden... s azután elénekelem az egészet újra! Mélyen hiszek benne, hogy az még sokkal jobb lesz! Tehát nem, nem zavartál meg semmiben se. De ki ez a bájos ismeretlen, mert a neve, az hogy „Vakiri”, nem mond nekem semmit, remélem nem sértődik meg emiatt...

—Hát akkor Ofra engedd meg, hogy bemutassam neked a te... mondjuk hogy „lelki társadat”! A „szellemi testvéredet”!

—Még mindig nem értem.

—Vakiri, volnál olyan kedves hogy megmutassad Ofrának a tetoválásodat?

—Persze, miért is ne! - azzal a leány fellibbentette azt a valamit ami eddig a

derekán lógott, s most Ofra megpillantotta hogy miféle képet visel ott Vakiri.

—Ez... ez ugye nem az amire gondolk...

—De, ez bizony pontosan az! Ne tagadd le azt ami ennyire nyilvánvaló! Ez igenis a fehérfarkú szarvas képe, könnyű észrevenni hogy mit ábrázol a kép, mert igen művészi módon készítették el, mondhatom igazán értenek a tetováláshoz abban a törzsben... És ez nem valami friss tetoválás! Ellenőrizd le magad is ha nem hiszel nekem! Nem mostanában készült... Vakiri amiatt kapta ezt a bőrrebe, mert ezt, a szarvast látta az égben amikor el kellett döntenie neki és a törzsi varázslónak hogy mi legyen az ő jelképe! És ez még nem is minden, mert a szarvas még kommunikált is vele a tetoválás idején, biztosította róla hogy nem lesz fájdalmas a tetoválás, és igaza is volt! Azaz, a te szarvasod Ofra minden bizonnyal azonos Vakiri szarvasával, ő mindkettőtököt kedvel, Vakiri tehát hogy úgy mondjam a „lelki testvéred”, igazság szerint ő azonos veled, legalábbis misztikus értelemben! Mert afelől nem kételkedhetünk hogy messze nem olyan művelt mint te. És most még nagyon kíméletesen fogalmaztam, mert hiszen egyáltalán semmiféle iskolába se járhatott, szóval ilyen téren ne legyenek felé még icipici elvárásaid se. Az is mély meggyőződése, hogy a kanyarban se lehet hozzád képest az énektudás terén, bár el kell ismernem, igazán kellemes hangja van. De akkor sincs a közelében se a te hangodnak. De meg különben is mindegy milyen a hangja, mert akármilyen jó lenne is a hangja, akkor se gyakorolta éveken át az éneklést. Emellett sajnos azt kell mondjam, van némi aggályom az erkölcsiségével kapcsolatban is, mármint nem úgy hogy tolvaj lenne vagy ilyesmi, de ami a szexualitást illeti okvetlenül, nem titkolom ugyanis, a legcsekélyebb erkölcsi skrupulusai sincsenek azt illetően, hogy megcsalja a férjét ha egy igazán kíváncsi hímpéldánnyal találkozik, engem is biztatott rá, bevallom, de persze eszem ágában se volt engednem neki. Hogy is ne, valószínűleg egyébként se tettem volna meg, de pláne nem így, hogy pap vagyok! Mindezek ellenére azonban, nekem az a véleményem hogy Vakiri ha nem is hiba nélküli, de egy értékes és kedves leányka, sőt még az erényeit illetően is magasabb szinten áll mint a törzse legtöbb tagja, mert ő legalább nem pénzért feküdne le fűvel-fával, ami nagy szó, mert a törzsében majdnem minden leány egyszerűen kurva az én fogalmaim szerint, ezt őszintén kimondom! De ennél azért magasabb szinten áll Vakiri. Ő semmi esetre se kurva, mert kurvává nem a lefekvés tesz valakit az én véleményem szerint, hanem a pénz vagy más anyagi érték amit kap érte. És hát sem az erényeinek a szintjén, sem a műveletlenségén nem lehet csodálkozni, mert hiszen soha senki se tanította és nevelte a szerencsétlent... Amikor mégis módja nyílt felcsipegetni valami tudást, azokat az alkalmakat azért kihasználta, szóval az igyekezet megvan benne, egész kiválóan beszél például a nyelvünket, sőt állítólag tud valamennyit nyolpául is, bár ezt még nem teszteltem le.

—Úgy feldicsérted őt, mintha a nyakamba akarnád sózni, hogy legyen mondjuk a társalkodónőm vagy ilyesmi! - mosolygott Ofra.

—Épp ez a célom!

—Tessék?!

—Na akkor ülj le Vakiri, Ofra biztos megengedi, én pedig elmesélem a kedves művésznőnek, a te királynődnék, hogy mi meg hogy volt és van veled...

Mire Lorek befejezte a „szituáció ismertetését”, ahogy ő nevezte Ofra tájékoztatását, az énekesnő csak ennyit mondott:

—Hm, hm...

—Remélem nem utasítod vissza, hogy segíts ezen a hontalanná vált kislányon! Különben se lesz vele semmi baj, neked is jó lesz ha lesz egy barátod a közeledben, akivel szemben ugyanakkor hatalmi pozícióban vagy, hiszen vita se lehet afelől hogy te leszel a domináns fél kettőtök közül, de amúgy Vakiri különben is mélységesen tisztel téged, mert neki sziklaszilárd meggyőződése hogy te vagy a királynő! Azaz az ő királynője is. Mindenki más is így véli amúgy a törzsében, de ő aztán különösen! Nagyon örvend neki, hogy most ilyen közelről láthat téged, szemtől-szemben!

—Ha a királynőjüknek tartanak, akkor elegendő elmennem hozzájuk, s úgy rendelkezni hogy Vakirit vissza kell fogadja a férje, de úgy, hogy Vakiri lesz az első feleség! És biztosítom róla őket, hogy Vakiri tisztességes nő, legalábbis az ő fogalmaik szerint, sosem árulta magát, stb...

—Jaj, Ofra, hogy lehetsz ilyen naiv! - csapta össze a kezét Lorek. —Ha így teszel, még ha vissza is fogadná Vakirit a férje, e kislány élete ott állandó intrikákkal telne, az a másik nő folytonosan kavarná a szart, hogy teljes nyíltsággal fogalmazzak, még ha ez nem is méltó egy paphoz! És mert az a nő fizikailag erősebb is mint Vakiri, egykettőre Vakiri húzná a rövidebbet. Biztos lenne módszer rá, hogy úgy ártson neki az a nő, hogy ne derüljön ki hogy ő volt az, vagy legalábbis ne lehessen bebizonyítani! Az is kiderült hogy a férje se nagyon kedveli Vakirit, aki, nekem úgy jött le a sztoriból, messze szabadabb és függetlenebb életet élt mint ami arrafelé illik egy nőhöz. Vakiri túl önálló, túl magabiztos, stb... nem olyan behódoló, mint arrafelé a nők... Persze szó sincs róla hogy ő holmi „emancipált nő” lenne a mi fogalmaink szerint, szerintem eddig még álmában se jutott eszébe hogy a nőknek általában vagy akár csak neki magának is ugyanannyi joga kéne legyen mint a férfiaknak, de azért akkor se úgy élt és viselkedett eddig mint ahogy azt arrafelé a nőktől elvárták, és egyértelmű a történetekből hogy ez ott senkinek se tetszett, a férjének pláne nem! Még azon az áron se volt képes elviselni Vakiri életmódját, egyéniségét az a férjecske, hogy Vakiri teremtetten meg a családjuk gazdagságát! Nem dicséretet kapott a kislány ezért, nem elismerést, hanem jogfosztást, kiközösítést, de talán még halál is várt volna rá, ha nem sikerül eliszkolnia! És az se biztos hogy elhinnék neked még ha királynőnek tartanak is, hogy Vakiri sosem árulta a testét. Hiszen ugyebár, honnan is tudhatnád ezt te, mert persze hogy sehonnan! Hiszen nem is ezen a kontinensen éltél mostanáig! Hiába vademberek, ENNYI eszük nekik is van, annyi, hogy ezzel tisztában legyenek! Vakirit egykettőre kicsinálnák ott, de ha nem, akkor is pokol lenne ott az élete, nem lenne boldog! De biztos vagyok benne hogy nem szenvedne soká, mert tényleg eltennék láb alól, még ha semmi másért nem is de legalább azért, mert menekülés közben alaposan megsebesített ott két főt is, de lehet hogy bele is haltak, mert Vakiri azt mondta, nagyon véreztek... Ha nem haltak bele, biztos mindent megtesznek Vakiri megöléséért, de ha meghaltak, akkor a rokonaik akarnak majd bosszút állni! Halvaszületett ötlet az egész, Ofra, már ne is haragudj! Teljesen egyetértek abban Vakirival, hogy oda a leány soha többé nem mehet vissza, soha az életben! De meg még ha le is küzdenénk mindezen akadályokat, hát neked se lenne jó ez az egész, Ofra, mert abban a pillanatban híre szaladna annak hogy királynő vagy, mármint hogy máris gyakorolni igyekszel a királynői hatalmat, hiszen döntesz, ítélsz, ez egykettőre eljutna a vadakon túlra is, a mi társadalmi köreinkbe, és akkor... azt

hiszem nem kell tovább részleteznem, a folytatást sejtethed!

—Hm... igen, valóban naiv voltam, teljesen igazad van Lorek, butaságot beszéltem, ez nem megvalósítható... Sajnos azonban az se olyan egyszerű, hogy Vakiri a szolgálóm vagy akármim legyen.

—De hát olyan végtelenül kedves kislány! Annyira aranyos, hogy talán tényleg sikerülhetne is neki hogy elcsábítson engem, ha nem lennék pap! Van benne valami játékoság, valami gyermeki báj, de ugyanakkor...

—Ne is folytasd Lorek, ne győzködj, mert nem arról van szó, hogy ellenszenves volna nekem! De gondold már bele kérlek, én általában nem itt élek, nem Zélandiában! Azaz Vakiri el kéne utazzon hozzám. Ehhez csupa olyasmi kéne neki hogy mindenféle okmányok, személyi, útlevel, oltási igazolványok, sőt már bocsáss meg de te mint pap még nálam is jobban kell tudd, hogy Vakirire is igaz az mint minden „vademerre”, hogy a kasztbeli helyük meglehetősen bizonytalan, és akkor még nagyon finoman és „polkorrektül” fogalmaztam! Emiatt megint nem kell arra gondolnod, hogy ebbe szeretnék belekötni, mert én teljesen őszintén bevallom neked, messze nem tartom olyan lényegesnek valakinek a kasztját, mint azt talán tartanom illenék. Nem azt mondom hogy nem törődök vele, de azért ez a szememben mégiscsak egy másodlagos dolog, mert leginkább a személyes érdemeik alapján szeretem megítélni az embereket. Azaz annak alapján, mit tapasztalok tőlük, mit látok a cselekedeteikből. Ettől még azonban azt is tudom, mások nem így vannak ezzel, szóval ha Vakiri odaköltözik hozzám, akkor...

—Ebben neked igazad van, de nem is gondoltam arra, hogy azonnal magaddal vidd, ma vagy holnap! Természetesen mindennek hivatalosnak kell lennie. Azaz mi lenne ha holnap bevinnék téged és őt a helikopterrel a megfelelő helyre, a városba ahol az ilyen hivatalos ügyek elintézhetőek, te kijelented hogy felfogadnád Vakirit valami mittudoménmilyen célra, azaz hivatalosan alkalmaznád, s kéred hogy állítsák ki neki a megfelelő papírokat! Lassan fogják majd elkészíteni a dokumentumokat, a bürokratak mindig sokat lacafacáznak az ilyesmivel, de végül csak elkészül majd. Addig meg Vakiri ellakik majd nálam, itt. És lehet hogy talán mégsem lesz olyan szörnyű lassú a folyamat, elvégre te épp elég híres vagy ahhoz, hogy ne nagyon akadékoskodjanak. De pár hétbe így is beletelhet. Ami meg Vakiri kasztját illeti, természetesen nem fog magas, előkelő besorolást kapni, de annak biztos nem lesz akadálya hogy kertész legyen nálad, vagy takarító, akármilyen, mármint hivatalosan, mert te attól még nyugodtan rábízhatasz akármilyen más munkát is, úgyse tud majd róla a kutya se, és Vakiri ki se dugja majd az orrát a házadból. Mindenesetre nekem szent meggyőződésem, hogy a te sorosod és az övé összeforrott, a szarvas miatt, szóval Vakiri helye melletted kell hogy legyen!

—Jól van, én nem mondok nemet a dologra...

—Jaj de nagyon örülök neki, hogy a királynő mellé kerülök! Micsoda hihetetlen mázlim van! Már nem is bánom hogy megverték a törzsemben, mert az hogy a királynő megbecsült szolgálója leszek, mindent megér! - ujjongott Vakiri.

—Hát persze... de arra tényleg ne nagyon számíts hogy valami kicsit is jelentősebb kasztba kerülsz... Ez nem tőlem függ...

—Akkor is jobban él majd mint eddig - vonogatta a vállát Lorek - de meg különben is, ezen azért lehetne segíteni valamennyit. Mert mi lenne ha azt mondanátok, hogy ő tulajdonképpen a törzsfőnöknek a... hát ha nem is a lánya, de mondjuk unokahúga? Nyilván akkor se reménykedhetne abban, hogy

megközelítőleg is olyan előkelő besorolást kapna aminek a révén bármi olyan kasztba tartozónak minősülne, ami akár az alsó-középosztálybeliek közt szokásos, de sokat segítene a dolgon. Én mint pap tudom, hogy hasonló esetekben valamennyire figyelembe szokták venni, ki mennyire előkelő a saját törzsében.

—De Lorek, meglepő ezt a te szádból, egy papéból hallanom! Képes volnál hazudni ilyen szent ügyekben?!

—Ne játszd meg magadat Ofra, biztos vagyok benne hogy nem botránkozol meg ezen annyira, mint most mutatod! De meg nem is hiszem hogy valami komoly hazugság lenne ez. Az ilyen kis törzsekben mindenki rokon keresztül-kasul, a beltenyészet miatt. Aztán meg még ha nem is rokona a törzsfőnöknek, de tényleg előkelő lány volt ő, olyan értelemben, hogy gazdag. Ebbe belegondolva, tulajdonképpen igenis úgy ILLENE hogy olyan kasztba tartozzék nálunk, amelyek a kereskedelemről, az üzletről élnek! Igazságtalan lenne, ha legalább ennyi nem jutna ki neki nálunk! De még tovább megyek: nekem az a véleményem, hogy akit a szarvas megajándékoz a barátságával, az nemcsak nem lehet alacsony kasztba tartozó, hanem kifejezetten úgy kell tekintenünk, hogy ő a „szentségből élők” kasztjába tartozik, tehát voltaképpen a legmagasabb főkasztba, ugyanabba mint én magam is, azaz magasabba mint akár a te kasztod is, Ofra, s legfeljebb azon lehetne vitatkozni, azon belül melyik alkasztba soroltassék be! El se tudom képzelni hogy erről másképp gondolkozzam! Az én szememben tehát Vakiri maga is pap, mármint papnő, épp csak még nagyon műveletlen. De majd kikupálódik lassanként, ha lesz módja művelődni.

—Jó-jó, de az akkor is teljesen reménytelen, hogy papnőnek minősítsék. Képtelenség!

—Ezt tudom én is, de ettől még tegyük csak meg amit lehet azért, hogy minél előkelőbb besorolást kapjon. Magát a szarvast sértenénk meg, ha ezt meg nem próbálnánk.

—Jó, mondom, én benne vagyok, de Vakiri jobb ha nem beszél a szarvasról... sőt csak akkor segítek neki ha arra is megesküszik azonnal, hogy egyetlen árva szót se mond soha olyasmiről, hogy én holmi királynő vagyok! Amúgy nem is tartom magamat annak. Ha hozzám beszél akkor se kell királynőnek szólítania. Mondja egyszerűen azt hogy Ofra, és kész!

—Máris megesküdtem mindenre! - bólogatott a lány boldogan.

—Rendben, akkor holnap reggel Lorek elvisz bennünket a fővárosba, ma már nem akarok utazni, mert tényleg rengeteget dolgoztam ezzel az énekléssel, meg izgatott is voltam épp e zene miatt, szóval muszáj pihennem. Te is pihenj, Vakiri, mert rád fér, hiszen sokat rohantál, verekedtél is meg minden... szóval aludj csak, aztán holnap bemegyünk a városba és meglátjuk hogy mi lesz ott!

Másnap Lorek valóban bevitte a városba Ofrát és Vakirit a helikopterrel. A helikopter természetesen a repülőtéren kellett maradjon, nem szállhatott csak le úgy akárhol vele Lorek, de ez nem volt baj, mert az a hivatal ahol a nekik szükséges dolgokat intézték, az a közelben volt. Tulajdonképpen abszolút mindent itt intéztek ami igazán fontos volt: itt volt az okmányiroda, az idegenrendészet, a földhivatal, de még egy helyi rendőrség is helyet kapott az épületben. Utóbbi talán furcsának tűnhet, holott nagyonis sok értelme volt: az ugyanis, hogy így a rendőrök védelmezheték a mindenféle közhivatalokat az

épületben, márpedig errefelé a közbiztonság tulajdonképpen nem is volt olyan jaj de híres... De így azért hogy ott volt a helyi rendőrőrs is, így még egy viszonylag komolyabban felfegyverzett bűnbanda is meggondolta volna, hogy érdemes-e betörnie oda.

Szóval hőseink a repülőtértől elgyalogoltak ide, ami ugyan megvolt vagy fél kilométer ami a távolságot illeti, de azért ez nem olyan szörnyű sok hogy érdemesnek tartották volna ehhez taxit bérelni. És itt alig talán ötven méterre ezen impozáns, több emeletes épülettől volt egy park is. Lorek leült oda egy padra, s mondta hogy neki a továbbiakhoz semmi köze, nem is szabad hogy köze legyen mert ő pap, nem akarja hogy meggyanúsítsák hogy neki bármiféle kapcsolata is lenne Vakirivel, ami akkor is foltot ejthetne az ő hírnevén ha később kiderülne hogy a vádakból egy szó sem igaz. Szóval megkéri a két nőt hogy őt még csak meg se említsék odabent! Menjenek most, aztán Ofra intézzon el mindent, ő Lorek megvárja őket idekint!

A két nő el is indult, sőt be is mentek az épületbe, ezt jól látta is Lorek a távolból.

Azt hitte, jó sokáig kell várakoznia az eredményre, s e feltételezése eléggé jól megalapozottnak tűnt, tekintve hogy mindenfelé a világukban közismert volt, hogy a bürokrata rémségesen sokáig töketlenkednek az ügyintézésével, még teljesen nyilvánvaló esetekben is, de pláne ha valami igazán különleges, szokatlan ügy adódik! Ez pedig egészen biztos hogy olyannak minősült. Bár Ofra igazán nem akárki, ismerik a nevét már az egész bolygón, s ez némileg meggyorsíthatja a folyamatokat, de még ha a lehető legjobbakat is tételizzük fel, hogy akad odabent a hivatalban Ofrának pár lelkes rajongója, akkor se remélhető hogy minden elintéződik csak úgy sitty-sutty, hamar. Akkor is mindimum egy-két órát totóznak majd ott, ha másért nem hát azért, hogy felfrissítsék a vonatkozó jogszabályokra vonatkozó ismereteiket a hivatalnokok, mert hát ez nem mindennapi eset, ők se tudhatnak fejből minden apró szabályt... és még akkor is az lesz, hogy a nők kijönnek ugyan az épületből, de Vakiri még nem fog semmi hivatalos iratot birtokolni, később vissza kell jönniük az okmányokért, talán nem is egyszer...

Így vélte ezt Lorek. Aztán minden egészen másképp történt...

Mert nem teltek el órák, egyetlenegy óra se, de még fél óra se talán, inkább csak negyed óra, már ha annyi is egyáltalán, amikor Lorek éles szeme azt vette észre, hogy igenis kijött onnan valaki... de csak egyetlen fő! Egy nő. Vakiri. És majdnem minden olyan volt, mint amikor előző nap a „vadnőcske” a törzsétől menekült: igaz hogy a lány most nem volt se összevert, se meztelen, de az most is igaz volt, hogy fut, olyan sebesen ahogyan csak tud! Természetesen Lorek felé igyekezett. S amikor odaért, már hadarta is:

—Lorek, Lorek, segíts! Szörnyű baj történt! A királynőt elfogták! Letartóztatták!

—Hogy *MIIII?*!

—A rendőrök! Alig léptünk be oda, máris furcsállva pillantott ott ránk mindenki... eleinte azt hittem hogy rám, mert annyi eszem nekem is van hogy tudjam, a mi fajtánk biztos nem gyakori vendég errefelé, ezen az előkelő helyen... De aztán kiderült hogy velem nem is törődtek, Ofrát bámulták meg úgy! És akkor Ofra be is mutatkozott, nem gyanakodott semmire se, biztos megszokta hogy őt mindenki megbámulja mert ő olyan híres... És akkor az a valaki aki ott ült a portán, azt

mondta, hogy „Szóval jól sejtettem, mert be is vallotta hogy maga Ofra...”, és akkor megnyomott valami gombot az asztalon, mire jött két rendőr, állig fegyveresen, és mondta nekik az a fickó az asztal mögött hogy ez Ofra, aki ellen körözés van kiadva már napok óta, tehát el kell fogniuk! És a rendőrök azonnal karon is ragadták őt, és elvezették, egyetlen szót se tudtam váltani vele, de hiába is tudtam volna mert csak álltam ott döbbenten, azt se tudtam mit mondjak vagy kérdezzek... végül annyit nyögtem csak ki, hogy „De hát miért?!”, mire az a fickó csak rámnézett gúnyosan, és annyit vetett oda, hogy „Olvasd el az újságokat, már ha ugyan tudsz olvasni amit kétlek, mert legalább két napja erről szól minden hír, de a tévé is ezzel van tele! Na, eredj innen amíg teheted, semmi keresnivalód itt! Te nem érdekelsz minket, te egy senki vagy, de ha nem húzol el innen gyorsan mint a költözőmadarak, akkor nagyonis lehet hogy később már akkor se teheted ha szeretnéd, mert mész oda ahová Ofra is tart most...” És akkor én megfordultam és elfutottam, mert nem akarom hogy engem is elfogjanak, bár fogalmam sincs hogy miért tennék, de akármi is megtörténhet mert Ofrával is megtették, és azt is tudtam hogy szólnom kell neked... Jaj, Lorek, miért történt ez és mi fog történni, ugye tudsz segíteni Ofrán?!

Kétségtelen hogy Lorek megdönbent a hír hallatán, azon hogy Ofrát letartóztatták... de, azért mégsem döbbsen meg annyira mint ahogy azt Vakiri feltételezte sőt elvárta volna! Mert az igaz hogy Lorek szótlánul ült pár másodpercig, ám azután ennyit mondott csak:

—Ez szomorú hír, de legalább az az egy jó oldala ennek is megvan – mert minden rosszban van valami jó is! – hogy cáfolhatatlanul kiderült, miszerint a szarvasnak igaza van! Hogy érdemes rá hallgatnunk! Mert hiszen sírt amikor Ofra elvállalta azt az átkozott filmszerepet... és amikor Ofra látta hogy a szarvas sír, még biztos visszacsinálhatta volna a dolgot, mondván hogy meggondolta magát vagy ilyesmi, de nem tette! És ez átkozottul nagy hiba volt! Mert le merném fogadni akármibe, hogy ez az egész ami most történt, azzal van összefüggésben!

—De mit csinálunk most?! - rángatta meg Lorek karját Vakiri kétségbeesetten.

—Mindenekelőtt elhúzzunk innen de gyorsan ám, mert ha mi láthatjuk az irodaházat, akkor holtbiztos hogy onnan is látnak bennünket, és nem akarok bajba kerülni vagy akárcsak gyanúsítva is lenni! Azután meg hogy elmentünk innen, hát biztos hogy az a legokosabb ha veszünk valami újságot, s elolvassuk mit írnak benne Ofráról... mert bármit tegyünk is, előbb tájékozódunk illik, megismerni a körülményeket!

—De ugye képes vagy segíteni rajta?!

—Ezt egyelőre nem tudom biztosan állítani, azt az egyet azonban annál biztosabbra veheted hogy HA és Amennyiben képes leszek rá, nem fogok habozni és megteszem! Amire csak képes vagyok, azt igenis megteszem, kerül amibe kerül, nem számít! Ebben ne kételkedj, Vakiri! Persze hogy segítek rajta ha tudok, hiszen gyermekkori barátom, de anélkül is megtenném, egyszerűen mert szent kötelességemnek tartom! Persze hogy szent kötelességem, efelől vita se lehet, elvégre ő is mint te, a szarvas pártfogoltja, és nekem mint papnak a misztikus hatalmak szolgálata messze inkább a kötelességem, mint holmi világi hatalmaknak való engedelmesség! Na de elég a szóból: gyérünk innen, de gyorsan ám, aztán vegyünk valami napilapot, akár többet is...

Aztán Lorek meg is tudott mindent az újságokból, gyorsan. Vakiri

természetesen valóban nem tudott olvasni, de Lorek elmondott neki mindent.

Valóban úgy volt az, ahogy a fiú sejtette: Ofra vesztét az okozta, hogy elvállalta a filmbeli szerepet! Mert hát ugye abban meztelenül kellett szerepelnie pár jelenetben, még ha csak rövid ideig is. És ez okozta már eredetileg is Ofra hosszas hezitálását, hogy elvállalja-e a szerepet... És bár senki nem szólt meg őt amiatt mert pár pillanatig meztelenül mutatkozott, azaz a szorosan értelmezett „szexuális erényeit” a világon senki sem kérdőjelezte meg emiatt, ettől tehát nem omlott össze a jó híre, ez nem következett be, holott eredetileg épp ettől tartott Ofra, ám történt másvalami! Mégpedig az, hogy épp amiatt hogy meztelenül volt látható, még ha csak pár pillanatra is, de emiatt láthatóvá vált mindenki számára az az anyajegy is a bal melle alatt, ami - Ofra szerint - mintha valamiféle kutyát ábrázolt volna. Ezt az anyajegyet most Lorek is láthatta, mert bár ő maga sosem látta meztelenül Ofrát élőben, valóságosan, ám most számos újság bemutatta abból a filmből azt a képkockát amin ez a legjobban volt szemrevételezhető, még alaposan ki is nagyították. Na és ezt amiatt tették, mert ott volt e kép mellett egy másik kép is, gyakorlatilag pontosan ugyanilyen anyajegggyel, ám láthatóan egy sokkal idősebb és nyilvánvalóan férfiúi testen... Ez pedig az újságok szerint nem más volt mint Kral, a hírhedt kerol lázadó – bár egyesek szerint szabadságharcos – holtteste. Őt a felkelés legislegvégén tudták csak megölni, mert esze ágában se volt megadni magát. Különbben meg teljesen logikus is volt hogy az utolsó lehelletéig harcoljon, mert nem kellett nagy ész ahhoz hogy tudja, szó sem lehet róla hogy megússza életfogytiglani börtönbüntetéssel is akár, még a gyors és viszonylag fájdalommentes kivégzésben se bízhat, neki aztán biztos hogy kínhalál lenne a sorsa! Tényleg az egyetlen kicsit is értelmes dolog amit tehetett az az volt, hogy harcol amíg csak bír, és arra törekszik hogy el ne foghassák élve, ellenben minél nagyobb veszteséget okozzon az ellenségnek, már csak bosszúból is...

Végül persze megölték, le is fényképezték a tetemét bizonyítéknak, aztán igyekeztek is elcipelni a tetemét a csatatérről, főleg hogy bemutathassák az itt-ott még ellenálló kerol kontingenseknek hogy azok lássák, meghalt a vezérük, nincs már miben reménykedniük... Ám útközben épp egy ilyen kontingens ütött rajtuk, s akkor mindenki menekülőre fogta... Később persze visszatértek erősítéssel, de Kral teteme akkor már nem volt ott, és soha nem is került elő. Senki nem tudja mi történt vele, bár alig is kétséges hogy a tisztelői elvitték, és valami titkos helyen nagy tisztelettel eltemették. Ez persze bosszantotta a győzteseket, de olyan nagyon azért nem aggódtak, mert legalább az az egy biztos volt hogy Kral nem támadhat fel, ez teljesen lehetetlen volt, mert épp az említett fényképek tanúsága szerint legkevesebb negyvenhét kés- vagy törszúrás érte, amelyekből legalább harmincnyolc már önmagában is halálos volt; s ezenkívül a hasából semmi se maradt, kilátszott a gerincoszlopa (az is törött volt) mert ott nem is egy géppisztolysorozat szakította ketté. A melle is ronggyá lett löve, a szívével együtt. Csoda hogy épp az a rész maradt épen, ahol az anyajegy is csüngött... Az mindenesetre biztos, hogy egészen egyszerűen még elméleti esély sincs rá semmi, még a legislegfejlettebb orvostechnológiai csodákkal sem, hogy ilyesmit bárki is túléljen! Kral feltámadásától tehát nem tartottak a győztes intervenciós hadsereg vezetői.

Ettől nem tartottak, de mert Kral tényleg nagyon sokáig harcolt, nagyon bátran és nagyon sikeresen, és emiatt rengeteg kerol ember - de tulajdonképpen nemcsak kerolok - a hősöknek tartották, bár tragikus hősnek, emiatt az már

sokkal komolyabb veszélynek tűnt, hogy ha nem is Kral fog „feltámadni”, de valamelyik közelebbi vagy távolabbi rokona, úgy érte a „feltámadást”, hogy bejelenti hogy mert ő Kral rokona, most ő a jogszerinti kerol király, és kiújul a lázadás! Ha nem is most, hanem egy vagy két generációval később! Sőt, ehhez az se kell hogy tényleg a rokona legyen Kralnak, elegendő ehhez az, ha ezt híreszteli magáról, sokan hinnének neki, mert hinni AKARNÁNAK neki... Kral se tudta a világon semmivel se bizonyítani hogy ő tényleg az ősi kerol királyok egyenesági leszármazottja, sőt hogy akármiféle rokonságban is lenne velük, még ha nem egyenesági rokonságban is! Mégis elhitték neki!

És így aztán, hogy ilyesmire – ilyen trónigényre – ne is gondoljon senki, még álmában se, napokkal Kral legyőzése után törvényt hoztak arról, hogy Kral az Emberiség egyik legnagyobb ellensége volt, tömeggyilkos, népirtó, etnikai tisztogatást végző, stb, s ebben nemcsak ő a bűnös de az összes rokona is, akikre mind halálbüntetés vár éppezért, ha elkapják őket. És az ősi törvény szerint azt hogy „rokona”, azt hetediziglen értették, a hetediziglenségnek azt a tudományosan hangzó magyarázatát adva, hogy hetedizigleni rokonnak az számít - mindegy ha csak oldalági rokon is - aki genetikai vizsgálatok alapján több mint 1/128-ad részét birtokolja Kral génjeinek! Akinek ismerték a genetikai anyagát, mert mielőtt fellázadt volna, önkéntes véradó volt, és így rendelkezésre állt a vérmintája, továbbá egy hajtincsét is megszerezték még korábban, bár hogy ez miként történt, azt az újság amit Lorek olvasott, nem részletezte. Ez különben mindegy is volt Ofra szempontjából... A lényeg ugyanis az, hogy ha bebizonyosodik hogy Ofra nem más mint Sosána, Kral leánya, akkor rá is automatikusan halálbüntetés vár! Az nem számít hogy Ofra nyilvánvalóan semmiféle szerepet sem játszott a lázadásban. Az akkor elfogadott határozat szerint Kral családjának, rokonságának „irmagja se maradhatott”! Nemcsak azokra vonatkozott különben az ítélet akikről bebizonyosodik hogy Kral rokonai, hanem azokra is akik ha nem is a rokonai, de ezt hirdetik magukról. Ezeket azon a címen ítélték halálra már előzetesen is, hogy „közveszélyokozás”, „pánikkeltés”, „terrortámadással fenyegetés”, „a köznyugalom megzavarása”, „fegyveres lázadásra való készülődés”, „szervezkedés az alkotmányos rend megdöntése ellen”.

Na most ez az egész Ofráról az anyajegy miatt derült ki. Ha nem vállalja el azt a filmszerepet, jóesséllyel soha senki meg nem tudja... Így azonban kiderült, mert hát sokan felvették azt a filmet a tévéből, a mozikból is, kalózmásolatok is készültek róla, ezek eljutottak olyan emberekhez is akiknek a szex a mániájuk, és persze Ofra bőven eléggé szép és közismert volt ahhoz, hogy rengetegen sóvárogtak már arra, hogy valami pucér, erotikus képet is birtokoljanak róla... Ezeknek igazi nyálcsorgató ajándék volt az a pár meztelen képecske! Ezeket kinagyították, nézegették, kiakasztották a szobájuk falára, talán ezzel is álmodtak, montázsokat készítettek belőlük... Csak idő kérdése volt hogy valakinek feltűnjön, hogy jé, az az anyajegy mintha olyan lenne mint ami Kral tetemén is ott virított, hiszen ez is - az is kutya formájú...

Bár ahogy ezt most Lorek szemügyre vette, ezt mormogta:

—Nem kutya alakja van ennek! De kutya legyek, ha ez nem egy szarvast ábrázol igazából! Hogy is ne lenne úgy, még szarva is van, ha nem is akkora talán mint a fehér farkú szarvasnak! Bár abban biztos vagyok, mindenki más inkább a kutya fülének nézi ezeket! Pedig nem azok!

Eléggé nyilvánvaló volt a megtudottak alapján, hogy Ofrát most vizsik genetikai vizsgálatra. Ez persze nem fog azonnal eredményre vezetni, az ilyesmi legjobb esetben is eltart minimum két hétig, sokkal valószínűbb azonban az, hogy egy teljes hónapot is várni kell rá. Sőt, akár három hónapot is. Bár ez az utóbbi valószínűtlen Ofra esetében, mert nyilvánvalóan prioritást élvez majd az ügye. Ettől még azonban a két hét se reális időtartam, mert bár feszített tempót diktálva elkészülhetne ennyi idő alatt a géntérkép, de teljesen biztos hogy még minimum háromszor meg is ismételtetik azt, különböző tudóscsoportokkal, hogy a tévedés legkisebb esélyét is kizárják. Óriási blamázs lenne, ha Ofrát elítélnék, aztán később kiderülne hogy ártatlan volt... Ofra elvégre igazán nem akárki, világhíres énekesnő, hatalmas rajongótábora van, akik nem bocsátanának meg egy efféle hibát! Az más, ha kiderül hogy Ofra valóban Kral leánya. Akkor is sokan tiltakoznak majd Ofra halálbüntetése ellen, az biztos, de akkor legalább mégis van valamiféle jogi alap, indok, igazolás, lehet mire hivatkozni... Mindezt figyelembe véve Lorek úgy mérlegelte, körülbelül egy hónapja lehet arra, hogy kitaláljon valamit Ofra megmentésére, már ha sikerül kiagyalnia valami kivitelezhetőnek tűnő akciótervet! Ami egészen biztos hogy hajmeresztően zseniális kell legyen, egyrészt mert fogalma sincs róla hogy hol van Ofra, pláne azt nem tudja hol lesz egy hónap múlva, de ha tudná, akkor is több mint biztos hogy oda nem hatolhat be erővel, se egyedül, se Vakiri segítségével!

Egyetlen dolog volt csak biztos: ha kiderül Ofráról hogy valóban ő Kral leánya - márpedig ez fog kiderülni, ebben Lorek biztos volt! - akkor tényleg halálra lesz ítélve. Szó sem lehet róla hogy holmi „kíméletből” meg „enyhítő körülmények figyelembe vétele miatt” megússza mondjuk életfogytiglani börtönbüntetéssel. Akkoriban úgy rendelkeztek a győztes hatalmak, hogy Kral és minden rokona nyilvánvalóan hibás, tömeggyilkos génekkel rendelkezik, amiket el kell iminálni az emberiség génkészletéből, hogy többet ilyen vérontásra ne kerülhessen sor. De különben is, abban igazuk volt hogy Kral valóban nagyon veszélyes ellenfél volt, igazából kicsin múltott hogy nem győzött, így persze hogy nagyon félnek minden rokonától... És ha mégis bebörtönöznék Ofrát, állandóan nőne az Ofra iránti sajnálat érzése az emberek körében, mozgalmak indulnának a kegyelmét követelve, tüntetések zajlanának... Ezt egyetlen kormány se kívánja! Egyszerűbb gyorsan megszabadulni tőle, kivégezni, ekkor is lesz botrány persze de csak egyszer, mert utólag már úgysem lehet őt feltámasztani!

Igazság szerint különben majdnem elkapták Ofrát már korábban is. Ugyanis alig pár perccel azután érkeztek a rendőrök a lakására, hogy Ofra elrepült volna a gépével Zélandiába, Lorek hívására. Persze azt hogy elrepült, azt megtudták róla a hatóságok, fel is hívták erről a célország repülőterét, akik ott is álltak a kijáratnál, Ofrára várva... de persze nem tudták elfogni, mert Ofra akkor ki se lépett a repülőtérről, hanem csak átszállt Lorek helikopterébe! Szóval már akkor is nagy mázlija volt a leánynak... de hát a szerencse se tarthat ki örökké...

Úgy tűnt különben, vélhetőleg több ideje is lesz Loreknek kitalálni valamit Ofra megmentésére, mint egy hónap. Ugyanis nemcsak egyetlen újságot vásárolt a fiú, de többet is, mert hátha valami hír kimaradt az egyikből... És jól tette hogy így cselekedett, mert bár a komolyabb újságok nem írtak a dologról, de a mindenféle szennylapok közül nagyonis sok csámcsogott róla, hogy Ofra elítélése azért nem is lesz ám olyan egyszerű folyamat! Mert az „rendben van” ugyan, hogy halálra ítélik, sőt, ez már tulajdonképpen meg is történt, már jóelőre, azon régi törvény

alapján amit kimondtak Kral rokonaira, csakhogy akkoriban nem gondoltak számos olyan részletkérdésre, amelyek miatt most bizonyos jogi nehézségek merültek fel... Ez pedig az volt, hogy Ofrával kapcsolatban – származása, kasztja, egészségügyi kondíciói, neme, családi állapota, stb – miatt, bizony egymásnak részben ellentmondó törvények vonatkoztak! Tudniillik a következők:

—Egyrészt ugye, mint Kral rokona, halálra volt ítélve, tehát ki kell végezni őt. A „kivégzés” pedig pontosan definiálva volt jogászok által már rég, a társadalmukban: Szándékosan okozott, élettel összeegyeztethetetlen testi sérülés!

—Másképpen azonban, Ofra még nyilvánvalóan szűz volt, ebben senki nem kételkedett egyrészt Ofra kasztja, másképpen életmódja miatt, de különben is kötelező volt minden nőt megvizsgálni a kivégzése előtt hogy szűz-e, s amiatt, mert arra is törvény volt, hogy szűz nőt semmiféle bűncselekmény esetén se szabad kivégezni. Más büntetést természetesen kaphat, de nem kivégzést! Ez már önmagában véve is ordító ellentétben állt az előző szabállyal, hogy másképpen Kral rokonait ki kell végezni.

—Ezt az akadályt hogy szűz nőt nem lehet kivégezni, általában megkerülték úgy, hogy a hóhérnak parancsba adták hogy kivégzés előtt erőszakolja meg a kivégzendő nőt, így megszüntetve a kivégzés akadályát, a szüzességet. Ofrával azonban ezt se lehetett megtenni, tudniillik a kasztja miatt. Törvény volt rá ugyanis, hogy aki bizonyos felsőbb kasztokba tartozik – másképpen a "művészetből élők" kasztja nagyon is ezek közé tartozott! – azokat ha valaki megerőszakolja, akkor a tettest kínhalállal végzik ki, nagy nyilvánosság előtt. És nem volt szó a törvényben arról, hogy ha parancsra erőszakol, akkor mentesülne e büntetés alól! Nyilvánvalóan, nem lenne könnyű találni olyan hóhért aki ezt bevállalná, mert bár Ofra tényleg nagyon szép nő, és milliók vágya hogy egyesülhessenek vele, de azért mégse ilyen áron ugyebár...

—Egy újabb akadály, hogy ősi hagyomány szerint, melyet a törvényhozók is tiszteletben tartottak, nemeseket kizárólag aranyból vagy platinából készült fegyverrel szabadott kivégezni. Másképpen Ofra egészen biztos hogy „nemesnek” számított, egyszerűen mert király lányának számított. Nyilván, ez nem tette elvileg lehetetlenné a kivégzését, hiszen akármikor készíthetnek valami kardpengét olyan aranyötvözetből ami elég éles és kemény legalább egyetlen használatig arra, hogy lefejezzék vele. Ugyanakkor azonban mégis nehezítő tényező volt, mert például olyasmiről szó se lehetett hogy mondjuk akasztás, mert igen trükkös dolog lenne olyan kötelet készíteni aranyból ami eléggé hajlékony ehhez, ugyanakkor eléggé tartós is ahhoz, hogy elbírja a lány súlyát. És mindenképp előkészületeket igényel a dolog ugyebár.

—Végül pedig volt olyan babonáság is náluk, hogy ha valakit ártatlanul végeznek ki, akkor a kiömlő vére minden cseppjéből bosszúálló démonok születnek, amit nagyon is ajánlott elkerülni ugyebár... E babonáságban nem hitt mindenki, de nagyon sokan annál inkább, mert társadalmuk bő 90 százaléka komolyan vallásos volt. Ez különben még Kral követőire, az egykori felkelőkre is vonatkozott, lényegében minden kerolra: ők is hittek a vallásban, újjászületésben, ilyesmiben, mindössze a kasztrendszer utasították el, mondván hogy az pusztán emberi kitaláció, semmi köze a magasabb rendű hatalmak akaratahoz. Ezért, e babonáságra tekintettel, volt olyan törvény, hogy aki nem vallja be a bűnét, s emiatt van legalább némi esélye annak hogy ártatlan, azt kizárólag olyan módon szabad kivégezni, mely kivégzés által nem folyik ki egyetlen csepp vére sem. A

törvény, némileg költőien úgy fogalmazott, hogy „Potenciális ártatlanoknak nem fakadhat vérük!”. És Ofra nemcsak „potenciális” ártatlan volt, hanem teljesen nyilvánvalóan az, hiszen csecsemőként nem lehetett cselekvő részese apja tetteinek, emiatt aztán nem is vallhatta be, hogy ő bűnös lenne.

A fenti gondokon némileg segített volna, ha Ofrát kitaszítják a kasztjából. Ez se oldott volna meg minden problémát, de némelyiken enyhített volna Sajnos azonban ha ezt megteszik, azzal egy másik gondot vesznek a nyakukba: azt, hogy törvény szerint ha egy a „művészetből élők” kasztjába tartozó valakit kitaszítanak a kasztjából, akkor meg kell semmisíteni minden műalkotást amit addig ő alkotott, mert azokat is megfertőzte az alkotója erkölcstelen és/vagy bűnös szellemisége, s különben is méltatlanná vált arra, hogy a művei csodálatán át őt magát az alkotót dicsérjék és elismerjék a jövőben, s azt is meg kell akadályozni, hogy példaképe legyen bárkinek is a jövőben! Na de ha Ofrával ezt teszik, hogy is lehetne ezt megvalósítani, olyan népharag törne ki hogy olyan sosem volt még, s eleve kivitelezhetetlen az egész, mert hiába pusztítanak el minden hang- és filmfelvételt az archívumokban és a boltokban, úgyis fennmarad majd egy rakás kalózmásolat, ez előre tudható... már amiatt is mert ami tilos, az eleve vonzó sokaknak, s így végeredményben ezzel a módszerrel Ofrából mártírt, példaképet, hőst kreálna a kormány...

Mindezek miatt sokáig tartó jogi huzavonára lehetett számítani, már csak addig is amíg legalább annyit eldöntenek a hatóságok, hogy egyáltalán milyen módon végezzék ki Ofrát! Nem nagyon tehették meg hogy olyan döntést hozzanak ami megsérti bármely szabályukat vagy törvényüket is, egyrészt mert eleve voltak is már olyanok akik kategorikusan ellenezték Ofra bárminemű bántását is, másrészt azonban még azok is akik helyeselték a lány kivégzését, azok is felháborodtak volna bármi szabályszegésen, épp amiatt, mert ők mindenáron a fennálló társadalmi rend és az épp érvényes törvények változatlanságát és tiszteletben tartását óhajtották, emiatt is óhajtották Kral rokonainak pusztulását. De nem azon az áron, hogy épp a saját törvényeiket köpjék szemem...

—Mi lenne ha szólnál a többi papnak, a magasabb rangúaknak, Ofra érdekében? - javasolta Vakiri félénken.

—Nem, szó sem lehet róla! - rázta a fejét Lorek. —Az az igazság, hogy ezek után vissza se merek térni a... mindegy, úgysem értenéd, szóval mondjuk úgy hogy a „központba”, a főnökeimhez! Mert hát a szentatyák se hülyék ám.. biztos hogy rég tudják, hogy Ofra meg én iskolatársak voltunk! Azt is is kiderítették mostanára, hogy Ofrát én vittem el a repülőterről a helikopterrel. Ráadásul én is kerol nemzetiségű vagyok mint Ofra... Meg mint te is, természetesen! Akármibe lefogadom, arra gyanakodnak hogy Ofra cinkosa vagyok valamiben! Nyilván, nekem nem kéne attól félnem hogy engem is halálra ítélnék. Ellenben az biztos, hogy még ha meg se vádolnak semmivel se, akkor se fognak már bennem megbízni halálomig semmiben se, esélyes hogy visszavonják a tartományzeteői kinevezésemet is hamarosan, s ha megpróbálok Ofra érdekében szót emelni, azzal nemcsak semmit se érek el, de még a magam helyzetét is súlyosbítom! Amit simán és habozás nélkül kész is lennék bevállalni, szemrebbenés nélkül, ha ezzel Ofra hasznára lehetnék... Inkább a karrierem vesszen el, mint ő... sajnos azonban hiába vállalnám fel ezt, ezzel szikrányit se segítenék rajta!

—Nagyon szeretheted Ofrát! - mosolygott Vakiri.

—Persze hogy szeretem... De ha arra gondolsz, hogy, izé... szóval, mondtam már neked hogy pap vagyok, tehát...

—Pap vagy, igen, de már nem sokáig, úgy néz ki, akkor meg már olyan mindegy, nem igaz?! - szemtelenkedett a leány.

—Hát izé...

—Mert ha már mindenképp oda az amit te úgy nevezel hogy karrier, akkor már illik a dolgok jó oldalát nézni, annak örülni aminek lehet az új helyzetben... tehát, akár lehetnél még velem is... De Ofrával aztán pláne és még inkább, hiszen őt régebbóta ismered, és jobban is illik hozzád, mert ő annyival előkelőbb nálam...

—Műveltebb mint te, ehhez semmi kétség nem férhet, messze sokkal műveltebb, de nem hiszem hogy kicsit is előkelőbb volna! Az én szempontomból ugyanis nincs különbség köztetek, egyszerűen mert mindketten a szarvas véencei és kiválasztottai vagytok... Azám, hm...!

—Ha úgy van akkor annál jobb, akkor akár mindketten is a tieid lehetünk! - kacérkodott Vakiri.

—Most ne zavarj ilyesmivel, mert van ennél fontosabb dolgunk is, mert még ha NETÁN úgy lenne is ahogy azt pedzegeted, ahhoz is előbb ki kéne szabadítanunk Ofrát... Amire nyilvánvalóan képtelenek vagyunk. Hanem az imént elképesztő ötletem támadt!

—Micsoda?!

—Az most mindegy, ne húzzuk az időt, hanem iszkoljunk gyorsan a repülőtérre amíg észbe nem kapnak a biztonságiak és netán megtiltják hogy a helikopterhez jussunk, mert engem is el akarnak kapni... aminek az esélye csekély, de akkor se nulla...

Végülis bántatlanul eljutottak a helikopterhez, fel is szállhattak vele, aztán Lorek teljes sebességgel hazafelé vette az útját.

—De hiszen ahhoz hogy megmentjük Ofrát, a közelében kéne lennünk! - ellenkezett Vakiri.

Lorek csak legyintett.

—Semmi értelme! Azt se tudjuk, hol van, hányan őrzik, s ha mégis kimentenénk valami csoda folytán, elképesztő mázllival, hamar elfognák újra! Senki nem merne a védelmére kelni, mármint senki olyan akinek van némi katonai ereje vagy másféle befolyása, mert a papoktól mindenki fél, és bár nem a papok ítélték őt halálra, de biztos lehetsz benne hogy azok igazán nem elleneznék a kivégzését, azért, mert Ofra apja, Kral el akarta törölni a kasztrendszer, s ezzel beletenyерelt a papság érdekeibe!

—De te is pap vagy, Lorek, többször állítottad.

—Igen, pap vagyok... egyelőre még, legalábbis... de én inkább az isteni mint a világi törvényeknek engedelmeskedem! S épp ez az ötletem lényege: ha én mint ember nem vagyok képes megmenteni Ofrát, akkor ez az istenek dolga! Vagy mondjuk általánosabban: a „magasabbrendű hatalmaké”! Lehet persze hogy nekem is tennem kell majd a siker érdekében, de nem tudom még hogy mit, szóval tanácsot kell kérnem tőlük!

—Aha, sejtem már – te is ráfekszel majd a köoltárra?!

—Ugyan már... volt hogy megtettem, de semmi se történt! És most nincs is olyan csillagászati időpont... Ennek ellenére, majdnem telibetaláltad az igazságot! Igen, nekünk az oltár kell, emiatt rögvést oda is repülök most, nem a rendházhoz, csakhogy nem én fekszem majd rá, hanem TE! Bizony, te, Vakiri! Neked illik hogy

sikerüljön. Naná! Hiszen rajtad is ott a szarvas jele! Aztán majd elmondod nekem, hogy mit láttál!

—Én?! - sápadt el a leány.

—Te hát, még szép, mert ugyan ki más ha nem te?!

—De hiszen... én egy izé... egy senki vagyok...

—Ne beszélj sületlenségeket, te magad büszkélkedtél nekem, hogy lényegében te is pap vagy mint én! Papnő!

—Ez igaz is, de akkor is, hol vagyok én a királynőhöz képest!

—Erről is tudod a véleményemet: lényegében egy vagy Ofrával! Te Ofrának egyszerűen egy primitívebb, vadabb, és persze tanulatlanabb, műveletlenebb példánya vagy, de attól még tulajdonképpen akár te is lehetnél a királynő! Különbösen sincs értelme találgatni. Azt hogy igazam van-e, majd az eredmény dönti el! Megpróbálni biztos hogy semmibe se kerül! Szóval inkább pihenj most, relaxálj, készülj fel lélekben mire odaérünk...

Alkonyodott már mire a piramisokhoz értek. És még ekkorra se értek volna oda, ha nem úgy van hogy Lorek egyenesen odarepült, útba se ejtve a rendházat. Egyetlen percet se akart késlekedni. Mert igaz hogy úgy kalkulált hogy nemcsak napjai de hetei is vannak a cselekvésre, tekintettel a biztosra vehető jogi huzavonára Ofrával kapcsolatban, de azért akkor is, ki tudja...

Persze Vakiri megint ellenkezett.

—Mit akarsz itt éjszaka, Lorek?!

—Minek kérded, tudod jól hogy mit akarok. Vagy félsz a sötétben?!

—Én?! Egy izé... egy „vadember”, ahogy ti neveztek minket?! Persze hogy félek, minden épeszű ember fél a sötétben, de biztos vagyok benne hogy jóval kevésbé, mint ti!

—Akkor semmi baj.

—De igen, mert nem a félelemről van szó, hanem most aztán minden van csak nem dél, holott úgy tudom hogy délben szokás az oltárra...

—Nincs jelentősége. - vágott közbe Lorek. —Ugyanis amúgysincs itt a hagyomány szerint szükségesnek tekintett csillagászati események egyike se. Szóval csak reménykedhetünk. Hátha lesz az oltár oly kegyes, és enélkül is küld neked sugallatot. Hiszen itt Ofra életéről van szó... Ellenben ha éjszaka még nincs is, alkonyat már nagyonis, és ez jó, sőt remek, mert ez azt jelenti hogy rég hazatakarodtak mostanra az esetleg erre kóborló turisták! Márpedig nem akarok feltűnést kelteni! Na, leszálok közvetlenül a piramis aljánál, ez ugyan tilos de teszek rá, így időt nyerünk, aztán felballagunk...

—Miért nem mész fel egészen a csúcsig a gépeddel?

—Mert ott sehol nincs akkora hely, hogy leszállhassak vele. Na, ugorj ki és induljunk!

—De, izé...

—Nem szeretnél segíteni Ofra megmentésében?

—Hogy a csudába ne, életemet adom a királynőért akármikor, mélységesen tisztetem őt, csak attól tartok hogy esetleg megsértenénk a szarvast azzal, hogy ilyen alkalmatlan időpillanatban...

—De azt mondtad nekem, te akár abba a titokzatos völgybe is elmehetnél anélkül hogy félned kéne, mert...

—Értsd már meg Lorek hogy nem magamat féltém, csak nem akarok tiszteletlen

lenni!

—Tiszteletlen akkor lennél vele, ha ő már valamiképp kinyilvánította volna, hogy nem szeretné ha te zaklatnád őt. De semmi ilyen üzenetet nem küldött nekünk. Különben is, nem zaklatod őt minden csekélységért újra meg újra! Nyilván tiszteletlenség lenne ha olyasmiért igyekeznél kapcsolatba lépni vele hogy megkérde, csináljon már valamit mert a szomszéd gyereke állandóan az ajtó elé pisil. Itt azonban nem erről van szó, hanem Ofra életéről! Na, mozdulj már!

—Jól van, jól van, na... - mormogta Vakiri kissé szégyenkezve, majd nekikezdett hogy megmássza a piramist.

Hát alaposan kiizzadtak mindketten, mire feljutottak... Eddigre már teljesen le is szállt a Nap - a trópusokon nagyon hamar sötétedik, alkony szinte nincs is! - ellenben mégse volt teljesen sötét, mert ha nem is a Nap, de a Hold igenis az égen volt, épp akkor kelt fel, ráadásul telihold volt, vakítóan fénylett (már amennyire a Hold vakítónak mondható...), és a holdfény nyílegyenesen az oltárra vetődött!

—Ez az! Pompás! Micsoda lenyűgöző látvány, feküdj oda azonnal Vakiri, ne habozz egy pillanatot se, mert ezt az alkalmat azonnal ki kell használni, nem szabad elszalasztani! - kiáltotta Lorek. S ezúttal Vakiri maga se tiltakozott... Azonnal az oltárra feküdt, két karját keresztbe tette a mellén, pontosan úgy, ahogy Ofra filmjében a meghalt kerol uralkodók végtagjait rendezték el, habár ezt a leány ösztönösen tette, mert holtbiztos hogy soha meg nem nézhette azt a filmet. De, ez úgy látszik a „vérében volt”... Behunyta a szemét, már amiatt is mert hiába nem a Nap sütött most csak a Hold, de annak fénye teljes mértékben épp Vakiri arcára vetült most.

És másodpercek is alig teltek el, Lorek azt vette észre, hogy Vakiri melle alig mozog, már ha mozog egyáltalán bármit is, ellenben a leány mindkét szeme felpattant hirtelen, pislogás nélkül néz a Hold ezüstös tányérjába, nyilvánvaló hogy a leány nincs a tudatánál, „transzban van”, vagy valami ilyesmi... Sőt a leány bőre is olyan sápadttá vált, mint a legigazibb halottaké!

Ám Lorek nem ijedt meg, sőt örült ennek. Legalább az az egy biztos most már, hogy sikerült kapcsolatba lépni valami „felsőbb hatalommal”, még ha nem is neki Loreknek, de az ő „segítőjének”... azaz helyes úton jár!

És bizony Vakiri testhelyzete, tekintete és mozdulatlansága jó fél órán át nem változott szikrányit se, még akkor se amikor pedig a Hold fénye már elhagyta az arcát. Igazság szerint Lorek már épp elkezdett volna mégiscsak aggódni, azon morfondírozott hogy megpróbálkozzék-e a leány magához térítésével, amikor a leány teste hirtelen összerezett, hatalmas sóhaj tört ki belőle, majd fel is ült.

—Huh...! - tört ki belőle ez a nem túl információgazdag közlendő.

—Na, mondd gyorsan mit láttál, mielőtt elfelejtenéd! - követelte tőle a fiú.

—Nem hiszem hogy valaha is elfelejteném... húúú! Ez, izé... nehéz elmondani... egyszerre volt borzalmas és szép... de nem ez a baj vele, hanem hogy fogalmam sincs, mit láttam! Azaz hogy mit jelent!

—Ezt bízd csak rám, szerintem gyakorlottabb vagyok a jelképfejtésben mint te, te csak meséld el szépen mit láttál, minden részletet lehetőleg!

—Hát, én azt hiszem legelőször magát a szarvast pillantottam meg! Még a hangját is hallottam, azt mondta hogy nagyon örül amiért felkerestem, épp ezt is várta el tőlem! Mert ő is tud arról hogy Ofra bajba került, erre ő a szarvas előre számított is, és nekem részem kell legyen Ofra megmentésében, de nem kell félnem, mert amit most teszek az minden dolgom, annyi kell csak még a részemről hogy

elvezesselek téged abba a völgybe... kérdeztem hogy miért, de arra nem válaszolt, pontosabban azt mondta az bonyolult dolog és úgysem érteném. Azután már nem is mondott semmit, hanem mindenféle furcsa képeket láttam csak: láttam őt a szarvast, de most másképp mutatkozott, mert nem szarvai voltak, hanem csak egyetlen dolog nőtt ki a fejéből de az sem szarv volt hanem egy hatalmas, kolosszális fa... nem azt mondom hogy a legislegnagyobb amit valaha láttam, mert ez nem igaz, ahhoz képest milyen hatalmas fák nőnek mifelénk, ez még egyáltalán nem is volt olyan hű de nagy, de azért akkor is olyan nagyra nőtt, hogy egy átlagos fa eltörpült mellette! És e fáról almaszerű gyümölcsök lógtak, de mindegyik gyümölcs élt, mert egy-egy arcot formázott, emberi arcokat, férfiak és nők arcát, szép arcok voltak ezek, de valahogy furcsák, mert bár azt mondtam hogy emberi arcok, de valamiképp mégis olyan érzésem volt hogy ezek mintha mégse lennének emberek csak emberekhez hasonlók... Például majdnem mindegyiküknek kiugró szemöldökük volt... még a nőknek is, bizony... de, attól még szépek voltak... Aztán a szarvas, a fején ezzel az embertermő fával iderepült a piramis fölé, és akkor a gyümölcsök lepotyogtak a fáról, rá a piramisra, de nem törtek össze, hanem csodálatosképpen áthaladtak a piramis kővén, és eltűntek a mélyben... Aztán ha hiszed ha nem, de téged láttalak meg, Lorek, igen, téged, ott álltál az imént említett fa alatt, de e fa most nem a szarvas fejéből nőtt ki, hanem egy völgyben állt. Te ott álltál alatta, néztél fel rá, s közben neked is elváltozott az arod, olyan kiugró szemöldököd lett neked is mint a fáról lelógó gyümölcsarcoknak! Azután megint a piramist láttam, ezt a helyet, az oltárt, és itt volt Ofra is, de nem egyedül, mert három Ofrát is láttam, mind teljesen ugyanúgy nézett ki, és mindhárom énekelt! Valami nagyon csodálatos, de ugyanakkor képtelenül furcsa dalt... És amikor egy ideje már énekelt, akkor minden rázkódni kezdett mintha földrengés tört volna ki, inogtak a piramisok, és aztán minden elsötétült, és a következő amit láttam az az volt hogy te meg én valami kriptában vagyunk, és bár senki nem mondta de tudtam és éreztem hogy iszonyatosan mélyen vagyunk a föld alatt, mélyebben talán mint a legislegmélyebb bányák... bár ebben nem lehetek biztos, mert mi nem szoktunk bányászni, a ti bányáitokban meg még soha sem jártam, természetesen. De ilyen érzésem volt. És itt a kriptában nem halottak voltak, hanem mindenféle vésetek a falon, talán írás, de én nem tudok olvasni... ellenben minden telis-teli volt olyan gyümölcsökkel amik korábban a fáról potyogtak le, de ezek most mind ráncosak voltak, kiszáradtak! Aztán te meg én egy végtelenhosszú, sötét alagúton haladtunk végig, hihetetlenül soká tartott az út, végül kijutottunk egy völgybe, megint láttam ott azt a fát, és a fa mintha azt mondta volna, hogy „Segíts!”, és akkor hirtelen valami nagyon furcsa és félelmetes történt: a völgy közepén, nem messze tőlem és a fától egy óriási tűoszlop jelent meg, s ebből előlépett egy férfi! Nagyon szép férfi volt, valahogy mégsem éreztem vágyat iránta, nem mintha gonosz lett volna a nézése, de hát én olyan picike vagyok, még hozzád képest is, Lorek, ez a férfi azonban igazi óriás volt, komolyan, ilyen hatalmas valakiről soha még csak nem is hallottam, még a legendáinkból sem... biztos vagyok benne, bőven több mint egy fejjel magasabb volt mint te, de könnyen lehet hogy két fejjel magasabb is... És ez még nem is minden, mert messze sokkal izmosabb is volt! Szerintem ha elkapná a csuklódat, fél kézzel összeroppantathatná a kezében a csontokat, erőlködés nélkül! És fura ruhában volt, és mindenféle ízék lógtak az övére erősítve, amiről azonnal tudtam csak úgy magamtól is, hogy veszélyes

fegyverek. Bár azt nem tudom hogy miként működnek. Habár az egyik közülük eléggé valószínű hogy valami puszkaféleség volt. Na és akkor ez az óriás odalépett a fához, átölelte, és megpuszilta a törzsét, és azt mondta: Szeretlek!

—És aztán? - kérdezte Lorek, mert Vakiri elhallgatott.

—Aztán felébredtem... És meg ne kérdezd tőlem, miért egy fának mondta az óriás hogy szereti, miért nem nekem vagy Ofrának, mert fogalmam sincs róla! Te értesz ebből valamit?!

—Biztos hogy nem mindent, de ne aggódj, mert ettől még remek munkát végeztél Vakiri, messze sokkal jobbat is mint amire legszebb reményeimben is számítottam, szóval meg vagyok elégedve veled! És nem is kell mindent értenem, most még. Azt jó ha tudod, az ilyen jószálmok szimbólumokat használnak, azaz nagyon ritka az hogy valamit szó szerint úgy kell értenünk ahogy látjuk! A lényeg most az, hogy nekünk viszont szerencsénk van, mert ha a folytatás kissé zavaros is, de legalább az eleje olyan világos hogy annál nyilvánvalóbb nem is lehet: el kell repülnünk haza, én hozom Ofra felvételeit az énekről amit csinált, aztán azt lejátsszuk itt a piramis tetején, itt az oltárnál, és majd meglátjuk hogy akkor mi történik! Eléggél egyértelmű ugyanis a számomra, hogy a szarvas is ezt akarja!

—Nem felvételeket említett, Ofrát láttam a képen de Ofra fogoly, meg aztán különben sincs belőle három példány.

—Ez már mindegy, mondom hogy nem kell mindent szó szerint érteni. Itt az a lényeg, hogy az Ofra által énekelt dalt le kell játszsanunk, tehát én pont ezt fogom tenni!

—Annyit még én is megértettem korábban, hogy Ofra szerint még nem tökéletes az az ének. Nem is szeretné ha meghallgatnád.

—Ettől is eltekintünk, mert a szükség törvényt bont. Különben is, nagyon tisztetem Ofrát, de ez ügyben a véleménye teljesen irreleváns a számomra ha a szarvas mást parancsol, mert én nem Ofrának engedelmeskedem hanem a szarvasnak, pontosabban Ofrának IS, de neki csak és kizárólag akkor, ha a szarvas nem mond mást! Márpedig a szarvasnak úgy tűnik nincs ellenvetése az ének minőségével szemben... Na tehát gyerünk, indulás lefele, mert szeretném ezt a dolgot még ma lebonyolítani! Vagy holnap, de holnap olyan korán hogy az még ma éjszaka legyen, azaz éjfél után!

7. fejezet: Ősi titkok nyomában

Az még könnyen ment hogy leballagjanak a piramisról, az azonban hogy hazarepüljenek, hát izé... Persze, ez nem a helikopteren múlt, semmi baja nem volt annak, még üzemanyaggal is majdnem csurig volt. Igenám, de Lorek minden volt csak nem profi helikoptervezető, és lényegében ez lett volna az első alkalom amikor éjszaka repül! Úgy vélte mégis megkockáztatja, fel is szállt a géppel, de az aztán biztos hogy nagyon lassan haladt vele, az út fölött, úgy, hogy azt végig láthassa a helikopter fényszóróját használva... Tulajdonképpen lassabban repült emiatt, mintha autóval haladt volna végig az úton. Emiatt aztán persze hogy semmi se lett abból, hogy még aznap éjszaka visszatérjen a piramishoz a zenei anyagokkal, sőt a házhoz is csak hajnalhasadtára érkezett meg.

Akkor azonban gyors cselekvésre szánta el magát. Esze ágában se volt aludni egyet, inkább ivott bő másfél liter kávé... adott belőle Vakirinek is. Aztán kidobált a helikopterből mindent amit feleslegesnek tartott (köztük a Vakiri által oly nagy becsben tartott konyhaeszközöket, fejszéket, ilyesmiket is...) és nekiállt hogy bepakolja a szükségesnek ítélt hangszórókat meg egyébeket az alagsorból, amiket a filmesek ott elraktároztak korábban. Ebben Vakiri is segített neki. Természetesen bepakolta a helikopterbe azokat a kristálymemóriákat is, amikre Ofra a zenét archiválta.

A nagy munka közepetájára felébred Lorek sofőrje is, és szólt is azonnal:

—De örülök hogy nem lett semmi baj a repülés közben, főnök... de meg kell mondjam, nem sokkal azután hogy elmentél te meg a művésznő, jött egy távolsági hívás, egyenesen a Nagymestertől, hogy beszélni szeretne veled... de nem tudott mert nem voltál itt! És a Nagymester most dühös, mert miért is nem vitted magaddal a telefont hogy elérhető legyél bármikor a számára...

—Hogy őszinte legyek épp amiatt nem vittem magammal a telefont hogy ne legyek elérhető, nem akartam hogy bárki is megzavarjon. Pontosabban, igenis volt nálam egy telefon, de nem az, aminek a számát ő tudja.

—Mindenesetre a Nagymester azt parancsolta, hogy azonnal hívd fel őt, amint visszatértél.

—Köszönöm hogy tájékoztattál erről, fel fogom őt hívni, amint időszerűnek látom.

A férfi eléggé elcsodálkozott ezen a válaszon, ezen, hogy Lorek nem siet azonnal teljesíteni a Nagymester parancsát, de nem szólt egy szót sem, elvégre ami őt illeti ő megtette a kötelességét, ő továbbította a Nagymester parancsát Loreknek, a többi Lorek dolga nem az övé, elvégre Lorek az ő főnöke... Szóval csak így szólt:

—Ahogy óhajtod, uram...

—Vár csak, még ne menj el! Mondd csak, van tartalék akkumulátor az autóhoz?

—Hogyne volna, kell az az ilyen helyekre!

—Remélem fel van töltve?!

—Én is remélem... elvileg feltöltött kell legyen, mert két nappal ezelőtt töltöttem fel mind a hármat.

—Három tartalék akksink is van?! Nagyszerű! Hozd ide őket kérlek, és pakold be mindet a helikopterbe!

—Ahogy óhajtod... Bár nem hinném hogy alkalmasak lennének a helikopter számára.

—Nem arra kellenek, hanem ezekhez a zeneszolgáltató kütyükhöz.

—Szabad kíváncsiskodnom hogy mi a célod, uram?

—Hát izé... Nos, jól van, elmondom, elvégre azt hiszem megbízhatom benned...

elvégre te is kerol vagy... Szóval, remélem kedveled te is Ofrát...

—Naná, még szép! Ő a mi kerol népünk hatalmas büszkesége!

—Mások nem így gondolják. Annyira nem, hogy épp azon tanakodnak, miként kéne őt kivégezni.

—MICSODA?!!!

—Bizony, Gorik komám, ez a helyzet... Nézz utána a hírekben, ha nekem nem hiszel... de amúgy itt vannak az újságok is amiket tegnap vettem a városban, ellenőrizheted hogy igazat mondok... Szóval a lényeg az, hogy... - és Lorek elmesélt mindent a sofőrnek.

—Ez disznóság, ez felháborító, ez aljasság, ez jogtiprás, ez, ez... hiszen Ofra ártatlan... erre szavakat se talállok...

—Na akkor már ketten vagyunk akik így érzünk.

—Én arra gyanakszom hogy neked uram van valamiféle terved Ofra megmentésére!

—Nem, nincs rá semmiféle tervem. Nyilván szeretném megmenteni őt... de tervem rá, az nincs. Nem az a dolgom hogy tervem legyen erre, az azonban annál inkább, hogy engedelmeskedjek annak, akinek nagyonis kell terve legyen e célra... szóval, jobb ha tudod, most azért pakoljuk be e sok mindent a helikopterbe, mert felvisszük arra a bizonyos piramisra, és ott rendezünk egy nagy koncertet az oltár mellett!

—Tessék?!

—Kis túlzással azt mondhatnám, s némileg humorosan ha a dolog nem lenne komolyabb annál hogy illendő legyen humorizálni, hogy halottidéző szertartást hajtunk végre... Jó, hát ez nyilván vaskos túlzás, de mondjuk hogy szellemidézést... Gyakorlatilag tehát segítséget kérek bizonyos Magasabbrendű Hatalmaktól!

—Te, uram?!

—Muszáj hogy én tegyem meg, mert én vagyok a pap, ez az én dolgom...

—De nekem olyan érzésem van, hogy a papság is Ofra halálát kívánja, ha ugyanis nem így lenne, simán el tudnák intézni, hogy megkegyelmezzenek a művésznőnek, bőven elegendő a befolyásuk erre. Sőt már azt is sejtem, a Nagymester azért kívánt beszélni veled, uram, mert valamiképp híret vette hogy Ofra itt járt, és ellenére van a te barátságod a művésznővel.

—Ezt is jól kitaláltad, éles eszed van, gratulálok, csak ne felejtsd el azt is észben tartani, hogy ebben a kérdésben gyökeresen más a véleményem mint a Nagymesternek, továbbá, épp emiatt magasan teszek rá hogy mi lesz a Nagymester véleménye a tetteimről! Az se érdekel ha emiatt kitalásznak a Rendből, vagy akár a kasztomból is! Teszek rá! Az isteni törvények előbbrevalók, mint a világi rendelkezések! Na felelj nekem: Hajlandó vagy segíteni nekem? Úgy értem, Ofrának?!

—Persze hogy, naná, még szép, habozás nélkül! Sőt kifejezetten örülök a lehetőségnek! Vágyom arra, hogy tehessek valamit érte! Talán ideje hogy eláruljam, én tulajdonképpen szerelmes vagyok belé...

—Erről jobb ha nem is álmodsz, ugyanis most én árulok el valamit: Ofra nemhogy a tied nem lesz, de az enyém se, ugyanis a művésznő is felfeküdt arra az oltárra mint régebben, talán tudsz róla te is, és bár nem nagyon híresztelte, de nekem elmondta hogy akkor látott egy jósálmot, s abban az álomban az úgy volt, hogy őt meg akarták ölni, de egy óriás megmentette! És Ofra az álmában szerelmes volt

abba az óriásba... Na és hát ugye az azért eléggé nyilvánvaló, hogy se te se én nem vagyunk óriások...

—Hát, valóban nem, sajnos... pedig milyen jó is lenne, óriásnak lenni... de meg én soha nem is gondoltam arra, hogy esélyem lenne nála... de, ettől még lehetünk valakibe szerelmesek, ha reménytelenül is...

—Az tényleg nincs megtiltva. - bólintott Lorek előkelően. —Na de akkor hadd folytassam: ma éjszaka Vakiri is felfeküdt az oltárra, ő, akit te csak úgy nevezted, hogy „fickó”... holott nem kell őt lebecsülni, bár bevallom eleinte én is beleestem a hibába! De tényleg semmi ok nincs rá, ugyanis ő is kapott jósálmot a Felsőbb Hatalmaktól, hosszú és bonyolult, részletgazdag jósálmot, s ennek a végén is szerepelt az említett óriás felbukkanása! Márpedig én mint pap úgy vélem, ez azt jelenti hogy most nekünk az a dolgunk, hogy megkeressük azt az óriást... mondjuk hogy „óriási fickót”, hogy a te kedvenc kifejezésedet használjam, hehehe... és majd annak a dolga lesz Ofra megmentése!

—Vakiri is kapott jósálmot?1 - bámult Gorik a pöttöm kis „vadnőcskére”.

—Bizonyám! - hetykélkedett a leány.

—Hm... Mély tiszteletem, kisasszony! Lehet ám hogy akkor máris inkább beléd leszek szerelmes...

—Hát az biztos hogy nálam messze sokkal több esélyed lenne, mint a királynőnél... De nem most, mert most fontosabb a dolgunk ennél, szóval...

—Úgy van! - vette át a szót Lorek. —Tehát, hozd ide akkor az akkumulátorokat, pakold be mindet, azok túl nehezek Vakirinek egyébként is, aztán én elrepülök a piramishoz a helikopterrel, te meg jössz utánunk autóval! Az autó azért fontos, mert semmit se akarok kockáztatni. Ugyanis ennyi sok dögnehéz cuccal sohanapján se érnénk fel az oltárhoz gyalog, előbb köpnénk ki a beleinket. Szóval én majd felrepülök oda, aztán amíg lebegésben tartom a gépet, te meg Vakiri kipakoltok belőle mindent oda. Én nem segíthetek, egyhelyben kell tartanom a gépet, lebegésben, és csak pár ujjnyira a piramis tetejétől, ami nem lesz könnyű mert nem vagyok gyakorlott pilóta, aztán meg lehetnek ám arra akár szélökések is. Megteszem ami tőlem telik, de gondolni kell rá mi van ha mégis baja esik a gépnek, ám túléljük. Ezesetben jó ha van kéznél egy másik jármű is, azaz vár ránk majd valahol az autó. Remélem nem fognak turisták hemzsegni arrafelé épp most, mert ha mégis, kénytelenek leszünk megvárni amíg elhúzzák a belüket onnét... - mormogta Lorek, szabadszájúan, igazán úgy hogy az nem volt méltó egy paphoz. Ezt Gorik is észrevette.

—Emiatt ne izgassad magadat uram, biztos hogy egy árva lélek se lesz arrafelé ma.

—Miért, mitől vagy ebben olyan biztos?

—Legalább két oka van ennek. Egyrészt, megint elment az áram, valahol megsérültek a villanyvezetékek amik idehozzák a szuflát a távolból. Arra meg törvény van, hogy ilyenkor senkit nem engednek ide turistáskodni, biztonsági okokból. A másik ok pedig az, hogy te biztos nem tudsz róla, mert nem szoktál nézni ilyesmiket úgy tippem, de épp ma van a Globális Szuperlabdajátékok Kupájának nyitónapja, ez az a hatalmas sportesemény, amibe mindenki annyira bele van zúgva, csak azt nem tudom miért, én egyetlenegyszer néztem csak bele a közvetítésbe de olyan hótt-unalmasnak tartottam hogy végig se néztem... Mindenesetre ilyenkor mindenki azt bámulja nyálcsorgatva! Dülledt szemekkel vannak a tévé elé cövekelve, aki meg mégse, az se tudna eljutni ide, mert az

idegenvezetők akkor is ezt a nagy felhajtást nézik, vagy a stadionokban személyesen, vagy a képernyőkön át, szóval senki nem lenne aki elhozza ide a turistákat. És ez még legkevesebb két hétig így lesz, de még azután is jó két hónapig, bár akkor már nem minden nap hanem csak hétfévente. Mófellelt meg lennék lepve ha bárki is zavarna bennünket a piramisoknál, szerintem most jódarabig azt csinálunk arrafelé, amit csak akarunk! Ha mind a hét piramist lebontanánk az alapokig és elszállítanánk, azt se vennék észre hetekig! Most mindenkit csak ez az ostoba sportesemény foglalkoztat! Hihetsz nekem uram, tudom ezt tapasztalatból, több mint tíz éve itt élek és dolgozom, s eddig még kivétel nélkül mindig így volt az év ezen időszakában!

—Hú de jó hír, köszönöm szépen! Na, akkor induljunk máris!

Ott voltak aztán végre az oltárnál... Végülis simán ment a kipakolás a helikopterből, nem csapták a piramishoz Lorek helikopterét a széllökések, mert olyanok nem is voltak. Vakító, verőfényes volt a délelőtt, aminek persze megvolt az a hátránya, hogy bár dél se volt még, de máris irgalmatlan erővel tűzött a Nap.

Aztán Lorek leereszkedett a helikopterrel a piramis aljához, hiszen fent nem szállhatott le vele, majd kénytelen volt megint felkutyagolni a csúchoz, de már gyalog...

—Ha ez így megy tovább még párszor, a végére egészen tisztességesen megerősödnek a combizmaid! - mormogta.

Amikor felért, mindenekelőtt jól kilihegte magát, majd így szólt:

—Na, akkor huzalozzuk össze ezt a sok izémizét...

Ebben persze Vakiri nem segített nekik, ő nem értett ehhez, de Lorek meg tudta oldani ezt egyedül is. Majd mély lélegzetet vett:

—És most lássuk a... akarommondani halljuk! Én is most fogom elsőnek hallani, nagyon kíváncsi vagyok... Szóval szóljon hangosan az ének, Ofra éneke! - és berakta a megfelelő lejátszóba a memóriakártyát, aztán megnyomta a „Lejátszás” gombot.

A zenelejátszó tökéletesen működött, sőt a hangszóró is. Semmiféle technikai hiba nem hátráltatta produkciót. És még a dal is nagyon szép volt, sőt, igazán csodálatos, annyira, hogy a műélvezettől szó szerint felállt a szőr is Lorek hátán, és libabőrös lett, ki tudja mitől, talán a dal szépségétől vagy különlegességétől... Az biztos hogy ilyen szépet még sosem hallott! Nem is értette, mitől gondolta Ofra hogy ez még nem tökéletes, az biztos hogy ő, Lorek semmi de semmi hibát nem vett észre, se dallamhibát se ritmushibát, semmit, na persze az igaz hogy ő nem zenei szakember... De amennyire megítélhette, a dal ugyanilyen hatást gyakorolt Gorikra és Vakirire is. Mindketten kitágult szemekkel, sőt szinte elsápadva hallgatták, nagy hatást tehetett rájuk az biztos!

Mégis, amint a dal végetért, Lorek mély csalódást érzett. S amiatt, mert SEMMI SE TÖRTÉNT... Semmi váratlan, hogy holmi „misztikus eseményről” már szót se ejtsünk...

—Nem értem... - mormogta. —Még ha volna is netán valami apró hiba a dalban, biztos hogy a szarvas nem vár el teljes tökéletességet, kell hogy legyen „tűrőhatára”, és biztos vagyok benne, ez a dal még legrosszabb esetben is jó volt annyira, hogy elfogadható legyen! Különben is, a szarvas holtbiztos hogy tudta már előre, milyen a dal minősége, és nem sugallta volna neked, Vakiri, hogy Ofra el kell itt énekelje, ha nem lenne megfelelő a minősége!

—De hát nem Ofra énekelt el. Nincs itt Ofra. - válaszolta a leány.

—Az mindegy, mert ha ő nincs is itt, de a hangja nagyonis itt van.

—De ne feledd el, Lorek, álomban én három Ofrát láttam. Hátha ez arra utal, hogy nem egyszer, hanem háromszor egymás után kell elénekelni ezt a dalt?!

—Hm... Hát, ezt nem tartom nagyon valószínűnek, de végülis... végülis meg lehet próbálni, mert miért is ne, semmit se veszíthetünk vele... Bár nem! Nem! Nem úgy van! Már tudom mi a baj! Majdnem jó az ötleted, Vakiri! Épp csak a „három Ofra” nem arra utal hogy háromszor kell elénekelni a dalt, hanem hogy három papnő kell énekeljen, mindegyik egy-egy szólamot, külön! Nyilván ez afféle biztonsági intézkedés volt az építetők részéről, hogy egyetlen fő, még ha tudja is a dalt, ne cselekedhessék kénye-kedve szerint, szóval hogy csak közösen lehessen.... izé... mittudomén, szóval értitek, na!

—De hiszen ha hárman egyszerre is énekelnek, az eredmény teljesen ugyanaz lesz, feltéve hogy egyik énekes se téveszt. - ellenkezett Gorik.

—Nem feltétlenül. Mert ez például attól is függhet, hogy hol állnak és milyen irányba fordulva énekelnek az énekesek. Ez egészen biztos, mert egyszer régen olvastam egy cikket, ami arról szólt, hogy egy céget megbíztak valami ünnepség akusztikai teendőinek megtervezésével, s azok azt ígérték hogy mindenkinek aki azon részt vesz, tökéletes sztereó élményt biztosítanak. És természetesen csúfos kudarc lett a végeredmény, mert hiába állítottak fel akárhány hangfalat is ide meg oda, azt fizikai lehetetlenség megvalósítani, hogy mind a sokezer néző ugyanúgy hallja a zenét, hiszen más távolságokat kell megtennie a hanghullámoknak a hangfalaktól az egyes nézők füléig... Na tehát nézzük csak, próbáljuk kitalálni ki hova állhatott... Hm, azt hiszem tudom már! Hát persze hogy az egyik énekes konkrétan ide az oltár közepére kellett felálljon, és egészen biztos vagyok benne hogy az ég felé fordulva kellett énekeljen, mert ugyan mi más irányba is, hiszen az Égi Hatalmakkal akart kapcsolatba kerülni... Sőt tudom a másik kettő helyét is, mert logikus hogy szimmetrikusan helyezkedjenek el, ebben az esetben pedig az egyik az oltár ezen hosszanti végében, a másik pedig a túlnani végében kell álljon, és íme, biztos hogy jól okoskodom, mert e két helyen mintha hajszálnyira mélyebb lenne a padló, mintha lenne itt egy alig észrevehető kis kör...

—De Lorek, ha ide állnak az énekesek, akkor a hangjuk biztos hogy nem előre fog szállni, nem abba az irányba amerről a piramis felé lehet közeledni a látogatóknak vagy akárkiknek, hanem oldalra, vagy az egyik, vagy a másik három nagy piramis felé! - szólt Gorik.

—Helyes észrevétel, de mi van ha épp ez a cél, hiszen akkor biztos hogy visszhang támad, s hátha ennek az akusztikai hatásnak fontos jelentősége van! Na ne is vitázzunk tovább, mert van olyan mondás is hogy „A fontolgatás a tett halála”... Minő szerencse hogy több hangszórót is hoztam, állítsuk be ide ezeket a megfelelő irányba, így ni... És akkor kell több zenelejátszó kűtyű is, mert mindegyikhez egy kell külön-külön... Ja, és el ne felejtsem kicserélni ezt a háttértárat, azokra amiken a szólamok külön-külön vannak... Na és akkor meg is vagyok máris, de kell a segítségetek, hogy amikor azt mondom hogy „Most!”, akkor abban a pillanatban nyomjátok le az indítógombot, hogy ne legyen elcsúszás a szólamok közt... tegyétek csak rá az ujjatokat a gombra... készen álltok?!

—Igen! - bólogattak a társai.

—Jól van... Na akkor MOST! - és Lorek is lenyomta a maga gombját.

S a következő pillanatban máris felhangzott újra a zene... Az első talán három másodpercben Lorek nem tapasztalt semmi jelentősebb különbséget ahhoz képest, amit a korábbi lejátszás során hallott. Azután azonban annál inkább... S ennek az volt az oka, hogy a hang sebessége természetesen nem végtelen! A hangnak meg kellett tennie a távolságot a három piramisig, majd onnan visszaverődött, vissza a piramisok falától, újra elért hozzájuk... Közben természetesen a hang a másik irányba is terjedt, a másik oldalon álló három piramis felé, bár természetesen némileg kisebb hangerővel, hiszen a hangszórók nem abba az irányba voltak beállítva. De akkor is eljutott oda a hang valamennyire, s onnan is visszaverődött. Emiatt aztán amikor a két hanghullám találkozott egymással az oltárnál, ott ahonnan e hanghullámok eredetileg kiindultak, egészen érdekes akusztikai hatás eredményeződött, pláne mert ezen körülbelül két-három másodperc alatt ami a hangnak a távolság megtételéhez kellett, a hangszórók már más ütemeket játszottak, így egészen olyan volt a helyzet, mintha tulajdonképpen nem három Ofra énekelne, hanem hat, de ebből három kánonban, azaz néhány ütem elmaradással az első háromhoz képest!

Az biztos, hogy Lorek soha de soha ehhez még csak hasonlót sem hallott! Már eredetileg is nagyon furcsa volt ez a dallam, a hihetetlen oktávterjedelem, s a negyedhangok meg a hajlítások miatt, na de így, ahogy most hallotta...! Gyakorlatilag úgy érezte, hogy szinte rezonálni kezd a feje, vibrál minden agykamrája, mintha valami ki akarná emelni az agyát a fejéből, hogy aztán feldobja azt az égbe... Hirtelen apró recsenést hallott a melle táján, önkéntelenül is odanyúlt, s azt tapasztalta, hogy az ott a zsebében őrzött telefonjának a képernyője ripityára tört, szinte mikroszkopikus porfelhővé változott, nyilván a vibrációtól, holott a legdrágább „Gorilla” márkájú törésálló üvegből készült, elvileg azt is ki kellett volna bírnia, ha tíz méterről a padlóra esik! Nos, azt talán ki is bírta volna, de nem ám ezt a dallamot...

Majd hirtelen bekövetkezett az, amit Vakiri mesélt neki a jósálmról. Lorek azt látta, hogy inogni kezdenek a piramisok... és eltelt jó két másodperc is, mire tudatosult benne, hogy a piramisok természetesen nem inognak, továbbra is mozdulatlanul állnak a helyükön... Ellenben ők, ők itt az oltár tetején azok akik inognak, tudniillik a piramis teteje remeg alattuk! És most iszonyatosan ronda csikorgás hallatszott, majd Lorek azt vette észre, hogy közvetlenül előtte az oltárkő hosszanti oldala hirtelen eltűnik, ugyanis „behúzódott”, lesüllyedt a mélybe! S amennyire megítélhette Lorek, odabent egy lefelé vezető lépcsősor várja őket... Igaz, ahhoz hogy belépjenek oda, alaposan le kellett hajtani a fejüket. Odabentről hűvös, de cseppet sem áporodott levegő tört a magasba, ami kifejezetten jólesett nekik a nagy hőségben.

S ebben a pillanatban a zene is elhallgatott. Végetért. De nem is volt már szükség rá, hiszen kinyílt immár a mélybe vezető út... Várakozóan hívogatta őket...

Lorek nem is habozott.

—Gyerünk, befelé! - intett a társainak.

—És a... ezek a cuccok? - kérdezte Vakiri, a hangszórókra mutatva.

Lorek legyintett.

—Nem érdekelnek, elvégezték már a dolgukat! Különben is, Gorik azt mondta, jódarabig a kutya se jár majd erre. Na én megyek is, ti meg kövessetek! - és

belépett oda. Gorik megcsóválta a fejét, majd követte őt. Mögötte haladt Vakiri.

Odabent sötét volt, annál is inkább, mert alig mentek lejjebb talán ha hat lépcsőfokot, máris csikorgás támadt megint, s bezáródott mögöttük az oltár... Vakiri felsikoltott, de Lorek csak ennyit szólt nyugodtan:

—Mekkora eszem volt, hogy hoztam magammal elemlámpát is! - és bekapcsolta azt, majd megvizsgálta a bezárult bejáratot.

—Nem kell aggódnod Vakiri, van itt ez jókora fogantyú a kövön, látod, szerintem ha nekifeszülünk, simán le tudjuk húzni vagy inkább nyomni, s akkor kimehetünk! Csak kívülről nem lehet kinyitni ilyen egyszerűen, ahhoz igenis kell a zene, de innen belülről akármikor ki lehet jutni innen!

—Nyugodtabb lennék, ha kipróbálnánk hogy igazad van-e....

Hát kipróbálták. És tényleg ki tudták nyitni az oltárt belülről, de az is igaz hogy igazán bele kellett adniuk a legutolsó kis erőfeszányukat is, mert iszonyatosan nehéz feladat volt, alaposan bele is izzadtak! De, azért az kiderült, hogy ha nehezen is, ám a módszer igenis működik!

—Na akkor ha megnyugodtatok, indulás megint lefelé! - rendelkezett Lorek, s megint ő ment előre. A társai követték, már amiatt is mert Loreknál volt az elemlámpa, és egyikük sem szeretett volna ott maradni a sötétben egyedül. Sőt, még kettesben sem...

Sokáig tartott az út lefelé, de ezen Lorek igazán nem csodálkozott, elvégre Vakiri azt mesélte neki a jósálobból, hogy ott ő azt látta, nagyon mélyen a föld alatt haladnak... Na, ha mélyen, az minimum azt kell jelentse, hogy legalábbis a piramis alapzataig le kell jutniuk! Ez a legkevesebb, tényleg!

Hát végül tényleg leértek oda, legalábbis Lorek úgy becsülte, nagyjából a talajszinten járhatnak. Itt pedig egy jókora terembe jutottak, amiből nyolc folyosó vezetett különböző irányokba, három az egyik oldalra, három a másik oldalra, ezen felül egy vezetett előre ezen irányokba merőlegesen, egy pedig ezzel ellentétes irányba.

—Megtippelem, hogy a hat folyosó ami jobbra meg balra megy, az a hat nagy piramishoz vezet. - bólogatott Lorek. —Javaslom azonban hogy előbb nézzük meg ezt a másikat, mert bár nem vagyok biztos benne, de szerintem ez abba az irányba megy amerről a látogatók a piramishoz szoktak közeledni!

Elindultak előre. Néhány száz méter után eljutottak egy tömör kőfalig, de nem estek kétségbe, mert ezen ugyanolyan nyitószerkezetet találtak, mint ami az oltárt is működtette. Ki is nyitották, némi lihegés árán.

A templomváros szélén találták magukat, és úgy tűnt, eléggé biztonságos adott esetben itt kilépni az alagútrendszerből, mert ahol voltak, az nem más volt mint egy kisebb, s már eléggé romos épület alja, amely előtt ráadásul sűrű bozót terpeszkedett. Amikor e bozót mögül kikukucskáltak, azt látták, hogy alig ötven méterre állnak a leparkolt autójuktól!

—Jó, hát itt azt hiszem nincs semmi különösebb egyéb látnivaló, mehetünk vissza! - szólt Lorek, azzal becsukták a bejáratot, s visszatértek a terembe. —Gyerünk, látogassuk meg az egyik nagy piramist itt a mélyben! - mondta a fiú, és megindult csak úgy találomra balra.

Ezúttal nem kellett nagyon sokáig menniük, s elértek megint egy nagy terembe, ez nyilván ezen másik piramis alatt volt már. E teremből is vezettek ki folyosók, de csak kettő, s mindegyik egy enyhe kanyarral még mélyebbre vezetett.

Lorek úgy vélte, itt több földalatti terem is lehet egymás alatt. E terem azonban egyáltalán nem volt üres, mert mindenfelé a falak mellett dobozok álltak, fából. Sőt, a terem közepe se volt üres, ott bronzból készült polcok álltak, s ezek is színültig voltak pakolva dobozokkal. Egy-egy doboz mérete körülbelül harminc centi volt a hosszúságát illetően, nagyjából húsz centi lehetett a magassága, s ugyanennyi a szélessége. Mindegyik dobozon írás látszódott. De már a terem mennyezetén is volt valami írás, ez jól látszott Lorek elemlámpájának fénycsóvjában.

—Hm, izé... ezek ősi kerol betűknek látszanak, de annyira túldíszítettek, hogy nehéz elolvasnom, mert nem vagyok ám valami jó az ilyesmiben, nem régész a szakmám... - mormogta a fiú, de azért akkor is eltűnődött egy ideig a feliraton, majd összeráncolta a homlokát:

—Hát ha valamit nem értettem félre, akkor itt mintha azt írnák, hogy „Feltámadunk a Fehér Szarvas tajtékában”! Ez nem tudom mit jelent konkrétan, de azt jó jelnek tartom, hogy ismét a szarvasra utal valami. Majd tovább vizsgálta a mennyezetet és a falakat mert minden telis-teli volt még feliratokkal, s megpróbálta elolvasni őket. Ilyesmiket látott:

—Szárítsd ki magadból a Világi Vizet, s lesz benned hely bőven az Élet Vizének!

—A bolond azt mondja: „Meghalsz!” Te azonban azt mondod: „Ideje megpihennem, de majd visszatérek!”

—Anyá csak egy van, de Ő annál hatalmasabb!

—A hű szolgálat jutalma a Mindentudás!

Még más efféle feliratokat is láthatott Lorek, sok közülük a feltámadásra utalt így vagy úgy, a többit azonban nem igazán értette. Sőt voltak olyan feliratok amiket tényleg nem volt képes elolvasni sem, mert valóban olyan furcsa betűkkel íródtak.

—Mindenesetre ezek után megtippelem, hogy ezekben a dobozokban talán holttestek hevernek. - mondta.

—De hiszen túl kicsik ahhoz. - vélekedett Gorik.

—Igen, de talán csak a fejeket rejtik, esetleg még a szívet is, mert az ilyesminek szakrális jelentősége van. - azzal közelebb lépett az egyik dobozhoz. Ekkor látta, hogy azon is van írás, de ez - sok más dobozzal ellentétben - már nagyonis az ő korában használt betűkkel íródott. Ez állt a dobozon:

—Kral.

—Micsoda?! Ebben lenne Ofra apjának maradványa?! - ámult Lorek, majd megnézte a dobozt alaposabban. Két bronzcsattal volt rögzítve a fedele, kulcs sem kellett hozzá. Mélyet lélegzett, s egy „Lesz ami lesz!” arckifejezést vágva kinyitotta a dobozt.

A látvány csalódással töltötte el őt, mert amit talált az nemcsak nem volt nagy kincs, nemcsak borzalmas nem volt mint mondjuk egy levágott és múmiává aszalódott fej lett volna, hanem az az igazság hogy a doboz majdnem teljesen üres volt! Mindössze valami öklömnyi, fekete (vagy esetleg sötétbarna, netán szürke - a színek nem látszottak jól a sötétben az elemlámpa sárgás fénye ellenére sem - gyűrött rongydarabra hasonlító valami volt odabent a dobozban, de biztos nem rongy volt. Lorek nagy bátran odanyúlt, és meg is fogta. Kemény, de azért nem vaskemény valamit tapintott.

—Olyan fogása van, mintha valami jókora trópusi gyümölcs lenne, ami teljesen kiszáradt, összeaszott... - mormogta. —Abban azért eléggé biztos vagyok, ez nem

lehet az igazi Kral. Talán valamiféle értelemben a jelképe, vagy mittudomén... Mert az valószínű hogy elvitték a tetemét a harcmezőről a tisztelői, de ha fel is tételezem hogy kiszárították azután a hulláját, az akkor sem nézne így ki! Egy emberi múmia még csak nem is hasonlítana erre, arról nem is beszélve hogy jóval nagyobb lenne!

Felnyitott taláломra egypár más dobozt is. Hasonló „száradt gyümölcsöket” lelt azokban is. Egyiket se bántotta, mindet visszarakta a helyére, és lezárta a dobozok tetejét.

—Hm... Egyelőre nem tudom mit szóljak mindehhez... Szerintem menjünk vissza, és induljunk meg azon a folyosón ami ezekre merőleges, és a távolba vezet!

—Ehm... Lorek, emlékezz kérlek, én a jósáломban azt láttam hogy nagyon sokáig megyünk az alagútban! Biztos vagy te benne, hogy nem merül ki az elemlámpád mielőtt kijutunk a szabadba?! - kérdezte Vakiri.

—Hm... Remélem nem... nagy akksi van benne... De ki tudja... Nos, jól van! Menjünk csak vissza, oda ahol kijutottunk az autónk közelébe! Szerintem eléggé nagy az a kijárat ahhoz, hogy bejáratnak is beváljon, hehehe... Azaz arra gondolok, behajtottunk ide a kocsival! Eléggé széles ez a folyosó ahhoz hogy elférjen rajta. Nyilván, száguldozni nem merek majd vele, de akkor is sokkal gyorsabban haladunk majd mint gyalog, és a lámpa lemerülésétől se kell félni.

—Sosem hittem volna, hogy egyszer majd egy ősi piramis mélyén autóval fogok száguldozni... Már abban se hittem hogy valaha is bejutok egy piramisba vagy az alá, na de hogy autóval...! - dűnnyögte Gorik.

—Nos, említettem az imént, hogy száguldásról azért szó se lesz.... - jelentette ki határozottan Lorek. —S ezt tartsd észben kérlek, mert természetesen te fogsz vezetni, hiszen ez a dolgod, te vagy a sofőröm, és biztos hogy több gyakorlatod van benne mint nekem!

—Ez igazán nem gond, főnök, boldogan vállalom minden autóvezetést, akár még ilyen körülmények közt is, ha te meg leveszed a vállamról az ilyen izéket, szóval a misztikus hogyishívjakokat...

—Az olyasmi valóban az én dolgom. Menjünk! - bólintott Lorek előkelően.

Hamarosan megint ugyanott voltak, a nagy teremben... de már az autóval. Tényleg befért az alagút bejáratán a kocs, bár épp hogy csak, nagyon ki kellett centizni. Odabent azért már határozottan több helyük volt a közlekedésre. Megindultak hát előre.

Jó sokáig haladtak, több mint egy órán át, s bár a sötétség és a szűk hely miatt, meg mert különben se ismerték ezt a környeztet és utat, emiatt tehát lassan haladtak csak, alig több mint 25 km/h sebességgel, de a műszerfal adatai alapján mégis már bő harminc kilométert tettek meg! Lorek ki is mondta az elképedését:

—Hihetetlen munka lehetett ezt mind kiásni, generációk sora kellett hozzá, az biztos is...

Pedig még ekkor se értek az út végére, mert még bő három órán át haladtak előre, a legcsekélyebb akadály nélkül, azt kivéve hogy az út időnként elkanyarodott lágy ívben erre vagy arra. Ugyanakkor azonban az is észrevehető volt, hogy ha lassan is, de egyre inkább a mélybe vezet...

És hirtelen Vakiri összegörnyedt, szinte feljajdult.

—Ó, oh, oh...

—Mi a baj?! - hajolt le hozzá Lorek.

—Hívnak engem... úgy érzem, hívnak, igen...

—Kicsoda?!

—Nem tudom... nem értek mindent... de úgy hiszem, hogy a Fák Tündérei... Nem tudom mit akarnak, de tudnak rólam... rólunk... Várnak minket... És... és... Mintha azt mondanák nekem, hogy „Térj vissza hozzánk!”, de nem vagyok biztos benne...

—Remélem nem akarnak rosszat... - mormogta Gorik bizalmatlanul.

—Nem hiszem... én attól tartok, ők bajban vannak, és inkább azt szeretnék, ha mi segítenénk rajtuk! - mondta Vakiri, majd a két kezét a halántékára szorította.

—Olyan furcsa érzés, és a fejem is megfájdult... És nagyon kimerültem...

—Érdekes, hogy én is érzek valami furcsát... Nem hallok semmi konkrét szót, nem is látok semmit, de mintha valami vibrálna a fejemben, és fokozódik bennem a félelem... - panaszkodott Gorik.

—Igen, én is érzek effélét! - erősítette meg Lorek. —Mintha valami puszog a fülemben, valami ismeretlen nyelven, vagy talán hasonlóak e hangok a szélzúgáshoz vagy a tenger morajához... És valami furcsát érzek a zsigereimben... Amindenségit, sejtem már mi lehet ez! Elég valószínűnek tartom, hogy amit érzünk, az nem más, mint infrahang!

—Az a... ha jól emlékszem az iskolában tanultakra, az alacsony rezgésű hanghullám, ugye?

—Igen, Gorik. Infrahangnak általában a 20 Hz alatti frekvenciákat tekintjük. És köztudott ezekről a frekvenciákról, hogy szorongást, hidegrázást és félelmet, sőt egyenesen pánikot képes előidézni emberekben és állatokban, nyilván persze ennek erőssége az infrahang erősségével arányos. Ugyanakkor azonban léteznek élőlények amelyek nem félnek az infrahangtól, legalábbis egyes fajtáitól, a bálnák például egymás közti kommunikációra használják ezt, a tengerekben. Hihetetlenül hatékony, mert több száz kilométerre is eljutnak ezek a hangok! Igazság szerint olyan hatékonyak, hogy akár ölni is lehet velük, persze ahhoz már kellően nagy energiával kell sugározni őket, azaz 150-170 dB felett. De ennél kisebb erősségű infrahang is okozhat ha nem is kifejezetten halált, de belsőszervi sérüléseket, legalábbis ha hosszabb ideig van kitéve az ember ilyen infrahangnak.

—Jó-jó, de hogy is lehetne épp itt belefutnunk infrahangba, itt, a föld alatt?!

—Miért is ne, az infrahang kiválóan terjed a talajban is, de pláne ha a talaj nem is száraz hanem nedves, márpedig el ne feledd hogy a trópusokon vagyunk!

—Na de mi kelti ezt az infrahangot?!

—Nos, azt én is szeretném tudni... Akárhogyis, de van egy olyan érzésem, hogy közeledünk a célhoz!

—Úgy véled, az a valaki aki az infrahangot csinálja, az el akar ijeszteni vele bennünket?

—Ezt kétlem, inkább tartom valószínűnek hogy kommunikálni próbál. Ne feledd, ebben a történetben amibe belecseppentünk, fontos szerepe van a hangoknak, hiszen már a piramist is egy zenével nyitottuk ki...

Ebben a pillanatban valóban „megérkeztek”. Mert a folyosó hirtelen végetért, s ismét egy nagy terembe jutottak. Azt látták azonban az autó fényszórójának hála, hogy e terem falai mintha nem kőből készültek volna... nem abból, ugyanis mintha egy óriási fa belsejében lettek volna, a törzsén belül!

S közvetlenül előttük egy ifjú leány állt, gyakorlatilag teljesen meztelenül, mert

még a cicijeit se óvta semmi, mindössze egy aprócska szoknyát viselt, de azt se mesterséges anyagokból, mert láthatóan inkább mindenféle liánokból készült. Olyan hirtelen bukkant fel előttük a sötétből, hogy Gorik majdnem elütötte őt az autóval, alig egy centire előtte torpant meg, Vakiri pedig felsikoltott.

—Ne féljete! - mondta a leány. —És kikapcsolhatjátok ezt - mutatott a fényszórókra - mert mindjárt csinállok világosságot én magam! - azzal a fejét a magasba emelte, s valami furcsa, bonyolult dallamot füttyentett. S ekkor tényleg fény ragyogott fel mindenfelé...

—Lépjete ki a mozgó dobozból! - intett feléjük a leány.

Hőseink kiszálltak az autóból, és felnéztek. Úgy tűnt, tényleg egy irdatlan nagy fa törzsében vannak. De ez tényleg kolosszális volt, legkevesebb száz méter lehetett a sugara! Felfelé pedig nem is látták hogy meddig nyúlik. A leány megérthette hogy min ámuldoznak, és így szólt:

—Anyánk, azaz ez a fa, meglehetősen tömzsi, mert nem is olyan nagyon magas ahhoz képest amilyen széles. Csak egy egészen picikét magasabb mint háromszáz méter.

—Nem tudom miért nevezel egy fát „anyának” - válaszolta Lorek - de akármi legyen is ennek az oka, az biztos hogy ennek semmi köze ahhoz hogy ha ez tényleg ilyen magas, akkor gigantikus! Eddig azt hittem, a legnagyobb fák talán ha olyan száz vagy százhusz méter magasak maximum!

—És igazad is van, de ez nem egy közönséges fa...

—Az aztán biztos! Na, Vakiri... merészelem feltételezni hogy arról a fáról van szó amit a jósámban láttál amikor felfeküdtél az oltárra, s akkor te azt mondtad nekem hogy nem ez a legóriásibb fa amit láttál, bár tényleg hatalmas. Ha azonban ez a fa ilyen magas, akkor egészen biztos hogy a legislegóriásibb!

—Á, dehogy! - legyintett az ismeretlen leány, némileg szomorúan. —Ő, Anyánk, bár tényleg hatalmas a ti fogalmaitok szerint, de valójában majdhogynem korcs, azt kell mondjam, még ha nem is szép dolog ilyesmit mondani Anyánkról. Vakirinek teljesen igaza volt abban hogy ez nem a legóriásibb fa, mert bár az igaz hogy MOST tényleg Anya a legóriásibb, de ez nem volt mindig így, s amikor Vakiri azt mondta neked hogy ez a fa nem a legóriásibb, akkor önkéntelenül is az Ősidők emlékeivel hasonlította össze Anya nagyságát, azon emlékekkel amik akkor feltámadtak Vakiriben... Márpedig az az igazság, hogy azon ősi fákhhoz képest Anya valójában majdhogynem törpe! Mert régen éltek e fákból olyan példányok is, amelyek könnyedén megnőttek hétszáz, sőt nyolcszáz méter magasságig is... A legisleghatalmasabbak pedig az egy és negyed kilométeres magasságot is megközelítették!

—Na de hát miként is nőhet meg egy fa ilyen hatalmasra, majdhogynem az égig?! Hiszen minden józan számítás szerint rég össze kellett volna omlania a saját súlyától!

—De hiszen látod hogy belül nagyrészt üreges... Ennél is fontosabb, hogy még ahol nem is látsz benne üreget, ott is a testszövetei telis-teli vannak kis buborékokkal, s ezen buborékokban az a gáz van, amit a te néped úgy nevez, hogy hidrogén! Azaz, ennek hála Anya nagyon de nagyon könnyű. Eleve, nem is keményfa hanem puhafa, kivéve a gyökereit. A gyökerei, azok majdnem olyan kemények mint a vas! De ami a földből kiáll belőle, az puha, könnyű, és annál is könnyebb mint amilyen egyébként lenne, a benne levő hidrogén miatt! Emiatt Anya majdhogynem csak lebeg a felszín fölött... Jó, ezt persze túlzás mondani, de

majdnem így van! Sőt, Anya levelei is teli vannak hidrogénnel, de vannak benne picike kristályok is abból a fémből amit mostanában annyira meg akar szerezni a népetek...

—A platina! - kiáltotta Lorek.

—Úgy van. S e kettő együtt, a hidrogén és a platina azt csinálja, hogy ha egy állat megsérti Anya leveleit - de akár ha az ágát is - akkor azonnal tűzcsóva alakul ki, sőt robbanás, és az állat elpusztul, vagy legalábbis nagyon súlyosan megsérül, és biztos hogy soha többé nem fog megpróbálkozni azzal, hogy Anyából csemegézzon... A tűz pedig ekkor az Anyán esett sebet is kiégeti, így nem fertőződhet meg gombaspórákkal vagy máshogy!

—Hm... És ha villám csap bele?! Hiszen ez robbanásveszélyes!

—Dehogy. A villám nekünk jóbarátunk. Végig Anyán különleges erek húzódnak a magasba, azok levezetik a villámot Anya gyökereihez, s ott elraktározzuk az Ég Erejét, mindenféle nagy gumókban amik Anya gyökerein nőnek. Ezen gumók nagyrészt szintén platinát tartalmaznak. A villám nekünk nemcsak nem árt, de egyenesen létszükséglet, mert a villám ereje nélkül arra se lenne képes Anya, hogy hidrogént gyártson. Meg még rengeteg mindenre kell nekünk a villám ereje, Lorek.

—Úgy hallom, tudod a nevemet, de én még nem tudom a tiedet...

—Valóban, bocsáss meg: Nevem Melka! Ez tulajdonképpen azt jelenti a nyelvünkön, hogy Királynő... Illetve, a mi nyelvünk tulajdonképpen semmi más mint egyszerűen az ősi kerol nyelv, csak egy icipicit még annál is régebbi, és van emiatt benne pár olyan különleges szó, ami már az általad „ősi kerolnak” tartott nyelvből is rég kikopott. Nehéz is emiatt lefordítani e Melka nevet pontosan, mert bár azt mondtam hogy királynőt jelent, de ez csak annyiból igaz hogy én vagyok itt a törzsfőnök bizonyos értelemben, azaz a legelőkelőbb valaki, valójában azonban helyesebb lenne talán úgy fordítanom a nevemet, hogy „a rangidős nő”, vagy hogy „Az Első”, mert a hatalmam cseppet se korlátlan... Kényszerítőeszközeim sincsenek, de szerencsére nincs is ilyesmire szükségem.

—Jó, hát szerintem ennél jobban nem is érdemes belemélyednünk a részletekbe kedves Melka, mert vélelmezem hogy úgysem az a legfontosabb hogy mi a neved tőpontos jelentése, nem kell belemenni ebbe az etimologizálásba oly hosszasan... valószínűnek tartom ugyanis, hogy nem emiatt hívtál bennünket ide, ugye? Már ha neked köszönhetjük az ittlétedet és nem a Fehérfarkú Szarvasnak, bár ki tudja hogy milyen a viszonyod övele...

—Nagyon szoros. Én és ő ugyanis egyek vagyunk! - mosolygott a leány.

—Tessék?!

—Jöjjetek velem! - intett feléjük Melka, azzal odasétált a falhoz (fa-falhoz...), megint füttyögött valamit, mire az megremegett, elhúzódott egy darabon, s ők kiléphettek ott a szabadba.

Természetesen azonnal a magasba emelték a pillantásukat, de – megintcsak „természetesen” – most se láttak el a fa tetejéig, sőt annyira se mint odabent, mert tekintetüket azonnal megakasztotta a temérdek kisebb ág és levél. Ekkor körbenéztek a tájon.

Egy talán húsz méter magas domb tetején magasodott a fa. A domb lábánál egy jókora folyó futott, de csak a közepe volt gyorsfolyású, mert a folyó szélei mellett egy végeláthatatlan mocsár húzódott. És ahol mégse mocsár volt, ott mindenfelé erdők, temérdek fával, de egyik se volt megközelítőleg se olyan nagy mint ez amit

Melka úgy nevezett hogy „Anya”, sőt még csak nem is ugyanezen fához hasonló növények alkották az erdőséget.

—Ugyanis Anya a legislegutolsó példány már e fajtából... Vagy mondjuk úgy, mert ez sokkal helyesebb megfogalmazás, hogy „belőlünk”.

—Te olvasol a gondolataimban?! - ámult Lorek.

—Nem mindig... De most igen, most nagyon könnyű, hiszen olyan közel vagy hozzám!

—Hogyan lehetséges ez? - kérdezte erre azonnal Lorek, de csak gondolatban. Elvégre miért is ne tegye próbára e nő gondolatolvasói képességeit, hiszen hátha csak megjátssza magát, csak blöfföl!

—Nem, nem blöffölök - válaszolta Melka mosolyogva - és úgy lehetséges, hogy tulajdonképpen te is a mi népünkbe tartozol, még ha csak alig is, mert meglehetősen korcs példány vagy... Ezt ne tekintsd sértésnek, kérlek! De különben is ezen az állapoton könnyedén lehet segíteni, van rá nem is egy remek módszer, az egész kizárólag csak a te döntéseden múlik, hogy óhajtod-e a Tökéletesedést, mi boldogan megteszünk minden tőlünk tellőt az érdekedben, habozás nélkül, a legnagyobb örömmel de tényleg...

—Ha alkalmas vagyok a gondolatátviteli kommunikációra, akkor miért mondtad ki e szavakat hangosan?

—Mert ez nem gondolatátvitel. Rádióhullámokkal kommunikálunk, legalábbis azt hiszem ti így mondanátok, az az igazság bennünket nem nagyon érdekel holmi „fejlett technika”, sőt kifejezetten utáljuk a technikát, eddig kizárólag csak bajt hozott ránk... szóval ne várj tőlem valami hű de nagy műveltséget ilyen téren! De valóban, amennyire tudom, szerintem ennek a neve nálatok az, hogy „rádióhullám”. Azt is mondtam azonban, hogy te nem vagy azon a szinten mint mi. Én ha akarom, tudok neked üzenetet küldeni, bár ez is nehéz ha nem vagy a közvetlen közelemben. Te azonban kizárólag „fogni” vagy képes az üzenetemet, de nem vagy képes válaszolni rá. Mondjuk úgy, hogy benned is megvan a „vevőkészülék”, de nincs „adód”.

—Hm... És ők kik? - mutatott mintegy öt tucat másik nőre azaz inkább leányra Lorek, akik ott ácsorogtak körülöttük, őket nézve, vagy épp nem túl messze a földön ültek. Illetve néhányan közülük egyenesen a nagy fa alsóbb ágain ültek, ahová kötélletrán másztak fel.

—Ők a... mondjuk hogy a húgaim, testvéreim, bár talán még helyesebb azt mondani, hogy a másod- és sokadpéldányaim. Őrájuk is igaz, hogy egyek velem, amint mi mind egyek vagyunk Anyával is.

—Aha, na helyben vagyunk, szóval ha esetleg nem tekinted udvariatlanságnak, igazán érdekelne, mennyiben vagy te azonos a Fehérfarkú Szarvassal, valamint hogy miért is van ekkora óriási jelentősége ennek a fának?

—Mert én is fa vagyok. A húgaim is. Úgy értem, mi, meg ez a fa, ez egyetlen organizmus. És mi vagyunk ezen organizmus úgynevezett „mozgó részei”. Ez tudod nagyon hasonló ahhoz, hogy tulajdonképpen a hangyáknál sem úgy van hogy egyetlen hangya tekintendő egyetlen állatnak, bár LÁTSZATRA ez annyira nyilvánvaló! De ez tényleg csak a látszat, ami csal. Valójában egy magányos hangya nagyon hamar elpusztulna a boly nélkül. Igazság szerint az egész hangyaboly csak az, amit jogos egyetlen élőlénynek tekinteni. És ott is úgy van, a hangyáknál, hogy van egy majdnem-mozdulatlan egyed, a királynő, ami nem nagyon hagyja el a fészket, szóval a tulajdonképpeni teendőket, mindent amihez

jelentősebb mozgás kell, a többi hangya végzi. És ez még sokkal de sokkal inkább így van a természetnél, ott a természetanya már tényleg mozgásképtelen is. Szóval az ilyen rovarállamokban nem a különálló rovarok az egyes élőlények, hanem minden boly, minden rovarállam egyetlen külön élőlény, csak ennek az egyes részei önálló mozgásra is képesek! Na és ez épp így van velünk. Én és Anya egy vagyunk. Ha ő meghal, én se élek már soká. A húgaim sem. Nem, nem fogunk elpusztulni azonnal, percekben belül, még napokon belül se, de még legjobb esetben se fogunk többet élni mint legfeljebb egyetlen év, ezt is már csak roppant szerencsével, mert valószínűbb hogy fél éven belül végünk lesz, s ezen idő alatt is nagyon gyorsan fogunk öregedni. És ez hatalmas tragédia lenne nekünk, mert amúgy ha Anya él, mi majdhogynem örökéletűek vagyunk! Nem szó szerint, mert mi is meghalunk idővel végelgyengülésben – bár ezt nem szoktuk megvárni, de erről később. Mindenesetre, nálunk az a normális, ha így, ebben az emberi alakban legkevesebb háromezer esztendő elélünk, sőt a tízezer év se ritkaság, még ha nem is az az általánosan jellemző. És ezalatt pontosan ugyanilyen ifjúak maradunk külsőre! Rólam se hinnéd biztos, hogy bőven elmúltam már négyezer éves...

—Ehm, hááát, izé... Ezt tényleg rém nehéz elhinni...

—Pedig így van. És bár ennyi ideig te még a mi segítségünkkel sem élhetsz, de az könnyedén lehetséges neked is, hogy élj legalábbis olyan három-négyszáz esztendőt, de akár még talán ötszázat is!

—Na ez tényleg érdekelne!

—Engem is! - kottyantotta közbe Gorik.

—Nos, akkor mindenekelőtt hadd kezdjem azzal, hogy bár ti úgy nevezitek magatokat hogy „emberek”, bennünket meg minden biztonnyal valamiféle fura és rém különleges fajnak tartasz most, de valójában épp fordított a helyzet: MI vagyunk az IGAZI emberek! Ti meg, hogy úgy mondjam, mutánsok... még pontosabb ha úgy nevezlek benneteket ahogy amúgy szoktunk is beszélni rólatok mi egymás közt: hogy ti vagytok a „Lárvák Népe”!

—Ugyanis - folytatta Melka - eredetileg e bolygón senki úgynevezett „ember” nem élt, mármint olyan ember nem, mint ti. Mi, a mi népünk élt itt, csak és kizárólagosan, mi voltunk az úgymond „emberek”! És kizárólag ezen a kontinensen éltünk, ez a mi őshazánk! És akkoriban az úgy volt - sőt, elvileg mindmáig úgy kéne lennie! - hogy a mi fánk, a Fa-Anyánk ilyen lányokat szül, mint ahogy azt látod rajtam, és társnőimen. Észrevehető, hogy mi se vagyunk egyformák, nálunk is van a külsőben változatosság, de ez nem csoda, két gyümölcs is lehet eléggé különböző, márpedig elég megalapozottan mondható, hogy mi bizonyos értelemben Anya gyümölcsei vagyunk. Ez úgy megy hogy Anya kifejleszt egy hatalmas, földig lógó, összepödörödött levelet, ebben kialakul a mi emberi testünk, majd a levél felhasad, s ekkor mondható hogy mi „megszülettünk”... A megszületett lány mindig értelmes már rögtön születése pillanatában, bár eleinte még gyenge, s a többiek támogatására szorul. És a dolgunk sokrétű, mert mi védjük Anyát a vadállatoktól...

—Ha igaz az hogy tűzzel védekezik, akkor ő egymaga is eléggé hatékony a védekezésben. Mindenesetre már értem, honnan származik a vadak közt elterjedt legenda, hogy ti ebben a völgyben tüzet tudtok okádni. - szólt közbe Lorek.

—Hát persze, Anya maga is rendelkezik bizonyos védekezőmechanizmusokkal, különben meg még olyannal is amit nem is hallottál, mert igazság szerint ő az és

nem én, amely képes az infrahanggal kommunikálni... Részint a levelei rezegetésével állítja elő ezt a hangot, másrészt a gyökereit is képes vibráltatni a talaj mélyén, s ott aztán az infrahang hatalmas távolságokra képes terjedni, több mint ezer kilométerre is... És ez amiatt fontos, mert az infrahang félelmet kelt a legtöbb élőlényben, s így Anya távoltarthatja magától a rossz szándékú organizmusokat! Na de mégis sokkal biztonságosabb, ha mi, az ő „mozgó részei” is védjük őt... Aztán, Anya szereti a húst. Vadászunk neki mindenfélét, bedugjuk a prédát az ő bizonyos speciális leveleibe, s ő megemészti azt. Ennél is fontosabb, hogy tényleg szó szerint az ő gyümölcsei vagyunk, mert amikor már ez az emberalakú testünk elkezd komolyabban öregedni, akkor elmegyünk messzire, keresünk egy alkalmas helyet, ott beássuk magunkat a földbe legalább térdig, de inkább derékig, majd átalakulunk fává... Persze akkor még messze nem vagyunk ilyen óriásiak, ahhoz hogy ekkorára megnőjünk, nekünk is kell legalább egy-két ezer év, de inkább annál is több... amúgy a legendáink szerint a legöregebb közülünk, fa alakban persze, tovább élt mint kétmillió év, szóval az biztos mondható hogy nem a rövid életünkről vagyunk hírhedettek... Na de mert kezdetben amikor még épp csak átalakultunk fává, olyankor még sérülékenyek vagyunk, emiatt is van az, hogy erre nem kerül sor amíg jó sokat nem éltünk már ebben az emberi alakban, ugyanis így emberként is képesek vagyunk szülni! Ilyenkor azonban kizárólag fiúkat szülünk. A fiúk dolga kettős. Egyrészt ha mi elmegyünk hogy fává alakuljunk, akkor a fiaink követnek bennünket, s ők védnek minket amíg nem termünk néhány leányt. Ezután a fiúk elhagynak minket, keresnek egy másik fát, s ott maradnak mellette, s párosodnak annak a fának a lányaival, mindaddig amíg meg nem halnak, más dolguk nem nagyon van... Másrészt, ha egy fiú akkor születik amikor még nem akarunk fává alakulni, akkor a fiú amint felnőtt, azonnal elmegy egy másik fát keresni magának, mondhatni hogy „befogadó családot keresni”. Ők tulajdonképpen a hímivarsejtjeink...

Na most ez mind remekül működött is addig, amíg... Hát, egyszer a legendáink szerint az történt, hogy... Szóval, itt éltünk e kontinensen, mármint az őseink, és remekül megvoltunk. Nem fejlesztettünk ki jelentős technikai civilizációt, mert nem volt miért. Némi fejlődést azért elértünk, például készítettek az őseink kezdetleges hajókat, amikkel a tengerparton kényelmesebben lehetett közlekedni, mint gyalog. Meg halászgattak is a lányok a hajókat használva, ez messze veszélytelenebb volt, mint valami nagy testű szárazföldi állatra vadászni a mindennapi betevő falat megszerzése érdekében. Szóval jól elvoltunk tényleg.

Hanem aztán egy nap komoly tragédia történt! Ez pedig az volt, hogy az egyik hajót elsodorta egy váratlan vihar. Sőt, nem is egy hajónkat sodorta el.

Természetesen korábban is előfordult ilyesmi, ha nem is gyakran. Ilyenkor a lányok a hajón vagy visszakeverednek idővel a szárazföldre, s akkor minden rendben van, vagy ez nem sikerül nekik, s akkor végük. Ami szomorú, de veszteségek mindig vannak, Anya ettől még nem hal meg, ez csak olyan mint amikor egy igazi fa elveszti pár levelét, vagy esetleg egy nagyobbacska teljes ágát is. Veszteség, igen, de túl lehet élni.

Hanem most a baj sokkal nagyobb volt. Az történt, hogy a lányok a hajókon nem tudtak visszatérni a kontinensre, de el se pusztultak, legalábbis nem mind, ugyanis hatalmas véletleneknek köszönhetően eljutottak egy másik, messzi kontinensre, még ha már félig halottan is... És persze mert semmi reményük nem

volt a visszatérésre, elkezdtek ott élni! Legyökeresedni, stb!

És ez egy olyan kontinens volt, ahol platina igenis akadt, nem annyi mint itt nálunk, de azért nem is olyan kevés, hogy a hiányába a lányok belehaljanak. Mert ugye sejted remélem, hogy nekünk nagyon fontos a platina, rengeteg dologhoz... Mármint a testi funkciókhoz.

—A biokémiátokhoz. - segítette ki Melkát a megfelelő szakszóval Lorek.

—Igen, ahhoz. Legalább olyan fontos nekünk, mint a te testednek a vas. És a platina nagyon ritka, tulajdonképpen harmincszor ritkább az aragnál is! Szóval ha nincs platina, meghalunk. Ott azon a másik kontinensen platina igenis volt, de kevés. Tudtak ott élni az odakerült lányok, de csak igen keservesen. Egyre csak satnyultak, ahogy múltak a nemzedékek. Emiatt az lett volna a logikus, hogy végül teljesen kihaljanak. Mégsem ez történt! Hanem, itt közbelépett az evolúció! A fajunk azon a másik kontinensen alkalmazkodott a körülményekhez. Méghozzá úgy, hogy már nem volt szükség a Fára a szaporodáshoz... Ami logikus is, hiszen a legtöbb platina épp a Fa-részünknek kell! Azontúl azonban képesek lettek a lányok arra, hogy ők maguk hordják ki a magzataikat... épp úgy, mint ti emberek! Ez tulajdonképpen eddig is részben így volt, hiszen mi lányok emberi alakunkban szüljük a fiúkat. Ott azonban a másik kontinensen az is megtörtént, hogy már lányokat is képesek lettek szülni, Fa nélkül... Igen, épp úgy mint ti emberek, bizony, pontosan úgy! Mert sejted már remélem: ők nem mások, mint az emberek ősei! Belőlük alakultak ki az emberek! Mármint azok az élőlények amiket manapság neveznek embernek... Ti vagytok tehát „a Lárvak Népe”! Mert nyugodtan úgy tekinthetjük, hogy megrekedtetek egy közbeeső fejlődési ciklusban, azt hiszem ezt mondjátok „neoténiának”...

—Tényleg olvasol a gondolataimban!

—De hiszen be is vallottam hogy úgy van... Szóval, ti sosem váltok felnőtté, legalábbis a nőitek biztos hogy sosem, mert nekik illene idővel Fává alakulniuk, de immár képtelenek rá!

Sőt: minthogy ezentúl már nem ilyen több száz fős közösséget jelentett a számukra az a fogalom hogy „család”, hanem csak egy férfit és egy nőt, meg legfeljebb talán ha egy tucat gyermeket de inkább annál is kevesebbet, emiatt sokkal önzőbbé is váltak ők, mint mi... Úgy értem azt hogy „ők”, hogy TI IS, ti, a mostani emberek... És ebből az következett hogy állandó lett köztetek a harc, egymás kizsákmányolása, stb... És persze idővel annyira felfejlődött a technikátok, hogy eljutottatok ide e kontinensre is, pontosabban VISSZAJutottatok ide... de már nem emlékeztetek ránk, az őseitekre! És itt egyszerűen közönséges növénynek tartottatok minden ilyen Fát is, akik meg körülötte laktak lányok, azokat holmi vadembereknek. Akiknek nagy részét kiirtottatok.

—Na de hiszen itt kerolok éltek eredetileg.

—Igen, ők, de ők is ezt tették, még jóval a nyolpa hódítók megérkezése előtt... Majdnem minden Fát kipusztítottak! Az egyetlen szerencsénk az volt, hogy azért az elkorcsosodás amin ők, a „lárvak népe” keresztülment, nem volt egyforma mértékű mindegyikükben. Néha, szerencsésebb esetekben, felléptek bizonyos atavisztikus vonások. Ezek még képesek voltak arra, hogy némi segítséggel maguk is fává alakuljanak, mármint közülük a nők. Önmaguktól már képtelenek voltak erre, de amennyiben barátságot kötöttek velünk, a mi segítségünkkel már lehetséges volt. Nem egyszerű ügy, meg kell hozzá inni egy bizonyos szirupot,

amit Anya választ ki. Aminek amúgy csodálatos íze van, eleve, édes is, de különben is euforikus érzést okoz. Ez nagyon jó a nőnek, mert...

—Hogy is lenne jó, hiszen gondolom ha fává alakul, elveszti a tudatát! - ellenkezett bátran Vakiri.

—Nem egészen. Eleve, aki megissza a szirupot, nem kell hogy rögtön fává alakuljon... Ez még csak bölcs dolog se volna, mert bár megteheti akkor már, de tényleg nagyon buta tett volna, hiszen akkor még nincsenek fiai akik védenék őt! Szóval ilyenkor az van, hogy ő az „átalakított”, bár mi inkább úgy mondjuk hogy „meggyógyított” nő is él még legalább néhány évszázadot, azaz ha utána el is veszti a tudatát, akkor is jól járt így, mert gondolj csak bele Vakiri, ha veled történné meg ez, hát nem volna-e remek dolog neked hogy a halálod előtt még élsz több száz évig?! Ha nem vállalod be az átalakulást, akkor is meghalnál még jóval száz éves korod előtt, ezt eléggé biztosra vehetjük!

—Hát voltaképpen...

—Na látod! Ráadásul az se igaz hogy a fává átalakulás során megszűnne a tudatod. Nyilván, fa formájában valóban nem lenne tudatod, nem gondolkodnál, növény lennél magad is, igen. A Fáink nem értelmes lények. Csakhogy ez a tudat nélküli állapot nem tart sokáig, ez egy merőben ideiglenes sőt kifejezetten rövid periódus, ugyanis amint megszületik az első lánya a fának, azonnal úgy tekinthetjük, hogy újjászületett a fává alakult leány, mert az az első lány akit termelt a fa, tehát a Fa elsőszületett gyermeke, termése, az bizony rendelkezni fog anyja, a fa minden emlékével kivétel nélkül, amit még emberi alakban szerzett! Úgy mondhatjuk tehát, hogy ilyenkor a fává átalakult nő újjászületik, új testben, még ha nem is azonnal, hanem néhány hónappal vagy akár néhány évvel később! Hogy is lenne ez tehát halál, semmiféle szempontból nem az, tökéletes képtelenség annak tekinteni! És ez még mindig nem minden, mert a fa minden későbbi termése azaz lánya is rendelkezni fog Anyjuk, a fa minden emlékével, kivétel nélkül! Emiatt is van az, hogy mi lányok oly végtelenül tökéletesen megértjük egymást, nincs köztünk rivalizálás, féltékenység, stb, mert nemcsak testvérek vagyunk, de még az emlékeink is szinte teljesen azonosak, mert mindegyikünk rendelkezik az őseink teljes emlékezetével, kizárólag azok az emlékeink különböznek egymástól, amiket ebben a mostani testi alakunkban szereztünk, az egyéni életünk során! Ez azonban csak egy teljesen jelentéktelen emlékmennyiség ahhoz a hihetetlen emléktömeghez képest, ami az Ősök Emlékezete!

—Na így már mindjárt más, hol is van az az itóka amit meg kéne innom, mert egyre nagyobb kedvem van közetek tartozni! - mosolyodott el Vakiri.

—Várj még egy kicsit, hadd tájékoztassalak mindenről benneteket... Szóval, akadtak ilyen szerencsésebb egyedek, atavizmusok, akiket befogadhattunk magunk közé. Ezen nők fiai pedig végülis szintén a „mi oldalunkon” álltak, nem a Lárvák oldalán, bár rendelkeztek az utóbbiak minden tudásával általában, mert megtanulták azt. Na és sikerült elintézni, a saját biztonságunk érdekében, hogy egy ilyen férfiból legyen a kerolok régi Nagysámánja, az a fő akit oly nagyon tisztelnek a legendákban... Egy másiktól pedig a kerolok első Nagykirálya lett. Később a két vérvonal erősen keveredett egymással, többször is, de ez nem számított a mi szempontunkból. A lényeg hogy annak köszönhetően hogy a mi „szövetségeseink” adták a kerolok uralkodóit, könnyű volt olyan törvényeket hozni, sőt vallási parancsá is tenni, hogy bennünket nem szabad bántani, ez a

fajta fa az szent, stb. És ez megint nagyon jól ment egészen a nyolpák beözönléséig. A nyolpák fölött már nem volt képes hatalmat gyakorolni a kerol király, s így a nyolpák megint rengetegsok Fát elpusztítottak, de annyira, hogy mostanára már a mienk maradt az utolsó, amennyire tudjuk!

—Azt hiszem kezdem érteni... - mormogta Lorek. —De akkor hogy is van ez a dolog a Fehérfarkú Szarvassal?

—Mondtam már hogy képesek vagyunk infrahanggal kommunikálni... Persze ez rengeteg energiába kerül. És nagy méret kell hozzá. Csak Anya képes infrahangot kiadni, a méretei miatt, viszont ő mindig az „mondja” ezzel az infrahanggal amit mi az ő lányai mondatni óhajtunk! Aki a mi családunkhoz tartozik, az megérti ezt az üzenetet, több száz kilométer távolságból is, bár válaszolni nem képes rá. Létezik azonban egy ennél is hatékonyabb módszerünk a kommunikációra, ez pedig az amit ti „hosszúhullámnak” nevezel. Ez megint olyasmi hogy nagy méret kell a kibocsátásához, azaz mi lányok erre se vagyunk képesek, de Anya nagyonis! Most hogy itt vagy a közelemben, s így olvashatok a gondolataidban, megszereztem a teljes tudásodat, Lorek, s nemcsak én de mindenki más is Anya gyermekei közül, s így a tőled tudott tudományos ismeretek alapján azt mondhatom, hogy mert Anya körülbelül 300 méter magas, emiatt ő olyan rádióhullámokat képes kibocsátani, amik nagyjából a 250 kHz-es frekvenciasávba esnek. Ez 1200 méteres hullámhosszat jelent, s ez annak révén lehetséges, hogy Anya a maga 300 méteres magasságával egy úgynevezett „negyedhullámú antennának” felel meg ezesetben. Ez a hullámhossz az alacsony középhullámok és a hosszúhullámok határán van. Attól függően hogy nappal vagy éjszaka sugárzik Anya, meg bizonyos időjárási és terepviszonyoktól is függően, ezzel körülbelül 1000 - 5000 kilométer távolságra képes üzenetet küldeni, ami, el kell ismerned, hihetetlenül nagy távolság! E nagy távolság annak köszönhető, hogy a hosszúhullámok az ionoszféra bizonyos rétegeiről is visszaverődnek már valamennyire, de még ha kizárólag csak a földfelszíni terjedést vesszük is figyelembe, akkor is minimum ezer, de inkább kétezer kilométerre lehetséges a sugárzás vele. Ehhez persze rengeteg energia kell, emiatt nem lehetséges állandóan, ez kimerítő dolog Anya számára, előbb mindig össze kell gyűjtenie az ehez szükséges energiát, főleg villámlásokból, s elraktározni azt a gyökereihez kapcsolódó platina-akkumulátorokban. Mindenesetre, így azért igenis küldhetünk üzenetet azon családtagjainknak, akik valamiért épp nagyon távol vannak tőlünk, bár ez az üzenet majdnem mindig csak vészjelzés szokott lenni. Továbbá, minél bonyolultabb az üzenet, annál inkább ki van téve a torzulás veszélyének, pláne nagy távolságok megtétele során. Ez amiatt van mert a hosszúhullámmal átvihető információmennyiség csekély, így nem nagyon van hely az üzenetsomagban holmi „javító” és „ellenőrző” információnak. Valószínűleg észrevetted már, Lorek, hogy a sugallmazásaink nem okvetlenül szó szerint értendők.

—Igen, de hát ez minden jóslásra igaz...

—Nálunk amiatt igaz, mert a finom részletek hajlamosak a legnagyobb torzulásokra. A „lényeket” általában jól tudjuk célbajuttatni, de a kis részletek torzulnak, aztán emiatt a te agyad - vagy Vakirié, vagy bárkié aki az üzenetet épp veszi - a maga tapasztalata, emlékei és fantáziája szerint próbálja valami értelmes közlendővé alakítani, kitalálni hogy mi is az valójában... Ennek következménye az is, hogy Ofra szarvast látott, de Vakiri is azt látta. Holott nem szarvas az, annak

az állatnak a fején nem szarvak vannak hanem a mi Fánk stilizált képe, eképp azt kell mondjam Vakiri bizony pontosabban megértette az álmod mint Ofra... maga a szarvasalak se szarvas tulajdonképpen, egyszerűen egy akármilyen négylábú állat, amiatt tűnik szarvasnak csak, mert ha van valami egy négylábú állat fején, akkor mindenki ösztönösen is szarvasra gondol elsőként. Amúgy meg ez hogy egy négylábú állat fején a fa, ez annak köszönhető mint jelkép, hogy ha felmennél a környező hegyekre, Lorek, akkor onnan letekintve Anyára, láthatnád, hogy Anya, e nagy fa tehát, egy olyan dombon áll, aminek az alakja nagyjából egy négylábú állatéra emlékeztet, s ezen állat „fején” nő Anya. Szóval az nem szarvas, nem is egyéb igazi állat, hanem ez a domb, és nem szarvról van szó, hanem Anyáról, e nagy fáról!

—És akkor most konkrétan mit szeretnél tőlünk, Melka?

—Azt, hogy ments meg minket. Mert nemrég eljöttek ezek a bányászférgék a közelünkbe, már a szomszéd völgyben vannak, és pillanatig se lehet kérdéses hogy ide is eljutnak. Már amiatt is, mert itt még sokkal több platina van. És akkor nekünk végünk, megölik Anyát, minket is, de Anya nélkül úgysem élhetnénk soká akkor se ha minket lányokat nem bántanának. És akkor az egész fajunk kipusztul, kész, végünk örökre... Nyilván, ezt nem fogjuk tétlenül tűrni, védekezünk majd ahogy csak tudunk, de alig is hiszem hogy bármi komoly esélyünk lehetne ellenük, bár az is biztos hogy sokukat megölhetjük. Ennek ellenére, a végeredmény biztos, ez előre tudható kétség nélkül, sőt az is, hogy akármilyen hősiesek legyünk is, de még csak sokáig se tartana a legyőzésünk.

—Boldogan segítenék, de biztos hogy egyedül édeskevés vagyok ellenük.

—Talán egy papra mégiscsak hallgatnának.

—Kizártnak tartom. És még ha úgy is volna máskülönben, de MOST aztán biztos hogy nem lenne úgy, mert a saját rendfőnököm épp arra utasított engem, hogy a környező vadembereket beszéljem rá, hogy ne ellenezzék a bányászatot errefelé... Azaz még a papok is azt akarják hogy itt bánya létesüljön, szóval nem mondhatnám hogy a papok a ti oldalatokon állnak! Ennél sokkal kisebb dolgot se tudnék elintézni attól tartok, ez pedig az, hogy Ofrát ne bántsák... S emiatt bevallom őszintén, hogy most nagyon de nagyon csalódott vagyok, mert bár az hogy tudomást szereztem a ti léteztekről, az izgalmas és érdekes újdonság, de én eredetileg azt reméltem hogy valamiféle igazi misztikus hatalommal kerültem kapcsolatba, vagy fogok vele kapcsolatba kerülni, és kiderült hogy ebből nem lett semmi, a Fehérfarkú Szarvas tulajdonképpen nem létezik, ti vagytok helyette, s akármilyen extrakülönleges is a fajotok, de akkor se vagytok misztikus kreatúráknak nevezhetőek! És talán ennél is fontosabb, hogy én abban reménykedtem hogy ha követem a Szarvas utasításait, akkor majd idővel megtudom tőle, miként menthetném meg Ofrát. De ebben ti nem tudtok nekem tanácsot adni, úgy látom, mert sokkal inkább még ti is segítségre szorultok, bevallottátok hogy tőlem vártok valami jó ötletet arra, miként segíthetnék rajtatok, de hát hogyan is, én még Ofrán se tudok segíteni egyedül...

—Ne is folytasd - mosolygott Melka - ugyanis kezdjük azzal, hogy nem leszel egyedül!

—Hát persze, nem kétlem hogy hajlandóak vagytok ti is segíteni az ügyben, de mit is tehetnétek ti néhányan a...

—Mi biztos is hogy semmit. Ám az előbb nem magunkról beszéltem!

—Most már semmit se értek.

—Arról van szó, hogy nem kell elkeseredned amiért még nem találkoztál holmi „misztikus hatalommal”, mert mindjárt fogsz! Igaz, szó szerinti értelemben ő maga se misztikus, mégis sokkal megfelelőbb lesz a te vallásos vágyaid kielégítésére, mert ha nem is misztikus szó szerint, de akkor is igaz rá legalább annyi, hogy szó szerint egy másik világból érkezett!

—Kicsoda?!

—Természetesen az, aki Ofra álmában szerepelt: az Óriás! Mindössze néhány órával előtted érkezett...

8. fejezet: Az Égigérő Fa tündére

Zoli komoly aggodalmakkal az arcán ment a Kapu felé, szinte már-már botladozott.

—Nyugi, fiú, mindenki nagyon bízik benned... - biztatta őt Wolf.

—Hát persze, ti bíztok bennem, én vagyok az aki kevésbé bízik saját magában... Önmagamban... De mondom, nem a veszélyektől félek, hanem jaj mekkora szégyen lesz ha kudarcot vallok...

Viszonylag sokáig aggodalmaskodhatott, mert jó tíz percbe tellett, mire odaértek.

—Biztos ami biztos, a bázisunktól kissé távolabb állítottuk fel. - mondta neki Wolf.

—Jó-jó, de mi az a sok izé körülötte?!

—Ja, te még nem tudsz róla... Nemrég fedeztük fel ezeket. Kiderült hogy bár e bolygó igazán nem bővelkedik magasabb rendű élőlényekben, még növényekben sem, de legalábbis gombák még errefelé is nőnek! És épp mert náluk fejlettebb élőlények nem nagyon vannak, e gombáknak sincs sok vetélytársuk, de pláne nem itt, a sarkvidéken. Emiatt aztán módjuk van jó nagyra megnőni... Mindez amúgy logikus is, mert a biológusunk úgy mondta nekem, hogy ősbolygónkon, a Földön is az élet kialakulásának kezdetén egy ideig a gombák voltak az uralkodó faj, s a leghatalmasabb természetű organizmusok. Korábban nem fedezték fel e gombákat az ideküldött robotszondák, mert speciális körülmények közt szökkennek csak szárba. Akarommondani, fejlesztenek termőtestet. Például, ehhez eleve kell valamennyi nedvesség. Bár most száraznak tartod az időjárást biztos, de a meteorológusunk szerint tulajdonképpen most van itt az esős évszak.

Zoli lenézett a kékeslilás, szikes, repedezett talajra a lába elé.

—Hát, tényleg nehéz elhinni... Na de akkor is, hiszen ezen gombák közül a kisebbek is legalább negyven méter magasak!

—Legalább nagy a kalapjuk is, így van hova árnyékba vonulnunk, szóval én csak örvendek ennek... - vonogatta a vállát Wolf. —Na, itt is vagyunk, fiú! Akarommondani, Zoltán hadnagy úr!

A dimenziókapu jó hat méter magas volt, s ugyanannyi volt a szélessége is, mert végülis kör alakú volt.

—Muszáj hogy forgástest legyen az alakja. Összenyomhatnánk ellipszisformára is, de nem volna sok értelme, a kör sokkal egyszerűbben megvalósítható. — magyarázta megintcsak Wolf.

—Szóval ez már nyitott?

—Dehogyan. Persze hogy nem nyitott, emiatt is opálos a fénye. Ha kinyílik, egyszerűen átlátsz rajta, a másik bolygóra.

—De nekem nem kéne ekkora Kapu. Sokkal kisebb is megfelelő lenne.

—Ez a minimális méret, mindenféle technikai okok miatt. Nagyítani viszont igenis képesek vagyunk! Meg is mutatom neked, csak ígérd meg hogy nem fogod piszkálni: Látod, itt ez a szerkentyű, ezzel a skálával lehet állítgatni a Kapu átmérőjét, látod, most a balszélső állásban van, mert mondom, ez a minimum méret... És igen, jól látod, a jobb szélén valóban az olvasható hogy ezeröt száz méter! Ekkora a maximális átmérő... Ez nekünk nagyon jó, ha például tankkal vagy helikopterrel akarunk átrepülni abba a világba. Elvileg ekkora Kapun akár egy csatahajó is át tudna kelni, ha lenne hozzá víz ezen a bolygón.

—De hiszen nincsenek is tankjaink. Itt, ezen a bolygón nincsenek.

—Most valóban nincsenek, de ki tudja mit küldenek nekünk pár év múlva... Különben meg ha tankjaink nincsenek is, de néhány harci helikopter igenis be lett pakolva az űrhajóba, bár ezek közül csak egyetlen használható azonnal, a többi szétszedett állapotban pihen. Még nem raktuk össze őket, nem ez a prioritásunk.

—Hm... És meg szabad kérdeznem, mi ez a többi izémizé a kezelőszerven?

—Nem hiszem hogy megértenéd, kivéve ezt az egyet itt. Ez a botkormány arra való, hogy a kapu mikropozicionálását végezze el.

—Az meg mi a csuda!

—Hát, miután kinyílt a Kapu, lehet hogy olyan helyre nyílik ami nem előnyös nekünk, de nem is olyan rossz hogy be kelljen zárni és egy teljesen újat nyitni. Például, azon a másik bolygón épp egy tengerpart van, a Kapu meg épp ott áll a tengerpart előtt fél méterre. Ez nagyon kényelmetlen szitu lenne, mert alig lépne át valaki a Kapun, azonnal a tengervízbe kéne beletapicskolnia. Nem beszélve róla, mi lesz ha jön a dagály... Na ekkor van az, hogy ezzel a botkormánnyal előrehátra vagy akár oldalra mozdíthatjuk a Kaput, bizonyos korlátok közt persze, de ezek a korlátok is meglehetősen bővek, mert körülbelül három kilométer a maximális távolság ami így elérhető. Viszont ez remekül használható arra is, hogy ha valami nagyobb dolgot akarunk a mi bolygónkról arra a másikra átpakolni, vagy fordítva! Képzeld el például, tegyük fel találsz ott egy akkora gyémántot mint egy ház! Nyilván meg se tudnád mozdítani, nem lennél képes azt ide átvinni hozzánk. Am ekkor meg lehet tenni, hogy a Kaput előremozgatjuk úgy, hogy keresztülhaladjon rajta a gyémánt! Persze igazából nem a gyémánt fog mozogni hanem a Kapu. Mégis, az eredmény az lesz, hogy a gyémánt átkerül a mi bolygónkra, mert hiszen áthaladt a Kapun...

—Kivéve ha a nagy része a földre süllyedt. - ellenkezett sőt inkább kukacoskodott Zoli. Nem mintha bármi ellenvetése is lett volna a dolog ellen, de szívesen késleltette az indulását, mert tényleg volt némi gyomorgörccse a félelemtől. Mert tényleg, hát jaj kudarcot ne valljon!

—Semmi baj nincs akkor se ha a földre van süllyedve az objektum, mert a dimenziókapunak igazán nem akadály a talaj sem. Ugyanis nem atomi szinten működik, de még csak nem is szubnukleáris szinten, ez szó szerint egy lyuk a Téridőben, ennek aztán teljesen mindegy hogy a levegőn át mozog-e vagy a sziklás talajban, vagy egy több méteres ólompáncélon keresztül... észre se veszi! Valójában a tömör neutronanyag se lenne akadály neki, semennyire se. De különben is, ez már nem a te dolgod, nem azt mondom hogy baj lenne ha érdekel téged, mert miért is ne tudd te is ezt, jópofa dolog tényleg, de ha szabad kérnem gyere már, legyen teljesítve a Küldetés, ha az rendben lezajlott tőlem aztán nyugodtan vehetsz leckéket a dimenziófizikusunktól, mondom, én nem fogom bánni, még örülök is neki... De, mondom, előbb *gyere már*, hogy a csuda vigye el!

—Hát jól van, essünk túl rajta... - sóhajtott Zoli.

—Nem „túlesni” kell rajta, hanem „átlépni”. Mármint a Kapun! - humorizált Wolf, majd így szólt:

—Tedd az egyik tenyeredet erre a fémlapra, nézz rá mereven a kapura, és koncentrálj arra a lányra aki annyira megtetszett neked az álmaidban!

—És mit kell megnyomnom, melyik gombot?

—Semmit. Itt már minden készenléti üzemmódban van, egyedül csak rád várunk,

mi emberek is és a gép is! Minden automatikus lesz, amint elérted a szükséges koncentrációt!

Úgy tűnt azonban, Zolinak koncentrálnia egyáltalán nem is kell, vagy talán egyfolytában a lányra koncentrált azóta is hogy álmodott róla, mert alig érintette meg azt a fémlapot, abban a pillanatban máris vakító fénnel villant fel a dimenziókapu széle, úgy lángolt és szikrázott, mintha valami több százezervoltos trafóállomás kapott volna zárlatot, vagy egy villám csapott volna belé... S ekkor megszűnt az opálos fény is a Kapu közepén, ellenben annak a helyén Zoli tényleg átláthatott egy Másik Világba!

És persze hogy azonnal a Fát pillantotta meg... Legalábbis a törzse egy részét, mert az egész Fa, azaz Anya nyilvánvalóan mesze sokkal nagyobb volt annál, hogy teljes terjedelmében látható legyen e mindössze néhány méter széles Kapun át. És különben is nagyon közel volt a törzse a kapuhoz, attól alig húsz méterre. A Kapu és a Fa közt pedig épp több leány is állt, a kapuhoz a legközelebbi pedig nem más volt mint éppen pontosan Melka, akit Zoli már „ismert” az álmából!

—Hát ez abszolút tökéletes kapunyitás, ennél jobbra igazán nem vágyhatok, hiszen itt van épp ő, a szerelmem, az orrom előtt, és még csak mocsárban se kell botladoznom érte! - ujjongott Zoli.

—Úgy van fiú, gratulálok, sikerrel jártál, hiszen ezek emberi lények... Bár igaz hogy nagyon kicsik, mert szerintem a legóriásibb se nagyobb közülük mint száznegyven centiméter! De annyi baj legyen! Szóval a küldetés máris teljesítve, akár át se muszáj lépned abba a világba...

—Naná hogy átmegyek oda, elvégre magamnak akarom őt, Melkát, emiatt meg kell hódítsam a szívét! De ne aggódj, visszajövök! - azzal Zoli máris meglódult, átugrott a Kapun, s még földet se ért a lába, máris megnyomta az övén a megfelelő gombot, hogy a Kapu bezáródjék, még ha csak ideiglenesen is. Semmi esetre se óhajtotta, hogy bárki más is a társai közül idepofátlankodjék, amíg ő Melkának udvarol... Majd később jöhetnek ide mások, az rendben van, nem bánja, van itt épp elég csinos leány, jut belőlük mindegyiküknek, nincs ezzel semmi baj, de Melka az övé kell legyen!

És úgy tűnt, tényleg minden olyan „flottul” megy, olyan simán, jól, gördülékenyen, mintha csak egy elképzelt történetről lenne szó, amit direkt abszolút „hepiend”-ként talált ki az író, mert Zoli szerelme, Melka, mosolyogva várt a fiúra, cseppet se félt tőle, nem ijedt meg, a dimenziókapu megnyílásán majd becsukásán se lepődött meg, nem is törődött az egésszel, hanem mélyen Zoli szemébe nézett, s így szólt mosolyogva:

—Hát végre megérkeztél! Már nagyon vártunk rád, kedvesem!

Azaz úgy tűnt, hogy tényleg igaz lett az is, hogy még nyelvi problémák se kuszálják össze a szerelmüket, hiszen teljesen azonos nyelvet beszélnek!

Zoli úgy gondolta, „húz egy merészet”, azaz megpróbál hinni abban, hogy tényleg minden abszolút szép és jó mint egy álomban! Azzal lehajolt, felemelte az icipici leányt, magához szorította, és szájon csókolta. S csak ezután szólalt meg, addig be se mutatkozott, mert a csókot fontosabbnak érezte:

—Zoltán a nevem, a becenevem Zoli, és a tied vagyok szerelmem, tied az életem és a halálom... Bár remélem hogy inkább az életemre van szükséged. De megpróbállak megvédeni ha muszáj, akár az életem árán is! Igen, a tied vagyok, de csakis addig amíg te is az enyémnek tartod magadat!

—Azzal igazán nem lehet a legkisebb gond se hogy a tied legyek, ez kizárólag

rajtad múlik, boldogan a tied leszek akárhányszor és akármikor, ez tényleg csak az óhajodtól függ, emiatt igazán felesleges aggodalmaskodnod! Te azonban mégsem az enyém leszel, mármint nem egyedül az enyém, hanem a MIENK! - és körbemutatott.

—Úgy érted, hogy a többi lány is... hogy ők is... izé... a feleségeim...

—Nem a feleségeid lesznek.

—Csak a szeretőim? Hát végülis, ha kicsit illetlen is, de oké, én azt se bánom, amennyiben te nem leszel féltékeny, bár furcsa hogy épp te illet...

—Nem, nem nem, még nem értesz semmit! - nevetett Melka. —Ők nem a szeretőid lesznek... Feleségeid se... Igazából én se leszek a feleséged. Nálunk ez nem így megy. Mi mind a tied leszünk, ha vállalod, az rendben van, sőt mi mind kifejezetten éppen pontosan ezt is akarjuk és óhajtjuk, nem kell tehát „megküzdened” értünk, nem kell udvarolnod, nem kell minket elcsábítanod vagy bármi ilyesmi, ez mind nem szükséges és értelme se lenne. Ám nem úgy leszünk a tied mint feleség vagy szerető, nem is mint mittudomén rabszolga, hanem úgy leszünk a tieid, mint a TESTRÉSZEID! Valójában, ha mindenáron ragaszkodol ahhoz a fogalomhoz hogy „feleség” meg „házasság”, ha nem tudod elengedni e koncepciókat, nem tudod ezeket kiirtani az elmédből, akkor a leghelyesebb úgy mondanunk, hogy te nem a mi férjünk leszel, hanem az övé - mutatott Melka a roppant fára - igen, ő lesz a feleséged! Mert a látszattal ellentétben, itt Ő az aki az „igazi” élőlény! Mi, akiket lányoknak tartasz, csupán az ő termései, gyümölcsei vagyunk... Mégpontosabban, az ő mozgó, „önjáró” részei!

És mert Zoli még most se értette az egészet - ez biztos nem csodálható! - emiatt hosszas magyarázat következett, mert most Melka elmondta mindazt Zolinak, amit órákkal később aztán Loreknak is el kellett mondania. Zoli ezt hallva a fejét csóválta, s csak ennyi tellett tőle:

—Hú, hú! Hú, nahát! Azta...!

—Nem csodálom hogy nehéz elhinned - csevegte bájosan Melka, de úgy, hogy közben már Zoli ölében ült, még ha nem is meztelenül, mert a fűszoknyát azért még most is viselte, bár elmondta azt is hogy ennek cseppet se holmi „szemérem” az oka, őket épp annyira nem zavarja a meztelenség ahogy egy közönséges növényt se zavarja az ilyesmi, egy növény se szégyenkezik, ha nincs rajta ruha... De, mint Melka mondta, ez mégis jobb így, mert hát az ő lábuk köze is érzékeny ám, s a fűszoknya sokat segít a rovarok elleni védelemül.

Mindenesetre, ettől még ott ült Zoli ölében, és Zoli élvezettel tartotta a karjaiban a leányt. Egyszerűen nem volt képes rá hogy ne nőként hanem valamiféle „gyümölcsként” gondoljon e bájos teremtményre! Akkor nevetett csak fel, de akkor aztán ellenállhatatlan erővel tört ki belőle a kacagás, amikor megtudta a lánytól, hogy e bolygót úgy nevezik hogy Gyengulla, s azon szó helyett hogy „ember”, létezik ennek az a szinonímája is, hogy „gyengusz”.

—Ez jó, remek, nahát! Ez tetszik! - csapkodta a combját Zoli, és alig tudta abbahagyni a vihogást. —Hiszen ez a szó annyira hasonlít ahhoz a szóhoz, hogy „gyenge”! És tényleg azok vagytok, mert ha itt mindenki csak akkora mint te, már bocsáss meg, én nem bánom hogy kicsi vagy, még tetszik is hogy ilyen helyes kis baba vagy, de...

—A férfiak azért mégiscsak nagyobbak. Valójában mi sudár lányok vagyunk, de a férfiak tényleg nagyobbak ennél is, nem ritka köztük a másfél méteres magasságú sem!

—Az még mindig egy hitvány kis korcs hozzám képest.

—Ennek örülök, mert azt remélem, így jobban megijednek majd tőled az ellenségeink.

—Izé... Még nem tudom miről van szó, de láttam egy álmot amiben szerepeltél, elfogtak téged, valamiféle nagy gépek is voltak arrafelé...

—Igen, hát ez arra utalt hogy veszélyben vagyunk. Tudod, errefelé rengeteg a platina, ezt meg akarja szerezni a Lárvák Népe...

—Szóval a „gyenguszok”. Értem. Bár tartok tőle, hogy engem is holmi „lárvának” tartasz, mert a mi nőink se tudnak fává átalakulni.

—Persze hogy te is lárva vagy ilyen értelemben, nekem az a véleményem hogy a fajotok fejlődése nagyon hasonló volt a mienkéhez, gyakorlatilag teljesen ugyanaz, mert a te univerzumod is majdnem minden részletben ugyanolyan mint a mienké, a különbség csak annyi, hogy nálatok ez a kontinens, Zélandia, teljesen víz alá került, két nagobbacska sziget kivételével, amik igazából pedig ezen elsüllyedt kontinens legmagasabb hegycsúcsai voltak! Így aztán a te világodban a mi fajunk, a Fák Népe, teljesen ki is pusztult tényleg, s csak ti, a belőlük kialakult lárvák maradtatok meg. De ne aggódj, ettől még képes vagyok szeretni téged, hiszen ez nem a te hibád, te nem tehetsz erről...

—De honnan tudsz te más univerzumokról?!

—Na de hiszen valahonnan csak jönnöd kellett... Aztán meg, most hogy a karodban tartasz, oly közel vagyok hozzád, hogy képes vagyok olvasni a gondolataidban. Már le is töltöttem mindent tőled, mindent tudok amit te... A társaidról is tudok mindent amit te tudsz, nem vagy képes már semmi újat se mondani nekem... De nem is kell hogy beszélj bármit is, elegendő pusztán az is ha szeretsz és megmentesz bennünket!

—Olvasol a gondolatyaimba?!

—Örülj neki, hiszen ez azt jelenti hogy te is azon szerencsés mutánsok egyike vagy, akiket át tudunk alakítani, hogy teljesen közénk tartozzék!

—Hm... jó, persze, ennek tényleg örülök, mert kellesz nekem bébi, az is vonzó hogy tovább élhetek, meg hogy nemcsak téged kaphatlak meg de a többi lányt is, ez csodálatos, igen... de azért hogy csak úgy „letöltsd” a gondolataimat, és ilyen gyorsan, hú, hát ez, ez, izé... alig tudom elhinni...

—Pedig tudok arról is hogy korábban Ofrába voltál szerelmes. Hihi, hogy meglepődtél, mert eddig nem beszéltél nekem róla... Mégis tudok róla, látod?! Különben meg ne aggódj, mert Ofra igenis él ezen a bolygón, találkozhatsz is vele... és valószínűnek tartom, hogy ő is bevállalja majd az átalakulást, a Tökéletesedést, ha talán is azonnal de némi idővel később, s akkor ha már ő is hozzánk tartozik majd, simán lehetsz vele is, én igazán nem leszek féltékeny, még kifejezetten örülök is majd neki, mert az csakis és kizárólag boldog esemény lehet, ha bővül a Család...

—Hát én azt se tudom hogy mit szóljak mindehhez, csak ámulok, ez túl sok hír volt nekem egyszerre, ezt még emésztennem kell egy darabig...

—Azért mégse sokáig, ha szabad kérnem, mert ne feledd hogy az ellenségeink már a szomszédos völgyben bókászhatnak... Szóval, ha esetleg volnál olyan kedves hogy visszamennél a világodba és hoznál onnan valami komolyabb fegyvert, például a helikoptert... mert bár biztos van helikoptere a bányászoknak is, de biztos vagyok abban is, hogy az véletlenül se harci helikopter! Azellen nem volna semmi esélyük sem.

—Persze, persze... de izé, ez akkor se ilyen egyszerű, nem én vagyok a főnök odaát, a helikoptert se tudom vezetni, nem értek hozzá, és persze megpróbálhatom rábeszélni őket a cselekvésre, a segítségre, de az időbe telne...

—Annál inkább neki kell kezdeni e rábeszélésnek mielőbb! Minden perc késlekedés végzetes lehet a számunkra! Még ha biztos is hogy később ti győztök, addigra számos példányom elpusztulhat a harcokban - mutatott Melka a többi leányra - márpedig biztos te is jobban szeretnéd a karjaidban tartani és dédelgetni őket, mint a kiontott beleiket nézegetni!

—Persze, hogyne, értem én, főnök... szerelmem... főnökasszony... királynőm... istennőm... Csak azt mondd meg még kérlek, hogy a csudába tudtál üzeni nekem egy másik világból, ezt tudnom kell mert a társaim is biztos megkérdik majd tőlem! Mert ilyen üzengetésre biztos hogy teljesen alkalmatlan az infrahang is, és a hosszúhullámú rádióadás is!

—Drágám, én sehogyan se üzentem neked.

—De hiszen azzal fogadtál már a legelső pillanatban is, hogy vártál rám! És láttalak az álmomban!

—Biztos hogy láttál, és az is biztos hogy vártam rád, igen. De akkor se én voltam az, aki üzent neked.

—Hát akkor ki?!

—Természetesen Ő! Ő, bizony, ő, Anya! - mutatott Melka szinte szertartásosan a roppant fára.

—Ez akkor is lehetetlen, mert egy mégoly hatalmas fa se lehet képes hipertéri kapcsolatra... sőt, a hipertéri, az még nagyon hagyján lenne ez esetben, de itt szó szerint alternatív univerzumokról van szó! Ehhez nem is tudom milyen hatalom kéne, isteni vagy mittudomén, és hogy is lenne ekkora hatalma egy fának! Arról már nem is beszélve hogy fennen állítottad, miszerint a Fa nem értelmes lény. Úgy értem, tudom már hogy ti mind egyetlen organizmus vagytok, a fával együtt, de konkrétan ennek a fa-résznek nincs külön személyes tudata!

—Na de drágám, ne beszélj már ilyen mulatságos képtelenségeket nagyon kérlek... Te talán isten vagy?!

—Nem, dehogyis!

—A társaid se istenek, például az a Wolf nevű főnököd se, ugye?

—Persze hogy ő sem isten. Bár kedvelem őt, tulajdonképpen remek isten lenne belőle akivel jól ki lehetne jönni, azt hiszem...

—A tudósaitok se istenek a bolygótokon, ugye?

—Persze hogy nem, miért?

—Senki ember nem isten nálatok, ugye?

—Nem, nem, nem, na és?!

—Na és csak az, hogy ennek ellenére mégis képesek lettetek összetákolni egy utazást egy alternatív világmindenségbe! Ezzel márpedig bebizonyítottátok, hogy bár ez biztos nem egyszerű ügy, de azért mégiscsak lehetséges isteni beavatkozás nélkül! Továbbá, ha mégis kéne ehhez holmi isteni segítség, akkor se következne belőle hogy Anya egy isten vagy istennő. Simán lehetséges az is, hogy vannak olyan lényei a világmindenségnek, akik jóindulatúak, óriási hatalommal bírnak, általában mégse avatkoznak bele semmibe se, de NÉHA, nagy ritkán azért mégiscsak megteszik, és valamelyik ezek közül úgy gondolta, nem szeretné ha a fajunk kipusztulna, s emiatt segített Anyának, hogy a néma segélykiáltása célbaérjen - HOZZÁD, természetesen!

—Hm...

—Szóval ne vitatkozz kérlek, mert már pusztán az is hogy egyáltalán itt vagy és beszélhetsz velem, azt igazolja hogy ez mind tökéletesen lehetséges istenek nélkül is! Ezzel különben nem akarom azt mondani, hogy istenek tutira nem léteznek. Lehet hogy vannak, lehet hogy nincsenek, mindegy, most ez nem számít. Mert most az számít hogy végre itt vagy, mi pedig bajban vagyunk, de bízunk benned!

—Na de akkor is igaz az, hogy a Fa nem értelmes lény.

—Az igaz, ezt továbbra is állítom, ugyanakkor azonban ha nem értelmes is, de akkor is élőlény, és bár még mi az ő termései is vitatkozunk néha azon, képes-e Anya fájdalmat érezni, illetve hogy ha érez is fájdalmat de az ugyanolyan „jellegű” és „minőségű” illetve „lényegű”-e mint ami fájdalmat mi érzünk, de az az egy biztos, hogy Anyánk se szeretne meghalni vagy megsérülni, ezt egyetlen élőlény se szereti, kivétel nélkül mindegyik igyekszik elkerülni az ilyesmit, MÉG AZOK IS, amelyek szintén nem értelmes lények! Még az egysejtűek is! Azt meg ugye nem kell bizonygatnom, hogy Anya egy mérhetetlenül komplexebb valami, mint egy egysejtű. Vagy akár egy hüllő. Persze hogy vannak önvédelmi mechanizmusai, és bőven volt ideje a fajunknak hogy ilyesmik kialakuljanak, több százmillió éve létezőnk elvégre... sőt aligha kérdéses hogy legkevesebb kétmilliárd éve! És elárulom neked, mi lányok se tudjuk Anya minden titkát. De nem is az a dolgunk, hogy ezeket kutassuk. Még örülünk is neki ha sok olyan dologra képes Anya amit nem is sejtünk, mert hiszen valamikor a jövőben majd mi is Anyává leszünk, legyökeredzünk, s akkor mi is tudni fogjuk mindezt a sok mindent... Lényeg az hogy szerintem Anya észlelte valamiképp hogy egyre nő bennünk, az ő mozgó részeiben az aggodalom, a félelem a jövőtől. Azt is érezte már egy ideje Anya, hogy nem képes kapcsolatba kerülni más Fákkal, egyszerűen mert nincsenek is már más Fák, ő maradt az egyedüli. Korábban meg gyakran, sőt egyre gyakrabban érezhette a többi Fák vészjelzéseit, amikor azokat a Lárvák kivágták vagy másképp pusztították el. Persze hogy ezt mind veszélyként érzékelte... Vészjelzéseket kezdett sugározni ő is... És igen, ki tudja, talán valami olyan módon is amit mi el se tudunk képzelni, ami áthatolt az alternatív univerzumok közt is... Ne kérdezd a részleteket, fogalmam sincs róla, de gondolj arra kérlek, egészen más ám az ha egy csecsemő csak „úgy” sír, mintegy megszokásból, vagy valami kis fájdalom miatt, s megint más az ha tényleg és igazán halálos veszélyben érzi magát! Szerintem Anya most borzasztóan meg van rémülve, mert magányos, és mert mi lányok is aggódunk, és ő tud az aggódásunkról. Persze hogy amire csak képes volt azt mind beleadta a vészjelzésbe, hogy segítsen már rajta valaki...

—Na hát, szegény, tényleg sajnálom őt...

—Akkor gyere és nyugtasd meg, mondd meg neki hogy itt vagy már, megjött a segítség, te majd rendbehozol mindent...

—Hogy is tehetném, nem értek a...

—Csitt, csak gyere velem!

Melka kézen fogta Zolit, s elvezette a nagy fa egy földig lógó hatalmas leveléhez.

—Ez egy olyan levél, amiben általában megszületünk mi, lányok. De most üres, egy ideje Anya már nem terem lányokat, nyilván mert szomorú, mert fél. És most bátor dologra kérlek téged szerelmem! Mert ilyen meddő levelekbe szoktuk beletenni a húst is amit vadászunk Anyának. Ő azt felszívja, megemészti... Márpedig én azt szeretném, ha önként belemásznál ebbe a levélbe!

—Meg fog enni engem?!

—Igen, ha úgy tartja jónak. Ha nem bízik benned. És semmi esélyed kiszabadulni ebből a vastag, húsos levélből. Ha rád csukja, csakis akkor menekülhetsz ha Anya úgy tartja jónak és elenged téged. Másrészt viszont ha nem esz meg téged, az azt jelenti hogy utána teljesen megbízik benned, elfogad téged a család tagjának... Ez még nem azonos az említett Átalakulással, szóval nem leszel még olyan „igazi” családtag, de a barátunk leszel „hivatalosan”, szóval nagy előrelépés annak irányában! Különben meg az Átalakulásról eleve szó nem is lehet enélkül, ez az előfeltétele! Nem alakítunk át senkit elvégre, ha nem bízhatunk benne, s ő se bízik bennünk!

—Hm... Nézd én annyira szerelmes vagyok beléd, hogy vállalom ezt is, leteszem a próbát! Lesz ami lesz!

—Ne engem próbálj szeretni amíg a levélben vagy, hanem Anyát! Bennünket! Mindönket! Ő meg én egyek vagyunk, ezt sokszor mondtam már!

—Persze hogy szeretem őt is, hiszen ilyen pompás gyümölcsöt termett mint te! Csodálatos lény, az biztos is! De azért az gondolom nem bűn, ha egyes gyümölcsei kedvemrevalóbbak, mint mások...

—Persze hogy nem bűn, de már Anya érdekében is kérlek, próbálj kifejezetten őrá gondolni! Tudom hogy egy roppant óriás, egy kolosszus a szemedben, de hidd el hogy a maga módján igenis fél, megérdemli hogy megnyugtasd őt... Tulajdonképpen, hogy is mondjam, ő igazság szerint csak egy aligserdült kislány. Nagyon fiatal, tényleg, alig nőtt ki a gyermekkorból, épp hogy csak! Hiszen mondtam neked hogy alig több mint háromszáz méter magas, hol van ez a több mint ezer méterhez képest, márpedig holtbiztos hogy megnő majd ő is akkorára, már ha hagyják neki, ha el nem pusztítják... De ez időbe telik. Akár százezer évbe is. Á, annál is többbe. Szóval Anya, ha nagynak tűnik is neked, csak egy rémüldöző, aligserdült kislány. Arra is gondold kérlek, hogy valamikor réges-rég ő, Anya is egy olyan emberi alakú, helyes leány volt mint én, hiszen kivétel nélkül minden fa így kezdi az életét a népünkben... ami azt illeti, Anya minden bizonnyal nagyon hasonló volt éppen pontosan hozzám akkoriban az ő külsejét illetően! Nem azt mondom hogy pontosan ugyanolyan mint én, bár ez se lehetetlen, de nagyon hasonló tényleg, elvégre azért vagyok épp én a Rangidős Nő itt, az úgymond „királynő”, mert én vagyok az ő legidősebb gyümölcse, márpedig minél idősebb egy gyümölcs, vagy mondjuk inkább úgy hogy minél korábbi egy gyümölcs, annál jobban hasonlít az ő Anyjára, amikor még az az Anya is emberi formájú volt! Nálunk ez így szokott lenni. És nem véletlenül, ennek is evolúciós értelme van, mert ha abban az emberi formában túlélte az organizmus addig hogy át tudott alakulni Fává, akkor esélyes hogy az ő gyermeke is, ha ugyanolyan lesz az alakja, él majd legalább ugyanannyi ideig! Később lehetnek változatosságok a külsőt illetően a termések közt, mert ha már van több gyermeke a Fának akkor megérheti kockáztatni, kísérletezni, hátha felbukkan a termések közt valami még sikeresebb variáns. De nem a legelején! Mert a legelején az a fontos, hogy legyen néhány olyan termés akik egészen bizonyosan túlélnek, hogy gondozhassák Anyjukat, a Fát! Én tehát igaz hogy nem tudom hogy konkrétan miként nézett ki Anya az ő fiatal és emberi formájában - bár Faként most is fiatal - de ha én is Lárva lennék, a teljes vagyonomba le merném fogadni hogy elképesztően hasonló volt mint én, de annyira, hogy nagyon nehéz dolgod lenne megkülönböztetned bennünket egymástól, már ha ez lehetséges volna egyáltalán, ami cseppet se

biztos! Így hogy most már ezt is tudod, talán jobban vagy képes szeretni Őt!

—Igyekszem úgy gondolni majd rá, mint egy „nagy kislányra”. Aki biológiailag felnőtt már, de „lélekben” még csak egy félős kisgyerek. Sőt, mit szólsz hozzá, ha úgy nevezem majd magamban, hogy „óriásbébi”? Remélem nem tekinti sértésnek...

—Az jó lesz, igen. Én biztos nem ellenzem. Akkor hát...? - és Melka a levélre mutatott biztatóan.

—Levegylem a ruhámat?

—Csak a sisakot, a többi nem számít. És ne mozogj odabent, mert ha azt teszed, Anya úgy véli, nem bízol benne!

—Hát akkor gyerünk! - sóhajtott Zoli, azzal belemászott a húsos levélbe, a hátát annak falának támasztotta... S a levél a következő pillanatban máris összezáródott, és Zoli azt érezte hogy egy hűvös, rugalmas valami borítja be a fejét. Az arcát is. Az orrát is... nem tudott már lélegezni... ám mielőtt pánikba esett volna, elvesztette az eszméletét.

9. fejezet: Akcióban az Óriás

—Tudom hogy szeretnél találkozni vele. Mindjárt megteheted mert jókor jöttél, Lorek, az imént üzente meg nekem Anya, hogy minden rendben van az óriással – akinek különben Zoli a neve – és megbízik benne!

—Ezt nem értem.

—Mindjárt megértesz mindent. - azzal Melka elvezette Loreket is a nagy levélhez. S íme, alig ért a levél mellé Melka, a levél kinyílt. Zoli kilépett belőle. Kissé piros volt az arca, de láthatóan semmi igazán komoly baja nem esett, sőt még „nem komoly” baja se.

—Nos? - kérdezte tőle Melka egy félmosollyal. —Megvolt a nagy barátkozás?

—Minek kérded, tuti hogy úgyis tudsz mindent, hiszen Te vagy Ő is...

—Persze hogy tudok mindent amit Ő, de csak nagy vonalakban. A részletekről általában nincs tudomásunk, nyilván mert az nem is a mi dolgunk.

—Hát, én azt hiszem elvesztettem odabent az eszméletemet, már a legelső pillanatokban, ami azonban talán jó is hogy így történt, mert tartok tőle hogy amúgy megfulladtam volna, gondolom azonban öntudatlan állapotban kevesebb levegőre volt szükségem...

—Na, ez viszont nem jellemző Anyára. Ránk. Úgy döntött kivételesen, hogy rém komoly vizsgálatot folytat. Ez tényleg szokatlan. De talán amiatt volt így, mert érzékelte hogy messze sokkal nagyobb vagy, mint bárki a népünkől. Persze hogy bizalmatlan volt! De most már minden rendben van, ez biztos, hiszen elengedett téged. Megbarátkozott veled. Rég nem élnél, ha nem bízna benned. Szóval ő most már a barátod. Vagy mondjuk inkább hogy barátnőd, mert nőneműként gondolunk rá.

—Remélem én is hogy barátnőm lett... Különben meg igazán nem volt rossz odabent, mert bár lényegében semmire se emlékszem ami ott velem történt, de az biztos hogy most hogy kiléptem onnét, olyan csudajól érzem magamat, olyan virgoncnak mint soha de soha az életben, tombol bennem az erő, igen, az erőm és energiám is olyan égbetörő mint az a Fa, mint Anyád... nem tudom ez mitől van, de vesszek meg ha valaha is ilyen ragyogóan éreztem magamat!

Melka még mindig csak mosolygott titokzatosan, bár inkább „sokattudóan”.

—Sejtettem én, hogy ha túléled az nem lesz következmények nélküli... mert ha Anya megbízik valakiben, akkor ad is neki valamit cserébe, mintegy útravalóul!

—Micsodát?

—Mindenféle olyan izéket... kémiai stimulánsokat... hormonokat... vegyületeket... fogalmam sincs, de nem is érdekes. Ez megint nem a mi dolgunk. A lényeg az, hogy Anya képes erre, ha akarja. Persze hogy képes rá, naná, még szép, szégyen is volna ha képes ne lenne rá, hiszen keresztül-kasul ismeri a biológiánkat, a legapróbb részleteit is, azt a biológiát ami a tied is, hiszen alapvetően mégiscsak velünk egy népből való vagy... jó, hát nem teljesen, az igaz, de javarészt! Most tehát persze hogy tobzódol az energiában, de ne feledd, ezt azért mégiscsak illik jórészt Anya megvédésére fordítanod, szerintem Anya is emiatt „fegyverzett fel” téged ilyen alaposan!

—Hát ha így volt akkor is köszönöm neki. Remélem már ő sem aggódik.

—Biztos hogy aggódik, de az is biztos hogy kevésbé. Különben meg szerintem ha voltak benned eddig káros vírusok meg baktériumok, Anya azokat is kipucolta belőled. Szóval ez ami történt veled, felér egy részleges visszafiatalodással!

—Hogy ti miket tudtok!

—Na de csak nem hitted azt, Zoli, hogy megengedem hogy egyesülj velem amíg teli vagy mindenféle mikrobiológiai undokságokkal?! Nálatok se szokás biztos, hogy mocskos testtel feküdtök be a nászágyba a szeretett nő mellé, na nálunk ugyanez megy, csak fejlettebb formában: belülről, mikrobiológiailag is tisztára kell pucoltassa magát a férjünk! Na ez most megtörtént veled...

—Hát meg, az biztos, és cseppet se bánom! De ő kicsoda? - kérdezte, Zoli, Lorekra mutatva. —És ez a másik férfi, meg ez a másik bájos leányka?

—Ő Lorek, ő Gorik, ő pedig Vakiri. Ők is a barátaink, legalábbis remélem, mert ők még nem lettek próbának alávetve Anya levelében.

—Van egy olyan érzésem, hogy ami késik, nem múlik...

—Persze, de csak ha vállalják, mert senkire nem kényszerítünk rá ilyesmit, akkor se tennénk ha módunkban állna, mindennek önként kell történnie, másképp nincs értelme, azt akarjuk hogy valaki magától vágyjon a barátunknak és szövetségesünknek lenni, nem arra hogy csak elviseljen minket, félelemből...

—És akkor most ez a Vakiri nevű leány, ez most hogy is mondjam... ő is Anya leánya?

—Nem, ő is egy Lárva, remélem érted mit akarok ezzel mondani, de a mi oldalunkon áll, és ha nem tévedek akkor minden vágya az hogy valóságosan is hozzánk tartozzék, azaz szeretne Tökéletesedni!

—Így van, tőlem kezdhetjük is! - bizonykodott a „vadnőcske”.

—Most még nem lehet - ingatta a fejét Melka - mert ha átalakultok, utána már nem lehetséges hosszú időre távol tartózkodnotok Anyától! Mondtam már, emlékezzetek rá! Szóval ez most nem volna bölcs dolog, mert mi van ha akció közben mondjuk elfognak és bebörtönöznek benneteket... Szóval, előbb meg kell menteni Anyát, sőt lehetőleg...

—Miféle akcióról van szó? - vágott közbe Zoli.

—Épp ezt szerettem volna elmondani, de talán jobb ha mégsem én mondom el neked, hanem Lorek, ő biztos jobban tudja a részleteket!

—Röviden annyi, hogy meg kell mentünk Ofrát is. Ugyanis ki akarják végezni őt.

—Tessék?! De hát... hát miért, hiszen ő olyan végtelenül szelíd, ő a légynek se képes ártani, ő mintha nem is e világból való lenne, ő a Hangok Királynője...

—Hm, olyan szépen dicséred hogy mindjárt féltékeny leszek, pedig tényleg azt hittem eddig, hogy az ránk, Gyümölcsökre nem jellemző, sőt definitive lehetetlen! - mosolygott Melka.

—Ugyan már szerelmem, most már tényleg te vagy a szerelmem, de ettől még valóban ledöbbentem, különben meg azért mégiscsak kezdelek már kiismerni valamennyire, nem vagy ám te féltékeny igazából, akkor nem görbülne le ilyen huncutul a szád sarka...

—Tényleg nagyon ügyes megfigyelő vagy, valóban csak megjátszottam a féltékenységet, mondhatni tréfáltam. De tényleg örülök neki hogy kezdesz már kiismerni bennünket. Mi abban hiszünk, akkor vagyunk erősek, ha minél több mindent tud mindegyikőnk mindenki másról a családukban, mert akkor nem érhetnek minket kellemetlen meglepetések. Vagy legalábbis ennek esélye jelentősen csökken.

—Ofra valóban nem képes ártani a légynek se, ez szó szerint így van ahogy mondod - szólt Lorek - ugyanis én készítettem el még Ofra bogárgyűjteményét is kiskorában, mert ő arra se volt hajlandó, annyira nem akar ölni! Most mégis az történt, hogy... - és elmondott mindent Zolinak.

—Hm... ha jól értettem, kettőtök kapcsolata nagyon szoros. Mi a terved, Lorek, feleségül veszed őt ha sikerül kiszabadítanunk, tekintve hogy papnak esélyes hogy nem mehatsz már vissza úgysem?

—Eszem ágában sincs pappá lennem, mármint a jövőben! Nem hiszem azonban azt se, hogy Ofra a feleségem lehetne a... a „hagyományos” módon. Én abban reménykedem, lehetőségem lesz nekem is arra a titokzatos valamire amit Melka úgy nevezett, hogy „Átalakulás”. Ha azonban azt meglépem, már én is Melka családjához tartozom majd, s akkor nem hiszem hogy illendő volna Ofrával... izé... intim viszonyt folytatni vagy hogy is mondjam udvariasan... de meg az se biztos, hogy ő maga óhajtaná azt. De akkor is meg akarom menteni őt.

—Ezt most úgy kell értsem, hogy ha Lorek is a Család része lesz, azaz „átalakul” - akármit jelentsen is ez konkrétan - akkor azontúl ő is a „férjed” lesz, Melka?! - kérdezte Zoli metsző hangon a leánytól.

—Hú, most aztán valóban igazi Lárva módon viselkedel, úgy kitört belőled a féltékenység... a válasz igen is és nem is. Ha a „férj” szó alatt azt érted, hogy Lorek egy olyan hím lesz aki a család része, aki azontúl egész életében minket szolgál majd, akkor természetesen ez így igaz, ilyen értelemben a férjem lesz nekem is! Ugyanakkor azonban én mélyen meg vagyok róla győződve, hogy téged nem ez az elméleti státusz érdekel. Téged az az egyetlen konkrét dolog érdekel most, hogy fog-e Lorek valaha is velem hálni, fizikai értelemben. Természetesen, minthogy elméleti értelemben ő is a férjem lesz, hálhat velem is, mint bármelyik másik példányommal - mutatott körbe a lányokon Melka. —Szóval ELMÉLETILEG igen, elméletileg erre van lehetőség, ez nem tilos! Gyakorlati értelemben azonban kétlem hogy ez valaha is bekövetkezne. Bevallom ugyan hogy nekem tulajdonképpen még csak nem is volna kifogásom a dolog ellen, persze semmi esetre se most, egészen egyszerűen még hipotetikus lehetőségként is abszolút kizárt hogy ilyesmit tegyünk azelőtt hogy a férfi bevállalta volna az Átalakulást, ez nálunk messze rosszabbnak számítana mint nálatok az ha egy menyasszony már a nászéjszakáján megcsalja a férjét! Nem is tudom mihez hasonlítsam, talán mintha egy állattal hálná el a szüzességét a férje helyett vagy ilyesmi... de mondom, ez nálunk nem is létezik, még a legislegrégebbi legendáink se szólnak ilyesmiről! Az előfordulhat velünk is hogy valaki megerőszakol minket, de hogy önként beleegyezzünk, hogy... szóval nem, ez képtelenség, ilyen soha nem volt, nincs, és nem is lesz amíg világ a világ! Átalakuláson túl nem esett hímeikkel, az képtelenség, azt mi nemcsak nem kívánjuk, de kifejezetten undorítónak tartjuk!

—Na de hiszen én se alakultam még át, mégis hagytad hogy dédelgesselek.

—Igen, azt hagytam, de ugye hogy az még nem történt meg, hogy közösülj is velem?! - vágott vissza Melka teljesen nyílt szabadszájúsággal.

—Nos, az valóban nem volt még meg...

—És nem is lesz meg, amíg nem vállalod az Átalakulást, ebben mindennél biztosabb lehetsz! Addig még csak ne is álmodj róla! Tehát még TE SEM, pedig amúgy tényleg nagyon tetszel mert olyan hatalmas vagy! Másoknak még ennyi esélyük se lenne... szóval ez az egyik dolog amit meg kell értened, kedves Zoli. A másik pedig az, hogy még Átalakulás után is, az tényleg csak elméleti lehetőség, hogy a férfi bármelyik lánnyal lehet. Mert tényleg lehet, amennyiben ez nem tilos. Általában tényleg az is a helyzet, hogy egy férfi rengeteg leánnyal van az évek során. Ez igaz. De azért akkor is úgy szokott lenni, hogy mégse mindegyikkel! A többségükkel igen. De tényleg nem kivétel nélkül minddel... És ennek nagyon

egyszerű oka van. Sőt két oka is. Az egyik az, hogy ez mindig a lányok beleegyezésétől függ, márpedig nálunk is úgy van ám, hogy egyikőnknek ez a férfi tetszik jobban, a másikunknak amaz. Nekünk is van azért egyéniségünk... Jó, biztos nem különbözünk egymástól annyira a jellemünkben sem, mint a Lárva nők, ezt nem kétlem. De akkor se vagyunk teljesen egyformák... És a férfiak nálunk nem nagyon erőszakoskodhatnak, mert normális esetben, azaz ha minden rendben van a családban, akkor az úgy szokott lenni hogy legkevesebb ötvenszer annyi a nő nálunk, mint a férfi! És kivétel nélkül minden lány azonnal a többiek segítségére siet, ha bármelyiket is baj éri, ha segítségért kiált... sőt kiáltani se kell, mert megérezzük egymás fájdalmát és félelmét néhány kilométeres távolságból! Egyrészt szagról, másrészt ugye a rádióhullámok miatt... Na most képzeld el, ötvenszeres túlerő! Akármilyen erős is a férfi, semmi esélye... nem, nem szoktak erőszakoskodni nálunk a férfiak, de ha akarnák se volna rá esélyük, halvaszületett próbálkozás volna! És minek is, ha valamely lány nem is akar lefeküdni a férfival, lesz helyette sok másik akik már igazán nem bánják... A másik ok pedig nemcsak az hogy mennyire tetszik nekünk egy férfi (vagy nem tetszik), hanem az is, hogy sokkal jobb az egész családnak, ha nem úgy van hogy minden lány lefekszik minden fiúval, ugyanis ha úgy lenne, akkor túl hamar kiegyenlítődne a genetikai különbségek a népünkben, túl homogén lenne a génállomány, ami károsan hatna a fajunk biológiai sokféleségére, betegesebbek lennénk, sérülékenyebbek, és így tovább... Persze ezt mi nem fogalmaztuk meg ilyen szép tudományos nyelven az ősidőkben, de ebbe az irányba fejlődött a fajunk! Szóval ösztönösen is úgy van nálunk hogy némely lány az ilyen, más az olyan férfihoz vonzódik jobban, így Anya a genetikai anyagát általunk, a gyümölcssei révén hol ezzel, hol azzal a másik genetikai anyaggal vegyíti, azzal amihez a férfiak révén jut hozzá, azaz „kimaxolja” a genetikai változatosságot, a genetikai előnyöket... vagyis, szerintem megígérhetem neked, hogy ha ez a vágyad akkor én nem fogok Lorekkal hálalni! Mert bár bevallom hogy tényleg nem volna kifogásom ellene, de azért akkor se vonzódok hozzá annyira, hogy emiatt megszomorítsalak téged, nem ér annyit az egész. Te különben is rém fontos vagy nekünk. És azt hiszem emiatt Lorek se lesz szomorú, mert minek is, akad itt még lány bőven rajtam kívül is! De meg szerintem te Zoli is másképp gondolkodol majd erről már akár ötven év múlva is, amikor már megszoktad a látványomat, és elmúlt az újdonság varázsa.

—Megígérem hogy örökké szeretni foglak drágám!

—Jaj, még mindig nagyon barbár vagy, sőt az hogy barbár még hagyján is lenne, de igazi Lárva vagy, nem vagy képes levetközni ezt a butuska Lárva-gondolkodást, a lárva-erkölcsöket... Értsd már meg végre nagyon kérlek, hogy bár nagyon tetszel, és bár sokszor használok veled kapcsolatban a „szerelem” szót, mondogatom neked hogy „szerelmem”, és ez még igaz is bizonyos értelemben, szóval valóban, tényleg és igazán vonzódok hozzád meg ilyesmi, de azért én akkor se olyan lány vagyok akiket megszoktál a te világodban, szóval nálunk a „szerelem” szó messze nem implikál olyan kizárólagos kapcsolatot, mondhatnám TULAJDONJOGOT, mint nálatok! Legalábbis nem implikál ilyesmit a családon belül! Szóval nem kell megígérned hogy örökké szeretni fogsz. Kifejezetten épp azt szeretném, ha NEM szeretnél örökké, mármint, ha igenis örökké szeretnél, de nem konkrétan ENGEM, hanem az egész családnkat, legfőképpen pedig annak azt a részét, aminek az a neve, hogy Anya! Mert igenis ő a legfontosabb! Még ha

mi, lányok mind meghalunk is, Anya, amilyen nagy, valószínűleg élél még addig amíg szül pár újabb lányt, s akkor a család nem hal ki. Ám ha ő Anya elpusztul, akkor MINDENKINEK vége, garantáltan. Érted?! Még NEKEM IS, nekem, akit annyira szeretsz állítólag! Egyáltalán semmiféle módon se tudnád megakadályozni az elsoványodásomat és hamari halálomat, ha Anya elpusztul! Nincs SENKI aki fontosabb a számunkra mint Ő! Én tehát, hiába hogy „királynő” a nevem, de tulajdonképpen csak egy jelentéktelen valaki vagyok a családban. Anyához képest mindenképpen. És neked MINDÖNKET szeretned kell! Még a fiúkat is akik hozzánk csatlakoznak! Nyilván, őket nem szexuális értelemben. De ha féltékeny vagy rájuk, az már rút hiba. Most az elején még elmegy a dolog, nem bánom, hiszen még újonc vagy, sőt még az Átalakulásod se történt meg, szóval most még hagyjád a dolog, és komolyan is gondoltam hogy nem fogok senki mással egyesülni, mert nem olyan nagy dolog az egész, ha nem szeretnéd hát nem teszem, nem számít, le van érdekelve, ha ez az ára annak hogy könnyebben menjen neked az átmenet, a beleszokás az új életbe, ám legyen, akkor ennek így kell lenni, ennyi áldozatot mi is hozhatunk! Ez azonban akkor se jelenti azt, hogy HELYESELNÉM az ilyesmit! Elviselem, beleegyezek, sőt, látod még én magam javasoltam, szóval nem mondhatod hogy nincs bennem kompromisszumkészség! Tényleg, a legislegvégső határig elmegyünk csak hogy neked minél jobb legyen, drágám! De ez tényleg nem azonos azzal, hogy egyetérténénk ezekkel az elveiddel, hogy helyeselnénk azokat! És épp emiatt is remélem hogy valóban nem fogsz konkrétan ENGEM szeretni úgymond „örökké”! Mindönket szeress! Ne ENGEM ne csalj meg, hanem MINKET ne csalj meg! Ez az utóbbi amúgy automatikusan biztosítva lesz az Átalakulásnak hála, mert bár fizikai értelemben semmi meg nem akadályozza majd hogy egyesülj más nőkkel, a családon kívül, akár még át nem alakult Lárva-nőkkel is, de azért ez akkor is rém bonyodalmas lesz úgy, hogy súlyos egészségügyi kockázatoknak teszed ki magadat ha akár egy hónapot is tőlünk távol töltesz. És nem utazgathatsz túl gyakran, hiszen nagyon messze lakunk minden olyan civilizált közösségtől, ahol remény lenne arra hogy megcsalhass minket... Szóval ettől nem félek. Igen, ha ÍGY csálnál meg minket az szegény volna, akkor mérgesek lennénk rád, igen... botrány lenne belőle, nagy botrány, hű de még mekkora, kolosszális botrány, az biztos is... Viszont a családunkon BELÜL, ott egyszerűen tényleg értelmetlen a számunkra a féltékenységi egész fogalma! Képtelenség! Már bocsáss meg, de ez olyan, mintha egy alkalommal nem a jobb kezettel maszturbálnál hanem a balal, s ekkor a jobb kezettel elkezdené sírni és panaszkodni, hogy te milyen rohadt szemétszapodár alak vagy, mert megcsaltad őt a jobb kezettel a bal kezettel, és kétségbe lenne esve a szegény jobb kéz hogy most már biztos nem is szereted őt igazán, és mondogatná hogy nem ezt várta tőled, mélyen csalódott benned, te vagy életed legnagyobb csalódása és tévedése, bánja már ő a jobb kéz hogy eddig segített téged és rád pazarolta élete legszebb éveit, nehéz lesz neki hogy megbocsásson neked, könnyörogne neked hogy többé ne tégy ilyet, hogy térj vissza hozzá, ne taszítsd őt a kétségbeesésbe a hűtlenségeddel mert ő nem ezt érdemelte! Hát most mondd, Zoli, van ennek bármi ÉRTELME?! Most ez józan dolog-e szerinted?! Tehát tényleg nem kell úgymond hűségesnek maradnod hozzám a családon belül, nem kell engem „örökké” szeretned, de pláne nem *kizárólagosan*! Kifejezetten NEM szeretném ha ez így lenne veled, ha leragadnál ezen az erkölcsi szinten, mert ez épp hogy erkölcstelenség nálunk, mert így megfosztod a többi példányomat a

kielégüléstől, a szórakozástól, de a genetikai anyagaidtól is, tehát a legyökeresedésük után kevésbé változatos gyümölcsöket tudnának teremni, de addig is kisebb lesz a fiaik genetikai változatossága! Egyben az ilyen maradi gondolkodással azt bizonyítanád, hogy egyszerűen buta vagy, sőt egy TAHÓ, már bocsáss meg az őszinte szóért, mert nem fogtad fel a mi létünk lényegét, a legfontosabb alapelveit sem, ennek pedig nyilvánvalóan az a következménye, hogy mi lányok úgy gondoljuk majd, kevésbé bízhatunk meg benned, mert ha nem is akarnál ártani nekünk szándékosan, de akaratlanul is csinálhatsz valami végzetes butaságot, pusztán mert nem értesz hozzánk, nem ismersz bennünket igazán, nem tudod hogy mi a jó és a rossz nekünk! Mondom, most emiatt ne izgasd magadat, most még minden rendben van, nem haragszunk rád, semmi baj de tényleg, ne is szégyenkezz, még nagyon zöldfülű vagy, ez teljesen érthető, szeretünk téged így is, tényleg nincs semmi baj... Persze hogy szeretünk téged, hiszen Anya is bizalmat szavazott neked, márpedig az ő véleménye ez ügyben döntő a számunkra! Csak ne fogadkozz hogy így meg úgy lesz, mert kifejezetten reméljük hogy meggyógyul idővel a gondolkodásod, kitörlődik majd belőle a rengeteg gondolatszemét... Meglátod majd hogy lehet kiválóan élni az olyan lelki kínok nélkül is mint a féltékenységek, stb... Még hogy „örökké” és egyedül csak én, huh, nevetséges, micsoda perverzió, ugyanakkor persze el kell ismernem, van azért benne valami megható, még ha alapvetően nevetséges is az egész koncepció, mert ez olyan, mintha te az egyik ujjadat jobban szeretnéd mint a másikat!

—De hiszen a hüvelykujjamat és a mutatóujjamat valóban jobban kedvelem mint a többi, mert hasznosabbak!

—Szellemes válasz, elismerem! Ugyanakkor azonban gondoldj arra, mindjárt mennyire sajnálnád akár a kisujjadat is, ha hirtelen elvesztenéd! Megérdemli tehát az is hogy szeresd, még hozzá MOST, amíg még el nem vesztetted, amíg szeretheted őt! Meg aztán különben is, próbáld megérteni kérlek, amikor ilyeneket mondasz, az nekünk úgy hangzik, úgy érzünk ilyenkor, mint egy a magad fajtája beli nő érezne, akibe állítólag szerelmes vagy, és úgy próbálsz bókolni neki, hogy azt mondod, téged kizárólag csak annak a nőnek a bal melle érdekel, mert te nem az egész nőbe vagy szerelmes csak-pakk, hanem csak és kizárólag abba az egyetlen testrészébe, a bal mellébe, sőt még nem is az egész bal mellbe csak annak az icipici mellbimbójába! Azért a kis mellbimbóért te bármire képes vagy, megvéded mindentől, az életedet adnád habozás nélkül érte, de a többi testrésze a nőnek nem érdekel téged, azokról tudni se akarsz, azok közömbösek a számodra, sőt a pusztán létezésük is zavaró, mert minek is ennyi felesleges testrész egy nőnek amikor téged kizárólag az a csodálatos és roppantmód tökéletes mellbimbó érdekel, neked elegendő annyi is a nőből, te teljesen boldog leszel pusztán azzal az egyetlen mellbimbóval, nem akarsz időt pazarolni a nő többi testrészére, te már örökkön-örökké azt az egyetlen mellbimbót akarod nézni, csodálni, simogatni, puszilgatni... Nem gondold-e, Zoli, hogy ez tényleg elképesztően nevetséges, sőt, az hogy nevetséges még nagyon hagyján is, az lenne a legkisebb baj az egészben hogy nevetséges, de ilyen esetben az a nő teljes joggal sértődne meg, mert micsoda dolog is az, hogy az összes többi testrészét semmire se becsülöd!

—Hm... bocsáss meg Melka, nem volt szándékom megbántani téged... benneteket...

—És nem is bántottál meg se engem, se minket, se Anyát... EGYELŐRE. Persze hogy nem sértődtünk meg, ismerjük már bőven a Lárvák ezen gondolkodását, ez

a legkevésbé se újdonság a számunkra. Értjük mi, hogy nem várhatunk tőled más gondolkodást és érzelmet... EGYELŐRE. De tényleg csak egyelőre! Szóval mondom, ez most még nem számít, rendben van, elnézzük neked, mert újonc vagy, persze hogy szoknod kell még a dolgokat... Csak tartsd észben kérlek hogy IDŐVEL ennek véget kell vetni, egyszerűen mert muszáj, mert visszatérve a hasonlathoz, azt a mellbimbót se választhatod le a nő testéről, mert se a nő többi része, se a mellbimbó nem érezné jól magát ha levágnád azt onnan, ők összetartoznak mindörökké... Vagy szereted az EGÉSZ nőt úgy ahogy van, minden testrészével együtt, vagy nem, de az nem lehetséges hogy kizárólag csak az egyik részével törődj! S ez épp így van velünk is. Az nagyon helyes ha szerelmes vagy, kívánom is hogy az maradj, még sokkal inkább is mint most vagy, de nem konkrétan ÉNBELÉM, hanem BELÉNK, igen, mibelénk, együtt! Mert mi EGYÜTT vagyunk egyetlen élőlény, ez ismételten kihangsúlyozom, mert nagyon fontos hogy észben tartsd!

—Én azt hiszem már értem! - kuncogott Vakiri. —Tényleg, milyen mulatságos is lenne, ha valaki azt mondaná hogy belőlem csak a kisujjam kell neki, mert konkrétan abba szerelmes...

—Hát ha nem is a kisujjat illetően, de az azért nem ritkaság ám nálunk férfiaknál, hogy egy nőből csak azon nő egyetlen testrészét akarjuk megkapni, csak az az egy testrésze érdekel minket, persze az is igaz hogy az a testrészt nem a kisujj szokott lenni, de még csak nem is a mellbimbó... - somolygott Gorik.

—Légy nyugodt, ezzel mi is teljesen tisztában vagyunk - válaszolta Melka - csak hogy abban az esetben biztos is hogy nem szerelemről van szó, hanem csak pusztán kéjvágyról!

—Bocsánat, de nem lehetne inkább Ofráról beszélni?! - vágott bele a vitába idegesen Lorek. —Ha ez Zolit megnyugtatja, megesküszöm hogy sosem leszek veled, Melka, nem foglak csábítani se, szerintem ezt Gorik is kész megígérni, aztán kész, ennyi, találjunk már ki valamit Ofra megmentésére, mert aggodom miatta!

—Ne esküdj ilyesmit, Lorek, mert akkor ugyanabba a hibába esel, mint Zoli! De tényleg befejezhetjük ezt a témát, mert nincs jelentősége, hiszen még ti Lárva is ismeritek a mondást hogy a szerelem mindig elmúlik! Az akármilyen nagy szerelmek is! Szóval most pár hónapig kell csak betartani ezt az esküdet, azután úgymint rendeződik majd ez a dolog magától, ez így szokott lenni. Szerencsére! És annál hamarabb megy, minél inkább észben tartjátok, hogy hiába mászkálunk külön-külön, attól még mi mind igenis EGYÜTT vagyunk EGYETLEN élőlény! Egyszerűen NEM LEHETSÉGES csak az egyikünket szeretni, vagyis bár lehetséges de ez súlyos hiba. Nem vagyunk ugyanis elválaszthatóak egymástól, legalábbis nem TARTÓSAN! Na, szóval akkor jegeljük a témát egy időre tényleg... Ami meg Ofrát illeti, én azt hiszem Zoli boldogan segítene neked Ofra megmentésében, legalábbis ha Ofra se a tied lesz hanem az övé, Zolié, hihhi...

—Én arra is kész vagyok hogy beleegyezzem, legyen az övé Ofra, csak mentse meg előbb! Nekem Ofra élete a fontos, lemondok a kegyeiről, ha ez kell a megmentéséhez!

—Hé te kis csipszar, minek nézel engem, te feltételezel rólam olyan mocsokságot hogy hagyjam meghalni azt a nőt, csak hogy ha már nem lehet az enyém akkor másé se legyen?! Ezt tételezed fel rólam, de igazán?! - azzal Zoli keze kinyúlt, megragadta a ruhát Lorek mellén, és félkézzel a magasba emelte. Mindenki csak

ámult. Hű de baromi ereje van ennek az óriásnak!

—Félreértesz, én, izé, uh... - fulladozott Lorek.

—Engedd el őt Zoli, ne feledd hogy ő is a barátunk! - ragadta meg Zoli kezét Melka.

Zoli kinyitotta a markát.

—Mégegyszer meg ne halljak ilyesmit mert akkor baromira bemorcosodom! Bár most már nem Ofrába vagyok szerelmes hanem Melkába, de régen Ofrát szerettem a képzeletemben, s még most is kész vagyok az életemet kockáztatni érte! És ennek semmi köze ahhoz hogy téged szeret-e vagy engem, vagy bárki mást, vagy akár senkit se! Érted?! - és meglepette a mutatóujját Lorek orra előtt.

—Értem hát, na, bocsánatodat kérem, elnézést meg minden... tényleg butaságot fecsegtem, de nagy stresszben vagyok, nagyon félttem őt, tényleg ne haragudj, az izgalom mondatta velem, nem gondoltam végig, na, nem kellett volna, már én is szégyenkezem amiatt amit mondtam...

—Jó, elfogadom a bocsánatkérésedet, de remélem levontad belőle a megfelelő következtetéseket a jövőre vonatkozóan! Szóval akkor van valami ötleteitek, hogy miként segíthetnénk rajta?

—Előbb talán tájékozódnunk kéne a jelenlegi helyzetről. Azaz javaslom, hajtsunk ki az autóval Anyából, menjünk fel vele valami magasabb domborzati pontra ahol jobb a vétel, aztán hallgassuk meg a híreket az autórádióval... Amilyen fontos és híres valaki a királynő, mármint Ofra, biztos hogy a hírekbe bekerül, ha bármi lényeges is történik az ügyében! - javasolta Gorik.

—Remek ötlet, tegyünk így! - bólintott rá Lorek is. —De - tette hozzá - ha szabad esetleg kérnem, hadd feküdjek le egy kicsit aludni, mert igazán rámfér, nagyon régen aludtam utoljára, jelenleg csak pár liter kávé tartja bennem a lelket, illetve nyitva a szememet, nagyon sűrű napjaim voltak mostanában... Emiatt is történhetett meg, hogy meggondolatlan butaságot mondtam Zolinak, amit nagyon szégyellek és ismételten az elnézését kérem emiatt, különben is, ha olyan volna Zoli jelleme ami indokoltta tette volna a gyanúsításomat, akkor biztos hogy Anya se szavazott volna bizalmat Zolinak, szóval egyszerűen csak fáradt és kialvatlan vagyok... De, szerintem ez igaz Gorikra is, meg Vakirire is, csak kisebb mértékben! Szóval én mindenképp szeretnék lepihenni, annál is inkább hogy ha akcióra kerül sor, akkor a képességeim teljében legyek! Biztos megoldható, hogy a rádiót valaki közületek figyelje, leányok... - nézett Melkára.

—Persze, ezt mi megoldjuk, semmi gond!

—Jó. De, természetesen ha valami fontos dolog történik, nyugodtan ébresszettek fel, elvégre a kötelesség az kötelesség... De hol aludhatunk, mi a tanácsod?

—Elvileg a legjobb hely erre Anya belseje lenne, ahol az autók van most, az nyugalmas, oda semmi állat be nem mehet, még szúnyog sem... Tudod, Anya egy olyan vegyületet bocsát ki, amit nem érzünk tudatosan, de a szúnyogok egyszerűen gyűlölik, ki nem állhatják, nemhogy ott nincsenek szúnyogok, de bő egy kilométeres körzetünkben se, egy szál se! Hanem van nekem egy sokkal jobb ötletem. Végülis miért kéne aludnotok bármit is?! Mert rendben van, mi figyeljük majd a rádiót, mi lányok, ezzel nincs gond, de ezen idő alatt ti alvás helyett csinálhatnátok valami messze hasznosabbat!

—Ugyan mit!

Erre Melka szó nélkül, de kacér mosollyal arra a levélre mutatott, amiből nemrég Zoli lépett ki.

—Félre ne érts Melka, én kész vagyok a próbára, de tényleg álmos vagyok, majd leragad a szemem!

—Emiatt ne aggódj, hallottad Zolit, ha Anya elfogad téged a barátjának, akkor biztos hogy „felturbóz” téged is, kizárt hogy azután álmos legyél, sőt esélyes hogy egy jó hétig eszedbe se jut aluszkálni, mert annyira teli leszel pumpálva energiával!

—Ez jól hangzik! És ha Lorek habozik, majd bemászom oda én, elsőként! - kiáltotta Vakiri, azzal a leány máris bepattant a levélbe, s az a következő pillanatban rögvest össze is záródott körülötte.

—Hm... Na jó, elvégre te tudod hogy mi meg hogy kell legyen, Melka... Hol egy másik levél nekem? - kérdezte Lorek.

—És nekem is egyet akkor már... - csatlakozott hozzá Gorik is.

Miután Vakiri, Lorek és Gorik mind bebújtak egy-egy levélbe, Melka ezt kérdezte:

—És te, Zoli, nem akarsz-e esetleg magad is aludni egy kicsit, amíg mi a rádiót figyeljük?

—De hiszen tudod, hogy most teli vagyok energiával, úgyse lennék képes lehunyni a szememet.

—Igen, ezt tudom, csak udvariasságból kérdeztem. És ha nem is aludni, de esetleg relaxálni talán óhajtanál, vagy bejárni a környéket, netán más példányaimmal is beszélgetni...

—Ez mind nagyon ráér. Én egészen mást óhajtok most.

—Ugyan mit?

—Szerintem képes vagy kitalálni könnyedén, hiszen ha akarsz, olvasol a gondolataimban... De meg ezt egy ostoba Lárva-nő is könnyedén kitalálná most, azt hiszem!

—Zoli, igazából én is szeretném azt a dolgot, de egyszerűen nem vagyok képes rá... izé... „lélektanilag”, addig amíg nem volt meg az átalakulásod! Ez a lehető legteljesebben szembemenne az összes létező elvünkkel, erkölcsainkkal!

—Ezt értem, de én épp arra gondoltam, hogy oké, rendben, de akkor legyen is meg az az Átalakulás mielőbb! Most rögtön, ha lehet! És ne ellenkezz, Melka, mert nem győztél meg a korábbi szavaiddal. Az rendben van hogy Gorik, Lorek meg Vakiri jobb ha még nem alakulnak át, mert mi van ha börtönbe kerülnek vagy akármi. Logikus, igen. Velem azonban elő se fordulhat hogy börtönbe kerüljek. Én vagy győzni fogok, vagy meghalok. Még ha valóban elfognának is, akkor is hamar kivégeznének, egyszerűen mert félnének tőlem amiért olyan nagy vagyok. Akkor meg már jobb ha mielőbb megvan ez az izé, az átalakulás, akkor állítólag lesznek valamiféle különleges képességeim is ugye... de ami engem illet ennél is fontosabbnak tartom, hogy nem szeretnék bármi kockázatot is vállalni, amíg nem kapok érte valamit már előzetesen is: mégpedig TÉGED! Az nem lehet hogy úgy haljak meg, hogy egyszer se ölelhettelek meg!

—Ó, hát te igazán olyan végtelenül aranyos vagy... Nos, jó, legyen ahogy kívánod, e téren behódolok neked, mert végtére is kettőnk közül sokkal inkább te vagy harcosnak tekinthető, neked kell megítélned mi az előnyösebb a számodra, mekkora kockázatot jelent neked ez vagy az... Aztán az is igaz hogy mi kifejezetten szeretjük, ha valaki végleg elkötelezi magát s azontúl teljesen hozzánk tartozik! De tudod ugye, hogy ezzel végleg lemondasz Ofráról, kivéve

természetesen ha ő is bevállalja majd az Átalakulást?

—A jövőt nem láthatom előre, de nem is számít, mert aki sosem élvezi a jelen pillanatot, az soha se él igazán, amellet csak úgy elrohan az Élet!

—Milyen bölcs mondás! Jó, akkor gyere velem kérlek!

Melka elvezette Zolit a fa egy távolabbi részéhez. Ott már várta őt egy másik leány, aki bár nem úgy nézett ki mint Melka, de ennek ellenére alig tetszett kevésbé Zolinak mint a „királynő”!

—Ó, izé... milyen bájos... bájos... izé... „gyümölcs” ő is!

—Örülök hogy ő is tetszik neked. Ő különben a legislegfiatalabb példányom. Úgy hívják, hogy Aiya. Ez a név azt jelenti a mi nyelvünkön, hogy „madár”. És ne aggódj amiért ő is tetszik neked, ismételten biztosítalak róla hogy nálunk nem létezik olyan, hogy egymás közti féltékenység! Nincs, és nem is volt soha, képtelenség az egész, ilyesmit szó szerint el se tudunk képzelni! Lehetünk féltékenyek mi is, az igaz, de kizárólag családon kívüli illetőkre, és még ennek is alig van lehetősége, családon BELÜL azonban soha! Nyugodtan lehetsz Aiyával is, persze nem most e pillanatban, hanem az Átalakulás után! Hidd el, engem még az se zavarna semennyire se, a legislegcsekélyebb mértékben se, ha azt mondanád hogy Aiya sokkal jobban tetszik neked mint én, hogy mostantól őbelé vagy halálosan szerelmes! Ennek tényleg semmi de semmi jelentősége nálunk, hiszen ő is egy énvelem, mindketten pontosan ugyanannak az organizmusnak vagyunk az elválaszthatatlan részei! Na szóval, mint látod, ott ez a platinakehely Aiya kezében. Értesítettem már őt pillanatokkal ezelőtt hogy készítse elő neked, mert ez a legfiatalabbak dolga nálunk, általában legalábbis. E kehelyben Anya speciális nektárja van, néhány egyéb anyagával keverve. Most az a dolgod, hogy leülsz ide Anya tövébe, nekitámasztod a hátadat, behúnyod a szemedet, és elkortyolgatod e nektárt! És közben gondold rá, Anyára szeretettel!

—Bocsáss meg, de nem tudok úgy gondolni rá, hogy Anyának nevezzem. Maradok az Óriásbébi elnevezésnél, ha nem haragszotok meg érte.

—A névnek nincs jelentősége, ha közben képes vagy szeretni őt. Amúgy mondtam már, én minden bizonnyal úgy nézek ki, mint ahogy ő nézett ki ezelőtt párezer évvel, emberként. Azaz lányként. Ez azonban fordítva is igaz: ha most felnézel rá, azt láthatod, milyen leszek én magam, körülbelül tíz- vagy tizenötezer év múlva! Azaz, ha engem képes vagy szeretni, akkor őt, az „óriásbébit” is szeretheted, hiszen úgy tekintheted hogy ő nem más, mint éppen pontosan én, a jövőből, az aki én majd leszek, az én későbbi példányom és alakom!

—Hát amíg készülődtem a Kapunyításra, a legkülönbözőbb dolgokon fantáziáltam hogy milyen nép közé kerülök majd, milyen bolygóra, de bármit is találtam ki, az meg se közelítette ezt a... ezt amilyenek vagytok... A lehető legextrakülönlegesebbek az biztos is... Köztetek egyszerűen SEMMI se úgy megy ahogy az a számomra természetesnek sőt az egyetlen lehetséges módnak tűnik... De ezt nem panaszkodásként mondtam! Na jó, akkor tehát megkérlek téged Aiya, add ide azt a kelyhet légy olyan kedves...

Bő hat órán át ott szundikált Zoli az „óriásbébi” tövében, s mire felébredt, már Lorek, Vakiri és Gorik is ébren volt. Pontosabban, eddigre már ők is „kiszabadultak” a leveleikből, és csurig voltak dúsítva energiával...

—Na, mesélj, milyen volt?! - kérdezte Vakiri bátran Zolit.

—Végtelenül nyugodt és kellemes... Mintha lebegtem volna a Semmiben... de,

Melkának teljesen igaza van! Lehet hogy e Fa tényleg nem értelmes lény önmagában, de az egészen biztos hogy ettől még igazán vannak érzelmei! Mert én is éreztem amit ő érez! Tényleg rémült! Vagy legalábbis aggódik, még hozzá nagyon! Vagy mondhatnám úgy is, hogy teli van stresszel... De, azt is éreztem hogy nagyon örül amiért én, izé... „vagyok neki” mostantól vagy hogy mondjam... Valamiképp úgy tűnik tényleg bízik bennem... nehéz ezt megfogalmaznom... De az biztos hogy valami tényleg megváltozott bennem, mert jelen pillanatban is érzek egy csomó mindent az ő érzelmeiből! Sőt, el se fogjátok hinni, de képes vagyok látni az Óriásbébi gyümölcseinek a szemével!

—Ez mit jelent? - kérdezte Lorek kíváncsian.

—Azt, hogy ha akarom, nemcsak e Fa érzelmeit érzem, de bármely lány érzelmeit is! Ha bármelyikük megsérülne, tudnék róla. Azonnal! De ha kicsit koncentrálok, akkor LÁTOM is azt amit ők látnak! Mármint nem látok egyszerre mindent amit mindegyik lány, ki kell válasszam, épp melyikük szemével akarok látni... Hallom is azt amit a kiválasztott lány hall, ha hallani akarom! Tudom hogy mennyire fáradt, álmos, rémült, éhes, szomjas, kíváncsi, boldog, beteg vagy akármi! Szerintem ha bármelyik lány épp szerelmeskedne egy fiúval, még azt a kéjt is érezhetném amit ő a lány érez épp, amennyiben érezni óhajtanám! Egészen egyszerűen MINDENT tudok róluk, mostantól nincsenek titkaik előttem! Szó szerint nincs magánéletük mostantól, legalábbis ELŐTTEM bizony nem!

—Persze hogy nincs magánéletük, mármint magánéletÜNK, ez is egy olyan koncepció ami teljesen értelmetlen a számunkra, hiszen a te bal vesédnek sincs holmi „magánélete” a többi testrészeddel szemben, mert ő nem egy „magán” élőlény, hanem a Nagy Egész része! - bólogatott Melka.

—Igen, így van ahogy monddod... Ez egyszerűen HIHETETLEN ÉLMÉNY! Ó hogy milyen csodálatos, mintha csak hirtelen egy majdnem mindenható istenné váltam volna! Hiszen ez messze-messze pompásabb dolog mint ha egy nagy törzs mélyen tisztelt törzsfőnöke volnék! Semmit nem lehet eltitkolni előlem! Persze sejtem már hogy igazából nem én kapcsolódom a lányokra, én csak megmondom az Óriásbébinek hogy mit szeretnék, s ő van kapcsolatban velem is meg a lányokkal is, de ez engem nem zavar, mert az óriásbébinek láthatóan esze ágában sincs felülbírálnia az óhajomat, ez eszébe se jut... Nem is tudom mihez hasonlítsam ezt, mintha én volnék a víruspajzs egy számítógépes rendszerben, korlátlan jogosultságokkal, bármit megfigyelhetek, ellenőrizhetek, beavatkozhatok, megtehetek amit csak akarok, rendelkezhetek az erőforrások felett, igen, „Főnök” vagyok, a legnagyobb főnök, mert oké, persze hogy az Óriásbébi az igazi főnök, de ő nem bánja, sőt mintha épp ezt várná el tőlem...

—Persze hogy nem bánja, őt igazán nem zavarja ha te vagy a „főnök” valamiféle értelemben, még örül is neki a maga módján, hogy leveszed a felelősséget a válláról, akarommondani az „ágairól”, sőt pontosan épp ez az, amit elvár tőled, mert neked kell a mi hősrünknek lenned, a megmentőnknek! - bólogatott Melka helyeslően. —De azzal is tisztában kell lenned, ezek az „isteni képességeid” csak néhány kilométeres távolságban működnek hatékonyan, mert alapvetően az infrahangra épülnek. Ennél sokkal távolabb is működnek amúgy, több ezer kilométeres messzeségben is, de mert ott már a hosszúhullámokat kell használnunk, emiatt a pontosság és a hatékonyság messze sokkal kisebb. És olyan távolságban ez irtózatosszerű erőfeszítés. Anyának, mert bődületes az energiaigénye, szóval olyan távolságokban nem illik ilyesmire kérned őt, hacsak

persze nincs valami vészhelyzet épp.

—Dehogyan akarok én kényelmetlenséget okozni neki, istenbizony tényleg megszerettem őt, hiszen ez remek, ez pompás, ez, ez... erre szavakat se találok... Igen, szeretem mindegyiket, kezdem már megérteni hogy tényleg milyen buta voltam hogy azt hittem, illetlenség lenne ha nem csak téged szeretnék, hát persze hogy képtelen gondolat hogy csak téged szeresselek de a többieket nem, igen, most már értem, most már világos, mert most már benne élek én is e rendszerben, most már úgy érzem, mintha te is Melka az én testrészem volnál, valamelyik ujjam, és a többi lány is az ujjam lenne, vagy valami ilyesmi... Jó-jó, még most is úgy van, hogy téged fontosabbnak érzek mint a többieket, mintha te lennél a mutatóujjam vagy a hüvelykujjam. Ez igaz. De akkor is a testrészeim a többi lány is, persze hogy szeretnem kell őket is, igen, teljesen igazad van... volt... amikor ezt mondtad nekem... Igen, megvilágosodtam, és most már én is csak szégyenlősen kuncogok ha visszagondolok, milyen képtelen butaságokat fecsegtem korábban... De nem tartom hibásnak magamat mégsem, mert ezt rem nehéz felfognia annak aki nem tapasztalja meg személyesen, aki nem él benne, mert ezt át kell élni, igen... De tényleg, Ó HOGY MILYEN BOLDOG VAGYOK ÉN MOST! - azzal Zoli égnek emelte a karjait, ugrálni kezdett túláradó boldogságában, majd visszafordult a fatörzshöz, megcirógatta és meg is pusztította:

—Tényleg nagyon szeretlek téged! Téged is, igen! Ha a gyümölcseid az ujjaim, akkor talán mondható hogy te pedig a törzsem vagy, a mellkasom, a belső szerveim!

—Nahát, ez tényleg úgy van most ahogy előre láttam a jósálmomban! - mondta Vakiri.

—Egészen biztos, hogy habozás nélkül kész vagyok bármi életveszélyt vállalni az Őriásbébi megvédelméért, ha muszáj, de akár a biztos halált is, mert még mindig jobb az akár majdnem biztos halál kockázatát is felvállalni, mint ha hagynám hogy ő meghaljon, nem is csak azért mert azután én mindenképp meghalnék hamarosan úgy is, hanem mert nem is akarnék már utána élni én magam se, még ha tehetném akkor se, mert olyan szürke és unalmas volna az élet utána már hogy csak önmagamra vagyok utalva, nem lennének már nekem a lányok akik bíznak bennem, akiknek látok a szemével, akiknek érzem az érzelmeiket, és így tovább... Nem, nem hagynám hogy bármi baj érje őket, illetve az Őriásbébit, lehetetlen hogy hagyjam, elképzelhetetlen, örült képtelenség, ilyesmi álmomban se fordulhat elő még kósza gondolatként sem, mostantól az övék vagyok, egy vagyok velük, igen, és nem is akarom hogy bármikor is másképp legyen!

—És, izé... amikor a lányok szemével látsz... ők sem ellenkeznek? - kérdezte Lorek.

—Már miért tennék?! Nemcsak én vagyok velük egy, de ők is egyek velem mostantól, eszükbe se jut bármit is eltitkolni, miért tennék, te se titkolsz el semmit a májad, veséd vagy a combod elől!

—Úgy értem, mintha nekem az jött volna le ebből, hogy tényleg te lettél itt hirtelen a törzsfőnök, domináns pozícióba kerültél, mostantól te vagy itt az úr, nagyobb a hatalmad mint akár Melkának is.

—Nem hinném. Itt megvan mindenkinek a dolga. Az én dolgom, ha jól értettem, mostantól az, hogy én legyek a hősük, a harcos, a védelmező, azaz olyasmi a feladatköröm, mint a vándorhangyáknál a harcosok kasztjának. Azoknak semmit

se kell dolgozniuk, a többi kaszt ellátja őket mindennel, csodálatosan kényelmes és semmittevő életük van békeidőben, az ellenben magától értetődő követelmény hogy adott esetben az életük árán is megvédjék a bolyt. Én most valami ilyesmi lettem. Ez nem „főnöki” pozíció, akkor se ha a harcos hangya sokkal erősebb mint más hangyák a bolyban. Neki egyszerűen megvan a maga dolga, feladatköre, mással nem törődik, amíg azonban jól látja el a maga speciális feladatkörét, addig a többiek nem szólnak bele abba hogy épp mit csinál, ellenben igyekeznek tőlük tellően ellátni minden szükségessel, már amiatt is hogy hatékony legyen a boly védelmezésében. De a harcos hangya nem fog maga se parancsolni a többieknek, egyrészt mert ő a többi dologhoz nem is ért, nem is érdekli, a többi teendő az egyéb kasztok dolga, azok kell értsenek hozzá, másrészt minek is vegyen a nyakába egyéb feladatokat, neki kiváltképp kényelmes ha csak egyetlen dologgal kell foglalkoznia! Ő egyetlen dologban, a védelmezésben kell specialista legyen, de abban aztán annál szakértőbb, és kész, ennyi! Továbbá, a legnagyobb butaság volna ha a lányok bármit is el akarnának titkolni előlem, akárcsak ha szégyenlősködnének is vagy mittudomén, ugyanis épp mert nekem kell a védelmezőiknek lenni, emiatt épp a lányok legalapvetőbb érdeke hogy abszolút mindennel tisztában legyek ami velük történik, méghozzá a lehető leghamarabb, hiszen ha bármi veszély adódna is, akkor a leghatékonyabb és legsikeresebb a segítségem, akkor van a legnagyobb esély a megmentésükre, ha a lehető legisleghamarabb értesülök a történetekről, és mindent tudok a váratlan eseményről, a legkisebb részleteket is! És még ha semmi se történik, akkor is nagyon hasznos a lányoknak ha időről-időre „rájuk kapcsolódom”, azaz „letapogatom” őket a távolból, ellenőrizni az adott körülményeket, mert hátha olyasmi készülődik amit a lányok nem is tartanak veszélyesnek, észre se vesznek vagy jelentéktelen ügynek gondolnak, nem gyanakodnak, én ellenben nagyonis észreveszem hogy abból baj lehet, hogy az veszélyes, elvégre én vagyok a harcos, nekem kell ezekben az ügyekben nagyobb tapasztalattal rendelkeznem, nekem kell gyanakodnom és figyelnem mindenre... Ez azonban tényleg nem azonos azzal, hogy a rabszolgatartójuk lennék, hogy parancsolnék nekik, beavatkoznék a dolgaikba. Miért is tenném, biztos hogy mindent ami nem harc meg védekezés, ők sokkal jobban tudnak nálam, elvégre több évezrednyi gyakorlatuk van benne, de nem is érdekel engem a többi dolog ügysem. Ettől még igenis parancsolhatok nekik amúgy, úgy vettem észre, de igazából erre se a „parancs” a megfelelő szó, egyszerűen ha azt mondom hogy ezt vagy azt csináljanak, mittudomén fussanak el valahonnan, akkor megteszik, és vita nélkül, de ez is csak akkor fordulhat elő, ha veszélyre gyanakszom, szóval biztonsági okokból. Nem arról van tehát szó, hogy megszabnám a mindennapi teendőket, hogy mittudomén itt ássanak egy árkot, vagy hogy ma reggel halászni menjenek vagy ilyesmi. Nem is vágyom ilyesmire, hótt'unalmas volna az egész! Én nem az uruk vagyok, hanem az őrangyaluk! És épp emiatt szeretem őket, sőt mi az hogy szeretem, IMÁDOM őket, lelkesedem értük, mert tényleg ISTENI érzés hogy ennyien bíznak bennem és ilyen roppant mértékben, el se tudom képzelni hogy bármi is ennél csodálatosabb érzés volna! Nekem most tulajdonképpen az lett a dolgom, hogy „főállású aggódó” vagyok, humorosan fogalmazva, ugyanakkor ez mégis egész jól fedi a valóságot, mert az én dolgom mostantól az, hogy aggódjak helyettük is, vizslassam a külső környezetet, gyanakodjak a veszélyekre, stb. Ők nemcsak nem ellenzik ha én ezt teszem, s ennek érdekében „rájuk kapcsolódom”, de úgy tapasztaltam, ők is

megérzik mindig amikor a szemükkel látok, vagy másképp de „letapogatom” őket a távolból, és ilyenkor ez nekik nemcsak nincs ellenükre, de kiváltképpen boldogok azokban a pillanatokban, mert olyankor tudják hogy valaki vigyáz rájuk, semmi gond aggodalomra, s különben is ha épp bármi rossz történne velük, akkor én tudnám azt és loholnék a segítségükre ahogy csak bírok! Nem, eszükbe se jut ellenkezni, sőt épp akkor boldogok ha minél gyakrabban és minél hosszabban figyelem őket! Ez nekik biztonságérzetet nyújt! De én is nagyon élvezem! Azt hiszem ha hirtelen kiderülne hogy visszacsinálódik ez az egész velem, és többé nem érezhetem ezt, hát haladéktalanul öngyilkos lennék a szörnyű bánatomban, mert nem is akarnék úgy tovább élni!

—Na VÉGRE, jól látod már a dolgokat, drágám! - mosolygott rá Melka.

—Továbbá - folytatta Zoli - még csak nem is hiszem hogy komolyabb mértékben visszaélhetnék a hatalmammal, akkor se ha épp ezt akarnám. Mélyen hiszek ugyanis benne, hogy ha a lányok komolyan elégedetlenkedni kezdenének velem, illetve a szolgálataimmal, akkor egykettőre kicsinálhatnának, s hozzá könnyedén! Természetesen nem az icipici kis erejükkel, ami tényleg szóra se érdemes, ám nem is szorulnának rá, hogy ellenem támadjanak fizikai értelemben, mondjuk fegyverekkel. Egyszerűen bepanaszolnának engem az Óriásbébinek, s akkor nekem kész, annyi... De még panaszkodniuk se kéne szándékosan, hiszen az Óriásbébi ügyis teljesen tisztában van a lányok közérzetével! Természetesen ha csak egy-két leány nincs épp megelégedve velem, valami rövidke időtartamig, az nem számítana, mert az teljesen természetes a mi emberi, akarommondani „lárva” testünknek is, hogy egyes testrészeknek akár jelentős kényelmetlenségeket is fel kell vállalniuk egy ideig az egész szervezet érdekében, annak fennmaradásáért. Ez tehát ideig oké. Ha azonban én mittudomén megőrülnék, ha úgy IGAZÁN zsarnokoskodni kezdenék, ha tehát nemcsak egy-két lány lenne velem elégedetlen hanem jelentős százalékuk, sokan, és nem csak rövid időtartamokra hanem hosszú időn át, és újra meg újra, ismételten, na akkor azt hiszem nekem garantáltan végem lenne... Mert tutibiztos vagyok benne, hogy amikor átalakított engem az Óriásbébi, akkor gondoskodott valami titkos módszerről a fékentartásomra is! Belém épített valamit! Nem, nem tudom hogy mit, fogalmam sincs róla. De VALAMI mód biztos van a fékentartásomra, mert egyszerűen nem lehet olyan naiv ez az organizmus hogy teljesen kiszolgáltatassa magát nekem, vagy úgy általában véve annak a másik organizmusnak akinek szövetséget ajánl! Semmi ilyesmiről nem beszélt nekem Melka, lehet hogy ő maga se tud róla, mert ilyesmi még nem fordult elő a történelmükben. De akkor is biztos vagyok benne hogy ez így van. Mert ha megőrülnék, az olyan lenne nekik, mintha mondjuk nekem üszkösödni kezdene az egyik ujjam. Muszáj lenne levágnom, hogy bele ne haljak a vérmérgezésbe. Itt a lányoknál is kell legyen erre módszer. És itt akkor már nem arról lenne szó, hogy hirtelen megszűnnének a privilégiumaim, bár biztos megszűnnének. Hanem valami rém durva módszerre gondolok, ami ugyanakkor rém hatékony is, és hihetetlenül gyors! Muszáj hogy gyors és hatékony legyen mert az életük múlhat rajta, és vészhelyzetre van amikor már nem lehet finomkodni, emiatt e módszer nem is lehet más, mint durva. Mondjuk, az Óriásbébi kibocsát valami illatanyagot, amitől senkinek semmi baja nem lesz, meg se érzik, de én másodperceken belül belehalok. Vagy valami speciális infrahangmintázatot generál, amitől szétrobban az agyam. Mondom, nem tudom mi, de VALAMI biztos van a fékentartásomra! Én tehát nem

vagyok itt holmi abszolút uralkodó, mert bár hihetetlen hatalmam van és ők a végtelenségig engedelmesek, de azért a hatalmamot akkor is az egész közösség érdekében kell felhasználnom, és ha már tényleg és igazán nagyon elégedetlenek velem, akkor igenis ott a lehetőség náluk, hogy könnyedén lapátra tegyenek engem!

—És ez nem zavar téged?

—Nem, mert bízom benne hogy nem fogok megörülni. Eszem ágában sincs zsarnokoskodni, egyrészt mert szeretem őket, másrészt meg mert erőszakoskodás nélkül is megkapok tőlük mindent, amit csak akár álmaimban is elképzelni mertem!

—Tényleg kezdesz kiismerni bennünket, s ennek örülök! - mosolygott Melka.

—Igen, amióta átalakultam, rengeteg mindent megértettem... Egy egészen új világ nyílt ki előttem, ráadásul egy CSODÁLATOS világ... De ó, hogy én most mennyire sajnálom a szerencsétlen, korcs Lárvákat, milyen *végtelenül* szomorú is az életük hogy ezt nem érezhetik, s még csak azt se tudják a szerencsétlenek hogy mit veszítenek, miről maradnak le! Szánnivaló szerencsétlenek, tényleg!

—Szóval, megérte átalakulnod, úgy véled?

—Igen, Lorek, teljesen egyértelműen így gondolom! A legkisebb kétely sincs bennem ezt illetően! Eszem ágában se volna visszacsinálni, akkor se ha tehetném! És nagyon biztatlak rá hogy bevállald te is, mert úgy értettem az elbeszélésedből hogy te pap voltál, illetve az is vagy még jogilag, eképp a „misztikum embere”, márpedig ha van bármi is amit a jelenlegi evilági életünkben hasonlónak lehet nevezni a misztikához, akkor az épp ez az érzés! Gondolj csak bele, ez szinte olyan mintha egyszerre lehetnék több helyen! Mintha hirtelen itt vagy ott teremhetnék, távérzékelés vagy valami... nem pontosan az, de nagyon hasonló! Sőt... - és Zoli hirtelen elhallgatott, mintha befelé figyelne. Majd így szólt Melkához:

—Azt hiszem a személyes hatalmam tényleg nagyobb mint a tied, mostantól, legalábbis bizonyos kérdésekben. Ugyanis azt hiszem, érzek olyasmit is amit te nem! Egyiktek sem! Ez biztos annak köszönhető, hogy annyira sokkal nagyobb a biológiai testem, a tömegem, mint a tied.

—Mire gondolsz?

—Arra, hogy nincs igazad, hogy az Óriásbébi lenne az egyetlen megmaradt példány a népetekből!

—Micsoda?! Van valahol még egy másik Fa?!

—Sőt, kettő is! De tényleg nagyon icipicikék. Olyan alig két métereseek lehetnek csupán. És iszonyatosan félnek ők is... Mert nincs melléjük egyetlenegy leány sem, de még fiú sem, akármelyik vadállat leleghelheti őket... na jó, ez azért nem olyan egyszerű, mert ugye ott az a tűzokádási képességük a platinával... de akkor is, véletlenül is eltaposhatja őket valami nagy vadállat... Ők is teljes erővel sugározzák a vészjelzéseiket, de mert annyira nagyon picikék, emiatt ez a jelzés alig-alig érezhető! Hiszen a méretük miatt még teljesen alkalmatlanok a hosszúhullámú sugárzásra, s az infrahangkeltő képességeik is elhanyagolhatóak. De én mégis érzem, bár én is csak alig-alig. Arrafelé vannak - mutatott Zoli nyugatra - becslésem szerint mintegy nyolc kilométer távolságra.

—Az nagyon közel van a mi fogalmaink szerint, meglepő hogy nem tudunk róluk, akármilyen kicsik legyenek is. - álmélkodott Melka.

—Szerintem nemrég születhettek oda. Úgy lehetett, hogy valami sokkal nagyobb

fa elpusztult, biztos a Lárvák miatt, aztán két lány a termései közül valamiképp túlélte a mészárlást, s mert az anyjuk, a fa nélkül már nem élhettek volna soká, bevállalták hogy legyökeresednek, bár ez biztos hogy rém kockázatos ha nincs se lány se fiú aki segíthetne nekik, etetné őket, védené őket... De mi mást is tehettek volna?! Szóval szerintem ez csak két-három éve történhetett, s emiatt, meg mert tényleg olyan satnyák, vékonyak még, elkerülte a figyelmeteket. Különben is biztos hogy volt sok más fontosabb dolgok is.

—Hm, hát, illene segítenünk rajtuk is... Bár egyelőre önmagunkon kéne segítenünk...

—És Ofrán. Ne felejtsd el őt se, kérlek! - szólt gyorsan Lorek.

—Persze, persze... Nos, ami Ofrát illeti... - hirtelen elhallgatott, majd így szólt:

—Jó ötlet volt a rádiót figyelni! Tudjuk már, mit terveznek az énekesnővel!

* * *

Ofra természetesen mélységesen megdöbbent amikor letartóztatták! Igazán nem számított erre! Kérdezte is hogy ugyan mi a vád ellene, s még jobban megdöbbent, meghallva a választ, hogy tulajdonképpen SEMMI... azaz, konkrétan őt magát egyáltalán semmivel se vádolják!

—Akkor nem értem a dolgot, ha nincs is vád emelve ellenem, akkor nyilván abszolút ártatlan vagyok, eképp viszont jogtalan a fogvatartásom, a letartóztatásom! Mire véljem tehát mindezt?! És egyáltalán, ügyvédet követelek!

—Természetesen állampolgári joga hogy lehessen ügyvédje - válaszolta udvariasan a rendőrfőnök, akivel Ofra épp beszélt - de csak akkor ha hajlandó hogy ön, saját maga fizesse meg azt az ügyvédet, mert nem kötelességünk hogy kirendelt ügyvédet biztosítsunk!

—Én úgy tudom, ez igenis kötelező.

—Igen, általában, ha van már vád. De mondom, hogy semmivel se vádoljuk magát.

—Még mindig nem tisztul a homály a fejemben.

—Mondok egy hasonlatot. Ha lát egy patkányt vagy mérgeskígyót a kertjében, valószínűleg megöli azt, akkor is ha az a féreg még soha semmit se ártott maga ellen. Azaz, mondható hogy semmivel se vádolja azt az állatot, ennek ellenére megöli... Vagy legalábbis elfogja, fogságba veti, azaz, mondjuk úgy, hogy „letartóztatja”! Na épp ez történik most magával.

—Nem szeretem ha sértegetnek.

—Elhiszem, de úgyse tehet semmit se ellene... Nincs olyan helyzetben... Különben meg nem sértésnek szántam, hanem tájékoztatásnak, egy hasonlatnak amit remélem könnyen megért. Ami meg a konkrét részleteket illeti, az a helyzet, hogy... - és ismertette Ofrával a „tényállást”.

Miután Ofra megtudott mindent, rögvest belátta hogy nagyonis célszerű egy jó ügyvédről gondoskodnia! Szerencsére, ez az ő esetében igazán könnyű, mert amekkora roppant vagyona van, a világ legislegjobb száz ügyvédjének akár mindegyikét is felfogadhatja, s még akkor se kell anyagi tönkremenéstől tartania... Így is tett, felhívta a legisleghíresebb ügyvédi irodát, s mondta nekik, hogy mostantól ő fizeti kivétel nélkül mindegyiküket, de elvárja hogy tényleg kizárólag az ő ügyével foglalkozzanak! Két percet se kellett várnia a beleegyező

válaszra, mert ez egyrészt pompás üzlet volt az ügyvédeknek, másrészt különben is roppant reklámot, hírnevet jelentett nekik, ha épp ők védhetik Ofrát! Hiszen ezzel minden egyes nap minden hírbe bekerülnek, főoldalra, főműsoridőbe, és így tovább! Emiatt valószínűleg ingyen is elvállalták volna Ofra képviselőtét, de pláne annyi pénzért amennyit Ofra ígért nekik!

Fél nap se telt el azonban ettől számítva, máris találkozott a leánnyal ezen ügyvédi iroda legislegtapasztaltabb, legrafináltabb ügyvédje, ám lelombozó híreket mondott a leánynak.

—A helyzet az, asszonyom...

—Kisasszony.

—Elnézést, kisasszony... szóval, az ügye egyrészt remekül áll, olyan szempontból, hogy maga nyilvánvalóan ártatlan. Ezt senki se vitatja. Az ön legnagyobb ellenségei sem. A vád sem vitatja. Ugyanis nincs vád... Na de épp ez a baj az egészben, hogy nincs vád! Ha volna vád, azt ízekre szedhetnénk mi ügyvédek. De vád, az nincs! Ez nem egy büntetőper, ez egyszerűen egy ízé, egy politikai hogysisnevezzem... nem amiatt akarják kivégezni magát, mert ön bűnös lenne bármiben is, hanem mert félnek attól, hogy ön majd egyszer felhasználja a hírnevét valami lázadáskeltéshez, vagy ha nem maga akkor a leendő férje, vagy ilyesmi! No meg, ugye régebben úgy döntöttek az akkori politikusok, hogy a maga családját ki kell irtani. Illetve nem a magáét hanem az apjáét. És most úgy érzik, be kell tartaniuk az ígéretüket! Egyben példát statuálnának, hogy senki ne merészeljen még egyszer fellázadni, mert akkor az így jár majd mint maga, az egész családjával együtt!

—De ártatlanokat megölni nem szép dolog, sőt vallási véték is.

—A papokban hiába bízik, kisasszony, azok se kedvelték az ön apját, Kralt! És nekik a papoknak nem is kell most semmit se tenniük, nem kell beavatkozniuk maga ellen, tökéletesen elegendő, ha egyszerűen semmit se szólnak, egy szót sem, s hagyják hogy a dolgok a maguk útján menjenek.

—Vétkesek közt cinkos aki néma! - válaszolta keményen Ofra.

—A személyes véleményem az, hogy önnek tökéletesen igaza van, sajnos azonban eléggé nyilvánvaló hogy a papságnak más a nézete ez ügyben, szóval rájuk nem számíthat. Hanem ez a legkisebb baj az egészben. Az igazi nagy baj az, hogy mindezek ellenére amit elmondtam, mi ügyvédek könnyedén elhúzhatjuk ezt az ügyet sok-sok évig, mindenféle fellebbezésekkel, meg olyasmivel hogy elfogultsággal vádoljuk majd meg a bírót, az esküdtszéket, akárkit, mindenkit, új tárgyalások kiírását követeljük, vitatjuk azon állítás megalapozottságát hogy ön tényleg Kral lánya lenne, felkérhetünk orvosszakértőket, biológusokat és genetikusokat akik eskü alatt tanúsítják majd hogy az az anyajegy magán semmit se jelent, az nem bizonyíték arra hogy maga akár csak rém távoli rokona is lenne Kralnak, beleköthetünk a genetikai vizsgálat minden apró részletébe, mondván hogy szakszerűtlenül kezelték a mintát s emiatt az szennyeződött és így nem is igaz hogy be lenne bizonyítva a Krallal való rokonsága, stb... Ezt mind simán megtehetjük, sőt ennél még sokkal több mindent is! És boldogan készek is vagyunk mindezt megtenni, ez csak azon múlik hogy Ön, kisasszony óhajtja-e ezt, tudniillik ha mindezt megteesszük az nekünk is nagyon jó, mert lényegében sok éven át tartó ingyenes reklámot jelentene a cégünknek...

—Hát akkor legyen is így, miért is ne óhajtánám hogy így legyen?!

—Mert attól tartunk mi ügyvédek, hogy ha ebbe a jogi huzavonába belemászunk -

amit, sietek kijelenteni, mi kifejezetten élveznénk, hiszen ez a munkánk, a szakmánk, hobbink, sőt szórakozásunk is! - de szóval ha belemászunk ebbe, akkor a végeredmény mégse az lenne hogy sok évig elhúzzuk az ügyet, hanem az, hogy ön kisasszony nagyon hamar meghalna! Valószínűleg már napokon belül!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy az ügy elhúzása kizárólag nekünk ügyvédeknek lenne az érdekünk, és a magáé. Nem lenne azonban az érdeke cseppet se az... mondjuk hogy a hatóságoknak! A politikusoknak! Azok szeretnék a lehető legisleghamarabb lezárni ezt az ügyet, pontot tenni a végére, mert az egész szitu rém kínos nekik. Eleve, fennáll egy lázadás veszélye megint, pusztán mert rengetegen szimpatizálnak magával. Sajnálják önt, meg minden. Még ha konkrét lázadás nem is tör ki, de mindenféle tüntetések, azok nagyonis lehetségesek. Sőt erősen valószínűek is! Elvégre maga aztán mégsem egy névtelen akárki, ugyebár! Na és az ilyesmit egyetlen politikus se szereti, a hátuk is borsószik a gondolatára is. De azt se lehet hogy úgymond „megkegyelmezzenek” magának, vagy hogy ne teljesítsék azt, amit akkor régen ők, vagy az elődeik kimondtak a maga apjára és a családjára. Azonnal az lenne a vád az ellenzék részéről a következő választáskor, hogy megbízhatatlanok, szöszegőek, stb. Netán hogy ön, kisasszony, megvesztegette őket! Nem lehetne bebizonyítani a vesztegetést, de attól még mindenki elhinné, mert kinek is volna ehhez elegendő vagyona, ha nem épp magának... Szóval, se az nem jó ha megkegyelmezznek magának, se az ha kivégzik, a legislegrosszabb azonban az lenne ha ez az ügy sok évig elhúzódna. Az borzalmas lenne nekik! Ez tehát egyszerűen nem fog megtörténni, azt biztos nem hagyják. Ennél bármi is jobb nekik. Na és ez a „bármi”, ez holtbiztosan az lesz, hogy maga nagyon hamar meg fog halni, természetesen nem úgy, hogy kivégzik hivatalosan, hanem valami sajnálatos balesetben. Vagy betegségben. Mittudomén kiderül hogy allergiás volt valami ételre ami a börtönkosztban volt, senki nem tehet róla, senki nem tudta korábban hogy maga érzékeny rá... vagy hirtelen szívleállás amíg aludt... Biztosíthatom róla, rengeteg szer van ami ezt okozza, s ezek jelentős részét ki se lehet mutatni a boncoláskor! De különben is, biztos hogy meg lehet dumálni a dolgot a boncolóorvossal, ehhez nagyon értenek a politikusok... Ennél is egyszerűbb az, ha kiderül, hogy ön szökni próbált, ekkor teljesen jogos hogy lelövik magát, szökés közben életét vesztette és kész, ennyi, minden a lehető legtörvényesebb volt! És ezt simán mondhatják akkor is, ha ön meg sem próbál elszökni. Könnyű ezt elintézni egy börtönben, sohanapján se derül majd ki az igazság, ha nem akarják. Vagy olyan cellába rakják magát, ahol egy magánál sokszorta veszélyesebb nő van, aki messze erősebb is mint maga, aki eleve sokszoros gyilkosságért ül, netán szadista kínzásokat is elkövetett már, és különben is meglehetősen ingerlékeny, és labilis az idegállapota. Valószínűleg mindenképp végezne magával idővel, de pláne ha megsúgják neki, hogy ha „eliminálja” önt, akkor mindenféle kisebb kedvezményekben reménykedhet... Szóval rengetegféleképp meg lehet oldani ezt a dolgot, még ezernyi más módon is amit most nem soroltam fel! Böven válogathatnak a módszerek közül! Azaz ha mi elkezdünk úgymond „keckeckedni” velük...

—A jogainkkal élni!

—A mi fogalmaink szerint, asszonyom. Ők ezt nem annak tartanák. Vagy ha annak is tartják, de fontosabbnak tartanak más szempontokat.

—Akkor mi a javaslat?

—Hát, amit javasolni tudok, az eléggé szomorú és lehangoló... A lényeg az, hogy semmi esetre se úszhatja meg a... nos, a halált! Lehetetlen. Ellenben az nagyonis lehetséges, hogy könnyű, kényelmes halála legyen, ráadásul olyan, hogy közben megőrizze a jó hírnevét, sőt azt újabb és csodálatos magasságokba emelje, mindenki egy hősnek tartsa önt, sajnálják majd magát, sírjanak ön után, örökre beleírja magát a Történelembe, sőt gyakorlatilag szentként tisztelik majd magát... Sőt nemcsak „szinte”, de egészen biztos vagyok benne hogy idővel tényleg szentté lesz avatva!

—A halálom után, hm... nem túl rózsás kilátások...

—Hát valóban nem, de mit tehetünk, tényleg csak halottakat szoktak szentté avatni...

—Miről van szó konkrétan?

—Nos, mielőtt idejöttem volna magához, tényleg meg is kerestek bizonyos politikusok... Félre ne értsen kisasszony, én tényleg az ön ügyvédje vagyok, mindent megteszek önért! Nem vesztegettek engem meg! De megkértek, hogy adjak át önnek egy üzenetet... Lényegében egy alkut ajánlanak. Mert ők tényleg szeretnék lezárni ezt a kínos ügyet a lehető leghamarabb. És bár nem riadnak vissza attól tényleg, hogy önt valami sajnálatos baleset érje vagy ilyesmi, ugye amiről korábban elmélkedtem, de ez még mindig nagyon meredek dolog volna, mert azért a jónép se hülye, tudná ám mindenki hogy mi az igazság, még ha nem is lehetne sosem bebizonyítani... Szóval ezt csak a legvégső esetben szeretnék meglépni. Ez az egész tényleg nagyon kínos a politikusainknak, egészen biztos hogy nem örülnek neki, hogy kiderült a maga származása! Ez cseppet se volt az érdekük. Teljesen biztos hogy nem örülnek annak hogy maga kisasszony hogy úgy mondjam „lelepleződött”, erre ugyanis konkrét bizonyíték is van, méghozzá az, hogy alig két órája kelt szárnyra a hír, hogy az a férfi aki a világgá kürtölte hogy mi a helyzet magával, kedves művésznő, aki tehát észrevette hogy az ön anyajegye ugyanaz mint ami Kral tetemén volt, az öngyilkos lett... És igazán nagyon alaposan meg akart halni, mert úgy halt meg, hogy kiugrott a huszadik emeletről, de előbb mérget ivott, sőt zuhanás közben még föbe is lőtte magát mérgezett puskagolyóval. Búcsúlevelet is hagyott hátra, hogy már nagyon sajnálja és szégyelli hogy leleplezte önt, a híres művésznőt, és a lelkipurdalása miatt lett öngyilkos... Na most, izé, persze, ez nyilván nem teljesen elképzelhetetlen, de ugyebár akkor is nehezen hihető. Szóval, én inkább azon a nézetem vagyok, hogy ez már eleve a politikusok bosszúja, ráküldték a fickóra a titkosszolgálatot vagy más efféle szervezetet hogy nyírják ki, mert miért is hozta őket a politikusokat ilyen rém kínos helyzetbe... Szóval, ők tényleg szeretnék hamar megoldani ezt az ügyet, mintegy „rövidre zárva”! És azt javasolják, hogy ön, kisasszony egyezzen bele saját maga a kivégzésbe! Ez gyakorlatilag minden gondjukat azonnal megoldaná, mert az önkéntes beleegyezés ilyen esetben azonnal felülír minden létező más törvényt és jogszabályt, nem fog számítani hogy milyen kasztba tartozik, az se hogy szűz-e vagy sem, hogy királylány-e vagy sem, nem lesz olyan szabály hogy csakis platinával vagy arannyal lehet kivégezni magát, sőt még azt se kell vizsgálgatni hogy maga bűnös-e, nem kell semmit se bebizonyítaniuk...

—Eszem ágában sincs bevallani hogy bármiben is bűnös vagyok, mert épp akkor omlana össze minden hírnevem és becsületem, arról már nem is beszélve hogy hazugság lenne ha ilyesmit állítanék!

—Nem kell bevallania semmit. Nem szükséges! Az hogy ön hajlandó beleegyezni a

kivégzésébe, nem azonos azzal, hogy elismerné, hogy bármiben is bűnös! Sőt, még azt se kell elismernie, hogy ön tényleg Kral leánya. Eleve, ebben végülis még ön se lehet teljesen biztos, legfeljebb nagyon valószínűnek tarthatja. Már ha annak tartja. Ami azonban teljesen mindegy is most. Nem számít! A lényeg, hogy önnek egyszerűen annyit kéne kijelentenie, hogy tekintettel arra hogy látja, hogy ez az ön ügye mennyire megosztja a társadalmat, mekkora zűrzavart generál, emiatt szeretné ha nem kéne bűnösnek éreznie magát abban, hogy később esetleg kitör valami lázadás, tüntetések, akármi, szóval erőszakos események, mert nem volna méltó magához, hogy mindenféle véres események, villongások fűződjenek a maga nevéhez, még ha akaratán kívül is! Azaz, ön amiatt vállalja a halált, hogy rövid úton lezárja ezt az egész kérdést, hiszen miután meghalt, nem lehet felhasználni a maga nevét lázadáskeltésre, nem kell tüntetni azért hogy maga kegyelmet nyerjen, stb... azaz, ön a BÉKÉÉRT, a köznyugalomért adná az életét! Mert belátja hogy mostantól maga egy „megosztó elem” lett a társadalomban, s ez önnek nincs kedvére, mert maga kisasszony a békességet kedveli...

—Milyen igaza van, tényleg azt kedvelem!

—Akkor beleegyeznek?

—Attól félek még nem tudok minden részletet.

—Már nincs sok hátra. A lényeg az hogy miközben beleegyeznek a kivégzésébe, nyugodtan hangoztathatja hogy ön teljesen ártatlan, stb. Mondom, nem kell beismernie semmi bűnt vagy akármit! Egyben, ezen esetben önnek lehetősége van arra is, hogy saját maga válassza meg a halált amit halni fog! Ez nyilvánvalóan végtelenül előnyös az ön számára, mert nyugodtan lehet valami abszolút fájdalommentes halált választani, például elaltatják, majd benyomnak valami injekciót a vérébe, stb... garantáltan semmit se fog érezni belőle! Továbbá, ebben az esetben nincs olyan szabály sem, hogy meg kéne semmisíteni az ön által eddig létrehozott művészi alkotásokat, azaz minden amit eddig létrehozott, megmarad örökké az utókor számára! Ön, mint művész, illik hogy ezt fontos dolognak tartsa!

—Hm... Nem tagadható, határozottan vannak előnyei e javaslatnak...

—Beleegyeznek hát? Bár szégyellem, hogy mi ügyvédek ilyen silány szolgáltatást nyújtunk csak önnek, igazán jobbat érdemelne, de hogy úgy mondjam túlerővel állunk szemben, mert ez nem jogi hanem politikai esemény, s a realitásokat tudomásul kell vennünk...

—Beleegyezem, igen, bizonyos feltételekkel. És még szégyenkeznie se kell, mert ha sikerül kiharcolnia azt amit mindjárt elmondok, akkor úgy tekintem hogy teljes mértékben eleget tett az ügyvédi kötelességeinek, ráadásul nemcsak mindent megtett az érdekekben ami elképzelhető, de még abszolút sikerrel is járt, eképp meg lesznek elégedve magával! De annyira, hogy a maguk irodájára hagyom a teljes vagyonomat is. Mert miért is ne, mások úgysem érdemelnék meg...

—Húúú...! - ámult az ügyvéd, hatalmas szemeket meresztve. —Miről van szó?!

—Csekélység. Azt mondta, jogom van megválasztani, milyen kivégzést óhajtok. Rendben van, élni kívánok e jogommal! Nyugtassa meg a „kedves” politikusokat, hogy úgy lehet minden ahogy óhajtják, beleegyezem, de nem olyan halált óhajtok magamnak amit valószínűűleg ők vélelmeznek hogy akarni óhajtának, hanem egészen különlegeset!

—Milyen lenne az?

—Bizonyára látta maga is, ügyvéd úr, azt a filmemet, ami miatt én úgymond „lelepleződtem” az anyajeggyemmel... Nos, ha amiatt kerültem bajba, akkor úgy

illik hogy a halálom is amiatt következze be, vagy legalábbis ahhoz hasonló módon! Azaz, az én óhajom az, hogy úgy legyen végem, ahogy a filmben is majdnem végem lett: azaz öltöztessenek be pontosan úgy, ahogy akkor néztem ki...

—De hiszen lényegében semmi se volt magán akkor.

—Ellenben mennyire szépen és különlegesen volt elkészítve a frizurám... Aztán, a lényeg az hogy éppen pontosan ott, Picsuban legyenek kivégezve, ott, azon a kőoltáron! Természetesen telibepontosan úgy, ahogy azt a filmben akarták tenni velem. Azaz, vágják ki a szívemet a szent áldozókéssel!

—De, de... - nyelt nagyot az ügyvéd sápadtan, de tényleg falfelhéren, kidülledt szemekkel - ez, izé... ez cseppet se fájdalommentes!

—Nem érdekel. Én ehhez ragaszkodom! Ez a méltó hozzám! És ez még nem is minden, mert azt is követelem hogy mindez filmre legyen véve, és élő adásban bemutatva, azaz streamelve a bolygó minden pontjára! Értse meg kérem, mégiscsak művész vagyok, igazi művész, s úgy akarok meghalni hogy tudjam az utolsó pillanataimban, hogy a legislegnagyobb ismertséget értem el, hogy tényleg mindenki megismert engem a bolygónkon, az is aki eddig nem hallott még rólam sohasem netán... A filmnek hála ami készül, az utókor számára is megmarad a sorsom, a hírnevem, szóval bár én meghalok majd, de mégis örökké élek majd a történelemben s az emberek emlékezetében... Soha senkinek nem lesz nagyobb a hírneve mint az enyém e kivégzés után, esélye se lesz egyetlen énekesnőnek, színésznőnek vagy más sztárnak se soha de soha a jövőben hogy akár az én hírnevem közelébe is jusson! Örökkön-örökké én leszek a legislegnagyobb sztár, szupersztár, megasztár, gigasztár, hipersztár, a sztárok sztárja, a legislegnagyobb sztár... Ezért igazán csekélyke ár annak a fájdalomnak a vállalása! Nem is beszélve arról, hogy így a bátorságomról is tanúbizonyságot teszek! Álmában meghalni bárki képes, a legutolsó gyáva idegromcs korcsok is, na de bezzeg így, ahogy én vállalom...! És még mindig nincs vége, mert akarok mégvalamit, bár az már tényleg abszolút csekélység: tényleg és igazán úgy akarok meghalni ahogy régen ott feláldozták az embereket, azaz elvárom hogy azzal a késsel vágják fel a mellkasomat amellyikkel ez tényleg megtörtént akkoriban, s amelyikről véletlenül tudom, hogy fennmaradt a napjainkig, a Kerol Népművészeti Múzeumban van kiállítva, platinából készült, bár obszidián szilánkokat foglaltak bele az él helyére, mert a platina túl puha fém ahhoz, hogy hatékonyan lehessen vágni vele. Mindenesetre, ettől még mondható hogy bizonyos értelemben az a szabály is teljesül, hogy engem csak platina (vagy arany) eszközzel lehet kivégezni! Így akarom hát, így legyen! Ha ezt elintézi ügyvéd úr, akkor minden rendben van, megnyugodhatnak a politikusok, azok a végtelenül kedves emberek, és maga is úgy tekintheti hogy maximálisan megtett mindent az érdekemben, és sikerrel! Megígérem a politikusainknak, hogy ha ezt a kérésemet teljesítik, akkor nem fogom szidalmazni és rossz hírust kelteni se a kivégzésem előtt, se közben, nem fogok kegyelemért könyörögni, nem panaszkodom majd, méltósággal viselem majd a sorsomat, nem fogok sírni, stb, bár természetesen ahhoz továbbra is tartom magamat, hogy fennen hirdetem majd hogy ártatlan vagyok mindenben! Szerintem ez így nagyon jó lesz a politikusainknak! De valamit valamiért, szóval mindenben pontosan épp ilyen kivégzést akarok, a legutolsó apró részletkérdésig bezárólag! És mondom, akkor minden vagyonomat magukra hagyom! Teljesen hivatalosan! Csak el ne feledje elém tenni a megfelelő okiratokat erről még a

halálom előtt, hogy aláírhasam...

—Megteszek minden tőlem tellőt, kisasszony! Azt hiszem, nem lesz túl nehéz mindezt elintéznem... - és az ügyvéd elkészönt, majd távozott.

Ofra pedig elégedetten mosolygott. Bár kétségkívül jelentős kockázatot vállal most, de jóeséllyel kifizetődik majd a dolog a számára. Elvégre az álma úgy szólt, hogy megmenti őt egy óriás... Igaz, Lorek azt mondta, a jósálmokat nem szó szerint kell érteni. Na de mi van, ha most kivételesen mégiscsak úgy?! És ha nem is lesz igaz szó szerint, de hátha annyi azért igenis „összejön” belőle, hogy legalábbis megmenekül valamiképpen...

* * *

Zoli természetesen nagyon megdöbbsent, amikor megtudta, hogy Ofra beleegyezett a saját kivégzésébe, s hogy milyen halált óhajt magának. Lorek azonban azonnal megmagyarázta neki a helyzetet.

—Le a kalappal Ofra előtt, mert igazán zseniális elme, messze-messze okosabb és fantáziadúsabb, mint amit feltételeztem valaha is róla! De lám, kiderül hogy még én is lebecsültem őt! Ő természetesen még nem tud semmit a Fáról, meg Melkáról, semmiről se, ellenben már ő is hisz legalább a Szarvasban! És mert jól emlékszik rá, hogy álmában egy óriás megmentette őt, abban reménykedik, hogy ez hátha összejön neki most a valóságban is! És igazán minden esélye meg is van hogy ez így legyen, mert íme, van is nekünk egy kiváló óriásunk, te magad, Zoli! Remélem te is úgy véled, tökéletesen alkalmas vagy az életmentő feladatkörre, hehehe...

—Naná, még szép hogy úgy vélem, ki más is lenne alkalmasabb erre mint én, legalábbis errefelé, köztetek, az „apró nép” körében... egyetlen dolgot nem tudok csak: miként jutok oda a kellő időben a piramis tetejére, észrevétlenül!

—Természetesen nem a „kellő időben” kell oda eljutnod, hanem már jóval előbb. Azaz szerintem ne is várjunk egyetlen másodpercet se, hanem induljunk is azonnal, méghozzá az autóval vissza az alagúton mert az gyorsabb, ugyanis aligha kétséges hogy ezek után olyan gyorsan kivégzik Ofrát ahogyan az csak technikailag lebonyolítható, mert félnek hogy hátha meggondolná magát ha sokáig lacafacáznának a dologgal... Ami meg az észrevétlenségedet illeti, mi sem egyszerűbb annál, ugyanis ott fogsz lapulni az oltár belsejében, s majd a kellő pillanatban kinyitod azt, kilépsz belőle, megölsz ott mindenkit, vagy legalábbis azokat akik nem futnak el rémülten a látványodra... de szerintem nem kell majd sokat gyilkolásznod, mert ugyan ki is lenne olyan bátor hogy ellenállni merészeljen egy ekkora roppant fickónak mint te vagy! Butaság is volna, mert esélyük se lenne akár kicsit is hatékonyan ellenállni! Hiszen engem is csak úgy felemeltél fél kézzel! Szóval ott mindenki rémülten elfut majd. Ha meg valaki mégse, akkor annak „annyi” lesz, mert akkor az lesz hogy „egy ütés és temetés”, de nem is fogom sajnálni, mert megérdemli, aki ugyanis olyan hülye az haljon is meg, de pláne ha épp Ofrának akar rosszat! Ami meg az oltár kinyitását illeti, az bár nehéz dolog, mert hármónknak együtt is alig sikerült, de emiatt nem aggódom, mert amilyen baromi erős vagy, neked az meg se fog kottyanni, akkor se ha egyedül leszel hozzá. És igen, persze hogy egyedül leszel! Mi hiába is mennénk oda, nem jelentenénk érdemleges segítséget a számodra. De egészen biztos hogy egyedül is győzni fogsz. Sőt, könnyedén! Na és amikor odafent

mindenki elfutott, vagy megölted azt aki ellenállni merészelt, akkor viszont nem úgy lesz ahogy Ofra álmodta, hogy lerohansz a lépcsőn, a karjaidban cipelve őt, mert cipelheted az rendben van, nincs azzal semmi baj, de nem a piramisra felvezető lépcsőn, hanem az oltárba visszabújsz vele, ott mész le a lépcsőn, adok majd neked ehhez elemlámpát is, aztán bepattanunk odalent az autóba és elhajtunk vele ide, sosem tudnak elkapni bennünket! Jó lesz ez a terv neked?

—Nem egészen. Két gondom is van vele. De nyugodj meg, ezen gondok egyike se az, hogy esetleg ölnöm kell Ofra védelmében, emiatt nemcsak nem érzek lelkipurdalást, de kifejezetten vágyom arra hogy akár sokakat is lemészárolhassak az ő megmentéséért... Hanem, egyrészt honnan tudom, pontosan mikor kell kipattannom az oltárból?! Mert ha későn teszem, amikor már beleszúrták a kést Ofrába, akkor akár ki se bújjak onnét, mert hiába, akkor már megette a fene az egészet! Ha azonban korán jövök ki, amikor még ő ott sincs netán, akkor is vége mindennek mert lelepleződtem, s úgy, hogy ki se tudom őt szabadítani! Na tehát ez az egyik gondom. A másik pedig, hogy még ha sikeresen meg is mentem őt, akkor is lelepleződünk. Gondolom lesznek ugyanis ott kamerák, hiszen Ofra épp ezt akarja, de különben is lennének szemtanúk. Mindenki tudni fogja, hogy be lehet menni a piramisba. És idővel be is jutnak oda, ha másképp nem hát némi robbanóanyag segítségével. És akkor rálelnek a folyosóra, azon végighaladnak, s eljutnak az Óriásbébihez és a lányokhoz... Ami minden csak nem jó nekünk, ugyebár!

—Hadd válaszoljak én - kérte Melka - ami ugyanis a kellő pillanatban történő kijövetelt illeti, azzal semmi baj nem lesz. Azért nem lesz, mert már átalakultál... Én ugyanis veletek megyek, de megállok majd valahol messzebb, a piramison kívül, de olyan helyen ahonnan jól láthatok mindent, még ha csak a távolból is. Nekem nagyon éles a szemem. És amikor látom hogy Ofra már fel lett víve az oltárhoz, akkor üzenek neked. Persze Anya segítségével. Bár nem lesz könnyű, de azért igenis működni fog a módszer, pláne mert épp a piramishoz aránylag könnyű üzenni, ugyanis az infrahangok remekül terjednek azon az alagúton a föld alatt, amin át Lorek és a társai eljöttek ide! Persze hogy jól terjednek ott az infrahangok, ugyanis kifejezetten épp e célból építettük azt fel, illetve nem mi hanem az őseink, de ez már mindegy. Direkt olyanná lett csinálva az az alagút hogy alkalmas legyen az infrahangok célbajuttatására, mert így tudtunk üzenni a kerol királyoknak, sámánoknak vagy akárkinek aki épp felfekszik az oltárra! Mert messze akartunk lenni a Lárvától, nem engedhettük őket a magunk közelébe, de azért mégis kellett valami kommunikációs lehetőség, szóval ezt találtuk ki. De visszatérve rád, szóval tehát te tudod majd hogy itt az idő, s azonnal kibújhatsz onnét! Nem kell megvárni amíg Ofrát lekötözik és a késsel kezdenek hadonászni felette. Amint a lány felért az oltárhoz, én üzenek majd neked, s akkor cselekedhetsz. Én pedig amint üzenem neked, visszamegyek az alagútba, azon az ajtón amin át a kocsival az alagútba bejött Lorek...

—De az nem nyitható kívülről. - szólta a fiú.

—Az igaz, de erre leszel jó te, mert te ott leszel majd belül, s ha megkopogtatom a falat, kinyitod nekem! Ott lehet veled Gorik és Vakiri is, hogy segítsenek kinyitni azt a nehéz ajtót! És ott kell legyen a kocsi is. Akkor abba beleülünk, elhajtunk a nagy terembe, szerintem épp oda is érünk, mire Zoli lehozza oda Ofrát... És induljunk máris, mert még azelőtt el kell tüntetni az oltár környékéről a hangszórókat és más berendezéseket amiket Lorek felvitt oda, hogy észrevennék

azt a Lárvákat, akik odamennek előkészíteni Ofra kivégzését!

—Remek, de mi lesz azzal ha felfedezik a Lárvákat is az alagutat? - kérdezte Zoli.

—Ezt nem tudom, de ez meg már olyasmi ami a te dolgod, drágám, a te dolgod hogy kitalálj valamit a védelmezésünkre, te vagy a... a „biztonságpolitikai szakértőnk”, vagy mondhatnám azt is, hogy a tábornokunk, hadvezérünk, hadügyminiszterünk... - vonogatta a vállát a leány.

—Hm... Hát, végeredményben egyetlen igazán hatékony dolgot tudok csak elképzelni: amint velem lesz Ofra és eljutottunk ide, az Óriásbébihez, azonnal kinyitom a Kaput, s megdumálom a barátaimmal, hogy védjenek meg bennünket! Elsősorban téged és az Óriásbébit ugyebár... Nehéz ügy lesz mert ez egy annyira hihetetlen sztori, de azért végül csak sikerülni fog, azt hiszem, ha nem is azonnal.

—Kívánom hogy igazad legyen!

—Jól van. Indulás akkor!

* * *

Ofra igazán kíváncsi volt rá, sikerül-e megmenekülnie, nem pusztul-e bele ebbe a merész tervébe, nem a halálba vezényelte-e magát a „túltervezéssel”... Sőt, az hogy kíváncsi volt, egy kifejezetten erőtlén szó ahhoz képest, amit érzett! Igyekezett persze bízni az ő „szarvasában”, na de hát akkor is aggódott, mindez nem csodálható... Persze az is igaz, nem nagyon volt más választása, s ezt ő is tudta. Ami azt illeti, ő cseppet se kételkedett az ügyvédje szavában, hogy ha nem vállal valami ilyesmit, nem egyezik bele „önként” a kivégzésébe, akkor is meg fog halni nagyon hamar, mert valamiképp elteszik láb alól... Lehet hogy ő Ofra nagyon naiv volt, sokan mondták már ezt róla eddigi rövidke életében is, de *annyira* azért mégse volt naiv, hogy fel ne tételezett volna ilyesmit a politikusokról. Naná hogy képesek ilyesmire, még ennél sokkal meredekebb dolgokra is! Teljesen hihetőnek tartotta amit az ügyvéd mond neki, inkább csak azon csodálkozott, hogy neki Ofrának miért is nem jutott már korábban eszébe ez a lehetőség, csak úgy magától.

Akármennyire is aggódott azonban, el volt szánva rá hogy becsületesen végigjátssza a szerepét, úgy tesz ahogy megígérte, nem fog sírni, siráncozni, kegyelemért könyörögni, méltósággal hal meg... Már persze csak ha nagyon muszáj. Ha nem jön közbe semmi. Hogy mi? Például, ugye, egy óriás... Eléggé hihetetlen lenne ha felbukkana hirtelen, de hátha... Ha meg mégsem, hát akkor meg ugye lesz ami lesz, vagyis inkább, akkor „Legyen meg a Szarvas akarata”...

Őt vitték fel az oltárhoz utoljára, már mindenki ott tolongott addigra... Bár a „tolongás” szó használata erős túlzás. Nem fértek volna el ott annyian, hogy tömegnek tűnjön... Ott volt természetesen a hóhér, a hagyományokhoz híven csuklyával, amit egyébként is viselnie kellett volna, de most aztán pláne ajánlatos volt, hogy később Ofra hívei, rajongói fel ne ismerjék őt az utcán, mert ha mégis, az könnyen az életébe kerülhet... Ott volt egy valamiféle hivatalnok is, bemutatkozott, a rangját is elmondta, de Ofrát nem érdekelte, esze ágában se volt ilyen adatok megjegyzésével fárasztania az idegrendszerét. Mert ha meghal, mindegy is hogy emlékszik-e a fickó nevére vagy méltóságára; ha azonban megmenekül, akkor sincs jelentősége a dolognak, mert bár fogalma sincs róla hogy azután mi lesz vele, de az az egy biztos, hogy soha többé vissza nem térhet ebbe a társadalomba, ezek közé az emberek közé... de nem is óhajtotta. Nem

tagadható, alaposan megneheztelt a világra, úgy érezte, igazán nem ilyen bánásmódot érdemelt. Hiszen ő TÉNYLEG ártatlan!

Ott volt aztán egy pap, de Ofrát az se érdekelte, arra se figyelt hogy a pap mit imádkozik, nem törődött vele, igazság szerint ebben a pillanatban tudatosult benne ugyanis, hogy bizonyos értelemben ő tökéletesen hitetlenné vált! Nem olyan értelemben hogy ne hinne semmi misztikusban, nem lett tehát ateista, de az biztos hogy amiben ő hisz, az nem a „hivatalos” vallás tételei, hanem a Szavas. Ő abban bízik. Remélhetőleg nem az derül ki, hogy hiábavalóan... Végül pedig ott volt még egy igazán izmosnak tűnő, erős rendőr is, vagy talán katona, mindenesetre állig felfegyverezve, hogy előre megghiúsítsa Ofra minden esetleges szökési kísérletét - bár hová is szökhetne Ofra a piramis tetejéről?! Arra csak nem képes, hogy hirtelen felrepüljön az égbe...

Ennél többen oda se fértek volna. Filmesek, operatőrök nem voltak ott, de ettől még minden teli volt apró kamerákkal.

Alig fejezte be a pap az imát, így szólt a hivatalnok:

—Minthogy önként vállaltad a halált, kérlek tégy tanúságot a beleegyezésed őszinteségéről azzal, hogy magadtól, önként fekszel rá az oltárra!

—Kész vagyok rá. - bólintott Ofra, azzal máris leült az oltárra, s épp készült rá hogy a lábát felhúzza le is feküdjék rá, amikor hirtelen, éles zajt hallott, valamiféle rém ronda recsegést, az oltár is mintha vibrálni kezdett volna alatta... Majd annak oldala feltárult, s abból kiugrott akire Ofra annyira vágyott titokban, akinek a jöttét úgy remélte: az Óriás!

És tényleg óriási volt. Nemcsak a magassága volt messze sokkal nagyobb mint amit bárki akár elképzelni is merészelt volna eddig egy emberben, de még az izmai is úgy dagadoztak, hogy már a puszta látványa is páni félelmet keltett mindenkiben! Holott Ofra még ebben a kritikus pillanatban is úgy vélte, az óriások népében ez a példány tulajdonképpen nem is számíthat valami jaj de erős illetőnek, mert amilyen magas, ahhoz képest még bőséges mennyiségben férne el a karján és lábán további izom is, de hiába, mert nincs ott több izom mégse... azaz bár tényleg óriásról van szó, de az óriások közt ez inkább csak egy hétköznapi legény lehet!

Na de ennyi is bőven elegendő volt a többieknek ott a piramis tetején! Igaz, a rendőr volt olyan bátor hogy ráemelte az óriásra a pisztolyt, de elsütni már nem volt ideje, mert a férfi egyetlen mozdulattal elkapta a markát, benne a pisztollyal, és úgy megszorította hogy a rendőr minden ujja azonnal darabokra tört, még a vér is kispriccelt a körmök alól! Ezután mellberúgta az óriás a rendőrt, aki hanyatt-homlok bucskázott le a piramis lépcsőjén, csak jó húsz méterrel mélyebben maradt abba a gurulása, de későn, mert addigra már nagyon halott volt. A pap maga is menekülőre fogta a dolgot, s követte őt sikoltozva a hivatalnok is, de hiba, mert a hivatalnokot hátbarúgta az óriás, s ettől annak azonnal eltört a hátgerince, ő is legurult a lépcsőn, nekiütközve a papnak... Igaz, olyan értelemben szerencsájuk volt hogy egyikőjük se halt meg, de a hivatalnok örökre béna maradt, a papnak pedig mindkét lába eltört és agyrázkódást szenvedett. Később ugyan felépült, de ez hónapokba tellett neki, s azután is minden éjjel rémálmai lettek, a doktorok azt mondták neki hogy poszttraumás stressz-szindrómában szenved.

Ami meg a hóhért illeti, neki egyetlen pillanat alatt vége lett, úgy, hogy az óriás kikapta a hóhér kezéből a szent áldozókést, és a dolgok bármilyen

agyonbonyolítása helyett egyszerűen a hóhér torkába szúrta azt.

—Így ni, ezzel megvolnánk... Gyere kedvesem, megmentelek! Ne is fáradozz a bemutatkozással, tudom hogy a neved Ofra, engem pedig úgy hívnak hogy Zoli! Jöjj velem kérlek, bizz bennem! - nyújtotta a kezét a leány felé.

—Igen, igen, persze, megyek veled, máris, bízom benned, persze, ó én olyan boldog vagyok...!

—Akkor bújj be ezen az ajtón, s kövess engem!

Amikor bent voltak, Zoli visszazárta az ajtót, hogy ezzel is legalább lelassítsa az üldözőket, már ha lenne valaki olyan merész, hogy követi őket. Ami szinte teljesen kizárt. De akkor is, biztos ami biztos... És persze bekapcsolta az elemlámpát is, amit odanyomott Ofra kezébe, hátha ettől még nagyobb biztonságban érzi magát a leány.

—Gyere csak, ne félj, minden rendben lesz, ígérem!

—Eszem ágában sincs félni, eddig félttem persze, elismerem, na de most már?! Ugyan mitől is kéne félnem azok után, hogy rám találtál, képtelenség hogy bármitől is félhetnék mostantól!

—Nagyon örülök hogy ezt mondod! Boldogság a füleimnek azt hallanom, hogy ennyire megbízol bennem.

—Még szép hogy bízom benned, hiszen láttalak téged már korábban is, az álmomban! Megmutatott téged nekem a Fehérfarkú Szarvas!

—Na, ami a szarvast illeti, hamarosan találkozol vele is, még ha nem is szarvasról van szó. Nemcsak az alakja nem szarvas, de a... hogy úgy mondjam, „belső lényege” sem. De attól még igenis ő az akivel kapcsolatba kerültél. Meg fogsz majd lepódni de nagyon ám, az garantált... de ne félj semmit tényleg, mert ő is nagyon szeret téged!

—A tied vagyok szerelmem, vagy a tieteké ha úgy akarod, most és mindörökké!

—Azt hiszem a „tietek” szó, azaz a többesszám használata lesz a megfelelőbb... ami meg a szerelmet illeti, az, izé... szóval, persze, van az is nálunk, de nem egészen azt kell érteni alatta, mint ahogy te most gondolod... na de annyi baj legyen, minek is jártatom a számat, az én dolgom a biztonságod garantálása, a többiről meg majd kiokosít téged a „szarvas”...

—Attól félek nem értem hogy mire célzol.

—Semmi baj ha még nem érted, most bőven elegendő az is hogy követsz engem, s hogy örülsz amiért megmenekültél!

—Boldogan követlek, de ugye megengeded hogy megfogjam közben a kezedet... Tudom hogy szemérmertlenség hogy én, a nő magam hozakodom elő ilyen kéréssel, nagyon szégyellem is érte magamat, de...

—Semmi okod a szégyenkezésre, és persze hogy megfoghatod a kezemet, mindent megtehetsz, azt az egyet kivéve hogy nem követsz engem! Még örülök is neki hogy ennyire vonzódol hozzám, hogy bízol bennem, csak kérlek emiatt le ne lassulj, mert bár nagyon erős vagyok, de akkor is egyedül vagyok, és esélyt se akarok adni az esetleges üldözőidnek a ránk találásra!

—Követlek szerelmem bárhová is vezetsz!

Zoli nagyot sóhajtott. Szegény Ofra! Persze, az nagyon jólesik neki Zolinak hogy Ofra ennyire hirtelen belészerelmesedett. Sajnos azonban ez akkor is problémák forrása lesz, mert a leánynak rém nehéz lesz megértenie, mi is a helyzet ezzel hogy Anya illetve Óriásbébi, hogy egyetlen organizmus aminek a részei külön mászkálhatnak, hogy a szerelem sőt szerelmeskedés terén nincs olyan hogy

kizárólagosság, stb... De hirtelen elmosolyodott. Minek is izgassa emiatt ő, Zoli, önmagát?! Megmondta Melka is: ő, Zoli a Harcos, az ő dolga a védelem megszervezése, a „boly” épségének a biztosítása, ennyi a dolga nem több... ebbe a munkakörbe természetesen vitán felül simán belefér Ofra megmentése is, ez oké, ellenben az is biztos hogy nem az ő dolga már, hogy Ofrát meggyőzze bármiről is! Vagy hogy rábeszélje akármire, például az Átalakulásra... Ezt már intézze el Melka, vagy bárki más a többiek közül!

Végre leértek a piramis alatti nagy terembe.

—Látod itt ezt az autót, Ofra... Talán ismered is már, az utasait egészen biztosan, hiszen ők Lorek, Gorik és Vakiri! Ez a bájos kislány pedig akit még nem ismersz, na ő nem más mint Melka, ez a neve, s hogy úgy mondjam, ő a te Fehérfarkú Szarvasod... Vagy legalábbis ő az úgymond „szarvasnak” egy picinyke része, mondjuk hogy a szarvasagancs egy kicsinyke ágacskája! Bár igazán nagyon fontos, kedves és okos ágacska!

—Még mindig nem értem...

—Semmi baj, ülj csak bele az autóba, majd Melka elmesél neked útközben mindent... legalábbis a legfontosabbakat, mert hosszú és szövevényes a sztori. Na, Gorik, ülj a volánhoz kérlek, s induljunk is!

—Egy pillanatra még! - ellenkezett hirtelen Lorek. —Itt azokban az oldalfolyósóban, az azokból nyíló termekben rengeteg polc van, rajtuk dobozokkal, amikben valami nemtudommicsodák vannak, mintha fonnyadt gyümölcsök vagy magvak lennének... Tényleg nem tudom mik ezek. És az egyik ilyen dobozra egyenesen az a név van írva hogy Kral, ami Ofra apjának a neve. Akartam kérdezni már erről Melkát, de nem volt idő még rá, voltak fontosabb dolgaink is, aztán épp a sok újdonság miatt ki is ment a fejemből... szóval mi ez az egész?!

—Induljunk most mégis inkább, mert tudom hogy Zoli ezt akarja, és biztonsági ügyekben habozás nélkül rá hallgatok! Mert az lehet hogy ő nem számít profi harcosnak a maga világában, de akkor is biztos hogy nagyságrendekkel többet tud e kérdéskörrel mint mi, lányok! Tehát induljunk, aztán útközben majd felvilágosítom Ofraát a legfontosabbakról, s megválaszolom ezt a kérdésedet is, Lorek! - ígérte Melka.

Elindultak hát.

Végül mégsem került sor a Loreket annyira érdeklő kérdés kitárgyalására az út során, mert elment az idő azzal, hogy Ofrának magyarázott mindenfélét Melka. Ofra ámultan hallgatta, s azt se tudta hogy hiheti-e mindezt! Végül persze mégiscsak megpillantotta ő is a roppant fát...

—Hát én most igazán nem tudom hogy mit szóljak ehhez...

—Ugyanazt érzed mint amit én, kezdetben. Ez teljesen természetes reakció. - nyugtatta meg őt Zoli.

—Hm... nem biztos hogy megértettem mindent, de nekem már úgyis mindegy, szóval ha le is sokkoltak az eddig megtudott hírek, de most már szeretnék mindent tudni, ha még csak nagy vonalakban is... Azaz, kérlek Melka mondd el akkor amit Lorek hallani szeretne, mi is a helyzet azokkal a magvakkal vagy akármikkel ott a piramisban, mert ez engem is érdekelne, már ha valóban az apám neve van ráírva az egyikre...

—Valóban az van ráírva. Meséltem ugye, hogy a régi kerol uralkodói család tagjai

lényegében mind a mi barátaink voltak. Mármint minimum a barátaink, mert némelyikük közülük az Átalakulást is bevállalta! Na és ha egy fiú átalakul, vagy ha akár egy nő is, az azzal a következménnyel jár, hogy lényegében képtelen meghalni végelgyengülésben. Sőt, még megölni se olyan egyszerű őt... ha ugyanis akármiért is de már nagyon a halálán van – legyen ennek oka akár a közönséges öregség, akár valami súlyos sebesülés - akkor az úgy szokott lenni vele, hogy látszatra meghal, és tényleg el is veszi az eszméletét, persze ez annyiból jó is neki hogy nem érez fájdalmat, ellenben mégse hal meg „igazából”, hanem elkezd kiszáradni! Fokozatosan a csontjai is feloldódnak, a kalcium kidiffundál a csontokból a testen kívülre s ott felhalmozódik fehér por formájában, a test többi anyaga pedig egészen picire szárad össze... na így jöttek létre azok a valamik, amiket Lorek úgy nevez hogy „magvak” illetve „fonnyadt gyümölcsök”. S ez amiatt jó ilyenkor az úgymond „halottnak”, mert bizonyos speciális feltételek esetén ő igenis életre kelhet újra... de nem emberként, azaz éntudata nem lesz, hanem faként! Azaz, belőle is Anya lehet! Igen, még abból az illetőből is, aki emberi alakban férfi volt!

Persze, ez azért olyasmi amire a népünkben csak egészen kivételes esetekben került sor a történelmünk folyamán. Általában a fiúknak nálunk az a sorsuk, hogy élnek amíg élnek, gondozzák az anyjukat, aztán elmennek egy másik Fához hogy annak a lányaival párosodnak, végül meghalnak, és kész, ennyi. Egyszerűen nem érdeke a fajunknak, hogy minden fiút életben tartsunk így! És ezellen a fiúk semmit nem is tehetnek, mert bár azt megtehetik, hogy olyan sérülést okoznak maguknak ami kiváltja az összeszáradást – mi úgy nevezzük e folyamatot, hogy „magvasodás” – de aztán az akkor is tőlünk, az emberi alakban megmaradt lányoktól függ, életre keltjük-e őt faként, s ha igen mikor. A mi kezünkben van a végső hatalom ez ügyben! És általában nem vagyunk hajlandóak a fiúkból fát csinálni, egyszerűen amiatt nem, mert nekünk sokkal jobban megfelel az, ha a saját lányainkból csinálunk fákat, azok ugyanis teljes mértékben a mi génkészletünket hordozzák, míg a fiúk akik hozzánk költöznek, azok más Fáktól származnak, azokkal tehát nem vagyunk genetikailag rokonok. Szeretjük őket is meg minden, de azért ez akkor se ugyanaz mint amit a saját részeink iránt érzünk. Szóval ritka dolog hogy hagynánk nekik hogy fává alakuljanak. Mégis, ha ritka is, de speciális esetekben megtörténhet, akkor ugyanis ha valaki egészen rendkívüli mértékben kiváló férfiról van szó! Aki nagyon sokat tett értünk, s akivel kapcsolatban épp ezért azt akarjuk hogy igenis fává legyen majd ő maga is, legyenek fiai, akik majd visszatérnek hozzánk és a mi lányainkkal párosodnak, így mi magunk is még kiválóbbak leszünk... meg sok más efféle ok is elképzelhető. Mégis, ez nagyon ritka. De akkor is megtörténik olykor-olykor, én például egészen biztos vagyok benne, hogy egykor ez lesz majd Zoli sorsa is, legalábbis ha képes minket megmenteni. Akkor ugyanis annyira sokat köszönhetünk neki, és annyira szeretjük, hogy elképzelhetetlen hogy lemondjunk róla! Na és tehát azok is akik a régi kerol királyi családba tartoztak, általában sokat tettek értünk, ha titokban is, mi legalábbis így véljük, emiatt megőriztük őket a magvasodás után, mert hátha... egyelőre nem tervezzük feltámasztani egyiküket se, mert minek is, amikor a saját túlélésünk is oly vékonyka hajszálon függ, de ki tudja mit hoz a jövő, a lehetőség mindenesetre adva van rá! Ehhez ugyanis szintén nem kell más, csak az, hogy bekenjük e magvakat ugyanazzal a nektárral amit Zoli is megivott az Átalakulása során, aztán alkalmas termőtalajba

kell tenni a magvat, s hamarosan kicsírázik belőle az új fa.

—De hiszen akkor lehetőség lenne rá, hogy az egész fajotok rövid időn belül újjá legyen teremtve, nemcsak az Óriásbébiből meg abból a két picike fából állna a népetek!

—Igen, Zoli, így van ahogy mondod, és ez nagyon jó lenne, mi biztos hogy nagyon szeretnénk ezt mert nem lennénk olyan magányosak, de hát ugyan hol is élhetnénk, minden kicsit is jobb élőhelyet elfoglaltak már a Lárvák, s különben is azonnal elpusztítanának bennünket ha rájönnek a létezésünkre, s arra hogy milyen különlegesek vagyunk!

—Nos, szerelmem, semmit se ígérhetek, de biztosíthatlak afelől, hogy nekem máris van egy remek elképzelésem! És esküszöm hogy mindent elkövetek a megvalósítására!

—Előbb a mi biztonságunkat garantáld, ha szabadna kérnem...

—A kettő összefügg egymással, bébi.

—Mire gondolsz?

—De hiszen illik hogy tudd, hogy mire gondolok... De ki is mondom, mert ha te tudod is, a többiek nem, azok még nem gondolatolvasók: ideje kinyitnom a Kaput, és beszélnem a társaimmal!

—Remek ötlet, tedd meg kérlek azonnal, már erre vágyom egy ideje mert igazság szerint rémségesen aggódok, csak nem akartalak sürgetni téged, illetlenség lett volna mert végülis te vagy a harcosunk, a katonai szakértőnk...

—Remélem már nem sokáig leszek én az egyedüli, mert az nagyon veszélyes rátok nézve, elvégre akármekkora nagy darab valaki is legyek hozzátok képest, de akkor is le lehet engem puffantani vagy akármi, s akkor ti védelmező nélkül maradtok. Na de remélem, „beszállnak a dologba” a társaim is, legalábbis néhányójukat rá tudom majd beszélni...

—Annak én is örvidenék, de azért ne hidd ám azt Zoli, hogy most az átalakulásod után olyan nagyon könnyen lehetne végezni veled! Mert igen, ha főbelőnek téged akkor persze, véged lesz egy pillanat alatt, és kész, ennyi. Ha a szívedet találják telibe, akkor sincs nagy esélyed a túlélésre. De már például egy tüdőlövést simán túlélnél, ha a lövés után el tudnál menekülni onnan ahol a veszély leselkedik rád, és bár a lövés miatt sokáig betegeskednél, de nem is kétséges hogy idővel meggyógyulnál! Elárulom ugyanis, aki átalakul, annak a sokszorosára fokozódik az öngyógyulási képessége!

—Na ez tényleg remek hír!

—Persze hogy az, tudtam hogy örvideni fogsz neki, de azért vigyázz magadra...

—Igyekszem. - válaszolta a fiú, azzal, alig öt méterrel az „Óriásbébi” előtt állva, megnyomta az övén a gombot, azaz kinyitotta a Kaput.

Meglepő látvány fogadta! Mert azon a másik bolygón, a Bellán, az „ő világának” bolygóján, odaát a szikes, kékeslilas talajon több holttestet fedezett fel, közülük némelyikben ráismert egy-két útitársára, mások azonban ismeretlenek voltak a számára. Nem messze tőle, négy méterre se lehetett talán, ott feküdt maga Wolf úr, az ő parancsnoka, s az egész expedíció vezetője, bár ő még élt, de csak alig, mert minden csupa vér volt körülötte, és hörögve lélegzett. Mindenfelé jó negyven ember állt vagy ült, katonaruhában, állig felfegyverkezve, de nem Zoli országának egyenruháját viselték hanem grull egyenruhát, azaz ezek a Grullia nevű ország katonái lehetnek... Mégpontosabban, Grullia ürexpedícióisai!

És nagyon de nagyon úgy tűnt, hogy egy ideje már bizony épp őrá, Zolira

várnak, s a Kapunyitásra, mert amint a fiút megpillantották, egyetlen szó figyelmeztetés vagy parancs nélkül azonnal tüzet nyitottak rá, és Zoli összeroskadott, mert a géppisztolysorozat szitává lyuggatta a beleit.

Ám élt még, ha alig is, s így látta és érezte amint az egyik grull tiszt odalép hozzá, és lecsatolja a derekáról a Kapunyitást lehetővé tevő övet.

—Így ni barátocskám, vége a mókának, nem fogjuk hagyni ha becsukd a Kaput előttünk...

—De... de mit... hogyan... miért... kik vagytok... - nyögte Zoli, alig bírva beszélni a roppant kintől.

—Nem hiszem hogy közöd volna a dologhoz, de lásd milyen jó vagyok hozzád, elárulom mert neked már úgyis véged, mindjárt megdöglesz, hogy természetesen pontosan tudott a kormányunk a kémeinknek hála arról, hogy miféle projektben mesterkedtek, hogy Kapunyitás meg minden... de nem tudtuk megszerezni a műszaki terveket sajnos! Így aztán második legjobb megoldásként azt találtuk ki, hogy mi is eljövünk e bolygóra, mert megtudtuk hogy itt akartok Kaput nyitni... Ideérkeztünk már hónapokkal előttetek! Ti semmit nem vettetek észre, mert takarta az úrhajónkat és a bázisunkat néhány ilyen roppant gomba. De különben se gondoltatok arra, hogy bárki megelőzhet benneteket, ó ti naiv hülyék, olyan beképzeltetek voltatok hogy azt hittétek, ti vagytok itt az elsők... hát rohadtul nem!

Na aztán megvártuk amíg kinyílik a Kapu, hogy minden zökkenőmentesen történjék, mert hátha mi elszúrnánk, hiszen nem mi fejlesztettük ki, nem értünk a kezeléséhez... S alig mentél át, máris támadtunk! S azóta rád vártunk, picinyem... Fogadd elismerésemet, remek világba nyitottad a Kaput, igazán csinos kis kurvákat látok ott a hátad mögött, remek szexrabszolgák lesznek!

—Azt te csak hiszed!

—Jé, szívós egy féreg vagy, még mindig szelel a pofád! De hiába mert úgysem tehetsz semmit. A halálodon vagy és fegyvered sincs. Nemhogy te, a többiek se tudtak tenni ellenünk semmit. Sokszoros túlerőben vagyunk. Mi nem egyetlen, hanem hat hatalmas úrhajóval érkeztünk, külön-külön is legalább háromszor akkorák mint a ti vackotok, és dugig vannak rakva haditechnikával. Ha hiszed ha nem, még több ezer kilométeres hatótávolsággal rendelkező rakétafegyverünk is van, meg atombombánk meg minden amit csak el tudsz képzelni! Ez a bolygó már igenis a mienk marad örökre! Különben is, az útitársaidnak már a fele se él, s azok is mind bezárva, szóval... Szóval ennyi, fiú, kész, vége, most már tudsz mindent, dögölj meg békében... Akarod hogy végetvessek a kínjaidnak, és gyorsan főbelőjelek?

Zoli mélyet lélegzett. Bár még mindig egymerő kín volt az alteste, de azért már mégse fájt annyira, mint az első pillanatokban. Igaza van annak az aranyos Melkának, úgy tűnik, valóban gyorsan gyógyulnak a sebei!

—Attól tartok, nem tudod hogy mit beszélsz. Hogy kivel beszélsz. Fogalmad sincs róla hogy én ki vagyok, s hogy milyen hatalmat haragítottál magadra az imént! - mondta a tisztnek.

—Miről pofázol, elment az eszed?!

—Neked megy el mindjárt. Bemutatkozom ugyanis: biztos azt hitted eddig, Zoltán a nevem. Nos, nem. Én nem Zoltán vagyok.

—Hát?

—Én a te rémálmod vagyok!

Azzal Zoli behunyta a szemét, s igyekezett kapcsolatba kerülni a nagy fával.

Biztos volt benne hogy most könnyen megy majd, hiszen tíz méterre sincs tőle! És ezt gondolta:

—Hajrá, Óriásbébi, most vedd be magadat! Adj bele mindent! Kelts olyan erős infrahangokat, hogy szarják össze magukat rémületükben, vibráljon a koponyájuk, vagy ami csak lehetséges! Rohanjanak világgá páni rémületükben! Ne sajnáld az energiáidat most az egyszer, ígérem neked, ez az utolsó csata már, igen, ez a harc lesz a végső, utána már minden jó és szép lesz, és örökre! Bízz bennem!

S a válasz nem késlekedett. Bár Zoli már ellenálló volt az infrahang ellen elméletileg, hiszen ő is az „Óriásbébi” testrészenek számított már, de még ő is érzett valami enyhe félelmet, valami félelmetes ritmus, lüktetés bizsergette a csontjait, ott dübörgött zsigereiben...

Na de ez igazán semmiség volt ahhoz képest, amit az ellenséges katonák éreztek! Fogalmuk sem volt róla hogy mi történik velük, csak abban voltak biztosak hogy valami SZÖRNYŰ és ISZONYATOS ellenség közeledik feléjük, valami megnevezhetetlen rémség, valami Ősi Rettenet az Idők Mélyéből... ők csak egyet tudtak: hogy futni kell, menekülni kell, mindegy merre és hová, csak minél gyorsabban, el innen, el, mindenáron...

Eszük ágában se volt a fegyvereikért nyúlkalni. Teljesen elvesztették a legapróbb kritikai érzéküket is egyetlen pillanat alatt. Gyakorlatilag tényleg megőrültek, épp csak nem egy magatehetetlen, nyáladzó idegronccsá váltak, hanem olyasvalakivé, akire inkább az a kifejezés illet, hogy „habzósájú ámokfutó”. Zoli még jóformán kettőt se pisloghatott, s máris alig lehetett látni a futó alakokat a távolban, olyan messzire rohantak.

—Na, ezek se sokáig maradnak életben az biztos is, egykettőre szomjan halnak itt a sivatagban, vagy esetleg hőgutát kapnak! Vagy szimplán addig futnak amíg ki nem köpik a tüdejüket, azaz össze nem esnek a kimerültségtől... - gondolta.

—Igen, én is azt hiszem hogy ez fog történni velük, ez az utóbbi, mert bár Anya már gyengébben sugároz, de azért akkor se hagyta abba teljesen, szóval nem fognak merni ezek visszatérni, az biztos is! - hallotta meg Zoli Melka hangját, s a leány mellélepett. —Jobban vagy már, kedvesem?

—De hiszen úgyis tudod...

—De udvariasság is van a világon, és szeretek beszélgetni veled... Fogadd elismerésemet, bátor voltál és ötletes, azonnal tudtad hogy mit kell tenni, s legfőképpen nem csak magadra gondoltál a sebesülésed ellenére sem, nem estél pánikba, hanem megmenteni akartál minket, győzni akartál...

—Ez az ami tőlem, a harcostól elvárható. Ezért keltek nektek!

—Úgy van. De tényleg nagyon szeretünk is érte!

—Meg is érdemlem, mert én is szeretlek benneteket... Na, akkor hadd kérjelek meg rá titeket lányok, jöjjetek ki ide erre a világra, és, izé... szóval, gondolom aki meghalt azzal semmit se lehet már kezdeni. Ezek tetemeit tehát tegyétök be az Óriásbébi leveleibe, hadd jusson Anyánk friss husikához... A mieink közül azonban aki csak fogoly, azt engedjétek el, aki pedig sebesült, azért tegyétök meg mindent ami tudtok, gyógyítsátok meg vagy valami ilyesmi, neked kell tudnod, Melka, mire van lehetőségetek... ő itt például az említett Wolf úr, eddig ő volt a főnököm és kedvelem, ő egy remek fickó, szeretném ha túlélne...

—Hát, mi tényleg sok gyógyítási trükköt tudunk, de ez kifog rajtunk, a te Wolf barátodnak nagyon súlyos az állapota, nem hiszem hogy túlélne... hacsak, hát

igen, ha be nem vállalja ő is az Átalakulást! Vagyis, azt még nem lehet, előbb ugyebár a barátunk kell legyen, nálad is azzal kezdődött, de az is elegendő lenne, mert ha Anya elfogadja őt, akkor neki is ad mindenféle remek dolgokat, energiát, hormonokat, ilyesmit, szóval akkor begyógyulnak a sebei is majd.

—És ha nem fogadja el?

—Mindegy neki mert úgyis meghalna, s akkor legalább kevesebbet szenvedve halna meg.

—Jó, hát ez vészhelyzet, nincs idő elmagyarázni neki, szóval akkor pakoljátok be őt egy levélbe... Mindenki mást is persze, akiről úgy ítéled meg, hogy lehetetlen rajta másképp segíteni!

Néhány órával később Wolf parancsnok már újra makkegészségesen társaloghatott Zolival, aki elmesélt neki mindent, hogy mi ez az egész hogy „Óriásbébi”, leánytermő fák, meg hasonlók. Wolf csak ámult. Majd ezt kérdezte:

—Most akkor nekem be kéne vállalni ezt az Átalakulást?

—Nem kötelező, de melegen ajánlott! Nekem hihetsz, tapasztalatból állítom hogy csudakellemes, és rendkívüli előnyökkel jár!

—Talán még be is vállalnám szívesen, de igenis attól tartok, nem lenne ennek jó vége hosszú távon, mert mégiscsak úgy vélem, nem vennéd szívesen ha én is intim viszonyba kerülnék a... mondjuk hogy „a háremed tagjaival”! Lehet hogy már elviselnéd, de akkor se örvidenél a dolognak.

—Végülis igazad van ebben alapvetően, de ez akkor se akadály semminek se, mert amíg te a levélben regenerálódtál, szólt nekem Melka, hogy megbeszélték ők ezt egymás közt, ők a lányok, és arra a döntésre jutottak, hogy ennek az egész problémának a pusztá alapját is megszüntetik! Ennek pedig az a módja, hogy mondtam neked ugye az imént, hogy ott az a rengeteg mag a piramisban. Azt kell tennünk, hogy azt mind áthozzuk ide a Bella bolygóra, vannak ehhez helikoptereitek, de szerintem a grull úrhajók teljes rakománya is a rendelkezésükre áll, mert azokból is holtbiztos hogy elmenekült mindenki mostanára, vagy talán meg is halt azóta. Vagy megőrült. Szóval bőséges technológiai kapacitás áll a rendelkezésükre ehhez! És ezellen semmit se tehetne a kerol hadsereg, a nyolpák se, senki, mert legjobb esetben is csak egy-két gyengén felfegyverzett rendőrségi helikopterbe szaladhattok bele, már ha abba is egyáltalán, ami egyszerűen nem ellenfél a ti harci helikoptereteknek. Szóval áthozzuk a magvakat, a lányok pedig elültetik azokat. Hamarosan kikel majd mindegyikből egy-egy kis fa, azokból majd ezek az ügyes lányok kinyernek néhány csepp nektárt vagy ami épp szükséges, s azt megissza egy-egy fő közületek. S akkor átalakul. Az a fa azontúl hozzá tartozik, a testrésze lesz! Gondozza amíg a fa kissé nagyobbra nem nő, s nem szül néhány lányt, azután ő a férfi elmegy egy másik fához, hogy azontúl ott lakjon, s onnantól kezdve azon fa leányai az ő feleségének számítanak meg minden, ahogy azt elmondtam neked, ahogy ez szokásban van itt ennél a „fa-népnél”... Mindegyikteknek jut majd egy saját fa, az ahhoz a fához tartozó összes lánnyal együtt, hogy úgy mondjam kizárólagos tulajdonjogot szereztek a lányokra ott, mert annyi rengeteg fa lesz, mert oly nagyon sok a mag ehhez! Nem kell tehát féltékenykedni, egyszerűen nem lesz semmi ok rá! Az is meg lett beszélve, hogy a két kis fát amit én fedeztem fel az infrahangos jajgatásuk miatt, azokat is kiássuk, s átültetjük erre a bolygóra. S az egyik ilyen fához csatlakozik majd Ofra és Lorek, a másikhoz pedig Gorik és

Vakiri. Ezt illetően se lesz tehát semmi féltékenység! Ami nagyon jó, mert a féltékenység csak bajt szülne. És azoknak a fának úgyis szükségük lesz dolgozókra, védelmezőkre.

—Okos gondolat, de akkor Ofra nem lehet a tied.

—Így van, de ezt tudomásul vettem és veszem. Melkának igaza van, ennek így kell lenni. Ez így a legbiztosabb. És úgy is illik hogy én teljes egészében Melkához tartozzam, azaz hozzájuk. És hát hiszen tényleg odatartozom, elvégre át is alakultam! Aztán meg, Lorek és Ofra úgyis régóta ismerik egymást, és nagyon megértik egymás érzelmeit és gondolkodását. Nem lenne szép dolog, ha közübük tolakodnék. Mindez persze csak ideiglenes megoldás, mert kizárólag most szükséges, most amíg a mi generációnk él, azaz mi, az olyan férfiak akik korábban Lárvák voltunk magunk is. Most azonban ez még igenis... hát ha nem is „muszáj”, de legalábbis előnyös, javasolt! A későbbi generációk majd beleszoknak a dologba könnyedén, nekik már természetes lesz hogy nincs olyan hogy féltékenység, stb. De meg az az előnye is megvan ennek, hogy így tudnak a Fák a lehető leghamarabb elszaporodni, mert sokkal gyorsabb az egész folyamat, ha minden férfihoz tartozik majd pontosan egy Fa, mint ha az lenne hogy most ti mind jó sokan szintén az Óriásbébi családjához csatlakoznátok. Messze jobb az, igaza van Melkának, ha azonnal elültetünk annyi magvat amennyihez csak képesek vagyunk legalább egy fő gondozót találni! Mindenkinek ez az érdeke!

—De azt mesélted, Ofra annyira boldog volt hogy az álmában egy óriás rátalált, aztán valóságosan is rátalált az óriásra, read...

—Igen, de azóta Ofra már elkezdett egy másik óriás után rajongani, egy még sokkal óriásibb óriás után: tudniillik Anya iránt! - nevetett a beszélgetésüket hallgató Melka.

—Hát, az valóban sokkal óriásibb, az biztos is... de Ofra nem fog az... az Óriásbébihez csatlakozni!

—Mindegy az, mert idővel az ő fája is hatalmasra növekszik majd.

—Ebben bátorodom kételkedni, mert itt túl száraz a talaj ennek a trópusi... izé... élőlénynek.

—De hiszen erre való a fejlett technika, hogy megoldjuk a vízellátást... És különben se annyira száraz a talaj mindenütt, hiszen itt van a közelben ez a tó...

—Akkor már csak egyetlen kérdésem van. Mi lesz a nagy fával, Anyával, Óriásbébivel... mert ha már átalakultál, nem élhetsz nélküle, azt mondtad! Vagy odaköltözől abba a világba?

—Nem. Idővel úgyis kicsinálnának az ottlakók, ha másképp nem, hát fejbedobnának egy atombombával. Hanem figyelj csak, mit találtam ki! Gyere velem!

Wolf követte Zolit. Zoli a dimenziókapuhoz sétált. Ott pedig kezébe fogta annak vezérlőpaneljét, s ezt mondta:

—A kapunyitás előtt te magyaráztad el nekem, mit kell tenni ilyenkor. Íme! - azzal a lehető legtágabbra nyitotta ki a Kaput, majd a hatalmas fa felé közelítette azt. S ettől úgy látszott, mintha a fa, az „Óriásbébi” áthaladna a kapun... s eképp átkerült a Bella bolygóra, teljes terjedelmében, természetesen a gyökérrendszerével együtt, mert a kapu oly hatalmasra nyílott, s e terjedelem jelentős része a talaszint alá esett, erre Zoli nagyon ügyelt.

—Így ni! Most már itt van velünk Ő is, ő, Anya, vagy az Óriásbébi ahogy én nevezem... és velünk is marad immár mindörökké, mi majd védjük őt, semmitől

se kell félnie...

S hirtelen megszólalt Melka.

—Zoli, az ötleted egyszerűen fenomenális, csodálatos! De még jobb is mint hitted, mert bár egyetlen perce sincs még itt e bolygón Anya, de máris érzem hogy hihetetlenül boldog! S azért az, mert érzi hogy itt vannak a közelében ezek a gombák - mutatott a gigantikus gombaernyőkre a lány - és Anya érzi, hogy e gombákkal ő remek kapcsolatot lesz képes kialakítani! Ő ad majd a gombáknak szénhidrátot, főleg mindenféle cukrokat, a gombák pedig ellátják őt vízzel és ásványi anyagokkal! Még csatornázás nélkül se halunk majd itt szomjan fa alakban, mert egy-egy ilyen gombaerdőnek több ezer mérföldekre terjedhet a micéliumhálózata, azaz valahol biztos hogy mindig talál magának vizet, amit megoszthat Anyával, cserébe a mindenféle egyéb előnyökért!

—De hadd kötekedjek... Mi lesz a platinával, ami nektek olyan fontos? - kérdezte Wolf.

—Mi lenne, semmi - vonogatta a vállát a lány - ez már a ti dolgotok lesz hogy előteremtsétek, de nem félek hogy ez nehéz volna, mert először is, erre való a bányászat a fejlett technológiával, másrészt, ha nem volna itt elég platina, akkor Anya máris panaszkodna nekem hogy éhezik, de egyetlen rossz szava sincs, szóval biztos hogy van itt platina neki elég! Ami annál is valószínűbb, mert ugyan mi mástól is lenne ilyen kék meg lila a táj errefelé, ha nem attól, hogy telis-teli van mindenféle fémekkel?! Persze, biztos hogy e sok fém nem csak csupa platinából áll, de azért akkor is joggal feltételezhető hogy van benne az IS, méghozzá bőven!

—Jó. Szóval akkor most áthozzuk a magvakat, a két kis fát is, meg mittudomén, amit csak óhajtotok... s azután?

—Azután becsukjuk a Kaput, örökre. Nem kockáztatjuk meg, hogy odaátról váratlanul megtámadjanak bennünket.

—És mit üzenjek haza, a mi bolygónkra a kormányunknak?

—Az igazat és csakis az igazat! De nem a MI bolygónkra üzensz majd, hanem ARRA a bolygóra! Mert a MI bolygónk immár ez, ez, igen, a Bella! Ez ezentúl a mienk. Az OTTHONUNK. És nem hiszem hogy hadsereggel támadna ránk emiatt az egykori kormányunk, mert hát azért az rém macerás ám eljutni egy másik bolygóra a jelenlegi technológiai szintünkön, aztán meg hála a grulloknak, igencsak szépen fel vagyunk most fegyverezve! Különben meg a politikusok - egykori főnökeink - mindenképpen örvendhetnek legalább annak, hogy e bolygó nem jutott a grullok, Grullia martalékává, és nem is jut azzá már soha. Ebből a szempontból mindenképpen sikeres és eredményes volt ez a „project”, e küldetés az ő számukra is. Mert nem az az igazi baj az ő számukra hogy itt mi éljük majd a magunk életét, hanem ha Grullia tényleg elfoglalta volna e bolygót, na az tényleg komoly gond lett volna nekik...

—Jó. Akkor kezdjünk bele... Bár nem így képzeltem el e kaland végét, de ez is megfelel, elvégre az is egy nagy és szép küldetés hogy megmentünk egy népet sőt egész fajt a kipusztulástól, vagy legalábbis egy új nép és ország megalapításában vegyék részt, mindegy miként nevezzük...

—Nem mindegy, mert mindegyik elnevezés téves. - ellenkezett Melka.

—Miért, te hogy mondanád?

—Hát, új népről amiatt se lehet szó, új fajról meg aztán pláne nem, mert hiszen meséltem már neked, hogy alapvetően MI vagyunk az IGAZI emberek, s ti, a

Lárvák vagytok a korcsok, a neoténiába ragadtak... Azaz, a leghelyesebb kifejezés talán az, jelmondatként megfogalmazva és stílszerűen, hogy „Vissza a gyökerekhez”!

—A gyökerekhez, haha, ez tényleg jó és frappáns, elismerésem, hiszen az „Óriásbébinek” biztos is hogy hatalmas gyökerei vannak!

—És lesznek azok még sokkal hatalmasabbak is.

—Biztos, de azt én már nem élem meg.

—Látni valóban nem fogod, de ez csak annál jobb neked, mert ahelyett hogy látnád csak a hatalmas gyökereket, ahelyett neked magadnak lesznek majd hatalmas gyökereid!

—Én nem vagyok nő, és nem is akarok az lenni.

—Na de kedves Wolf, ehhez nem kell nőnek lenned! Elfeledkeztél volna arról amit meséltem neked?! A magvasodás lehetősége neked is rendelkezésedre áll! Persze nem most, de néhány száz év után. És én ígérem, mi lányok nem fogjuk sajnálni előled e lehetőséget amikor majd eljön az ideje, egyrészt mert most még tényleg van bőven üres hely e bolygón amit belakhatunk, mi meg kevesen vagyunk, másrészt pedig te is a barátunk vagy, rengeteg mindenben segíthetsz nekünk most az elején... Azaz, röviden összefoglalva, nagyon szeretünk téged! Remek világ lesz itt mindenkinek, azaz ne is habozzunk, hanem cselekedjünk, kezdjünk bele de azonnal ám!

—Úgy legyen! - bólíntott Wolf, azzal elindult a helikopter felé, hogy elkezdjék a magvak átszállítását.

2005.10.16, 11:09:20 — 2025.02.13, 23:54

Köszönetnyilvánítás

Ezúton szeretnék köszönetet mondani Peter Gundry-nak, akinek a zenéivel a Youtube-on találkoztam, s rengeteget hallgattam az általa készített „sötét” keringőket! Főleg ezeket:

Dark_Vampire_Music_The_Vampire_Masquerade_Waltz_Music
Dark_Vampire_Waltz_Music_The_Awakening
Dark_Vampiric_Music_I_Bleed_For_You_Emoional
Dark_Waltz_Music_Vampire_Masquerade_collection
Emotional_Music_A_Nostalgic_Dream
Goetia_Dark_Magic_Music
Masquerade_Waltz_Music_UnMasqued_Feat_Sonokinetic_Woodwinds_Ensembles.
The_Vampire_Masquerade_Gothic_Organ_Version_Dark_Music
To_Death_we_Dance_Dark_Macabre_Waltz
Vampire_Waltz_Music_Dance_of_the_Damned_Masquerade_Waltz_Collection
Vampire_Waltz_Music_Tonight_Ve_Dance_Masquerade

Nem tagadom, hogy e regényt szinte teljes egészében ezek a zenék ihlették, mert ez váltotta ki bennem azt a „belső képet”, hogy valami effélét énekel egy középkori vagy ókori papnő egy ősi piramis tetején... Ez volt nálam a „starting point”, amiből ez az egész regény mint alapötlet kialakult! Az meg csak természetes, hogy ha olyasmiről van szó a regényben, hogy egy (szép) nő énekel, pláne valami extrakülönlegesen, akkor azonnal Ofrára asszociálok belőle, hiszen Róla már többször is írtam... Szóval így kezdődött e regény kitalálása, e mű tehát semmi esetre se születet volna meg a fenti zenék nélkül, amik miatt tényleg nagyon hálás vagyok Peter Gundry-nak, bár ő a létezéséről se tud.